

УЧИТЕЛЬТЬ БЕИНСА ДУНО
ЛЖЧИ НА ЖИВОТА

УЧИТЕЛЪТ БЕИНСА ДУНО

ЛЖЧИ НА ЖИВОТА

БЕСЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЪ,
ДЪРЖАНИ ПРИ СЕДЕМТЬ РИЛСКИ ЕЗЕРА ПРЕЗЪ
ЛѢТОТО НА 1937Г.

ПЪРВИЯТЬ ЛЖЧЪ НА ТОПЛИНАТА

5 ч. с. на Молитвения Върхъ

“Въ начало бѣ Словото”
Добрата молитва

Ще прочета десетъ стиха отъ Ев. на Матея.

Малко размишление.

“Защото Ви казвамъ, че ангелите на небесата винаги гледатъ лицето на Отца моего, който е на небеса.”

Великото въ живота е пробуждането на човѣшката душа. Азъ уподобявамъ това пробуждане на пънките на цвѣтътията. Като символъ го взимамъ. Всѣка една душа въ Божествения свѣтъ мяза на една пънка, която чака своето време. Туй пробуждане не става така произволно, но то е най-великото събитие на битието! Както въ единъ домъ най-великото събитие е раждането на едно дете, така и въ Божествения свѣтъ най-великото събитие е пробуждането на човѣшката душа, за която ангелите се радватъ. Защото всѣки, който се обръща къмъ Бога, другояче трѣбва да се разбира - не единъ грѣшникъ, който се обръща, то сж човѣшки схващания. Пробуждането на туй, великото, то заличава всичките грѣхове, каквито човѣкъ е ималъ презъ цѣлата вѣчностъ по човѣшки като се говори. Като се сбужда човѣшката душа, като цѣвне, всичко това се съблича. Онова, великото събитие, събуждането какъ става? Тамъ е сега величието на Божията Любовъ. То е първиять лжчъ на топлината, която душата приема отъ Любовъта. Първиять лжчъ на топлината го наричамъ, не на свѣтлината. Тази, Божествената топлина, която внася този, първия импулсъ. И тогава душата се разцвѣтява, така се отваря като единъ малъкъ цвѣтъ. На това ангелите се радватъ,

понеже въ туй разцъвтяване се проявява битието. Въ туй разцъвтяване се проявява Божият духъ. И отъ тамъ се започватъ всичките радости, които човѣкъ сега очаква на земята.

И сега вие сте наблюдавали пчелите, които пъятъ въ своите кошери. Но знаете ли защо пчелите пъятъ? - За цветята, които сѫ цъвнали, за животата, който се проявява. Отъ тяхъ те събиратъ своя медъ. И тогава уподобявамъ ангелите на пчелите: че като цъвнатъ човѣшките души, ангелите иматъ отъ кѫде да събиратъ медъ за своите кошери. И затова се радватъ те. Ако вие развалите единъ животъ, вие разваляте работата на ангелите. Това е една проста мисълъ, която трѣбва да имате въ ума си, за да се осмисли земния животъ. Защото човѣшкиятъ животъ нѣма смисълъ безъ туй разцъвтяване на човѣшката душа. Разцъвтяването на човѣшките души е най-великото събитие, което трѣбва да очаквате. Щомъ туй събитие дойде, цѣлото небе обрѣща внимание на вашата душа.

И тогава радвайте се на душата си, пъкъ се радвайте и на всичките. Цветята се радватъ едно на друго, понеже сѫ цъвнали. Не ходете тогава да се занимавате съ морализиране, кой какъ е цъвналъ, не се занимавайте и кой какъ е облѣченъ, защото безбройни сѫ цветовете, въ които сѫ облѣчени човѣшките души. Две души нѣма облѣчени съ еднакъвъ цветъ и две души нѣматъ една и сѫща форма, съ която сѫ облѣчени. По човѣшки говоря. Защото ако човѣкъ се занимава съ външната страна на живота, той изгубва сѫщественото. Какво би се ползувалъ единъ конь, който би желалъ да го товарята съ злато. Да кажемъ наповарятъ го съ сто - двеста килограма злато, кѫде ще употреби конътъ златото? То е безполезно за коня. За него важна е тревата, водата, за него златото никакъ не е потребно. За умствения животъ златото е непотребно въ този смисълъ, както сѫществува сега на земята. Но златото е потребно да се направи една прекрасна дреха на земята. Ако вашето злато не може да стане дреха на душата, то е безполезно; ако стане дреха, то е полезно. И всичкото си богатство

тръбва да употребите, за да направите една златна дреха за душата си.

Та имайте предъ видъ онази, основната идея. Вие може да се радвате на хлъба, който държите въ ръката си. Но това още не е радост. Когато вие вкусите първата ханка на този хлъбъ, то е пробуждането. Първата ханка на хлъба на живота е пробуждането на душата. Вече започва дишането на душата, храненето на душата. Този, първият лжъ на топлината, който прониква въ душата, е първата ханка на любовта, която душата взема. Това го наричатъ "злато". "Злато" значи пробуждане, то значи свѣтлина, значи знание, значи красота, значи доброта. Златото съдържа много качества, много елементи въ себе си, които сѫ необходими за душата. А тъй както хората разбиратъ златото донѣкѫде [...] едно удобство на златото на земята. И въ Исаия на едно място казва Писанието: "Еламе и си купете безъ пари, безъ злато."

Сега онази основна мисъль, която Христосъ е турилъ въдумитѣ: "Тия малкимѣ", то сѫ онѣзи мисли, Божествени мисли, които проникватъ въ ума ни; онѣзи малки чувства, които проникватъ въ сърцето ни. Това сѫ тѣ "малкимѣ", които не тръбва да презирате. Туй не е външно. Понеже като направите нарушение на Божествената хармония въжtre въ себе си, тази хармония се нарушава и отвънъ. Щомъ единъ човѣкъ не зачита своите мисли и своите чувства, наруша хармонията въ себе си. Има мнозина, които проповѣдватъ това, което не знаятъ. Но мисъльта излизат отъ Бога и чувството и то излизат отъ Бога. То сѫ гъва елемента, съ които цѣвналата вече душа започва да функционира. Мисъльта прониква въ каквато и да е форма. Мисъльта прониква навсѣкѫде.

И сега рекохъ: понеже ние излизаме днесъ, азъ ви пожелавамъ презъ годината тъй ще ви бѫде като този денъ. Снощи бѣше много облачно, мѫгла бѣше паднала. И азъ рекохъ, ако и утре е така, тогава имаше да опъвате кашица.

Сега на въсъ ви пожелавамъ благото на първия лжъ на топлината, който иде въ свѣтъ. Пожелавамъ ви първия

лжчъ на свѣтлината, която иде отъ Божията Мѫдростъ. И пожелавамъ ви първия лжчъ, кренкия Божий лжчъ на Истината за вашия духъ. Та всички да бѫдете топли, да бѫдете свѣтли и да бѫдете кренки презъ цѣлата година!

Аминъ

6 ч. 25 м.

(*Отлично слънце грѣе.
Край огнището направихме гимнастическите упражнения.*)

*1-ва беседа от Учителя,
зържана на Молитвения Върхъ
при Второто езеро на Рила.
Недѣля, 18 юлий 1937 год.*

БОЖИЕТО СЛОВО Е ОПИТАНО

5 ч. сутринъ. Хубаво, ясно време.
На молитвения върхъ.

“Богъ е любовъ”
Отче нашъ

(Днесъ прочете десетата страница отъ “Царскиятъ пътъ на душата”.)*

Ще ѝ прочета само единъ стихъ отъ 30 глава на притчата: “Всъко Божие слово е опитано. То е щить за тѣзи, които уповаватъ на него.”

Какво разбира този, който събралъ притчите подъ думите: “Всъко Божие слово е опитано”? Значи онѣзи, които сѫ го написали, сѫ го опитали. Словото Божие не само вие ще го опитате, но то е опитано преди васъ и е намѣрено, че туй слово е щить за тѣзи, които уповаватъ на него. Едно малко сравнение. Кога се раждатъ недоразуменията? Ние мислимъ, че когато дойде Словото Божие въ насъ, то нѣма да направи никаква промѣна. Точно обратното ще се случи. Когато Словото Божие дойде, всичко старо, всичко каквото има, ще го изхвърли навънъ. Не ще го изхвърли, но ще го тури тамъ, дято подобаба, пъкъ то ще вземе своето място. Въ живота ценниятъ нѣща сѫ винаги на видно място. Вземете единъ цененъ пръстенъ, де го носите? Сегашните хора де носятъ пръстениятъ си? - Носятъ ги на пръстите си. И постоянно хвърлятъ око, поглеждатъ го, ценно е. Вземете единъ свещеникъ, който носи кръстъ. Кжде го носи? - Носи го отпредъ на гърдите си. Въпростъ е дали той може да търпи и да пренесе страданията на кръста, но той го носи.

Сега ѿвѣ нѣща трѣбва да имате предъ видъ. Когато дойде Словото въ васъ, ще стане това, което никога не е

*“Царскиятъ пътъ на душата” - Рилски беседи, държани 1935г.

ставало. Първо Словото носи топлина. Словото носи мекома. Топлината сама по себе си стопява ония, коравите предмети, смягчава ги. Но едновременно сътова топлината и разединява. Тъй щото мнозина отъ васъ, следъ като мислите, когато дойде любовъта, тя ще смягчи, ще стони и ще разедини. Ами като дойде любовъта, тя прехвърля нѣщата отъ едно място на друго. Когато дойде любовъта, изважда детето отъ утробата на майката му, изважда го навънъ. Когато дойде любовъта, дъщерята напушта дома на баща си. Когато дойде любовъта всъка една мисъль, всъко едно чувство, което е скрито вътре въ човѣка, излиза.

Онѣзи, които не разбираятъ закона, изпитватъ едно малко смущение: "Зашо да е така устроенъ свѣта?" Че любовъта като дойде, туря дъщерята точно на мястото, дето трѣбва. Тя досега не е била на мястото си. И ти самъ не си билъ на мястото. Тебе майката ще те тури на място. Дъщерята ще тури на място. Детето ще тури на мястото. Каква е задачата на детето? То е предметно учение. Каква е задачата на майката? - Тя е ученица, ще прави опити сътова дете. Това дете казва: "Азъ съмъ много нечисто, не може да се омия." Тя ще стопли вода, ще го тури въ коритото, ще го съблъче, ще го въргаля, ще го обръща на една и на друга страна, това дете ще попъе малко, ще започне съ миньорната гама на неудоволствие. Нѣкой пжът майката е доста умна не туря студена вода, но туря малко топла.

Не зная дали има майки, които миятъ децата си съ студена вода. Сегашнитъ учени хора пропоржчватъ студенитъ душове. Природата не ги препоржчва. Питамъ: какво понятие детето ще си състави за майка си? Щомъ го тури въ коритото, тя започва да прави своите опити. Обръща го наляво и надясно, по гърба, разтрива го. Какво понятие ще има детето? То се очудва, много е странно за него. За пръвъ пжът му се случва. Първата баня е нѣщо чудно за въплотената душа. Тя не може да се научи на това своеобразие, което съществува. Тогава майката започва

да изучава изкуството на магнетизиране. Детето плаче, майката започва да го магнетизира, тя дава нѣщо отъ себе си. Следъ туй детето се успокоява. Става обмѣна между детето и майката.

Значи, топлината когато доиде, тя внася нѣщо ново въ човѣка. Но ние се намираме въ едно противоречие, въ каквото се намира детето при майката. Топлината смекчава, разтопява коравите нѣща, разединява ги, туря ги, дето ние не ги знаемъ. Сега сѫществува въ природата другъ единъ порядъкъ, човѣшки. Хората турятъ нѣщата на мястото, дето тѣ ги знаятъ. Но съ туй човѣшкиятъ порядъкъ събира нѣщата на едно място, но тѣ се втвърдяватъ. Събраните хора на едно място винаги ставатъ инерти. Щомъ изгубятъ онова пространство, което имъ е необходимо, тѣ ставатъ инерти. Инертността въ свѣта е едно човѣшко състояние. Инертните сѫщества сѫ мързеливи. Щомъ човѣкъ изгуби идеята за живота, излѣзе изъ Божествения порядъкъ, изгубва онзи смисълъ, който сѫществува въ природата. Тогава се явява студътъ, втвърдяването. Втвърдяването на тѣлата се дѣлжи, че тѣ изгубватъ своята свобода. Студътъ дава стабилностъ. При студа много хора ставатъ стабилни, но тѣ изгубватъ сѫщественото - свободата на своите мисли и свободата на своите чувства.

Значи въ всѣки човѣшки порядъкъ на нѣщата хората изгубватъ хубавата страна на своите чувства, своите мисли. Представете си, какво придобива единъ войникъ следъ като се упражнявалъ на военни упражнения. Да кажемъ, той свѣршилъ два-три факултета и като прости войникъ го карашъ да се обръща наляво, надясно, да туря пушката на рамо - елементарни работи. Питамъ: следъ като научи това изкуство, какъ да употребява пушката, като слѣзе въ дома си, какво приложение ще даде на пушката? Или следъ като научилъ изкуството да си служи съ сабята, какво приложение ще даде въ къщи? - Никакво приложение нѣма. Представете си единъ ораторъ, който се е научилъ на ораторство, какво приложение ще има нѣговото ораторство вжупре въ дома, при неговите деца? Той билъ ораторъ, каква

речь ще държи най-първо? Да кажемъ има четири петъ деца по на петъ години, каква ораторска речь ще имъ държи?

Сега, среща ме нѣкой и ме пита: "Има ли Господъ или не?" Срещамъ ви азъ и виждамъ да се катерите по стръмнитѣ мѣста. Питамъ: "Ти виждашъ ли?" Щомъ този човѣкъ се катери, то вече подразбира, че той вижда много добре. Питамъ: когато единъ човѣкъ виждате да се катери, по стръмнитѣ мѣста, какво разбирамте? Щомъ виждамъ единъ човѣкъ да живѣе добре, азъ разбирамъ, че той се качва по планински мѣста. Всички добри хора сѫ планинци, тѣ по планинитѣ ходятъ. Онѣзи, лошимъ хора ходятъ по огладенитѣ пжтища. Какво е лошото на огладения пжть? Огладениятъ пжть има доста прахъ. По планинитѣ, които ходятъ, има просторъ. По високите мѣста хората не може да ходятъ единъ до другъ. Единъ се качва на едно мѣсто, другъ - на друго. Въ низките мѣста хората се струпватъ. То е човѣшки редъ на нѣщата. Какво трѣбва да подразбираеме подъ думитѣ: "има ли Господъ или нѣма"? Нѣкой пита: "Имашъ ли баща или не?" На мѣсто ли е този въпросъ? "Майка имашъ ли?" На мѣсто ли е този въпросъ? Има известна анормалностъ. Единъ американски професоръ заболѣлъ, че загубилъ пометъта си. Единъ денъ отива на пощата да си вземе писма. Пита го чиновникътъ какъ му е името. Но той си забравилъ името и отива въ кжчи да пита жена си. Среща го единъ неговъ приятель и казва: "О, мистеръ Смитъ!" - "Благодаря ти!" Ако вие сте забравили дали има Господъ или не, не мязате ли на Смитъ? Когато отиваме да ни учатъ има ли Господъ или не, ние ще срещнемъ нѣкой приятель, който ще ни каже името. Щомъ ти живѣешъ и сѫществувашъ, има Господъ. Щомъ умрешъ, тогава може този въпросъ да го разисквашъ.

Другояче помнете две нѣща: Любовъта, която не дава свобода на човѣка; любовъта, която не поощрява човѣка да се качи по високите мѣста, не е любовъ. Щомъ те страхъ да се качишъ по високите мѣста, ти си страхливи. Щомъ ходишъ по низките мѣста и дигашъ прахъ около себе си, това не е любовъ. Добриятъ животъ е пробния камъкъ за ло-

бовъта. Всичките добродетели се опитват чрезъ любовъ. Тя дава онзи великъ потикъ на човешката душа. Сега вие опитате, защо сте се качили на това високо място. Онези отъ васъ, които малко любовъ иматъ, качили сте се да се усили малко любовъта ви. Защо се качвате по камъните?

- За да опитате вашия егоизъмъ, вашата алчност. Камъните това показватъ. Тъ казватъ: "Вижъ на какъвъ халъ дойдохме. Едно време живехме като васъ, но сега Господъ ни обърна на камъни." То е символъ. То е върно, но не така буквально. Тия камъни, като ни слушатъ, казватъ: "Желаемъ и ние да станемъ като васъ. Желаемъ да можемъ да се качимъ по-горе като васъ." Отъ туй място не можете да се качите по-горе. Тъкнато бждаше е да слизатъ долу, да се търкалятъ въ долината. Тъ слизатъ, за да научатъ онзи велики урокъ, който Богъ е поставилъ вчакре въ живота. Рекохъ, ние сме дошли въ планинският място да опитаме първия опитъ на любовъта. Няма изведнажъ да се качимъ, но полека, по по-малко. Отъ високите места си взимайте по едно малко камъче за споменъ. Всъки денъ като дойдете, вземете камъчето, запишете деня, часа, името, кога сте го взели, каква мисъл сте имали, турете го на камъчето. Едно хубаво занятие е то.

Тогава се стремете като срещнете единъ човекъ да намърите една хубава черта. Напримеръ, срещнешъ единъ човекъ, помърси въ него въ каква степенъ въ него е развита съвестта, справедливостта. Срещате другъ единъ човекъ, вижте доколко той е разуменъ, какъ схваща нѣщата въ природата, какво е неговото разбиране. Срещате другъ, вижте той музикантъ ли е, знае ли да говори. Търсете хубавите качества. Изследвайте добродетелите, които се намиратъ въ хората и отъ тяхъ вие сами ще се ползвувате. Защото всъка добродетель, съ която вие дохождате въ съприкосновение, тя ще ви пригаде отъ своето благо. Не казвай: мене не ме интересуватъ хората. Хората настъни интересуватъ, понеже сѫ излезли отъ Бога и носятъ благо въ себе си. Вие носите благо за другите и другите носятъ благо за васъ. Цѣлата природа и тревата, и водата, и въз-

духътъ, и камъните, и Слънцето, и звездите, и малките
цветя, всичко, което вие видждате, носи нѣщо отъ Божествения
свѣтъ. Въ едно цвете видите хубавата страна. Какво
търпение има, какво доволство, радва се на малкото благо,
което Богъ му далъ.

Сега азъ ви напомнямъ това. Нѣкой пѫть, когато
нѣкои ме слушатъ, се обезсърдчаватъ. Обезсърдчаватъ се
по единствената причина, че нѣкой пѫть, като ги изведа
на нѣкой високъ връхъ, казватъ: "Още веднъжъ тамъ не се
качваме. То е така високо, главоломно, че ако човѣкъ се
търколи, нищо нѣма да остане." То е така, но азъ ще ви по-
питамъ: кой отъ васть, като иска да измаже кѫщата си, не
изхвърля всички нѣща навънъ, намазва, изчиства кѫщата
и тогава ще започне да внася своите вещи.

Та рекохъ, понѣкой пѫть и азъ правя сѫщото. Като
ида нѣкѫде въ стаята, изхвърля всичко навънъ, не че го из-
хвърлямъ, изваждамъ всичко и започвамъ съ своята чешка
отмука - оттамъ. Онзи, който не разбира закона, казва:
"Оцапа ми кѫщата." Понеже понѣкой пѫть ще падне отъ
мазането ми по нѣкой мебель. Възможно е да падне. Това да
не ви смущава. Следъ като се изчисти стаята, стаята ви
ще бѫде изчистена. Вие ще имате малко по-другъ животъ.
Сега въ нась става пречистване. Ангелите идатъ да пречи-
стватъ. Тия страдания, които чувствувате, нѣкога Вашата
стая се пречиства и вие сте смутени. Малко пречистване
става. Всичките страдания, които имате, считайте, че е
пречистване на вашия домъ. Следъ туй вие ще се намѣрите
въ по-добро положение.

Та вие, когато дойдете сутринъ, разсѫждавайте, пог-
ледайте природата, нека остане въ Васъ. Нали всѣки единъ
фотографъ, като дойде, фотографира. Вие всички сте фо-
тографи, само че не сте се научили, какъ да фотографирате
предметите. Защото, ако ти не положишъ мисъльта
си въ една хубава поза, ако ти не положишъ чувството въ
една друга хубава поза, ти не може да фотографирашъ. Ако
мисъльта е права и чувството е право, тогава впечатле-
нията, тия фотографии ще бѫдатъ правилни. Ти ще има-

какво да учишъ. Паметъта на човѣка зависи отъ неговата правилна мисъль, неговите правилни чувства и правилни постежки. Това усилва паметъта. Не, че нѣмаме правилни мисли. Правилната мисъль подразбира онова състояние, въ което може да се фотографира единъ предметъ въ естествено положение. Затова ви трѣбва правилна мисъль. Ако нѣма правилна мисъль, нѣма фотографии. Ни най-малко не разбираме, че нѣмаме правилни мисли и чувства. Не. Постоянно нашата мисъль трѣбва да се мѣни. Мисъльта да бѫде пластична. Чувствата да бѫдатъ пластични, за да може тия впечатления отъ Божествения свѣтъ да се отпечатватъ правилно, за да имаме какво да учимъ. И затуй казва притчата: “Божието слово е опитано.” Ние опитваме Божието слово въ свѣта, което иде въ нашите души.

Днешния денъ вземете да мислите върху среброто. Какво е предназначението на среброто? Защо се явило среброто въ свѣта? Нѣма да го разрешите, но помислете за него, фотографирайте го. Фотографирайте го дето се намира. Среброто се намира въ човѣшката кръвь. Среброто се намира въ човѣшката мисъль. Среброто се намира въ въздуха; среброто се намира въ Слънцето. Среброто се намира въ месечината. Среброто се намира въ звездите. Среброто се намира въ водата. Среброто е добъръ проводникъ, добъръ лѣчебенъ елементъ. Среброто лѣкува. Когато човѣкъ е неразположенъ, дайте му злато и вижте, какъ ще измѣни неговото състояние. Сто грама дайте на единъ, който не е разположенъ, да видите, какъ ще се измѣни състоянието му. Като му дадете единъ килограмъ сребро, пакъ ще се измѣни. И като му дадешъ среброто, какво ще му дойде на ума? Щомъ като му дадешъ едно кило сребро, ще поискаш да си купи грехи, шапка, обуща, ще си купи круши, ябълки. Казва: “Животътъ има смисъль.” Щомъ дойде среброто, щомъ дойде златото, работите се оправяте. Защото златото е емблема на живота. Златото идва съ живота заедно. Среброто премахва нечистотиите отъ живота въ свѣта. Всичките нечистотии въ нашия животъ се премахватъ чрезъ среброто. Животътъ приижда чрезъ златото. То

е външниятъ смисълъ на обичъта, която ние имаме. Та затова тръбва да знаете, че златото и среброто идатъ въ живота да ни помагатъ, а не да станатъ като идолъ, като кумиръ въ нашия животъ и да уповаваме на тъхъ. Да благодаримъ на златото за онова, което ни дава. Да благодаримъ и на среброто за онова, което ни дава.

Да изговоримъ изречението: “Богъ е Духъ и които му се кланятъ, въ Духъ и Истина да му се кланятъ.” (*три пъти*)

*[2-ра] беседа, държана отъ Учителя
на Молитвения Върхъ при Второто езеро.
Понедѣлникъ, 19 юлий 1937 г.*

ЦЕННОСТИ И ВЪЗМОЖНОСТИ

На Молитвения Върхъ, 5 ч. с.

*“Въ начало бѣ Словото”
Молитва на Царството*

Нѣкой пжть, когато идете на концертъ, какво очаквате? Отизвате на концерта да чуете нѣкой Великъ пѣвецъ. И пѣвецътъ нѣма да ви пѣе онни пѣсни, които вие знаете. Може онова, което пѣе, да ви бѫде приятно, да произведе приятно впечатление на вашия слухъ, пъкъ може да не произведе приятно впечатление. Следъ като излѣзете, ще кажете: “Струва си паритѣ.” А пъкъ нѣкой пжть ще излѣзете и ще кажете: “Не си струва паритѣ.”

Сега вземете преди години съмъ говорилъ за ценности на нѣщата. Ценостите на нѣщата даватъ възможност. Въ какво седи една възможност? Запримѣръ вземете най-голѣмата възможност, това е говора въ човѣка. И ако човѣкъ знае какъ да говори, той може да бѫде щастлившъ. Ако той не знае да говори, той никога не може да бѫде щастлившъ. Говорилъ съмъ една книга, която има заглавие “Царскиятъ пжть на душата”. Но знаете ли, какво нѣщо е Царскиятъ пжть на душата? Имате ли нѣкаква представа за душата? Тѣй както се разглежда, душата си има своя форма. И може да кажемъ, че тя има най-красивата форма въ свѣта. И всички други форми сѫ произлѣзли отъ формата на душата. Всички нѣща въ свѣта сѫ създадени за душата. Това сѫ забавления заради нея. Възможностите въ тия нѣща сѫ, за да има душата, какво да учи.

Вие сега си представяйте душата, че тя нѣма какво да учи. Тя има нужда да се учи. Трѣбва да имате една ясна представа за душата и за духа на човѣка. Азъ ще взема гвѣ суми. Това което изтича, е духъ. Не, че изтичането е гу-

ха. То̀ва, което възприема, е душата. Туй, което създава нѣщата, е духа. Туй, което съзгражда отвѣжtre, е душата. Значи туй, което съзгражда нѣща, вжтре ги урежда, то е душата. Душата е складъ, която има всичко онова, което отъ цѣлата вѣчностъ Богъ е създадъ. Всичко това е складирано въ душата. Душата това е една библиотека, написана съ най-хубавата книга. И всѣки единъ човѣкъ може да иде и да вземе отъ нѣкой шкафъ нѣкая книга и да чете. Душата е една галерия, въ която сѫтурени най-хубавите книги. Душата е складъ на скъпоценности, на скъпоценни камъни. Ако искаме да намѣриме нѣкой хубавъ камъкъ, ще го намѣриме тамъ. Душата е складъ на най-сладките работи. Душата е складъ на най-хубавите плодове. И ако искаме нѣкой хубавъ плодъ, вънейната градина ще го намѣриме.

Значи каквото тѣрсите, ще го намѣриме въ душата. Вие сега за душата имате съвсемъ друго схващане. Христостъ казва: "Скръбна е душата ми!" Защо е била скръбна душата на Христоста? Понеже, като дошълъ на земята чувствувалъ, че нѣма, какво да яде и пие. Гладенъ е човѣкътъ. Нѣма нѣкой да ти каже сладка дума, нѣма нѣкой да ти каже свѣтла мисълъ; нѣма нѣкой да ти даде свѣтло чувство. И ти се чувствуваш скърбенъ. Когато казвашъ, че е скръбна душата ми, какво подразбирате вие? То е едно временно състояние. Това го наричатъ нисшата душа, която като не разбира Божиите пожтища, скърби. Човѣшката душа, която Христосъ носи, скърби, че работите не ставатъ, както тя иска. Пъкъ никога работите не сѫ ставали, както душата е мислила.

Единъ художникъ, азъ гледамъ картина на той не е рисувалъ, както азъ мисля. Той рисувалъ, както той схваща. Въ дадения случай или може да удобря или да не удобря. Той може да е съгласенъ съ мене, или не. Понѣкой пожъ като гледа Божиите работи, критикува, казва: "Малко по-другояче трѣбва да се нарисуватъ." Та и сега до известна степенъ вие сте критици на нѣщата, давате си мнението казвате: "Тази работа не е както трѣбва." Има домашни критици. Синовете може да бѫдатъ критици; дъщерите

може да бждатъ критици; домакинитѣ може да бждатъ критици; домакинътѣ може да бжде критикъ; професоритѣ може да бждатъ критици; ученитѣ, свещеницитѣ може да бждатъ критици. Всѣку, като говори, ще намѣри, че нѣщата не ставатъ тѣй, както сѫ. Всѣку ще намѣри, че хората не живѣятъ тѣй както трѣбва. Този, който критикува, и той не живѣ както трѣбва. Нѣкой критикува, че другъ не знае да пѣе. Но и той не знае да пѣе, както трѣбва. Другъ критикува, че онзи не пише както трѣбва. Но и той не пише както трѣбва.

Та рекохъ сега, въпросътъ не е за критикуване. Въпросътъ е за възможноститѣ. Разбиране ни трѣбва. Въ живота има нѣкои нѣща разумни и нѣкои нѣща глупави. Онзи, който не разбира, той се отвращава отъ глупавитѣ работи. Разумнитѣ работи сѫ завѣршени картини. А пъкъ глупавитѣ работи сѫ незавѣршени картини. Следователно върху една глупава работа има да се работи още дълго време. Работитѣ разгледани въ началото, тѣ сѫ глупави. Като гледашъ въ началото една работа нѣма никакъвъ смисълъ. Тогазъ тя е глупава, но чакай още. Тогава вие си създавате преждевременно мнение. Казвашъ: "Много глупава работа е." Да, незавѣршена работа е. Казвашъ: "Много хубава работа е." Завѣршена работа е. Тази завѣршена работа е едно облѣкло на душата. Имате зло въ свѣта. Злото е една незавѣршена работа. Доброто е една завѣршена работа. Любовта е завѣршена работа. Омразата е незавѣршена работа. Истина-та е завѣршена работа. Лъжата е незавѣршена работа.

Азъ ви давамъ това, за да се освободите донѣкѫде отъ едно вжтрешино противоречие. Не, че всжъщностъ е така. Не, че съ това всжъщностъ се разрешава. Защото следъ колко хиляди години лъжата може да се завѣри? Докога единъ слуга може да лъже господаря си. Може да му е слугувалъ десетъ години и то е лъгалъ. Но единъ денъ вече господарътъ луквицира работата си и ще му даде смѣтка. И като луквицира господарътъ своята работа, то има ли слугата вече възможностъ да го лъже. Тогазъ слугата ще започне да се разкайва.

Да допуснемъ, че вие казвате, че нѣкой слуга не върши работата си добре. Добре, вие сте сега въ едно учреждение. Всички сте все слуги. Но единъ денъ ще ликвидира учреждението и всички единъ отъ въстъпъ ще даде отчетъ. И тогава ще се познаете. Работата ще се завърши и всички ще си представят картината на изложение. И следователно, хората ще имат едно опредѣлено понятие за вашата работа.

Рекохъ сега, азъ като говоря, вие може да кажете така: "Тази сумринь беседата не бѣше така както трѣбваше."

- Възможно е. Кога готвачката, като сготви, яденето е сладко? Напримеръ снощи ми донесоха да разрешавамъ единъ въпросъ, който никога не съмъ го помислялъ. Нѣмали сестрите какво да сготвятъ. Мислили да сготвятъ бобъ, но бобътъ не дошълъ. Десетъ килограма бобъ имало, но не стигалъ. И понеже готвили много пжти оризъ съ домати, не бива да се повтаря. Сега донесли ябълки и ме питатъ, по български начинъ ли да ги сготвятъ или по латишку начинъ. Рекохъ: "Какъвъ е българскиятъ начинъ?" - Българскиятъ начинъ е ябълки, захаръ и вода. А пъкъ латишкиятъ начинъ е ябълки, брашно и яйца. Туря се тесто въ ябълките. И питатъ, какъ да го сготвятъ. Рекохъ, то не е въпросъ само заради мене. Азъ мога да давамъ мнението си заради мене. Това, което се сготви, не само на мене ще биде приятно, но на всички. Понеже нѣма да ямъ само азъ. И рекохъ: "Опитайте, и ако е вкусно и лесносмилаемо, сгответе го. А, ако не е лесносмилаемо, тогава друго сгответе." Защото яйца, захаръ, брашно и ябълки схождатъ ли си? Яйцата и захаръта какъ ще ги примирите? Яйца и захаръ отиватъ ли? Една кокошка, когато мѫти яйца, даватъ ли въ захаръ? Даватъ въ захаръ, но чрезъ житото. Житото съдържа захаръ.

Та рекохъ, ние правимъ несъответни храни. Ябълките спадатъ къмъ растителното царство и брашното спада къмъ растителното царство. Яйцата спадатъ къмъ друго царство. Какъ ще примирите яйцата съ растенията въ дадения случай? Значи, щомъ ядешъ една ябълка, ти ще придобиешъ една сладчина. Щомъ ядешъ едно яйце, какво ще придобиешъ. Кокошката е голѣмъ критикъ. Тя, като го даде

нѣкѫде, критикува, разрови, разрови нѣщата и като намѣри нѣщо ценно, отдѣля го. Критикъ е. Но който не разбира това, той ще обича само като кокошка да рови, тукъ ще подрови, тамъ ще подрови. И кокошките сж голѣми одумници. Пѣтелътъ като рови, той е голѣмъ критикъ. И кокошките сж критици, и тѣ ровятъ по сѫщия начинъ. Пѣтелътъ е кафалеръ. Той, като изрови едно семенце, той си има една дума, и като я произнесе, всички кокошки се струпватъ да чуятъ, какво ще каже. И той казва: “Опитайте това нѣщо. Какво чудно нѣщо изровихъ отъ земята. Никой другъ не е изравялъ такова нѣщо, каквото азъ изровихъ.” И тогазъ нѣкой пжътъ какво става? Не зная дали сте наблюдавали. Не е до вѣнчната страна. Азъ ви давамъ само единъ образъ. Онзи пѣтелъ като рови, вие може да кажете: “Глупава работа, той съ краката си рови.” Че човѣкъ, който рови съ езика си, какво е това? Единъ човѣкъ, който ходи изъ хората, който изучава психологически хората и тѣрси какъвъ е башата на единъ човѣкъ, каква е майка му, кѫде се е учили като малко дете, какви погрѣшки е правилъ, кѫде изъ градините е ходилъ. Кралъ е ябълки. Влѣзълъ е въ училището и не е билъ способенъ. Най-сетне станалъ виденъ проповѣдникъ. И казва: “Отличенъ човѣкъ е.”

И казваме ние: “Ако човѣкътъ не прави погрѣшки, той уменъ не може да стане.” Права е мисъльта. Умниятъ човѣкъ се учили не само отъ своите погрѣшки, но и отъ цѣлата окръжаваща среѣда. Грѣшките азъ ги наричамъ все незавѣршени картини. Една грѣшка е незавѣршена картина. Не обвинявамъ човѣка. Толкозъ знае човѣка, толкозъ направилъ. А пѣкъ хубавитъ работи сж завѣшени картини. Хубавитъ работи сж направени отъ умните хора. А пѣкъ глупавитъ работи отъ неразвитите. Понеже всички вие рисувате една отлична картина въ себе си, взимайте поводъ отъ другите художници, какъ рисуватъ, та и вие да рисувате добре.

Не критикувайте, но всѣкога въ себе си вие трѣбва да създадете единъ добъръ навикъ. Напримеръ знаете ли произхода на скържавостта и щедростта? Защо нѣкои хора сж скържави, а пѣкъ нѣкои хора сж щедри? Щомъ ви

кажатъ, че единъ човѣкъ е щедъръ, а пѣкъ другъ е скържавъ, азъ имамъ вече образъ, за мене работата е ясна. Този, щедриятъ човѣкъ е при извора, а пѣкъ скържавиятъ носи едно малко шишенце и пѫтува по единъ прашенъ пѫть. И като го срещнемъ, той има малко хлѣбецъ и малко водица и не дава никому. А пѣкъ онзи е при фурната, дето има 400, 500 хлѣба и раздава на всички. Той е щедъръ. А пѣкъ онзи, който има малко хлѣбъ е скържавъ. Като отиде и той при фурната или при извора, той е готовъ да ви даде една чаша вода. Следователно всѣки единъ, който е при извора, е щедъръ, а пѣкъ всѣки единъ, който е далечъ отъ извора, е скържавъ. Всѣки единъ, който е при извора, е уменъ; а пѣкъ всѣки единъ, който е далечъ отъ извора, е глупавъ.

Нѣкой ни пита: "Какъ да стана уменъ?" - Рекохъ, иди при извора. Умниятъ трѣбва да влѣзе въ училището и да започне да учи. Ако той стои извѣнъ училището, той никога ученъ не може да бѫде. Щомъ влѣземъ въ Божествения свѣтъ, умни може да бѫдемъ. Щомъ сме извѣнъ Божествения свѣтъ, глупостъта ще ни пригружава. Нѣкой казва: "Какво трѣбва да направимъ, за да станемъ умни?" Влѣзте въ Божествения свѣтъ или използвайте възможностите, които Богъ ви далъ. Сега начинъ какви сѫ? Започвайте въ живота съ малките величини. Азъ да ви дамъ едно правило. Може да го опитате. Най-първо се облѣчи въ най-скромните си дрехи, които имашъ. Да нѣма по-скромни дрехи, но не нечисти. Когато започнешъ една своя работа, облѣчи се съ най-скромните дрехи: единъ халатъ, единъ поясъ, една чепка въ рѣжата, едини обикновени обуща, не парижки, луксозни, но леки обуща и започни своята работа. А пѣкъ когато свършишъ работата си и всички се произнесатъ за твоята работа най-добре, тогазъ се облѣчи съ най-хубавите дрехи.

И животътъ е така. Сега сме облѣчени съ халатъ, понеже сме на работа. А пѣкъ като възкръснемъ, значи като завѣршимъ земния си животъ, ще се облѣчемъ. Вие очаквате нѣкой пѫть да се облѣчете много хубаво. Нѣкой пѫть се обличате много хубаво, за да се харесате. Но не сѫ дрехите, които правятъ човѣка хубавъ, а неговата работа,

която той добре свършилъ. А пъкъ дрехите ще покажатъ, че работата е добре свършена. Щомъ работата е добре свършена, то непременно ще имашъ най-хубавите дрехи. Щомъ не е добре свършена работата, не може да имашъ хубави дрехи.

Тогазъ правя изводъ: Ако ние вършимъ добре работата, ще бжедемъ добре облечени. Тълото ни е дреха и всъки денъ се обличаме съ нови дрехи. Та здравината на тълото зависи отъ работата, която човекъ върши. Здравето на човека зависи отъ работата, която върши. Условията за тази работа съ човешката мисъль - азъ я наричамъ правата мисъль; човешките чувства и човешките постъпки. Това съ условия, възможности и сили, съ които човекъ работи. Нѣкога казвамъ: "Правото учение." Азъ наричамъ Правото учение Божественото, понеже Божественото съ-държа Божествените мисли, Божествените чувствования и Божествените постъпки. Това съ мѣрки, които трѣбва да имаме. Всъки трѣбва да има по една Божествена мисъль, съ която трѣбва да мѣри своите мисли. И всъки единъ отъ васъ трѣбва да има по едно Божествено чувство. Това се отнася до всички ви и всъки единъ отъ васъ трѣбва да има по една Божествена постъпка.

Богъ, като го дойде, обръща внимание на най-малките сѫщества, които е създалъ. Той отдавля известно време за тѣхъ и слиза при тѣхъ. Дето мине, на всички сѫщества ще направи една малка услуга. Нѣкой е въ затруднение, има скърби, страдания. Богъ ще му направи една малка услуга. По човешки говоря. Ние, като минаваме, не обръщаме никакво внимание на околните. Ние обръщаме внимание на баша си, на майка си, братя си, сестра си и на близките си приятели. А пъкъ за далечните казваме: "Господъ ще се грижи за тѣхъ."

Тази сумринъ азъ гледамъ, като се показва Слънцето, половината отъ васъ станаха и половината седѣха известно време. И азъ седѣхъ. Азъ се питахъ, защо тѣзи станаха и защо азъ седѣхъ? И защо тѣзи, другите седятъ? Философия на живота трѣбва да има. Рекохъ, ако ние ставаме за Слън-

щето, не е права идеята. Напримѣръ ако азъ застана предъ картинаата на единъ художникъ, то да стана нѣма смисълъ. Но когато художникът иде съ картинаата, да стана има смисълъ. Ако задъ Слѣнцето виждамъ Бога, който излиза съ своята свѣщъ, то има смисълъ да стана. Богъ праща Слѣнцето заради мене. Слѣнцето, което Богъ носи, е свѣщъта и тогазъ ставамъ не за свѣщъта, но за онзи, който носи благото. Най-първо видѣхъ Слѣнцето. Рекохъ, не ставамъ на тази свѣщъ, тя не е по-голѣма отъ мене. А като видѣхъ, че Господъ е задъ нея, тогазъ станахъ. И азъ като станахъ, другите, като ме видѣха, станаха. Тѣ казаха: "Срамота е, Учителътъ става, да станемъ и ние." Азъ разсѫждавамъ, а тѣ подражаватъ. Та рекохъ, винаги предъ Великото стани, а пѣкъ на малкото дай внимание, за да бѫдешъ последователенъ. Предъ Великото стани, понеже това Великото е едно благо, заради Слѣнцето е благо. То е изворъ на всички благословения. Като отидешъ при него, при извора, ти него денъ може да бѫдешъ разположенъ. А пѣкъ на малките нѣща, които Богъ ги създадъ, обрѣщай внимание, понеже отъ малкото човѣкъ се учи.

Та днесъ ви препоръчвамъ, да отидете близо до извора. Но ще кажете: "Не сме ли отишли?" То е до Вашата мисълъ. Ако мислишъ, чувствувашъ и постъпвашъ право, ти си при извора. Ако стане едно нарушение на мисълта ти, ти си по пѫтя. Щомъ сте неразположенъ, не сте при извора. Щомъ не постъпвате добре, далечъ сте отъ извора. Понеже една добра постъпка е една завършена картина. Тогазъ ние говоримъ за възможностите. Любовътъ иде като единъ законъ. Тя има две страни: или трѣбва да дадешъ, или трѣбва да вземешъ. Тя има две възможности: онова, което давашъ, трѣбва да знаешъ кога да го дадешъ; и онова, кое то вземашъ, трѣбва да знаешъ кога да го вземешъ. И ако дадешъ не на време и ако вземешъ не навреме, ти не си отъ умните хора. И ако давашъ навреме и ако взимашъ навреме, ти си отъ умните. И въ любовътъ трѣбва да любишъ навреме. Понѣкой пѫтъ въ любовъта ти може да обичашъ

нѣкого не навреме. И нѣкой пжть може да те обичатъ не навреме.

Азъ веднъжъ имахъ такъвъ единъ опитъ. Срещнахъ едно малко момиченце. Намѣрихъ едно откѣснато цвѣте, една малка роза и му го давамъ. То каза: "Това цвѣте азъ не мoga да го нося." Не го взе. Камо го давамъ, то подразбира, че трѣбва да го тури на гърдитъ си. И то каза: "Кака ми е по-голѣма, дай го на нея." Умно разсѫждава. Ще каже нѣкой, че съ тази откѣсната роза, ти се ангажирашъ вече. Когато вѣнчаватъ младите булки, все имъ турятъ цвѣти. И тѣ се радватъ. После тѣзи млади булки трѣбва да гадатъ животъ на тѣзи откѣснати цвѣти. Понеже тѣ за тѣхъ се откѣснаха, ще има страдание, докато възстановятъ живота на откѣснатите цвѣти. И следъ камо възстановятъ живота на откѣснатите цвѣти, следъ това ще живѣятъ както трѣбва.

И всички вие камо страдате, страдате все за вашите откѣснати цвѣти, когато сте се женили. Азъ турямъ женитбата въ много широкъ смисълъ. Когато човѣкъ се решилъ да слѣзе на земята отгоре, той е вече ожененъ. Всѣки човѣкъ, който е въплотенъ въ материията, той е вече жененъ. Вѣнчали сѫ го. Сега не ти се харесва женитбата, не я искашъ, но ще се освободишъ, когато умрешъ. Смъртъта е разводъ за неправилното женене. Всички онѣзи отъ васъ, които не сте оженени както трѣбва, все трѣбва да умрете. И смъртъта е разводъ. И защо трѣбва да умрете? - За да се освободите отъ онзи, съ който не може да живѣете. Понеже духътъ и плътъта сѫ въ противоречие. Живѣятъ въ едно тѣло. И тогазъ ще настане разводъ между духа и плътъта.

И сега моята целъ е да ви наведа на правата мисълъ за тази борба. Въ духа има единъ завършенъ процесъ. Разумното е тамъ. А пъкъ въ плътъта има единъ незавършенъ процесъ. Плътъта е едно недоволно дете, своеенравно дете. Каквото му се даде, недоволно е, ще го скъжса, ще направи нѣщо. Тогазъ, каквото трѣбва да направи бащата съ такова

дете? Рекохъ, у Всички, въ Васъ има по едно такова своен-равно дете, че се чудите какво да правите съ себе си. То не сте вие, то не е вашия духъ, но дадено ви е една работа. Вие всички сте педагози, възпитатели, възпитавате по едно дете въ себе си. И да познае човѣкъ себе си, това значи да знае, какъ да възпитава това дете.

Вчера гледамъ тукъ едно малко дете, майка му го вика да отиде при нея да обѣдва, а пъкъ то не иска да яде тамъ. Иска да му сипятъ и да отиде да яде въ палатката. Сега неговото ли да стане или на майката? Има си понятие това дете, разбираше. Азъ държа едно правило. Азъ гледамъ всѣкога следното: щомъ една мисъль е права, отъ когото и да е излѣзла, приложете я. Щомъ една мисъль е крица, отъ когото и да е излѣзла, не я прилагайте, нищо повече. Щомъ едно чувство е добро, отъ когото и да е излѣзло, приложете го. Щомъ едно чувство е крило, отъ когото и да е излѣзло, не го прилагайте. Щомъ една постъпка е добра, отъ когото и да е излѣзла, който и да я направилъ, приложете я. Щомъ не е добра, не я прилагайте.

Сега искамъ да ви говоря върху ценностите на нѣщата. Всичко онова, което Богъ е създалъ, представлява ценност. Предъ насъ седи едно велико благо, то е едно благо на миналото, едно благо за бѫщащето. Та рекохъ, вие седите на тия камъни, има едно благо въ тѣхъ, но има и едно нещастие, ако не знаешъ, какъ да седишъ на единъ камъкъ. Камо дойдешъ да сѣдашъ на единъ камъкъ, най-първо опитай, дали е стабиленъ или не. Една млада сестра вчера слиза отгоре и сѣжила на единъ камъкъ, паднала и си ударила крака. И рекохъ ѝ: "Благодари, че съ малко мина. Ти най-първо опитай, дали е стабиленъ камъка." Тя казваша: "Братята го туриха." Рекохъ ѝ: "Тъ го туриха, но ти го опитай и ако е стабиленъ - сѣжици, ако не - заобиколи го по нѣкакъвъ начинъ и после, сумринъта на този, студения камъкъ не сѣдай! Той нѣма да те приеме добре. Носи си възглавница. Обаче по обѣдъ, когато Слънцето грѣе, седи на камъка." Камъкътъ е събрашъ лечебна енергия и тогазъ лѣчебно действува. Сега сумринъта, като избвате, носете си вашата възглавница.

Сега коя е меката възглавница въ човѣшкия езикъ? Като излизате сутринъта, хората сѫ всѣкога студени. Ще си носишъ възглавница. Какъ ще преvezете това? Възглавницата е мекия езикъ. Ще говоришъ меко, приятно. То е възглавницата. А пѣкъ като дойде обѣдъ, може и безъ възглавница. Когато хората сѫ умни, можешъ да му кажешъ нѣщата както сѫ. Сутринъта не може да му говоришъ така. Меки възглавници трѣбватъ тогава. Тогазъ не засѣгай човѣка. А като дойде на обѣдъ, може. Кога е обѣдъ? Обѣдъ у човѣка е тогазъ, когато го обичашъ. Когато те обичатъ, ти си на обѣдъ при него. Когато се запознаешъ съ онзи, когото ще обичашъ, то е сутринъ. Когато се обичате е обѣдъ, а пѣкъ когато не се разбирате, е залѣзъ. Когато се запознавате е сутринъ. Когато се обикните е обѣдъ, значи Слънцето е на зенита. Това сѫ възможности въ живота.

Да обичашъ нѣкого, това значи да разбирашъ царския пжть на душата, която се движи въ битието въжtre. То е най-хубавия пжть. И ако ти не обичашъ човѣка, този пжть не може да намѣришъ. И човѣкъ, за да постигне онова, което Богъ е създalъ, за да го разбере, любовъта е единствения пжть. Тя е най-добрая пжть, по който може да научишъ това, което Богъ е положилъ заради тебе. Ето защо трѣбва да обичашъ хората. Като обичашъ хората, ти ще възприемешъ, ще вземешъ отъ хората това, което Богъ е вложилъ въ тѣхъ заради тебе. И ще давашъ отъ себе си и ще взимашъ, ще ти дадашъ. Обмѣна ще има. Защо трѣбва да обичашъ? Ако не обичашъ, не може да постигнешъ онова, което искашъ. И ако обичашъ и те обичатъ, може да постигнешъ това, което искашъ. Ако не те обичатъ и ти не обичашъ, не може да постигнешъ това, което искашъ. Това е сега езика на Любовъта. Любовъта е единъ методъ за постижение въ сегашния животъ на онова, къмъ което нашата душа се стреми, въ Царския пжть на душата, който върви, за да постигне онова, което Богъ е начърталъ за всинца ни. И тогазъ прочетете отъ “Царскиятъ пжть на душата”* беседата: “Ценностти на нѣщата.” Не, че го налагамъ, но като останете свободни, днесъ или утре, или когато и да

е, прочетете я. Когато нѣмаме какво да правите и имате време, прочетете “Ценноститѣ на нѣщата”. Азъ ви казахъ сѫщественото върху ценноститѣ на нѣщата. Азъ можехъ да ви чета самата беседа и мислехъ да я чета, но рекохъ, нека да имъ дамъ тълкувание, пъкъ тѣ да я четатъ. Защото условията, когато съмъ говорилъ тази беседа, сѫ били съвсемъ други. Свѣтлината е била друга и прочее. А пъкъ сега условията сѫ съвсемъ други.

Най-първо мислите върху възможноститѣ. Вие да кажемъ, пѣте една пѣсенъ, азъ слушамъ сега да пѣятъ или да свирятъ, но всѣкога въ пѣнето има нѣщо, да липсва. Всѣкога и въ свиренето има нѣщо, което липсва. Ти не може да пѣешъ, ако не мислишъ, ако не чувствувашъ и ако не постижвашъ добре. И онзи, който иска идеално да пѣе, той трѣбва идеално да мисли, той трѣбва идеално да чувствувва, и той трѣбва идеално да постигва. Това сѫ три правила за единъ пѣвецъ. И за цигуларя е сѫщото. Сѫщо и за художника. За всички изкуства три нѣща сѫ необходими, за да можешъ да постигнешъ нѣщата. И не можешъ да станешъ красицъ, ако не мислишъ добре, ако не чувствувашъ добре и ако не постижвашъ добре. После и здравъ не може да бѫдешъ въ такъвъ случай. Срещамъ една сестра, която [се] запъхтела. Тя казва: “Мжчно се ходи тукъ.” Тя е вече на 45 години. Азъ си рекохъ: тя е преждевременно останела. Тя кога ще се подмлади? Да почне да мисли, да чувствувва и да постъпва право и ще се подмлади.

Всѣки единъ отъ васъ може да се подмлади. Нѣкой ще каже: “Какъ да мисля право?” Стани като малкото дете, нищо повече. Но какъ да станешъ? Голъмиятъ философъ да стане като малкото дете. Внеси мекома въ живота си! То е подмладяване на човѣка. Човѣкъ, който не може да внесе всѣки денъ мекома въ живота си, той не може да се подмлади. И едно отъ правилата е това. Чо-вѣкъ, който иска да прави хубави упражнения и да си почине добре, трѣбва да знае следното: старитѣ хора иматъ една слабостъ. Стари-

*“Царскиятъ пжть на душата” - Рилски беседи, държани 1935г.

ятъ е седналъ и заспалъ съ свити къмрцуци. Значи стегнати сж мускулите. А у малките деца, мускулите сж отпуснати. Всичките мускули тръбва да бждатъ отпуснати, да не мисли човѣкъ за нищо. Престани да мислишъ, оправни се, отпусни се и кажи: "Каквото Господъ гаде." Но не чакай откѫде и какво Господъ ще гаде. Каквото гаде! Забрави и заспи така. И като станешъ, ще видишъ, че при тебе има нѣщо оставено. А пѣкъ ти сега заспивашъ и гледашъ какво ще гаде Господъ. Нищо нѣма да ти донесе. То е стария човѣкъ. Ти казвашъ: "Едно време какъвъ бѣхъ!" Остави какъвъ бѣше едно време. Когато говоришъ за едно време, ти разправяшъ историята на твоето съзнание, отъ когато твоето съзнание е било пробудено. Ами деветъ месеца въ утробата на майката, я ми кажи, какво си правилъ тогава. Какво е било твоето положение. Въ тѣзи деветъ месеца ти си прекаралъ историята най-малко на единъ животъ отъ 18 милиона години. Деветъ месеца си чель историята на 18 милиона години, какво е станало и нищо не си разбралъ. И като си чель тази история, ти си създадъ своето тѣло. И какво е станало тогазъ? - Създадъ си тѣлото си. И сега знаме ли, колко тръбва да четете. Пакъ тръбва да четешъ. Тѣлото ти, което е създадено отъ майка ти, като излизашъ отъ тѣлото на майката, е билоувито съ една ембрионална плащеница. Нали децата сж увити съ такава плащеница? 18 милиона години тръбва да четете, за да се образува плащеницата. И сега дълго време имаме да четете занапредъ още, важни работи има да четете.

Две сестри се каратъ. Ти казвашъ: "Не зная, какъ да ги примиря." За какво се каратъ сестрите? Една сестра взела пари на заемъ отъ друга и не ги връща навреме. Скарати се. Извади парите отъ джоба си и кажи: "Колко ви дължи?" И плати! Кажи: "Дайте си ръцетъ една на друга и се примирете." Да допуснемъ, че другата сестра е много честолюбива и каже: "Азъ не искамъ чужди пари, тя да ми плати парите." Рекохъ сега: "Азъ плащамъ заради нея. Менъ ще държишъ отговоренъ, а пѣкъ азъ ще държа нея отговорна." Та междина вие може да станете. Това е само единъ

методъ за примирение. Всъкога, когато гвама души не се обичатъ, има възто нѣщо. Вложи ти онова, което липсва. Тъи гвамата може да се примирятъ. На пжть се каратъ за хлѣбъ, че не може да раздѣлятъ хлѣба. Дайте имъ по единъ цѣлъ сомунъ и на гвамата и нѣщо за ядене и веднага ще ги примирите. Та всички сега сте дошли въ богатата природа. Между въсъ има ли караници? Поскарвате ли се? Напримѣръ споръ има кой кѫде си турилъ палатката. "Мѣстата ни сж влажни", казватъ нѣкои. Тукъ има най-хубави мѣста дето искаме. Нѣкой е неразположенъ. На кое мѣсто искаме? Споредъ мене палатките не сж хубаво разположени. По билата трѣбва да бѫдатъ.

У всички ви има много хубави работи, които вие не ги виждате. Много скъпоценни камъни има, които трѣбва да извадите, много дарби и способности има, за които не сте мислили. Нѣкои отъ въсъ сте имали отлични гласове и сте могли да станете пѣвци; други сте имали дарби да станете цигулари, архитекти, художници, учени хора, но всичко това сте пропуснали. И сега гледайте да ги развияте наново. Вие казвате: "Камо гоидемъ следния пжть, да се преродимъ на земята." Не чакайте следния пжть да се преродите на земята. Но сега като сте се родили, развиварайте дарбите си. Нѣкой казва, че е старъ. Стариятъ чо-вѣкъ може да учи много по-добре, отколкото младиятъ.

Да ви дамъ сега единъ опитъ, за да знаете дали говорите добре или не. То е следния: когато небето е облачно и духа вѣтъръ, почнете да произнасяте тия думи: "Богъ е Любовъ", или "Богъ е милосърдъ". Произнасяйте ги известно време и ако облацитъ се разпрѣснатъ и вѣтърътъ престане, то има мекома въ Вашия говоръ. Ако облацитъ и вѣтърътъ не престанатъ, то мѣкомата нѣма въ Вашия говоръ. Щомъ е мекъ говорътъ, веднага ще се измѣни времето. Отъ нѣколко дена има една борба между онѣзи, които управляватъ тждѣва*: едни дигатъ мъглата, а други искатъ влага, дъждъ. Сега въ днешния денъ ние мислимъ другояче. Но ако бѣше влажно времето, другояче щѣше да ни влияе. Ние не се нуждаемъ сега отъ вѫтрешна влага. Много влага имаме. Трѣбва ни

малко сухома. (*Единъ братъ фотографира Учителя.*)

Сега този братъ учи изкуството. Той, като не знае какъ да рисува, цъка. Той казва: "Какъ свѣтлината може да рисува моментално." Като цъкне, казва: "Вижъ, какъ свѣтлината рисува." А пъкъ нѣкой пжть и свѣтлината още не се е научила да рисува. Напримеръ той изкарва единъ черенъ образъ. Той ме е направилъ черенъ отъ негърската раса. Та, за бждаше той ще носи единъ апаратъ, който ще изкарва съ цвѣтове. Често ние рисуваме черни картини. Т. е. рисуваме предметите такива каквито не сѫ. Напримеръ като кажешъ една дума не на мѣсто, ние изкарваме черни картини. Сега изкарвайте съ езика си цвѣтни картини, че нѣщата да бждатъ естествени, каквито сѫ. Използвайте възможноститѣ. Любовъта е една възможност. Знанието, свѣтлината, Божията Мждростъ сѫ възможности. Свободата, пространството, разширението, истината, това сѫ възможности, съ които трѣбва да боравимъ. Истината е най-голѣмата възможност за постижение. Истината е възможност за децата. Знанието е за възрастните, а любовъта е за женитѣ, за девицитѣ, за младите момичета. Та, ще стане обмѣна сега. Затова се обичатъ. Младите момичета продаватъ онова, което сѫ спечелили отъ любовъта, на онѣзи, които сѫ спечелили знанието отъ мждростта. Обмѣна става. И следъ това тѣ отиватъ при децата, при които е истината, за да обмѣнятъ. Та въ живота между продуктитѣ, които излизатъ отъ Любовъта, Мждростта и Истината, става обмѣна. И това е семейството. Това е башата, това е майката, това е децата. Това сѫ тритѣ нѣща, които живѣятъ въ дома. Любовъта, Мждростта и Истината живѣятъ на едно място и обмѣнятъ онова, което тѣ сѫ придобили. И сега обмѣнявайте това, което сте придобили, възможноститѣ, които сте придобили и които Богъ е вложилъ въ васъ.

Мислете за онова, което никакъ не сте мислили. Не мислете за обикновенитѣ работи. Мисли за това, за което

*тѣждѣва - (нар. наречие) наоколо

никакъ не си мислилъ. Помнете, днешната мисълъ е тази: Чрезъ Любовта, Мъдростта и Истината; чрезъ животътъ, знанието, свободата всичко е възможно, които човѣкъ, като ги приложи, всичко може да постигне и той ще биде радостенъ и веселъ. Той ще се весели въ Господа и Господъ ще се весели въ него.

Изговорете следната формула: “Пжтьтъ на праведния е пжть на зазоряване.” (*три пжти*)

6 ч. и 9 м.

*3-та беседа, държана отъ Учителя
на Молитвения Върхъ при Второто езеро*

21 юлий 1937г.

Срѣда, 5 ч.с.

СТАНИ

5 ч. с. *На Молитвения върхъ*

“Въ начало бѣ Словото”
Добрата молитва

Размисление.

Има единъ стихъ, ще го намѣрите въ притчите, въ Стария завѣтъ.

“Мждростта съгради дома си, поставилъ седемтѣ стълпа.” Малко различие има въ превода, тамъ другояче малко е преведено. Всѣка една дума или всѣко едно изречение губи или печели при произношението. Силата на една дума зависи отъ начина, какъ ще я произнесешь. Човѣкъ се ражда, това е началото. Съграждането е раждането на човѣка. Поставянето на седемтѣ стълпа, това е учението на човѣка. Има разни мнения, разни фигури, разни образи и форми, съ които се обяснява това изречение. То е една формула. Съграждашъ своя домъ, съграждашъ човѣка, съгради човѣшкото тѣло. Човѣкъ има седемтѣ стълпа. Четиритѣ стълпа ги имаме, то сѫ двата крака, дветѣ ръце, поставилъ още три стълпа, поставилъ му уста, очи, уши. Тѣ сѫ седемтѣ стълпа, които подкрепятъ това, великото здание.

Сега не се спирайте върху устата, какъ е направена. Туй, което се отваря и затваря не е уста, то е врата. Уста е туй, което разумно говори. Устата е врата, която се отваря и затваря, важенъ е човѣкътъ, който отваря и затваря, който влиза и излиза отъ вратата. Той е важенъ, а не вратата. Не разбирайте подъ очи вашите мигачи и това, което се върти. Но това, разумното, което вижда, вашиятъ умъ, вашето знание, вашето съзнание. Подъ уши не разбирайте външния израстъкъ, чрезъ който възприемате външните впечатления отъ свѣта. Не разбирайте, че

това сж уши. Това сж ония хубавитъ възприятия.

Българинътъ, безъ да разбира тази философия, той си направилъ кола съ четири колелета. Впрегналъ гва вола и турилъ на колата опашка. То сж неговитъ седем стълпа. Ще кажете: "Защо му е на българина опашка?" Опашката подразбира разширение. Тази опашка става по-дълга и покъжса. Когато иска малко товаръ, опашката е дълга; щомъ опашката се скъжи, товарътъ е голъмъ. Казва: "Кжса опашка има заякътъ." Много голъма кола има, много е натоваренъ. Съ какво е натоваренъ? Съ толкова багажъ и наели друго животно носи такъвъ товаръ, както заякътъ. Има единъ, който носи повече отъ заяка. Жабата носи още по-голъмъ товаръ. Камо кажете "жаба", разбирамъ човѣкъ натоваренъ съ много товаръ. Такива мисли и желания има - непостижими работи. Камо кажете: "заякъ", разбирамъ, че е много натоваренъ. Тъ сж търговци. Голъмъ търговецъ е заякътъ. Веднъжъ се явила лисицата при заяка и му казала: "Много добре бихте успѣвали въ търговията, но едно нѣщо: имате много дълги крака, затова не можете да успѣвате. Всичкото нещастие въ живота се дължи на задните ви крака, които сж много дълги." Казва: "Тия крака въашите прадѣди ги добиха по едно нещастие. Срещнаха се едно време съ конетъ, които обичаха съ задните крака да хвѣрлятъ камъни и тѣ, като се упражняваха да хвѣрлятъ камъни, имъ се промочиха краката. Конетъ станаха голъми, но вие се смилихте, не разбрахте закона на краката. Затова, казва, изпращайтъ въашите деца въ нашите училища и ние ще скъжиме краката." И за аргументация казва: "Вижте, едно време орлите имаха крака, но избаха въ нашите училища, скъжиха краката си, направиха си крила, подигнаха се въ въздуха и хвѣркатъ." Питамъ: споредъ туй предание, което сжествува въ окултната наука, можаха ли децата на зайците да завѣршатъ училището и да скъжятъ своите крака? Голъмиятъ товаръ на заяка е неговия страхъ, който постоянно носи. При всѣка щубрачка, която го брѣсне по корема, подскача. Всѣкога упражнява страхъ.

Тогава и вие, ако всъcko нѣщo въ животa ви плаши, не сте ли единъ заякъ. Следователно не сж ли дълги краката ви. Но какво представляватъ краката на човѣка или краката на заяка? Тѣ представляватъ неговите добродетели, то е канитала, който трѣбва да функционира. Туй, съ кое-то трѣбва човѣкъ да започне, то сж добродетелите. Подъ сумата добродетели ние вече имаме човѣшките крака. Като погледешъ на ржцетѣ, ти имашъ представа какъ да разполагашъ съ своите канитали, съ своите добродетели, какъ да ги употребишъ въ своя животъ и какво благо те допринасятъ. Така ржцетѣ иматъ смисълъ.

Казва: "Трѣбва да се работи, трѣбва да се ходи." Но въ нашето ходене трѣбва да имаме предъ видъ добродетелите, съ които трѣбва да се развираме и прилагането на тия добродетели. И сега все трѣбва една школа. И ако азъ кажа на нѣкой човѣкъ: "Твоето щастие седи въ твоите ръце", какъ ще ме разбере? - "Какъ, ще каже, откѫде ще дойде твоя щастие?" Който не знае, твоя щастие не може да дойде; който знае, щастието ще дойде. Магически ще дойде. Безъ копане, безъ оране, безъ ходене, безъ търгуване, безъ да продава кожи, безъ да щавосва*, безъ да тъче и т. н. Отъ себе си ще израстне, ще дойде щастието. Ще кажете: "Какъ?" Че ако въсъ ви дадатъ единъ отличенъ роаялъ, направенъ въ най-добрата фабрика на разумния свѣтъ, пъкъ ви дадатъ и единъ учителъ, да знаете какъ да поставите вашите ръце, вашиятѣ пръсти на този роаялъ, да произвеждате най-хубавата музика, питамъ: нѣма ли да се поправи нашето положение? Та всъки въ себе си отъ васъ има такъвъ роаялъ. Съвременните научни изследвания показватъ, че човѣкъ има единъ роаялъ въ себе си, който има 25 хиляди клавиши. Не като сегашните роаяли, 25 хиляди клавиши има този роаялъ. Който знае да свири на този роаялъ, неговите работи се нареждатъ магически. Пъкъ който не знае да свири, ще коне, ще оре, ще страда, ще плаче, и сиромахъ ще бѫде, и боленъ ще бѫде, и грѣшенъ ще бѫде, и какво ли

*щавосва - вероятно отъ щави

нѣма да дойде на главата му. Казва: "Защо се случи това?"

- Защото не знаешъ да свиришъ на роаяла, който Господъ ти далъ. Казвате вие: "Отъ де да го намѣримъ?" Азъ ви рекохъ, младитѣ моми де намиратъ момцитѣ? Азъ туй го рекохъ само за примѣръ, вие не сте ни отъ младитѣ, ни отъ старитѣ, такива работи ги нѣма между васъ. Вие не сте ли наблюдавали младитѣ моми. Вие сте ги наблюдавали като цвѣтята. Тия, младитѣ моми сѫ цвѣта отвѣнъ. Азъ за цвѣтята говоря. Както цвѣтята привличатъ пчелитѣ, които сѫ въ единъ кошеръ на 4-5 километра, така и момитѣ въ въздуха изпращатъ едно благоухане и всички пчели - тия момци идатъ, разговарятъ се. И цвѣтята сѫ щастливи. Не сте ли виждали тия младитѣ моми. Пѣкъ нѣкой пѫть сте ги туряли на ухото си, на гърдите си, въ ржцетѣ сте ги носили. Вие всинца обичате младитѣ моми. Пѣкъ момцитѣ сѫ хапливи. Като закачишъ младия момъкъ, той току те живи. Тѣ съ себе си носятъ оржие, като го закачишъ, извади си сабята, бѣсне тѣ хубаво. Това сѫ иносказания.

Да допуснемъ, че вие сте били при младия безъ да сте станали младъ. Станали сте старъ, безъ да сте поумнѣли. Защото стариятъ безъ поумнѣването, той не е старъ. Стариятъ безъ знанието е една вехта дреха. Вие сега казвате: "Като идемъ въ онъ свѣтъ." Казаль е едно време волътъ: "Дотегна ми да живѣя между нашите, свѣтъ ли е. Дето минешъ, съ рогата те мушкатъ. Трѣбва да ида надалечъ, не може да си кажешъ две сладки думи. Щомъ се приближи съ рогата, бодва." Волътъ казва: "Ще ида при хората да се науча на нѣщо." Питамъ: като дошълъ при хората, какво научилъ? Човѣкъ го хваналъ, впрегналъ го, иде да учи на нивата. Впрегналъ го въ колата, учи го. То сѫ практически пособия. Най-първо му показва, какво нѣщо е ралото, какво нѣщо е оstenътъ. Оstenътъ, това е закона. Впрегналъ го е вжтре, волътъ учи. Тѣ сѫ все практически пособия. Като изоре, човѣкътъ го отпрегне. Казва: "Taka като орешъ, земята ще гаде жито." Като узрѣе житото, човѣкъ иде, ожъне го, пакъ впрегне вола, натовари го и казва на вола: "Ела да

пренесешъ житото.” Казва: “Туй жито, което си донесълъ, азъ го съхъ, събрахъ го, пъкъ ти, както си го донесълъ, така ще го занесешъ.” Учи го човѣкътъ.

Сега вие казвате, че животътъ е едно оране. Вие орете Вашите ниви и каквото израстне, казвате: “Това е карма.” Кармата, това е жемва. Следът като човѣкъ овърши житото, което го посълъ, неговите ученици ще го пренесатъ. Сега азъ ви навождамъ на тия мисли. Вие се спирате и искате сами да разрешавате живота. Искате самостоятелност. Казвате: “Не съмъ ли азъ свободенъ.” Но въ какво седи свободата на човѣка? Безъ Любовъ животъ не може да има. Безъ Мъдростъ знание не може да има, свѣтлина не може да има. Безъ Истина свобода не може да има. Ти казвашъ: “Азъ трбба да живя.” Че ти какъ ще живѣешъ, ако нѣмашъ любовъ? Отъ де ще вземешъ животъ? Все трбба да те кредитира нѣкой. Значи първата Божествена банка, това е Любовъта, която те кредитира въ живота. Втората Божествена банка, която те кредитира, това е Мъдростъта и третата Божествена банка, която те кредитира, това е Истината. Това сж тритѣ стълба: твоята уста, твоите очи и твоите уши. Онова, което ти ядешъ, Любовъ е. Онова, което виждашъ, Мъдростъ е и онова, което слушашъ е Истина. Вие, ако така разбираме, ще видиме каква важна роля иматъ тѣ.

Ако ти съ ушите си не може да намѣришъ Истината, твоите уши не сж на място. Ако ти съ очите си не може да намѣришъ [Мъдростъта], твоите очи не сж на място. Ако ти съ устата си не може да намѣришъ Любовъта, твоята уста не е на място. Че на мене често ми казватъ: “Нѣмаме любовъ.” Азъ нищо не казвамъ. Сега за пръвъ пътъ ви рекохъ: устата не сж на място. Казва: “Много глупавъ човѣкъ съмъ.” Рекохъ, очите не сж на място. Казва: “Какво нѣщо е истината?” - Рекохъ, ушите му не сж на място. И си мълчи. Казва: “Я, ми кажи нѣщо.” Какво да му кажа за Истината, когато ушите му не сж на място. Какво да му кажа за Мъдростъта, когато очите му не сж на място. Трбба да

го пратя при Бога, Той да му намѣсти устата; трѣбва да го пратя при Бога, Той да му намѣсти очите и да го пратя при Бога, да му намѣсти уши.

Понеже вие сте събрали при мене тази сумринь, всички, които сте дошли, азъ ще кажа Господъ да намѣсти вашите уста на място, да намѣсти вашият очи на място, вашият уши на място. Затова започвамъ да ви говоря. Говоришъ за Любовта, развай се на твоята уста. Като ядешъ, всѣко благо за устата, то е Любовъ. То сж предметно учение. Онова, което виждашъ въ свѣта, това е Мждростъ. Онова, което влѣзе въ твоя умъ, развай се на това, каквото и да е. Не се смущавайте, че вие виждате нѣкой лошъ образъ въ свѣта. Лошото въ свѣта е неразбраното. Доброто въ свѣта е разбраното. Следователно туй, което не сте разбрали, е лошо; туй, което сте разбрали, е добро. Тъй ще разбираме.

Но лошото, което влѣзе въ Васъ, следъ като го прочите, туй лошо ще се превърне на добро. Писанието казва, че всичко ще се превърне за добро. Рекохъ, ако въ себе си вие една лоша мисъль не можете да я превърнете, какво показва? Какво ви коства да превърнете една лоша мисъль? Много лесна работа е. Ако азъ ви дамъ единъ американски златен долларъ отъ 20 долара, ако туримъ всѣки долларъ по сто лева, две хиляди лева. Да допуснемъ, че този златенъ долларъ е оцапанъ въ говежди лайнушки. Ако ви го дамъ, вие ще го хвърлите ли? Ще го вземете, ще го окжпете като детенце и ще го изчистите. Веднага, като го изчистите, ще го турите въ джоба си. Значи, въ Васъ като влѣзе една лоша мисъль, тя е като американската златна монета отъ 20 долара, оцапана съ говежди нечистотии. Турете я въ вода, омийте я. Казвате: "Крайности." Понеже нѣщата изгватъ отвънъ, отъ свѣта. Всѣко нѣщо, което иде отъ свѣта, може да се оцапа. Туй трѣбва да го знаете. Всички ония нѣща, които ги възприемате отъ свѣта, иматъ възможностъ да се оцапатъ. Нѣкой пжъ може да не сж оцапани. Зависи отъ мястото. Има извори, които не се цапатъ. Има извори,

демо се цапатъ. Следователно като идете при този извръзъ, тръбва да го очистите, не да се сърдите на външните условия.

Та рекохъ, приложение тръбва. Вие не обръщате внимание какво е положението на другите хора. Казвате: "Този човекъ е лошъ." Не се занимавайте съ лошевината на хората. Казвате: "Този човекъ е добъръ." Не се занимавайте и съ неговата доброта. Вие ще направите една погръшка. Ако едно дете отива при единъ сладкаръ, който прави такива бонбони и презъ цѣлия животъ ходи да му дава по едно бонбонче и то го ближе. Питамъ: отъ туй близане какво ще добие детето? Да допуснемъ, че една млада мома види единъ красивъ момъкъ, какво ще научи? - Ще научи, че е сладъкъ. Сладчината храна не дава, тя само забавлява човека. Вие понѣкой пжътъ искате да видите всичко приятно, да имате едно разположение на духа. Вземете образъ отъ Бога. Господъ, който е създадъл всичко въ свѣта, Вие казвате: "Защо така лошъ е свѣтътъ?" Питамъ: кога се оцапа една златна монета, онзи, който я създадъл, ли я оцапалъ или онзи, който употребилъ монетата, я оцапалъ? Вие казвате: "Защо свѣтътъ е така лошъ?" Вие веднага туряте въ ума си: "Защо Господъ така го създадъл, защо го оцапалъ?" Вие не мислите добре. Значи Вашите очи не сѫ на място турени. Вие вече изкривявате очите си. Или нѣкой пжътъ вие страдате, казвате: "Защо Господъ ни даде тия страдания?" - Ни най-малко Господъ ви далъ тия страдания. Господъ ви далъ едно благо, което тръбва да го очистите. Други сѫ го оцапали и Той го дава като на едно разумно сѫщество и казва: "Очисти отъ нечистото туй ценното!" И за работата, която свѣршишъ, ценното ще остане въ тебе. Следователно всѣко нѣщо, което вие очистите, ще остане за васъ. Въ всѣка горчица опитност, която имате въ живота си, въ този опитъ ви се дава една скъпоценост и туй, което го чистите, често добивате единъ скъпоцененъ камъкъ.

Тогава изучавайте нѣщата по следния начинъ. Изучавайте твърдите тѣла, особено скъпоценните камъни. Всички твърди тѣла сѫ дадени за учение, малки тѣлца сѫ

тѣ. Изучавайте растенията, особено плоднитѣ дървета, изучавайте животнитѣ, особенно човѣка. Ако Вашите разбирания при скжпоценнитѣ камъни сѫ правилни, разбиранията при цвѣтятата и при растенията ще бѫдатъ правилни. Защото скжпоценниятъ камъкъ е туй, съ което чо-вѣкъ се отличава. Вашите вѣнчни дрехи, както сте облѣчени, това сѫ Вашите скжпоценни камъни. Единъ човѣкъ какъвъ е, ще го познаешъ по дрехите. Камо погледнешъ дрехите, ризата - това сѫ скжпоценнитѣ камъни. По ризата му, по горнитѣ, по долнитѣ му дрехи ще познаешъ човѣка. Нѣкои хора сѫ много развлѣчени. Тѣ минаватъ за светии, разхвѣрлени сѫ, оцапани, да покажатъ, че умътъ имъ е заетъ съ нѣщо по-свято. Но това сѫ първокласни ленивци, които не сѫ научили скжпоценнитѣ камъни. Щомъ видите единъ човѣкъ съ какво се храни, вие ще знаете, дали изучава добре растенията, особено плоднитѣ дървета. Най-после като изучава животнитѣ, това е неговата мисъль, дойдете до човѣка. Ако той не знае, какъ да съпоставя своите мисли, логически да ги съпостави на едно място; ако не съпоставя за своя полза и за ползата на своите близки, той не е проучилъ човѣка добре.

Сега не искамъ да остане мисъльта, колко глупави хора сме били. Едно време бѣхте глупави, сега излѣзохте. Не мислете за вашата минала глупостъ. Вземете единъ урокъ отъ децата. Едно дете, като направи една глупостъ три пъти, вече не я прави. Детето, като иде въ свѣта, не знае, какво нѣщо е запалена свѣщъ. Майка му казва на български: “гъшъ!” На френски какъ се казва или на английски, или на италиански какъ се казва? - Не може да се преведе “гъшъ”. На нѣмски какъ се казва? Майката казва “гъшъ”, значи ще се изгори, това е страненъ езикъ. Детето не знае български езикъ и “гъшъ” не разбира. Камо тури веднъжъ пръста си, майката казва: “гъшъ.” И като си тури другъ пътъ пръста и майка му като каже гъшъ, то си отмегля рѣката. Следователно вие не сте научили, какво нѣщо е “гъшъ”. Има ли нѣкой отъ васъ, който да не се е парилъ? -

Нѣма. Опарването иде защо? Понеже дентето не знае какво нѣщо е “гъшъ”, майката, като запали свѣщъта, иска да му даде първия урокъ на туй, Великото знание. Каква Велика работа извѣршва огънътъ въ свѣта, дентето не разбира. Гледа единъ пламъкъ, приятното му е, иска да го хване, да го обсеби. Пламъкътъ не позволява да го бутатъ. Отдалечъ да го гледатъ, той не обича да го цѣлуватъ. Ако речешъ да го цѣлунешъ, ще ти изгори устата. Понѣкой пжть хората се хранятъ съ пламъкъ, но трѣбва да знае, какъ да го загаси. Ще го полѣшъ съ водица отгоре, която възприемешъ. Ако човѣкъ може да се храни съ пламъкъ, той може да бѫде много здравъ човѣкъ. Или на сегашенъ езикъ казано: ако Вашето чувство нѣма топлина, туй чувство не е на мѣсто то си. Ако въ една Ваша мисъль нѣма свѣтлина, тя не е на мѣсто то си. Ако въ една Ваша постежпка нѣма мекома, тя не е на мѣсто то си.

Сега вие мислите, че всички тия работи ги знаете, ще започнете да цитирате нѣщата. Мждростъта съгради своя домъ и постави своите седемъ стълпове. Но каква философия има да поставишъ тия седемъ стълпа. Азъ ще ви заведа при роаяла и тогава ще ви кажа: Я, посвирете. Посвирете ми първото парче на живота. Първото класическо парче на живота на Любовъта. Ще ви кажа: Посвирете ми първото класическо парче на Мждростъта, едно парче отъ тази симфония на битието. Посвирете ми първото парче на Истината. Какъ ще ми го посвирите? Азъ бихъ желалъ да го чуя. Може да го посвирите на цигулка, на тамбура, на кимара, на флейта. Какъ ще ми посвирите?

Вчера дойде единъ приятел при мене, има едно противоречие въ живота. Рекохъ му: “Ти не си въ приятелски отношения съ “солъ”, не си въ приятелски отношения съ “ла”, не си и въ приятелски отношения съ “си”. Музикално тамъ ти е всичкото нещастие.” Пѣкът той е доста добъръ музикантъ, разбира отъ музика. Рекохъ му: “Кой тонъ обичашъ?” Казва: “Фа-то ми допада. Всичко около “фа” се върти.” Рекохъ: “Ти си българинъ.” И действително, всѣка една погр-

ѣшка на всѣки единъ бѫлгаринъ се ражда отъ това, че обича повече материалимото отъ духовното и Божественото.

Азъ сега говоря за естествените тонове въ природата, не ония отражения. Защото имаме една музика, която е отражение. Но говоря за основните тонове въ природата, които сѫществуватъ. Тия тонове вие ги имате всѣкога. Щомъ вземете правилно единъ основенъ тонъ въ природата, вие усъщате една радостъ въ себе си. Който и тонъ да е. Сега говоря отъ гледището на съвременната музика. Тъй както сѫ поставени седемтѣ тона, като ги вземете правилно, ще усъщите една въжтрешна радостъ. Запримѣръ любовъта си има единъ основенъ тонъ. Ако вземешъ първия основенъ тонъ на Любовъта, всичко върви, може да свиришъ въ Духовния свѣтъ. Всичките други парчета, които свиришъ, ти ще ги свиришъ като единъ отличенъ виртуозъ. Ако вземешъ първия основенъ тонъ на Мъдростъта, на свѣтлината, на знанието, всичко туй ще дойде по единъ естественъ пътъ. Ако вземешъ първия основенъ тонъ на Истината върно, ти веднага въ живота разбирашъ всичките добродетели.

Азъ съмъ правилъ опити. Дойде единъ човѣкъ при мене, който е боленъ. Казва: "Нѣма ли да ми предпишешъ нѣкакъвъ цѣръ?" Рекохъ: "Нukакъвъ цѣръ нѣма да ти предпиша." Казва: "Нѣма ли да ми дадешъ съ какво да се нахраня?" Рекохъ: "И това нѣма да ти дамъ. Азъ ще ти кажа сега само нѣколко думи и ако вѣрвашъ, може да оздравѣешъ сега." Той е боленъ, като му рекохъ: "ти ще бжедешъ здравъ", той се позамисли. Даже той ме корегира, че не съмъ произнесълъ добре. Много пъти те не знаятъ, че и произношението и то е говоръ. Нѣкой казва: "Обиди ме Учителятъ, небрежно се отнесе. Каза ми: иди си, ще оздравѣешъ." Музикално му го рекохъ: "Иди си, ще оздравѣешъ." Той по човѣшки иска да му го кажа, меко: "Ти ще оздравѣешъ, не бой се! (Учителятъ го изговори малко меко, лигаво.) Тия лигавини сѫ на дявола. "Ти си много добъръ, като тебе нѣма." (Произнесе го меко, лигаво.) Тѣ сѫ дяволски работи. - "Иди си, Богъ те

е направиъл здравъ!” (*Малко твърдо.*) Следът туй този, на когото съмъ казаль твърдо: “ще оздравеши”, се връща и ми казва: “Камо дойдохъ първия пътъ при тебе, ти не ми говори меко, но оздравеши.” Азъ рекохъ: “Ако бъхъ ти говорилъ мекичко, ти не щеши да се върнешъ. Камо ти казахъ натъртено, ти се върна. Ако искахъ да не те виждамъ, щеши да ти кажа много меко, но понеже искамъ да се върнешъ.” Знаете, какво нѣщо е мекия говоръ. Той е мочурлакъ, въ който камо затънешъ, не може да излѣзешъ. “Иди си, ще оздравеши.” (*Твърдо.*) То е твърдата почва, камъкъ, на който може да стъпишъ.

Азъ говоря за сѫщината на живота. Разбираите. Тия нѣща, които вие ги считате груби, не сѫ всъкога груби. Господъ ти каже отъ невидимия свѣтъ: “Иди си, иди да работишъ, добъръ да бѫдешъ.” Казвате: “Какъ грубо се отнесе съ мене!” Ни най-малко не е грубо. “Иди да работишъ!” (*Твърдо.*) “Иди да работишъ.” (*Меко.*) Кое е сега правилното? “Ако обичашъ, иди да работишъ; ако обичашъ, иди донеси ми малко вода.” (*Меко произнесе.*) “Иди донеси вода!” (*Твърдо.*) Иди за вода, нищо повече! На момиченцата ще дадашъ малко захаръ, едно бонбонче, ябълка, всичко туй. Кое е по-хубаво? Не се галете. Вие много обичате да се галите. Не галете себе си. “Иди донеси вода!” Кажи и стани, иди донеси вода! Ти си кажи на ума: “Стани!” Не, да си кажешъ: “Ако обичашъ да станешъ.” Ти си заповѣдай и кажи си: “Стани, облѣчи се, обуй си обущата!” (*Твърдо.*) Дай си заповѣдъ: “Стани се помоли!” (*Твърдо.*) “Наяжъ се, не преядай!” (*Твърдо.*) “Вземи книгата и чети!” (*Твърдо.*) Не е ли хубава тази философия. Не на другите така да говоришъ, но на себе си. На себе си кажи твърдо: “Не преядай! Обуй си обущата!” Не чакай сумриньта, камо станешъ, да дойде нѣкой да ти донесе вода. “Моля ти се, донеси ми малко вода.” Но на себе си кажи: “Иди за вода, измий се, нагответи си, наяжъ се, помоли се на Бога, иди да направишъ нѣкому добро!” На себе си така ще говоришъ и камо дойдатъ другите, ще приложишъ сѫщата философия.

Утре, като станете, приложете това. Щомъ се събудишъ, кажи: "Стани!" Не казвай: "Чакай да видя часовника, да видя отвънъ времето какво е." Като се събудишъ, стани. Не, да кажешъ: "Още не се е зазорило." Стани, нищо повече. Стани, облъчи се. "Какво ще правя?" Излѣзъ навънъ. Като станете сутринъта, направете първия опитъ. Тъй заповѣдъ ще си дадете. Стани безъ никаква философия. Като станешъ, ни най-малко колебание. Да или не, стани! Веднага изпълни заповѣдъта. Като се събудишъ, хвърли юргана, като ще си единъ войникъ. Една положителна мисълъ, една Божествена мисълъ. Господъ казва така: Стани! Господъ каза на Йона: "Стани, иди въ Ниневия да проповѣдашъ. Кажи на тия хора, че тъй не изпълняватъ Божия законъ." Йонъ, като чу това, тури си юргана, че ха, на западъ.

Та рекохъ, желая сега да се храните добре, не да видите канятъ. Изведенажъ като дойдешъ, да ядешъ. Нахрани се, наяжъ се умърено, не преядай! Дойдешъ до нѣкое противоречие, кажи: "Гледай добре!" Та сега да оставимъ другите работи.

Ще си дадете първата заповѣдъ: Стани! То е новата философия на живота.

Стани и въ Истината крепъкъ бжди!

Стани и въ Любовъта топълъ бжди!

Стани и въ Мъдростъта свѣтълъ бжди!

Станете!

Да произнесемъ: "Въ началото бѣ Словото и Словото бѣ въ Бога." (*Три пѫти.*)

*4-та беседа, държана отъ Учителя
на 23 юли 1937 г. петъкъ 5 ч. с.
на Молитвения Върхъ.*

ОСНОВНИТЕ ТОНОВЕ

“Въ начало бѣ Словото.“

Добрата молитва

Да имаме малко размищление.

Ще ви прочета само нѣколко стиха отъ Ев. на Йоанна отъ 1 до 16 стихъ.

Христосъ взема лозата като символъ, казва: “Азъ съмъ лозата, вие пръчките.” Човѣкъ дълго време трѣбва да проучва живота на лозата, за да разбере онзи смисълъ, който се крие въ тази емблема. Дълго време човѣкъ трѣбва да проучава хлѣба, за да научи ония сили, които той съдѣржа въ себе си. Безъ този вжтрешенъ опитъ, ние нѣма да имаме едно истинско понятие. Христосъ на друго място взема другъ емблемъ и казва: “Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, който е слѣзълъ отъ небето.” Тази идея е понятна на васъ, понеже и вие си правите хлѣбове. Казваме: “Този хлѣбъ азъ го омѣсихъ, азъ го направихъ.” Въ живота има две страни, и въ разбирането има две страни, и въ проявата на живота има две страни. Не е вѣрно само това, което човѣкъ мисли. Не е вѣрно само това, което човѣкъ чувствува. Не е вѣрно само това, което човѣкъ прави. По отношение на какво не е вѣрно? Ако го правишъ само по отношение себе си, споредъ Божествения законъ не е вѣрно. Ако направишъ нѣщо и мислишъ, че това, което си направилъ, Богъ го е направилъ, не е вѣрно. Ти казвашъ: “Азъ хранихъ този човѣкъ.” Не е вѣрно, че ти си го хранилъ. Казвашъ: “Азъ уучихъ този човѣкъ.” Не е вѣрно, че ти си го учили. Питамъ: ами тебе кой те научилъ, защото ти не си началото на нѣщата. Тогава не да отхвърляте вашите разбирания.

Една дума, която ви казахъ, “стани” трѣбва да я разбираме. Ако кажешъ “стани” и не може да станешъ, разбрали ли си сутната “стани”? - Не си я разбрали. Но щомъ като

кажешъ “стани” и ставашъ, ще разберешъ, че си силенъ. Или ако кажешъ: “мисли”. Значи трбъба да разбирашъ смисъла. Ако може да мислишъ, ти си разбралъ смисъла на думата мисли. Но ако кажешъ “мисли” и не можешъ да мислишъ; ако кажешъ “лоби” и не може да лобишъ, разбралъ ли си смисъла на тая дума? Сега азъ не искамъ да ви говоря за Вашите дългове. Неприятно е на човѣка да му говоришъ за неговите дългове. Дойдешъ и кажешъ нѣкому: “Имашъ да плащашъ.” Нѣма по-неприятна работа, да кажешъ нѣкому: “Ти ми дължишъ нѣщо, забравилъ си да платишъ дълга си.” Нѣма по-неприятна работа отъ това. Въ човѣшкия животъ най-неприятната работа знаете ли коя е? Отъ майто гледище, когато ти си закъсалъ нѣкѫде, чудишъ се вече какво да правишъ, дойде нѣкой и ти каже: “Азъ на тебе имамъ да ти давамъ. Днесъ придобихъ наследство отъ баща си, извамъ да ти платя дълговетъ.” Ти веднага ставашъ веселъ.

Тогава гве думи има, които сж силни: Вземай, когато ти давамъ. Вземай, когато Богъ ти дава и давай, когато Господъ ти казва. То е благото. Силата на човѣка седи въ тия думи. Вземай, когато Богъ ти дава. Вземай, складирай го, никаква философия да нѣма. Взимай всичко. - “Ама азъ не съмъ достоенъ, нѣма ли другъ?” Вземай го и си мълчи, нищо повече. Когато ти каже Господъ: “Давай!” Дай и не казвай другите да гадатъ. Ти искашъ опашка да бѫдешъ. Господъ като ти казва: “давай”, иска да те направи глава. Ти искашъ да станешъ опашка. Опашката е само стражарь. Той пѫди мухите, да не беспокоятъ Великия господаръ на свѣта, та ходи, че ги пѫди.

И въ модерно време всички високоблагородни хора, дамите носятъ опашки. Аѣтно време, когато е много горещо, току вѣять опашката. Сега ако искашъ прохлада въ живота, ти имашъ едно вѣтрило. Въ природата такова вѣтрило както ние го създадохме, нѣма. Днесъ има вѣтрило, духа, разхлада е то. Но това вѣтрило носи благословение, разклаща растенията. Това вѣтрило събужда растенията, казва: “Ставайте и на работа всички!” Юргани, всичко туй разклаща, дето има сухо сѣбаря, всичко старо сѣбаря. Та, вѣтърътъ ви казва: “Да стане вашиятъ умъ.”

Станете и мислете сега! За какво? - Да мислите за онова, което Богът ви даде днесъ, да го вземете и на място да го употребите. Богът даде водата на рибите, за да си добиват по-лесно храната и да научатъ законата на чистотата. Две нѣща даде на рибите. Богът даде свѣтлината на човѣка, за да се научи да мисли. Богът даде живота на човѣка, за да се научи да цени чистотата. Велика наука се крие вътре въ самата свѣтлина. Не може човѣкъ правилно да расте въ живота и да се развива, ако не разбира свѣтлината. Тези има съзнателно да изучава пжтищата на свѣтлината. Свѣтлината външно не само, че разкрива битието, онова което Богът е създадъл, но самата свѣтлина въ човѣка разкрива ония нѣща, които Богът е поставилъ и които човѣкъ има да учи, не за бѫдеще, но за днесъ. Защото Божието работи на миналото, дето сте живѣли и сега които живѣте и за бѫдеще, които ще живѣте, Богът е билъ и въ миналото, Богът е въ настоящето, Богът ще бѫде и въ бѫдещето. За Бога и миналото, и настоящето, и бѫдещето е настояще. То е начало. За Бога, ако ние гледаме отъ нашето гледище, миналото е начало, бѫдещето е край, а настоящето е зенитъ.

И тъй въ свѣтлината, разложена има седемъ цвѣтова. Тъ сѫ седемъ пжтища, по които човѣшкиятъ умъ е вървѣлъ, седемтъ блаженства азъ ги наричамъ. Или седемтъ правила, които умътъ трѣбва да употребява за своето постижение въ живота. Червениятъ цвѣтъ е вратата, презъ която животътъ влиза. И той е основния тонъ въ музиката. Червениятъ цвѣтъ е музикален. И ако нѣкой отъ васъ нѣкой пжть му се развие ухомъ, той може да чуе тона на червения цвѣтъ. Въобще червениятъ цвѣтъ се проявява най-добре у младите моми. И когато нѣкая мома почувствува, че е красива и хубава, виднаа блесне една червенина много хубава у нея. То е вече съзнателния животъ, Божествения животъ, който се изявява въ човѣшкото лице. И то е тонъ. Когато тази краска сѫществува на човѣшкото лице, това е емблемъ на човѣшкото здраве, че човѣкъ е здравъ и веселъ и има миръ въ душата си. Той е енергиченъ, човѣкътъ на здравето ис-

ка да работи, да биде полезенъ. Следователно първиятъ скъпоцененъ камъкъ на красотата, това е червения цвѣтъ. Съ него започва тя. И когато човѣкъ се разболѣе, той изгубва смисъла на този цвѣтъ. Щомъ ти изгубишъ смисъла на червения цвѣтъ. Той е вѣнецъ. Затуй вѣнциятъ турятъ на младите булки. То е червения цвѣтъ. И първо турятъ гва цвѣта, които изобщо сѫ основни въ свѣтлината. Червени цвѣти турятъ на младите булки, което означава, че трбва да иматъ животъ. Ако турятъ блѣди или жълти или сухи цвѣти?.... Червени трбва да бѫдатъ.

Сега азъ говоря за онова съчетание на живота, не както хората подражаватъ. Та вие може да си представите живота тъй както е сега. То е едно подражание. Но мислите ли, че когато въ единъ театъръ се играе една драма на сцената, то е реално. Тамъ се играе на сцената, но нищо не е реално. То е едно предметно учение. Да кажемъ, на сцената ставатъ много работи: и любовни отношения, и религиозни отношения ставатъ, и научни работи ставатъ, и кражби ставатъ, и караници има на сцената, и вѣнчавки ставатъ, и умирания, и всичко става на сцената. После тѣзи, които сѫ крали на сцената, като се срещатъ въ живота, тѣ се ржкуватъ и казватъ: "Много добре си играхме ролята." И богаташътъ, като срещне онзи, който игралъ на сцената, го поздравлява и казва: "Браво! Много добре ме обра, много добре си изигра ролята на сцената." И онзи казва: "Много ти благодаря, че ти бѣше така богатъ, да мога да те обера сега. Защото хората ще говорятъ за тебе и за мене ще говорятъ." Ама приложението. Актъорътъ на сцената не носи своето име, той носи името, което авторътъ на тази драма му е далъ. Това име носи той. А самиятъ той инкогнито върви.

Азъ сега ви говоря като актьори не като действителни хора на сцената, които сте, вие всички сте актьори. Актъори сте на земята. Все имате да играете нѣкаква роля въ тази драма, която е написана. За апации работата нѣма тамъ. И после да нахукатъ нѣкого, да намушкатъ, да набиятъ, такава работа нѣма. Невидимиятъ свѣтъ като

се разгневи нѣкому, той научно ще му хване старите дрехи, ще ги скъжса и ще му тури хубавитѣ и ще каже: "Ха, сега облѣчи ги! Хайде сега вѣрви." Невидимиятѣ свѣтъ, като се разгнѣви нѣкому, той ще намисли нѣкой сиромахъ, ще му вземе старата кесия и ще му даде една нова кесия, ще я натѣпчи хубаво, а старата ще хвѣрли. Но ватама ще натѣпчи съ злато и ще каже: "Ха, сега да си вѣрвишъ!" Вѣ Невидимия свѣтъ, като се разсѣрди нѣкой нѣкому, ще го повика на угощение, ще го нагости хубаво и после ще му каже: "Да си вѣрвишъ." А пѣкъ като не ти се сърди, ни сума не говори на тебе. Нито на гости те вика, нито пари ти дава, нищо не ти дава. Като не ти се сърди, отъ него нищо не може да очаквашъ. И на тебе ако ти стане мѣжно, че нѣма кой да те обиди, ти ще се разсѣрдишъ нѣкому, ще идешъ да го викашъ, на гости да ти дойде. И сега казвашъ: "Азъ се разсѣрдихъ нѣкому." Много хубаво си направилъ. Викатъ го на гости, запознайтѣ се. Тури пари вѣ джоба му, дай му нови дрехи, нови обуща, нова шапка, на храни го добре и му кажи: "Хайде, Господь да те благослови! Много ти благодаря! Много хубаво стана, че се карахме, да се запознаемъ. Ти си билъ много добъръ човѣкъ."

Сега вие ще ме попитате: "Туй точъ вѣ точъ така ли е?" Имате право да ме питате. И мисъльта ви е добра. Азъ ви питамъ и азъ ще ви отговоря, но ще дамъ друго едно обяснение. Влизате вие вѣ една болница. Нѣкому ржката е счупена, пѣкъ нѣкому стомахътѣ е разваленъ, на нѣкого гърдитѣ болятъ. На другъ главата му пукната. Ти разправяшъ на тия хора за здрави хора. Тѣ питатъ: "Като нашитѣ крака ли сж тѣхнитѣ крака и ржцетѣ като нашитѣ ли сж?" Не, не, тѣ не сж счупени. "Че какъ може да бѫде това, нашитѣ сж такива?" Питатъ: "Тѣ иматъ ли такива слуги, като нашитѣ? Отъ единъ креватъ на другъ трѣбва да ги носятъ." - Не, нѣма такива. Тамъ всѣки самъ си ходи. - "Какъ може да бѫде това?" После питатъ: "Като нась ли ядатъ?" - Ни най-малко не ядатъ като васъ. - "Че какъ може тѣй, нѣма ли нѣкой като на нась съ лѣжичка да имъ туря вѣ устата?" - Не, не той самъ си туря. - "Че какъ, ние не можемъ сами

га си туряме?”

Та рекохъ, този животъ, Божествения, който ние искаме да обяснимъ, трбъба да станатъ на този човѣкъ ржцетъ му здрави, краката му здрави, главата, стомахътъ, всичко да биде здраво, за да излѣзе отъ болницата и да започне да живѣе между другите хора, за да може да разбере тѣхния животъ. Вие седите понѣкой пжть и мислите, че въсъ хората не ви обичатъ. Защо мислите така? Кажете ми? Азъ поставямъ въпроса другояче: Вие седите и мислите, защо хората ви обичатъ. Че защо обичамъ азъ една круша? - Защото искамъ да взема круши отъ нея. Като я погледна, казвамъ: “Много си хубава.” Почвамъ да я хваля, обичамъ я, защото има, какво да взема отъ нея. И ако нѣма какво да взема отъ крушата, мислите ли, че азъ мога да я обичамъ? Значи, като казвашъ: “Защо не ме обичатъ хората”, трбъба да знаешъ, че нищо не си родилъ. И като питашъ: “Защо ме обичатъ хората?” Защото си родилъ. Ако ти родишъ една свѣтла мисъль, тебе хората ще те обичатъ; ако ти родишъ едно свѣтло желание, тебе хората ще те обичатъ; ако ти родишъ една свѣтла постежка, тебе хората ще те обичатъ. Азъ ви рекохъ, ще ви обичатъ хората.

Сега азъ туй, което ви говоря, не искамъ да влѣзе въ стълковене съ сегашнитѣ ваши вѣрвания, нико съ сегашната ваша любовь. Защото любовъта е на степени. Личната любовь, после дружарската любовь, семейната любовь, вземете любовъта къмъ децата, любовъта къмъ общество, любовъта къмъ народа, любовъта къмъ човѣчеството, вземете любовъта къмъ ангелитѣ и най-после любовъта къмъ Бога. Това вече подразбира онова благоговение, разбиране за проявата на любовъта. Това е все любовь. За да разберешъ Божествената любовь, трбъба да започнешъ отъ себе [си] отъ онова малкото, което е вждре въ тебѣ, което Богъ ти е далъ. Най-първо човѣкъ, за да се прояви въ свѣта, той трбъба да биде здравъ. Болниятъ, за да влезе въ него истинския животъ, той трбъба да биде здравъ. Но новото, което иде въ свѣта, изисква отъ човѣка да пѣе и човѣкъ, който не може да пѣе и който не иска да пѣе, въ новото учение не

може да влезе. Нищо повече.

Човекъ, който не може да оцени една краска, който не може да оцени червената краска, който не може да оцени портокалената краска, зелената, жълтата краска, синята краска, тъмно синята ивиолетовата краска, той въ новото учение не може да влезе. И човекъ, който не може да вземе основния тонъ на червения цвѣтъ, той нѣма да има ясна представа, какво нѣщо е любовта. Човекъ, който не може да вземе вѣрно тона, портокаления тонъ въ музиката и да го вземе правилно, неговиятъ индивидуалътъ животъ правилно не може да се развиба. Човекъ, който не може да вземе вѣрно тона на зеления цвѣтъ, той богатъ никога не може да бѫде и здравъ никога не може да бѫде. Човекъ, който не може да вземе основния тонъ на жълтия цвѣтъ, той уменъ не може да бѫде, художникъ не може да бѫде, поетъ не може да бѫде, философъ не може да бѫде. Той може да бѫде единъ обикновенъ камъкъ, който се търкаля по пънините. Човекъ, който не може да вземе основния тонъ на синия цвѣтъ, той набоженъ не може да бѫде и религиозенъ не може да бѫде. И право понятие за Бога не може да има. Човекъ, който не може да вземе основния тонъ на тъмносиния цвѣтъ, той не може да разбира дълбините на живота; и онзи, който не може да вземе основния тонъ на ивиолетовия цвѣтъ, той никога господарь на себе си не може да бѫде. Сега азъ ще туря цвѣтове въ такава форма. Но всичките тия предложения* се нуждаятъ отъ една запетая. За да се поправятъ само една запетая имъ липса. А запетаята, това е еврейския йотъ**. Йотъ въ еврейски езикъ означава онази буква, съ която нѣщата се създаватъ. Защото ти, като туришъ перото, искашъ да направишъ една малка точка, ще закривишъ нанѣкоже тъй или иначе ще закривишъ, но винаги ще направишъ единъ йотъ. Сега като кажешъ нѣщо, запетая ще туришъ нѣкоже.

Та рекохъ сега, погрѣшката на живота седи въ това:
Вие искаме другъ човекъ да ви покаже какъ да пишеме. Той

* предложение - (рус.) изречение

** - главна и малка буква йотъ отъ еврейската азбука

може да ви покаже какъ да пишете. Единъ виртуозъ може да свири само на една хубава цигулка, както цигулките на Страгивариусъ. Ти може да свиришъ. Но ако ти даватъ една дъска и ти туришъ четири струни, каквото може да свиришъ? Та да кажемъ сега всички единъ отъ васъ е една цигулка. Духътъ въ васъ е въ жицата "соль" въ цигулката. Душата е струната "ми", "ре" е алтьтъ, а "ла" е менорътъ. Значи тогава турамъ: "соль" е духътъ, "ми" е душата, "ла" е умътъ, а "ре" е сърцето. Следователно ако ти искашъ да работишъ върху твоето сърце, "ре" е основния тонъ на сърцето ви. Ти ако искашъ да работишъ съ ума си, "ла" е основния тонъ на твоя умъ; ако ти искашъ да работишъ съ своята душа, "ми" е основния тонъ на твоята душа. Пъкъ ако искашъ да работишъ съ духа, "соль" е основния тонъ на духа.

Сега азъ вземамъ тия четири. "Соль" е основния тонъ на духа. И тогава "соль" въ природата въ този смисъл е всички узръль плодъ, защото всички узръль плодъ е плодъ на духа. То е "соль". Въ природата всички най-хубавъ плодъ, като го ядешъ, или туй чувство, което чувствувашъ, то е основния тонъ на духа. И ти вече върно взимашъ "соль". Ако чувствувашъ правилно, може да вземешъ "соль". Сега пъкъ каквото казахъ, че е "ре". Сърцето нали? Ако ти вървишъ по пътя си и не се спъвашъ и не си удряшъ краката и не се ухлузвашъ и вървишъ право, ти вземашъ правилно тона "ре". Много хубаво е и ти е приятно на сърцето. Но щомъ не вървишъ правилно и тонътъ ти не е въренъ. Щомъ се спъвашъ, тонътъ не е въренъ. Ако седишъ да си почивашъ нѣкѫде при нѣкой изворъ и се въртишъ насамъ напатъкъ, не ти е удобно мястото, тъй като седишъ не те задоволява свѣтътъ, основния тонъ на свѣта не може да вземешъ правилно, липсва ти нѣщо. Ти, като седишъ нѣкѫде, да не мислишъ за мястото дето седишъ, да забравишъ всичко, да нѣмашъ никакво беспокойство, да не те беспокоятъ, да не те смущаватъ никакви работи. Че си ималъ да давашъ пари, че имашъ дѣлгове, че отъ този, отъ онзи имашъ да вземашъ, ти да имашъ едно спокойно положение, като седнешъ, като

че всичко е разрешено. Туй е основния тонъ на ума.

А като гойдешъ до “ми”, до твоята душа, да знаешъ, че ти имашъ едно богатство, което никой въ свѣта не може да ти го вземе. Понеже душата е толкова обширна като цѣлата Вселена, кой ще ти вземе душата. И кѫде ще я туряът? Тази душа, която всѣку може да ти вземе, е много малка. А тази душа, която Богъ ти далъ, е толкова мощна и силна и толкова голѣма, че всѣку, който го дойде, съ благоговение застава. Какъ може да ти я взематъ? Като планина е. Може ли тази планина да я вземемъ?

И благодарете на Бога, че Ви далъ една струна, една жица, на която духътъ Ви свири. Сега духътъ, душата, сърдцето и умътъ това сѫ жици и Вие на всичките ще свирите. Ти, като гойдешъ, сърдцето ти ще свири, то е капелмайстора. То ще каже: “ре.” Най-хубавиятъ камертонъ, това сѫ показалеца и голѣмия пръстъ на човѣка, тѣ образуватъ най-хубавия камертонъ.

Сега като Ви гледамъ, Вие казвате: “Тази работа е бамбашка, ние забатачихме вече.” Рекохъ, не. Но сега азъ ще Ви приведа другъ единъ примѣръ. Представете си единъ богатъ човѣкъ, милионеръ намѣри едно бедно дете отвѣнъ, взима го въ кѫщи и му казва тъй: “Ако ти ме слушашъ и каквото ти кажа го правишъ, ще те пратя въ училище. Ако трѣбва да се учишъ, ако трѣбва да свиришъ, ако трѣбва да говоришъ, ако трѣбва да пишешъ, всичко това, което азъ имамъ, ще ти го дамъ на тебе.” Де е мжчнотията, кажете ми. Мжчнотията ще дойде у детето, че безъ да учи, безъ да свири, безъ да работи, да му дойде това богатство. А това нѣщо го нѣма. Ако учите, всичко туй, което виждате, Господъ ще Ви го даде. Но, ако не учите, нищо нѣма да Ви даде. Че Вие ще кажете сега: “Де е противоречието, че ние не сме ли сега чеда Божии?” Чеда Божии сме. Като дойде Христосъ на земята, ще каже: “Работихте ли?” Та Христосъ на земята не Го ли поставиха при най-неблагоприятните условия? Христа не го пратиха на земята да благува. Христосъ всичко е свѣршилъ и знаель е всичко и го пращаътъ на земята. Знаете ли при какви неблагоприятни

условия Христосъ е билъ поставенъ, когато му се кланяха всички горе и дойде на земята, че му се подиграваха, подмътхаха го, биха го. Моли се, молитвата не е чута, не може да си помогне. Какво изкушение, какво противоречие. Какво научи Христосъ на земята?

Христосъ, като дойде да спаси човечеството, четири нѣща научи. Той се научи правилно да взима тона “соль”. Той се научи правилно да взима тона [“ре”]. Той се научи правилно да взима тона “ла” и да вземе правилно тона “ми”. И стана Спасителъ на човечеството. Разбра законите на духа, разбра законите на сърдцето, разбра законите на ума и разбра законите на човѣшката душа, на своята душа. Та и ние въ този свѣтъ сме дошли, да научимъ тия четири нѣща. Но туй, което Христосъ научи, и вие трѣбва да го научите: да разберете законите на духа, да разберете законите на вашето сърдце, на вашия умъ и да разберете законите на вашата душа. И въ бѫдаще нѣма да бѫдете сами. Голѣмо смирение се изисква. Но смирениятъ човѣкъ е тѣрде деятелинъ, енергиченъ или трудолюбивъ. Той преодолява всичките мѣжнотии въ живота. Защото вземете всичките светии, които сж при Бога, сж минали все презъ голѣми изпитания на земята, такива каквито обикновените хора не сж ги сънували.

И казва сега Христосъ: Азъ съмъ лозата. Онова, което азъ уучихъ, и вие ще го учите. Онова, което азъ говорихъ, и вие ще го говорите. Онова, което азъ правихъ, и вие ще го правите. Онова, съ което азъ се хранихъ, и вие ще се храните. Онова, за което азъ мислихъ, и вие ще мислите. Онази любовъ, която азъ пристъ отъ Отца си, и вие ще я приемете. Сега азъ говоря за процеси. Споредъ мене завършени процеси има. Щомъ единъ процесъ е завършенъ, ти нѣма какво да правишъ вече. Сега нѣкой пожъ вие ставате нещастни, понеже мислите, че нѣма какво да правите. Говорите за любовъта и мислите, че имате любовъ. Но единъ човѣкъ е завършилъ съ любовъта само тогава, ако ти можешъ да влѣзешъ въ положението на всички страждущи хора, ако можешъ да утешишъ всички хора, на които сърдцата сж

разнебитени. Само тогава си разбралъ, какво нѣщо е Любовъта. Ако едно дете е обгърнало една свещена идея, то едва е смжило, то е “а”-то на Любовъта. Трѣбва да научишъ цѣлата азбука и да знаешъ, какъ хубаво да пишешъ. И като напишешъ едно хубаво писмо. Азъ често съмъ наблудавалъ между животните. Често съмъ срещалъ, едно голѣмо куче носи нѣкоя голѣма костъ. Та, като го погледна, отъ очите му излиза единъ силенъ тѣмночервенски вѣтъ. То си намръщи устата и казва: “Искашъ да ми вземешъ костъта? Знаешъ ли, азъ колко съмъ се борилъ за тази костъ? А ти искашъ да я дѣлишъ съ мене?” Азъ му рекохъ: “Не, не, ти заслужавашъ да държишъ тази костъ, тази костъ не е заради мене.” - “А, казва то, много добре тогава. Ти да нѣмашъ дѣлъ въ костъта, която азъ нося.” Понѣкой пожът срещамъ нѣкои хора, дето виждамъ този вѣтъ. Като го погледна, той мисли, че му искамъ нѣщо. Рекохъ: “Не, не.”

Запримѣръ азъ съмъ срещалъ една мома сама красива. Като я погледна, отъ нея излиза червения вѣтъ, казва: “Искашъ да ме хванешъ?” Рекохъ: “Не, не. Всичкото мое почитание къмъ тебѣ. Красива мома като тебѣ азъ не искамъ да бутамъ.” И тя тогава се усмихне, една деликатна усмиѳка на окото. Казва: “Срещнахъ единъ благороденъ човѣкъ, който не ме бутна.” Че Господъ не ме пратилъ да бутамъ красивите картини, да ги бутамъ съ пръстите си. Тѣ сѫ свещени тѣзи картини. Ако рече нѣкой да бута тия картини. За мене една мома е една Божествена картина. Рекохъ, много хубаво е нарисувано. Добро е Божието дѣло. На място сѫ турени тия картини. Който мине и те погледне, ти носишъ щастие, радост и веселie на всѣка душа, на всѣки духъ, на всѣки умъ и на всѣко сърце.

Та рекохъ сега, азъ искамъ всички вие да бждете като тази красива мома, като този красивия момъкъ, хубави картини да бждете, та всички да се учатъ отъ васъ. Не искамъ да има медъ по васъ, защото ще го дадатъ пчелите и мухите по васъ ще накацатъ, ще ви нацапатъ. Всички хора, които искатъ да бждатъ богати, тѣ искатъ да бждатъ нацапани съ медъ. Когато азъ казвамъ понѣкой пожът, че

тръбва да носимъ сиромашията, подразбирамъ, че тръбва да бждете картини безъ медъ, да не ви цапатъ. Та, понѣкото пжть ако имате медъ, човѣкъ ще се изкуси да близне малко. Никакъвъ медъ. Сега това е новото въ свѣта. Богъ ви призвалъ на една работа всинца ви. Вложилъ великъ животъ въ вашата душа, великъ животъ въ вашия духъ, въ вашия умъ и въ вашето сърдце. Вложилъ и богатства, които вие още не сте помислили, каквото Той е приготвилъ заради васъ.

Та рекохъ, радвайте се на онова, което Богъ е приготвилъ отъ памти вѣка отъ [за] васъ. Тогава радвайте се, че Христосъ е казалъ: Азъ съмъ лозата, а вие пръчките. Пребеждете въ моята любовъ, както азъ пребеждамъ въ любовъта на Отца си. Тогава всички ние ще бждемъ едно.

Отче нашъ

Богъ е Любовъ, Любовъ, която Христосъ е приелъ.
(три пжти)

Христосъ е Любовъ, Любовъ, която ние сме приели.
(три пжти)

Ние сме Любовъ, Любовъ, която сега проявяваме.
Да бжде благословенъ Господъ! (*Три пжти.*)

6 ч. 10 м.

*25 юлий 1937 г. недѣля сутринь,
на Молитвенния Върхъ при Второто езеро, 5 ч. с.*

ПРАВИЛНА ОБХОДА

Ще дамъ една практическа лекция върху обходата. Земята е едно училище и всички ония духове, които изваватъ на земята, изваватъ да се научатъ, какъ да се обхождатъ, понеже душите не знаятъ какъ да се обхождатъ. Запримър нѣмиятъ човѣкъ никога нѣма да каже една лоша дума. Туй не показва, че той е добъръ и светия. Устата му е свързана, защото той е лошъ човѣкъ. Слѣпиятъ нищо не вижда. Той нищо не вижда, но това не показва, че той е добъръ. Защо е станалъ слѣпъ? - Само защото пожелания ще го дадатъ отвѣтъ, които ще го съблазнятъ.

Сега вие не сте нѣми, този грѣхъ нѣмате. Очите ви не сѫ свързани. Значи и този грѣхъ нѣмате. Сега ще ви рече: не подражавайте на водата, не подражавайте на въздуха, не подражавайте на растенията и не подражавайте на животните! Водата не познава никакъвъ моралъ. Тя е кромка само докамо е въ твърдо състояние. Дето я туришъ, седи. Но щомъ се влоби нѣкѫде, разтопява се и влиза и прави голѣми опустошения. Тъкмо човѣкъ си направилъ единъ хубавъ пжтъ, да пѫтува за нѣкѫде, и тя го даде и всичко превръща въ калъ. Тъкмо нѣкой си замазалъ кѫщата, го даде дъръда, развали всичко. Облѣчешъ една хубава дреха, го даде водата отгоре ти, и развали кракумъ. Вѣтърътъ пъкъ като го даде, вдигне прахъ навсѣкѫде, а отъ тамъ въ очите ти. Блъска върху тебе, като [че] конфети. Хвърля шапката и казва: "Петъ пари не давамъ за тебе." Размърда и палтото и редингота, маха на самъ - на татъ. "Какъвто и да си ти и царь да си, не ме интересува." Растенията пъкъ, като се събератъ на едно място, свѣтлина не даватъ. Тѣ всички се групиратъ и около тѣхъ настава тъмнина. Казвате: "Нѣма свѣтлина." - "Не се позволява, който е около нась, той трѣбва да плаща." Трѣбва да излѣзе горе на върха. Който излеза горе на върха, той живѣе. Който е долу, той трѣбва да умре, нищо

повече. А животните, като ги пуснешъ, навсъкъде оставатъ своите визитни картички. Каква хигиена иматъ тъ? Каква чистота държатъ? Какво очаквате отъ почетния професоръ Воловъ, отъ почетната професорка Кравкова, после отъ почетния професоръ Кочовъ, отъ почетната професорка Овцова? Какво очаквате отъ почетния Пътевъ Кокошковъ, отъ почетната проповѣдничка Кокошкова?

Знаете ли какво мнение има водата за себе си? За себе си водата има много високо мнение, друго същество, съ по-високо мнение за себе си, нѣма. Тя казва: "Ако азъ не съмъ, животъ нѣма да има. Азъ прекарвамъ живота. Отдено мина, всичко расте. Ако азъ не съмъ, всичко тукъ ще биде пусто." Пъкъ вѣтърътъ, той е честолюбивъ. Той казва: "Ако азъ не съмъ тукъ, да разнасямъ облаците, какво ще остане отъ тѣзи хора?" Дърветата казватъ: "Ако ние не сме, какво ще остане отъ тѣзи хора? Безъ насъ свѣтътъ ще изчезне." И тъ иматъ високо мнение за себе си. Та рекохъ сега, водата познава, че е отъ високо произхождение. Ние не разглеждаме същността на нѣщата, но важно е, какъ постигва всѣки отъ васъ. Деятелността на човѣка е онова, което всѣки денъ опредѣля неговия рѣстъ. Не е въпросътъ, какъ си роденъ, не е въпросътъ, че си излѣзълъ отъ Бога. Това е много добре. Има Божества, които вършатъ каквото тъ искатъ. Може за тѣхъ да е много добре, но за насъ не е.

Та когато говоримъ за Бога, ние разбираме едно Същество, което има предъ видъ крайното благо за всички същества. Той гледа на всички да е добре. Това е крайната целъ на Бога. Той възпитава всички хора, всички души да се обхождатъ добре. И първото нѣщо, ако слушашъ Божия гласъ, той ще каже: Обхождай се добре. Обхождай се съ другите тъй, както азъ се обхождамъ съ тебе. Не се обхождай както водата, която образува калъ, която влѣче порои, която влѣче кѣщи. Не се обхождай като вѣтъра. На тѣхъ всичко е позволено, но не и на тебе. Тъ сж единъ колективитетъ. Ти не може да държишъ една цѣла армия отговорна. Ако една

армия претърпи една криза, едно поражение, не държатъ цѣлата армия отговорна, но държатъ отговоренъ генерала, който я предвожда. Понѣкога държатъ отговорни, полковника, майора, капитана, но войниците не носятъ никаква отговорност. Отговорни сѫ тѣхнитѣ водители. Сега вие сте все генерали на голѣми армии, ще бѫдете внимателни да не претърпѣвате поражения, понеже вие ще понесете последствията на вашите поражения.

Да допуснемъ сега, че Васть Ви изпитватъ. Вие искате сега да обичате Господа, учите се на Него вата Алюбовъ, искате да обичате Христа, да Вървите по новото учение. Представете си сега, че Господъ изпраща вѣ сестри, вѣрващи, красиви и тѣ се влобватъ въ единъ момъкъ. Едната казва: "За мене е." И другата казва: "За мене е." И едната не отстъпва и другата не отстъпва. Питамъ сега: де имъ е любовъта? Циганитѣ въ своя животъ сѫ разрешили много добре този въпросъ. Ако циганинътъ има вѣ циганки, той има вѣ хамбarya. Като се ожени, дава на едната отъ тѣхъ торба и една тояга, дава и на другата торба и една тояга и ги праща да просятъ. Следователно когато вѣ сестри се влобятъ въ единъ момъкъ, тѣ подържатъ вече циганска философия. Младиятъ момъкъ ще дава и на едната мома торба и тояга и на другата - торба и тояга и ще ги прати да просятъ.

Сега за обходата говоря. Вие ще влѣзете въ едно противоречие. По този начинъ, вие ще се опитате. Имайте едно нѣщо предъ видъ. А именно: Господъ още не е изпратилъ най-хубавитѣ момци въ свѣта. На момитѣ рекохъ, Господъ още не е изпратилъ най-хубавитѣ момци. Той е изпратилъ тия, които могатъ да се нарекатъ перекендета. Съжалявамъ, че трѣбва да употребя тази дума, но по нѣмане на друга я употребявамъ. По-изразителна е тя. Господъ още не е изпратилъ най-хубавитѣ си дѣщери въ свѣта. Той е изпратилъ нескопосници. Какво разбирамъ подъ думата " нескопосници ". Нескопосници сѫ ония, които не знаятъ, какъ да се облѣкатъ, какъ да си турятъ грехите. Защо?

- Защото сж кисели, недоволни. Тъ искатъ да иматъ по 4-5 слугини наоколо си, а тъ да се въртятъ като пеперуди.

Сега азъ говоря за нѣща, които сж върни въ самите настъ. Защото въ всѣка една мома и въ всѣки момъкъ, които сж дошли на земята, иматъ тия желания. И светията и той иска нѣщо повече. Гледате единъ светия така седи смиренъ, но и той се бори, човѣка. И той иска да бѫде царь, да заповѣдва, да пише закони, никой да не говори лошо за него, да гледатъ на него като на Божество. Той макаръ да изглежда така смиренъ, но не е толкова смиренъ, колкото се представя. Той не е толкова светъ, колкото се представя. Казвате: "Много си добъръ." - Добъръ съмъ само при известни условия. При други условия никакъ не съмъ добъръ. - "Че какъ да не си добъръ?" - Ако ме бълснатъ въ рѣката и падна върху тебе, ще бѫда ли добъръ? Ще кажешъ: "Защо ме удари, защо ме бълсна?" - И мене ме бълскатъ. Гледамъ нѣкой се оплаква, че говорятъ лошо за него. Бълснали го. Не се минаватъ четири петъ дни и той ще говори нѣщо лошо за другъ нѣкой. И тъй това се предава, обикаля отъ човѣкъ на човѣкъ. Де е свободата тѣка? Ако азъ бълскамъ хората, не правя това по своя зла воля.

Камо рекохъ, че не съмъ добъръ, ето какво разбираамъ. Не съмъ толкова добъръ, за да дамъ да ми отрежатъ мясо, да го опекатъ и да го изядатъ. Не съмъ толкова добъръ и да заложа езика си. Никога не бихъ заложилъ езика си, нито ухомъ си, нито окомъ си. Нокътъ даже не бихъ си далъ. И нокътъ си пазя. Въ това отношение много съмъ користомълобивъ. Казвате, че съмъ щедъръ. Не, и нокътъ си пазя, не давамъ. Сега ви проповѣдватъ, че човѣкъ трѣбва да се самоотрече. Самоотричането се отнася до нѣща, които Богъ не ни далъ. Да се отречешъ отъ всичко онова, което Богъ не ти далъ, после да притежавашъ и да владашъ онова, което Богъ ти далъ. Разполагай съ душата си, която Богъ ти далъ. Разполагай съ духа си, която Богъ ти далъ. Разполагай съ ума си, която Богъ ти далъ. Разполагай съ сърцето си, което Богъ ти далъ. Разполагай съ волята си, която Богъ

ти далъ. Разполагай съ тѣлото си, което Богъ ти далъ. Разполагай съ краката си, съ прѣститѣ си, съ очите си, съ ушите си, съ всичко, което Богъ ти далъ. Това е Божественото. Ако нѣкой е слуга, че иска азъ да му дамъ моите очи, ще му кажа: "Слушай, понеже азъ съмъ по-ученъ човѣкъ, азъ зная, кѫде се продаватъ очи и ще те заведа да си купишъ." Азъ мога да го заведа при нѣкоя Божествена витрина, кѫдето се турятъ очи. Това не е трудна работа.

Азъ съмъ разправялъ онзи примѣръ, отъ който се вижда, че хората могатъ да си турятъ изкуствени очи. И сега пакъ ще приведа този примѣръ. Единъ младъ красивъ момъкъ, който ималъ сини очи, дѣсното му око било извадено и турено изкуствено око. Той се оженилъ за една красива мома съ черни очи, на която лѣвото око било извадено и замѣстено съ изкуствено. Цѣли десетъ години живѣли заедно, но не знаели, че сѫ съ по едно здраво око. И всѣкога сѫ говорили за своя възлюбенъ и си живѣли много добре. Една вечеръ ходили на едно представление и като сѫ върнали вечеръта, не искали да палятъ свѣщъ, а било доста късно. Той извадилъ окото си и го турилъ на масата. И тя извадила окото си и го турила на масата, близо до неговото. Сутринята като станали, въ бѣрзината си той турилъ нейното око по пogrѣшка, а тя - неговото. Като погледналъ къмъ нея, той я запиталъ: "Защо твоето око е синьо?" И тя го запитала: "Ами, защо твоето око е черно?" Това е, което хората наричатъ наследственост. Изкуственото око, това е законъ на наследственост. Това не сѫ Божествени работи. Ти си придобилъ единъ навикъ да говоришъ това, което трѣбва и което не трѣбва. Ти си придобилъ единъ навикъ да полъгвашъ и да открадвашъ или да биешъ. Това сѫ изкуствени нѣща, тѣ не сѫ отъ Бога дадени. Силниятъ човѣкъ нѣма какво да те бие. Той ще те хване за ржцетѣ, ще те стисне, ще те обърне съ главата надолу, после ще те тури въ единъ кладенецъ и ще те потопи. Следъ това ще те извади оттамъ, ще те заведе на едно високо планинско място и ще те пусне отгоре. Следъ това ще те пума: "Още

Веднъжъ ще си играешъ ли съ ме-не? Ако си играешъ, ще те пусна отгоре.” Това е благороден човекъ. Той казва: “Ако искашъ, може да се разправяшъ съ мене, азъ съмъ готовъ, на твое разположение съмъ, но за мене лоши работи няма да говоришъ. Ако имамъ изкуствено око, азъ зная това самъ. Ти ще научишъ това следъ десетъ години, а азъ го зная още отначало, още когато ми извадиха окото.”

Та рекохъ сега, няма какво да се разправямъ съ Вашите погръшки. Всъки знае погръшките си по-добре отъ мене. Въ едно нящо вие ме надминавате, а именно: вие знаете Вашите погръшки по-добре отколкото азъ ги зная, пъкъ и Вашите добродетели вие ги знаете по-добре отколкото азъ ги зная. Също и азъ зная своите добродетели по-добре отъ васъ. Азъ зная колко съмъ добъръ. Азъ зная колко съмъ лошъ. Какво разбирашъ подъ думата лошъ? Когато се обръщаха къмъ Христа съ думите: “Учителю, благи!” Той каза: “Защо ме наричате благи, благъ е само Господъ. Азъ съмъ човекъ облъченъ въ плътъ.” А като влезе въ Ерусалимския храмъ и взе камшика, тъ казаха: “Какво мислехме ние, а какво излезе.” Следъ това Христосъ казва: “Ревността на твоя домъ ме изяде.”

Сега ще уподобя, ще направя едно сравнение. Преди да се ожени младата мома м[яз]а на Христа. Като я срещне нейниятъ възлюбенъ, тя му казва: “Учителю благи, ти си едно Божество за мене. Каквото ми кажешъ, ще направя.” Но следъ като се ожени, следъ като влезе въ дома, тя прилага вече принципа. Първиятъ камшикъ, който оплита, това е ревността. Като вземе този камшикъ, тя казва: “Ти защо ходишъ по чуждите жени или защо се занимавашъ съ чуждите жени?” И той започва да се оправдава, като казва: “Ходихъ да имъ проповядвамъ, да ги обърна къмъ Христа.” - “Защо не ходишъ при старите баби, ами ходишъ при младите моми.” Какво ще ѝ каже той? Тя е права, има камшикъ.

Сега азъ цитирамъ няща, които се зараждатъ въ всички васъ. Запримъръ въ васъ се заражда подозрение. Някой

пжть нѣкоу отъ ваcъ може да иматъ известна относителна реалност, а нѣкой пжть нѣматъ. Какво се разбира въ математиката? Единъ човѣкъ, който е пилъ първо мжтна вода, а после започва да пие чиста, той дохожда до единъ чистъ изворъ. Този човѣкъ пие само отъ този чистъ изворъ. Въ това нѣма никакво прерѣщене. Но този, който първо пие чиста вода, а после пие отъ лошата, той ще се повреди. На мене нищо нѣма да причини. Ако азъ не ямъ както трѣбва, ще повредя своя стомахъ. Ако не дишамъ, както трѣбва, ще повредя дробоветъ си. Ако не гледамъ, както трѣбва, ще повредя очитъ си. Ако не слушамъ, както трѣбва, ще повредя ушиятъ си. Ако не говоря, както трѣбва, ще повредя устата си. Та ние първо себе си ще повредимъ. Азъ разглеждамъ живота както за себе си.

Нѣкой пжть, когато нѣкоя мисъль ми дойде въ ума, рекохъ: ако приема тази мисъль, какво ще ми допринесе. Тази мисъль, нито на мене ще допринесе нѣкакво благо, нито на моите ближни. Тя е една чуждица. Една царица, която почне да ражда само тѣрти, тя вече не е за царица. Една царица, която ражда работници, тя е една истинска царица. Доброто въ насъ азъ го наричамъ "царица". Дотогава, докато доброто въ насъ не дава добри плодове, то не е на място. Дотогава, докато душата ражда работници, т. е. добри мисли, добри чувства, добри постижки, тя е царица. Щомъ тя започне да ражда тѣрти, тя вече се изражда. Не, че самата душа ражда тѣрти, но формата, въ която живѣе. Значи формата на нашето вѣрую е почнала да ражда тѣрти. Трѣбва да знаете, че скоро тази царица въ кошера ще се замѣни съ друга. Така е, понеже друга царица сега иде. Т. е. Господъ ще дойде въ нашия кошеръ. Всѣки човѣкъ мяза на единъ кошеръ. Единъ денъ Господъ ще дойде да види, колко медъ сме внесли въ този кошеръ. И ако намѣри само тѣрти, а никаквъ медъ, какво ще каже? И ако намѣри пъленъ кошеръ съ медъ и работници, това е онази мисъль, онзи емблемъ на доброто, което Христосъ изразява чрезъ стиха: "Азъ съмъ лозата, а вие пръчките."

Та рекохъ, използвайте живота, азъ искамъ да внеса въ Васъ новъ моралъ, чрезъ който да преобразите живота си. Използвайте само онѣзи блага, които Богъ е далъ. Използвайте онѣзи блага на хората, които тѣ използватъ. Когато рекохъ да се използува едно благо, разбирамъ само доброто. Лошото не може да се използува. Използвайте доброто, което Богъ Ви далъ. Използвайте и доброто на Вашите близки. Вземете поука отъ тѣхъ. Дето и да видите една хубава черта, у който и да е човѣкъ, вземете я като едно семенце отъ него.

Та рекохъ, сегашниятъ Вѣкъ, Въ който живѣемъ, трѣбва да имате Любовъта, трѣбва да имате Вѣрността на Любовъта. Ако Вашата любовъ наделѣ на Вашата ревностъ, вие сте силенъ човѣкъ. Ако Вашата любовъ наделѣ на Вашето безвѣрие, вие сте силенъ човѣкъ. Ако Вашата любовъ наделѣ на Вашия страхъ, вие сте силенъ човѣкъ. Ако Вашата любовъ наделѣ на Вашата алчностъ, вие сте силенъ човѣкъ. Ако Вашата любовъ наделѣ на Вашата гордостъ, вие сте силенъ човѣкъ. Ако Вашата любовъ наделѣ на Вашия егоизъмъ, на всичко отрицателно Въ Васъ, вие сте силенъ човѣкъ. Не мислете, че ние сме изобщо противъ личността. Има два вида личности: една личностъ, която е създадена само отъ слабости и друга личностъ, която е създадена само отъ добродетели. Азъ желая сега да имате Въ себе си тази личностъ, която е създадена само отъ добродетели.

Та ще имате най-първо три основни стълба Въ себе си: стълбъ на Любовъта, стълбъ на Мждростъта и стълбъ на Истината. И тогава около тѣзи стълбове ще създавате своята личностъ, онова, Великото благо. Това е смисъла на живота. А съ старата личностъ ликвидирайте. Колкото по-скоро ликвидирате, толкова по-добре. Не казвамъ, че още сега може да ликвидирате, но единъ денъ, като дойде времето, ще ликвидирате. Не се страхувайте да ликвидирате съ старото. Защото Невидимиятъ свѣтъ иска всички хора да се облѣкатъ Въ Любовъта, която Христосъ донесълъ на

земята. Има една любовъ, която душа. Има една любовъ, която слуша; има една любовъ, която вижда; има една любовъ обонява. Това е все любовъ. Но има една Любовъ, въ която тръбва да се облечете. Облъчете се въ Христо, казва Писанието. Не следвайте пътя на плътъта! Облъчете се въ Христо! На английски преведено означава: "Хвърли я отгоре си като дреха." Да се облъче човѣкъ, това не е външенъ процесъ. Вжтрешино тръбва да се облъче човѣкъ, а не само отгоре. И така облъчени въ тази нова дреха на Любовъта, тогава човѣкъ ще биде изолиранъ отъ всички несгоди на живота. Докато не се облечемъ въ новата дреха на Любовъта, ние всъкога ще имаме онѣзи несгоди, които сега имаме въ живота си.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ. Вие често се лъжете. Въ какво? Вие се лъжете въ обещанията. Всички хора сѫ въ заблуждение, отъ което се вижда, колко тѣ сѫ лековѣрни. Не само българитѣ, но и англичанитѣ и американцитѣ и руснациитѣ и турцитѣ - всички хора сѫ много лековѣрни. При единъ турски ходжа, ученъ човѣкъ, цвѣ единъ и му казва: "Слушай, ти имашъ много пари, дай ми 200 лири на заемъ съ сто на сто лихва." Шестъ месеца редовно плащаъ дълга си. Той запиталъ ходжата: "Доволенъ ли си отъ мене? Доволенъ ли си отъ онова, което ти давамъ?" - "Много съмъ доволенъ. Като тебе човѣкъ не съмъ срещалъ. Ами майката кога ще платишъ?" - "Е, майката остави настрана." Значи отъ неговитѣ пари той му далъ стотѣ лири, а останалитѣ сто лири задържалъ за себе си. Значи, ако нѣкой човѣкъ ви е обещалъ нѣщо, той ще вземе първо отъ васъ нѣщо и ще задържи половината за себе си и половината ще ви върне.

Така вие ще се намѣрите въ положението на онзи българинъ, който изгубилъ магарето си. Въ една приказка се разправя за единъ българинъ Стоянъ, който тръгналъ въ града съ магарето си, да се види съ Владиката, да си поприказва малко, да му проповѣдва нѣщо, да го научи нѣщо. Той натоварилъ магарето си съ подаръци за Владиката. По едно време като пѫтувалъ, доспало му се, спрѣлъ подъ една кру-

ша и заспалъ. Нѣкои деца наблизо, като видѣли магарето натоварено съ подаръци, задигнали го и тръгнали за града да го продаватъ. Като се събудиълъ, Стоянъ видѣлъ едно дете държи юлара на магарето му въ ржка. Той го запиталъ: "Кѫде е магарето ми?" Детето отговорило: "Азъ съмъ твоето магаре. Едно време азъ бѣхъ непослушно дете и сѫбата ме превърна на магаре." И детето удря Стояна съ юларя и казва: "Хайде да си вървишъ." Стоянъ влиза въ града и вижда магарето си. Той му казва: "Не те искамъ вече." Да допуснемъ сега, че и вие влизате въ единъ свѣтъ на красиви хора. И вие сте красиви, но тия сѫщества сѫ още по-красиви. Знаете ли какво ще стане съ вашата красома. Вие ще се сгушите, ще се скриете между тѣхъ. Такова е положението на животните между васъ. Азъ влизамъ въ положението имъ. Азъ имамъ една комка, дойде нѣкой пѫтъ около мене, помърка, мисли си, че е нѣщо, но като види моето лице и като погледне своето, което е покрито съ козина, намира разлика. После погледне - нѣма чело, носътъ сплеснатъ, казва: "Съвсемъ загазихъ. Ако имашъ поне едно малко парченце изостаналъ кашкавалъ, дай ми."

Сега азъ ви навеждамъ тия примѣри за обходата. Въ най-хубавите нѣща, които вие сте придобили, има една опасност да не изгубите ценността имъ. Ако не пази скъпоцените камъни, човѣкъ лесно може да ги изгуби. Има една опасност за човѣка на земята: да не изгуби ценността на своите мисли, на своите чувстви, на своите постѣжки. А това не е хубаво: човѣкъ не трѣбва да изгубва нищо, отъ това, което придобилъ. Христосъ, като замина отъ земята, казва: "Едно нѣщо опазихъ: не изгубихъ нищо отъ това, което Отецъ ми даде." Той изгуби само единъ отъ учениците си - Юда, който го предаде. Споредъ закона Той не можа да му помогне. Та рекохъ, въ краенъ случай, ако имате такъвъ единъ ученикъ като Юда, единъ такъвъ фалшивъ ученикъ, вие ще го изгубите. Въ васъ ще се намѣри една лъжлива мисъль, като единъ лъжливъ ученикъ, едно лъжливо чувство и една лъжлива постѣжка. Обаче Любовъта въ всички положения

изисква да бжедемъ съвършени. Не съвършени както е Богъ, но съвършени споредъ нашите избори. При обходата запримѣръ, азъ виждамъ нѣкои, които отвѣнъ сте много добри, но отвѣтре не сте. Отвѣнъ по-добри хора отъ васъ не съмъ срещалъ, но отвѣтре сте още обикновени. Отвѣнъ и азъ съмъ добъръ, по-добъръ човѣкъ отъ мене нѣма. Но нѣкой пѫтъ отвѣтре не съмъ добъръ. Нѣкой казва: "Днесъ ли му бѣше времето да кажешъ всичко това, не можа ли малко да потърпишъ." Споредъ мене, споредъ моите правила, дошълъ нѣкой човѣкъ при мене, гледа ме, че не съмъ разположенъ, но започвамъ да му разправямъ нѣщо и той остава недоволенъ. И азъ съмъ намѣрилъ едно разрешение. Като дойде човѣкъ при това положение, нищо нѣма да му разправямъ, пѣкъ и него нѣма да слушамъ. Азъ зная, какво ще ми разправя той. Ще ми се оплаква отъ жена си. Тогава азъ му давамъ едно малко стъклце съ вода и му рекохъ: "Почни всѣки денъ да давашъ по една чаша вода на жена си. И като пие жена ти отъ тази вода, ще стане много добра." Не се минава много време и той идва при мене и ми казва: "Много добра стана жена ми." Ти я слушай, говори ъ меко, носи ъ вода. И тя ще каже: "Като тебе нѣма другъ човѣкъ, ти си станалъ добъръ." Ще ъ говоришъ добре, лоша дума нѣма да ъ казвашъ. Щомъ приложишъ моето учение, ще видите резултата. Следъ нѣколко време идзе другъ, загазилъ въ търговията и казва: "Загазилъ съмъ, какво да правя?" И на него давамъ едно стъкленце съ вода и рекохъ: Всѣка сутринъ взимай по нѣколко капчици и казвай въ себе си: "Моите работи ще се оправятъ." Като взимашъ всѣка сутринъ съ вода, работите ще се оправятъ, нищо повече. Дойде нѣкая мома, влюбила се, иска да се ожени, иска да бжеде щастлива. И на нея дамъ едно стъкленце съ вода. И ще казвашъ: "Азъ ще се оженя за онзи, когото Господъ ми опредѣлилъ." Така ще правишъ по три пѫти на денъ сутринъ, на обядъ и вечеръ и ще чакашъ. Мнозина могатъ да цвѣтъ и да заминаватъ при тебе, но ще се оженишъ за онзи, който остане при тебе.

Ето едно практическо приложение. "Ама разбираамъ

малко отъ астрология.” Не, никаква астрология, никакъвъ хороскопъ не прилагамъ. Да кажа, че еди какво си казалъ Меркурий, еди какво си казала Венера. Вмѣсто да говоря толкова много време, цѣлъ единъ часъ, азъ само въ една минута свършвамъ работата. Давамъ туй практическо правило и се освобождавамъ. Сега и на васъ трбва да дамъ по едно шишенце. Сега да ви кажа, какво да правите: вземете си едно шишенце отъ сто грама и сипете въ него вода. Почнете да пиемте сутринъ единъ грамъ, на обядъ единъ грамъ и вечеръ по единъ грамъ и си кажете: “Всички ти работи отначало до край ще се оправятъ.” Изговаряйте тѣзи думи по три пъти. Ще видите тогава, че работите ви ще се оправятъ и всичко ще бѫде за добро.

Сега мисля ще сте доволни вече. Ще кажете: “Дали духовно да приемемъ тѣзи думи или буквално?” Не, всички ще си вземете по сто грама вода и ще започнете съ опита, докато сте още тукъ. Оставяме ви на свобода. Който вѣрва може да направи, а който не вѣрва, свободенъ е. Ще кажете: “Ама, буквално ли е това?” - Буквално, ще го изпълнимъ и по смисълъ и по чувство и въ постъпъкъ. И буквално и небуквално. Нѣма изведенъжъ да изпиете вода[та], но по единъ грамъ. Понеже всички нѣмате грамота да мѣрите, ще сивбате по деветъ kanku. Ще броите една, две, три до деветъ. Ако [в]и се види много работа, тогава канвайте по три kanku. Можете по три, можете по шестъ kanku, давамъ ви свобода. Ще започнете отъ едно до десетъ kanku най-много. Отъ десетъ kanku повече не позволявамъ. Ако не искате да правите опита, свободни сте. Може да кажете: “Дали ще ни помогне?” Азъ вѣрвамъ въ това. Ако пиемте, ще стане. Но и ако не пиемте, пакъ ще стане. Ако пиемте вода, глава нѣма да ви боли. Ако не пиемте, главата ще ви боли, но пакъ ще стане. Едно знаете, ако пиемте вода, това ще стане още сега, пъкъ ако искате да не пиемте вода, пакъ ще стане, но следъ сто години. Който мисли, на старини ще стане. Който мисли и на младини ще стане. Дали си младъ или старъ, като мислишъ, ще стане.

Та рекохъ ви, водата е свързана съ чувствата. Една kanka ще пиеме за мисълта си, една kanka за чувствата си и една kanka за постажките си. И другояче може да кажемъ: една kanka за ума си, една kanka за сърцето си и една kanka за волята си. По-нататъкъ никакви коментарии за опита. Кой какъ разбралъ опита, тaka да го приложи. Никой да не дава никакви наставления на другите. Всъку да го приложи, както иска. Ако опитът не излезе въренъ, мене дръжте отговоренъ. Тогава, ако не успе, азъ ще видя, къде е погръшката, дали у мене или у васъ. Азъ не се плаша. За всъка направена погръшка, азъ съмъ готовъ да я изправя. И ако вие направите една погръшка, ще я изправите. Много погръшки могатъ да станатъ. Това е, рекохъ, волята Божия. Ако човекъ най-малко се разколебава, нѣщата не ставатъ. Най-малкото разколебание въ духовния свѣтъ спира реализирането на нѣщата. Когато сѫществува една пълна любовъ, едно пълно знание, нѣщата ставатъ моментално. Всъко колебание, всъко отлагане на нѣщата, спира реализирането. Колкото повече нѣщата се отлагатъ, това показва степеньта на нашата вѣра, степеньта на нашето разбиране.

Имайте детинската вѣра на онова малко дете, което отишо съ майка си да се молятъ за дъждъ. То взима чаදъръ, а майката не взима. Майката го пита: "Защо взимашъ чаදъръ?" - "Ами, нали ще вали дъждъ." Детето вѣрва, а майката не вѣрва. Писанието казва: "Безъ вѣра не може да се угоди на Бога." Съ други думи казано: Безъ вѣра нищо въ свѣта не може да се реализира. Вѣрата това е единъ стълбъ на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце и на човѣшката воля. Вѣрата е единъ отличенъ помощникъ на Любовта за реализиране на онѣзи велики желания, които Богъ е вложилъ въ човека и които трѣбва да се реализиратъ.

Всичца трѣбва да се озаримъ отъ Любовта, да заживѣемъ въ нея, да дойдатъ щастливитъ дни въ живота. Старите трѣбва да се подмладятъ, а младите да не останатъ повече, да поумняватъ, умни да ставатъ, а не да

оглупяватъ. Лошите тръбва да станатъ добри, да се не подхъзватъ. Това е смисъла на живота. Тамъ, додемо сте смигнали, това тръбва да запазимъ, да дадемъ единъ подтикъ на свѣта, да дадемъ новъ подтикъ на нашия животъ. Ако на себе си не можемъ да дадемъ никакъвъ поттикъ и на другите не можемъ да дадемъ никакъвъ подтикъ.

Хайде сега, какво бихте искали, какво може да искаме? Тогава азъ да поискамъ отъ васъ. Да ми изпъне нѣкой отъ васъ една пѣсень соло, но единъ отъ най-добрите пѣвци. Азъ не искамъ насила, но да имате едно побуждение, всички да останатъ доволни отъ вашето пѣние, а не да мърморите: "Зашо този стана да пѣе, не можа ли другъ да стане?" Нека стане онзи, който най-добре може да пѣе. Онзи, който не може да пѣе, да остане на опашката. Не искамъ това пѣние да стане още днесъ, понеже този денъ е дѣлъгъ. Когато и да е, единъ денъ все ще пѣете.

Има единъ окултенъ разказъ, той е следния: Въ древността единъ много способенъ човѣкъ направилъ престъпление, за което го осъдили на смъртъ. Този човѣкъ билъ много даровитъ, съ отлични музикални способности и замова му казали: "Слушай, само при единъ случай ти може да освободишъ живота си: ако се научишъ да пѣешъ." Затова му дали следния съветъ: "Ти ще се научишъ да пѣешъ, но тръбва да мълчиши и да мислишъ само за пѣнето." За тази цель турили на главата му едно гърне, пълно догоре съ млѣко и му казали да обиколи съ гърнето на глава цѣлия градъ безъ да излѣе капка отъ млѣкото. Като тръгналъ изъ града, той мислилъ само за пѣнето и за млѣкото. Съ дни обикалялъ този градъ и като се върналъ при царя съ гърнето млѣко, той пѣлъ отлично.

Рекохъ сега, бихъ желалъ и вие да се научите да пѣете като този. Мнозина отъ васъ искаме да работите за Господа и може да работите. Азъ виждамъ, между васъ има даровити пѣвци. Ако вие можете въ себе си да развъщете единъ ангелски гласъ, навсѣкѫде може да се спреме, да изпѣете една пѣсень и хората [га] щи слушатъ. Вие можете да

постжпите тъй, както Паганини и постжпиълъ. Той билъ доста скържавъ човѣкъ, но минава единъ денъ покрай старъ цигуларь, ржцемъ му треператъ, едва гържи цигулката, но свири, събира милостиня. Паганини се спира, взима цигулката и започва да свири. Всички минувачи почнали да се спиратъ и копанката въ скоро време се напълнила съ пари. Стариятъ цигуларь съ просълзени очи запиталъ Паганини: "Синко, защо не дойде по-рано?" Това е великия цигуларь. Той може да послужи като поощрение за нась, ние да свиремъ. Добрите пѣвци сѫ едно поощрение за нась и ние трѣбва да пѣемъ. Любовъта азъ разбирамъ по другъ начинъ. Съвършената Любовъ може да се изрази по музикаленъ начинъ. Безъ музика любовъта е непонятна, т.е. понятна е, но тя е грубата любовъ. Ако любовъта е музикална, тя може да събуди красивото въ човѣка. Затова рекохъ, обичайте музиката, за да може чрезъ нея да добиете Любовъта, онази Божествена Любовъ да се прояви чрезъ васъ и днешния денъ и за бѫдещи дни.

Азъ донесохъ сега цигулката, но по-после измѣнихъ и искахъ да ви поговоря. Искахъ да ви посвиря едно класическо парче, какъ единъ, който ходилъ въ онзи свѣтъ и видѣлъ хубави работи, искалъ да ги изяви чрезъ музика. Но като не могълъ да намѣри тонове, чрезъ които да изрази това нѣщо, казалъ: "Нѣма да ме разбератъ тѣзи хора", и решилъ да не свири. Тъй че първо ще ви говоря, а после ще ви свиря, а мислѣхъ точно обратно: първо да свири и после да говоря. Сега ще говоря, а после ще свири. Ще свири, да видя какво ще направите.

Изпѣйте "Фир-флор-фенъ".

Изговорете формулата отъ тая сумринъ.

Богъ е Любовъ, Любовъ, която Христосъ е приелъ.

Христосъ е Любовъ, Любовъ която ние сме приели.

Ние сме Любовъ, която сега проявяваме.

*6-та беседа, държана отъ Учителя на
25 колий 1937 г. въ 10 ч. с.
около огнището при Второто езеро.*

РЕАЛНОТО И ИДЕАЛНОТО

*Небето прошарено.
Слабъ вътъръ. Хладно.
Сънцето изгрѣ въ 5 ч. и 10 м.*

Отче нашъ

Ще говоря върху това, което наричамъ реално и идеално въ свѣта. Ще ви прочета отъ “Царскиятъ пжть на душата” само нѣколко пасажа. (Учительтъ прочете 156 страница.)

Реално е това, което човѣкъ опитва въ дадения случай. А идеално е това, къмъ което се стреми. Ние говоримъ отъ гледището на сегашния животъ. Нѣкой пжть известни познания внасятъ смуть въ човѣшкото съзнание. Смущението у човѣка е единъ вжтрешенъ дисонансъ въ съзнанието му. Напримеръ представете си единъ пѣвецъ, който пѣе и вижда, че публиката не е доволна отъ него. Той се чуди защо публиката не е доволна. Защото не пѣе хубаво. Това не се отнася до неговото произхождение, не се отнася и до неговото учение, не се отнася до неговата красота или до неговото здраве. Единственото нѣщо, отъ което публиката не е доволна, въ дадения случай, е че не пѣе хубаво. И следователно не го слуша. И ако въ васъ има едно смущение, трбба да знаемъ какъ да го премахнемъ. Пѣвецътъ трбба да знае, че за да премахне това смущение, той трбба да се научи да пѣе. Той може да се запита: “Възможно ли е азъ да пѣя?” Че щомъ си си позволилъ да излѣзвашъ на сцената, защо питашъ: “Възможно ли е азъ да бѫда пѣвецъ?” Ти си направиъ първата крачка! Какъ тъй, ти безъ да си пѣвецъ, си излѣзвълъ на сцената и искашъ да ти дадатъ известно почитание и уважение?

И мнозина отъ васъ сте такива пѣвци. Вие сте дошли на сцената на живота и питате: “Дали отъ насъ ще излѣзе

нѣщо?” Че вие сте вече на сцената на живота. Ако пѣете, ще излѣзе нѣщо. Ако не пѣете, нѣма да излѣзе. Рускиятъ пѣвецъ Шаляпинъ разправя своята история. Въ първата роля, която ималъ, той игралъ ролята на единъ стражаринъ и не знаелъ, какъ да я играе и го изхвѣрили извѣнь театъра и му дали единъ ритникъ. Тъй както той разправя на Вестницищѣ, е било така. Азъ отъ устата му не съмъ чулъ. Виждамъ, че вестникарите 50% говорятъ истината и 50% не я говорятъ. Той за самия себе си казва, че много му подражавали. Той казва: “Азъ не бихъ желалъ да ме подражаватъ.” Всѣки единъ артистъ трѣбва да преживява онова, което ще представи на сцената. Ако той не го преживява, той не е артистъ. Нѣма какво да подражава. Подражаването не е преживяване. Нѣкой човѣкъ е умрълъ преди години, но страдалъ, билъ мѫченникъ, а пъкъ ти искашъ да играешъ ролята и искашъ да станешъ мѫченникъ.

Кое е реалното въ свѣта? Реалното е земята, това, върху което ходимъ сега, е реалното. Това, което въ дадения случай чувствувашъ, е реалното, а пъкъ това, което мислишъ, то е идеалното. Идеалното е за въ бѫдещето. А пъкъ реалното е за сега. Следователно когато ние говоримъ за човѣшкото сърце, ние подразбираемъ нѣщо както земята, върху която ходимъ. Отъ сърцето ние черпимъ всичките сокове и споредъ както човѣкъ чувствувва, така той мисли. Реалното е отражение. Реалното дава възможност на идеалното да има отражение. Ние изучаваме идеалното по закона на отражението.

Сега се запитвамъ: Какво е предназначението на ученика? Единствената възможност има само ученикътъ. Само единъ, който е ученикъ, само той може да расте и да се развива по пожтя. Само ученикътъ може да изучава реалното и идеалното. Реалното е самиятъ той, който се чувствувва, а пъкъ идеалното е Богъ, къмъ който той се стреми. Ученикътъ е той самиятъ, а пъкъ неговиятъ Учителъ е нѣщо външно, което го учи. Но и Учителътъ и ученикътъ иматъ предъ видъ природата, която тѣ изучаватъ. Ако природата не съществува, какво има да предаде

единъ Учителъ на своя ученикъ?

Да кажемъ, че ние сме тукъ. Имаме цѣла сцена отъ природата. Вие виждате нѣщо разхвърлено. То е отъ положението на вашето съзнание. Въ природата има единъ начинъ: Ако гледате презъ калейдоскопъ, вие ще гледате нѣщата съвсемъ другояче. Ако гледате нѣщата отъ вашето съзнание, или самосъзнание, или подсъзнание, или свърхсъзнание, вие ще имате 4 образи, различни единъ отъ другъ. Вземете въ една фотография, вие имате най-първо единъ негативъ. Имате това, което не е. После този негативъ се обръща и образътъ се представя такъвъ, какъвто е! Например вие чувствувате, че имате нужда отъ храна. Но храната въ дадения случай е едно условие за вашето развитие. На какво мога азъ да уподобя храната. Представете си, че една машина, за да се движи, на нея ѝ тръбва вода, тръбва ѝ огънъ, както съвременната машина, която тръбва да пожтува. Тръбва ѝ единъ огњаръ, който тръбва да нахрани своята машина. Какъ ще я нахрани? Ще ѝ даде малко водица, малко вжлицица. Вжлищата сж храна. После ще пусне пбрата и цѣлиятъ локомотивъ е въ движение. Сега, като ви говоря за машината, храната сама по себе си чувствувава ли? Огњарътъ е, който чувствувава, дали неговата машина има достатъчно храна, вжлища и дали има достатъчно вода, която да образува пбрата. Въ дадения случай материалитъ на сърцето, това сж вжлищата. А пъкъ човѣшката мисъль въ дадения случай представлява водата, която тръбва да се превърне въ пара, за да кара машината, а пъкъ разумното, това е самия огњаръ.

Сега въ въстъ може да се зароди едно желание. Вие искате нѣкой пътъ бързо да изучавате, да прогресирате, да научите всичко. Въ бързото движение, въ бързото пожтуване съ железница има една възможностъ, една опасностъ. Съ каква бързина може да пожтува железнницата, това не е произволно. Релситъ сж направени, за да издържатъ напрежението на известна бързина. Ако увеличатъ тая бързина, релситъ могатъ да се развалятъ, и ако тя се увеличи още повече и самиятъ локомотивъ може да изкочи изъ релситъ навънъ.

Следователно тръбва да имате една бързина, съ която да се движите правилно. Както машините дерайлиратъ, тъй и много хора дерайлиратъ. Азъ наричамъ неврастенията дерайлиране отъ ресурсъ. Виждашъ, че някой човекъ е боленъ. Иска да постигне нѣщо. И повечето заболявания на хората се дължатъ на този вътрешенъ стремежъ. Хората искатъ да постигнатъ нѣщо. И като постигнатъ, какво ще постигнатъ. Ще се увеличи тъхниятъ товаръ.

Ще си послужа съ единъ примѣръ. Напримѣръ у Васъ се зароди известно желание да бѫдете богатъ. Азъ уподобавамъ богатия човекъ на една красива мома. Момата е богата. Тя е банкеръ. Разполага съ милиони. Но богатиятъ човекъ си има свои неприятели. Това богатство го желаятъ мнозина. И около него ще се зародятъ може би десетки или стотици апации, които постоянно ще мислятъ, какъ да го обератъ. Питамъ: Въ такъвъ случай какво ще правите? Тръбва да имате доста пазители, за да Ви пазятъ! Американските милионери сега иматъ по десетина детективи, за да пазятъ децата имъ. Защото въ всички единъ моментъ нѣкое отъ децата имъ може да изчезне. И като сравнявате това съ нѣкои нѣща отъ живота Ви, може да се каже, че вие всички имате подобни опитности. Някой пѫтъ много отъ вашите най-хубави мисли и чувствования сѫ изчезнали. Анализи сѫ ги задигнали. И тръбва да ги откупите. Казвате: "Изгубихъ си това хубаво настроение". Една хубава мисъль и едно хубаво чувство човекъ може да ги изгуби. Азъ взимамъ нѣщата въ тъхната обикновена смисъль. Ти имашъ едно хубаво чувство. Веднага това чувство се изгуби. Вие казвате: "Смѣнило се е." Ти си миналъ отъ едно реално положение въ друго реално положение; отъ едно реално положение въ възходяща степенъ въ друго реално положение въ низходяща степенъ. Има и низходящи положения въ идеалното, и възходящи положения въ идеалното. Питамъ: Ако се е смѣнило вашето добро настроение въ друго, което не е тъй добро, то другото, доброто Ваше чувство или вашето настроение кѫде е отишло? Задигнато е!

Нека да извадимъ предметно учение сега: Вземамъ бан-

керинъ, който има вече съзнание, че има пари. Осигуренъ е. Но дойде неговиятъ секретаръ и казва: "Касата е празна. Обрали сж те тая вечеръ." Веднага се смѣни настроянето на банкерина. Чувството се смѣни. Този, който бѣше изпрашенъ, сега се сгущи. За какво мисли той? Какво изчезна отъ него? Изчезнаха парите, въ които той вѣрваше. Кѫде отидоха? На нѣкѫде! Тѣ сж въ нисходяще положение, пѫтуватъ нѣкѫде. Криятъ ги нѣкѫде. И той трѣбва да тръгне съ детективи, за да намѣри тия крадци и да си възвѣрне богатството назадъ. Интересно е, по какъвъ начинъ вие задържате Вашите добри мисли и Вашите добри чувства. Каква е Вашата опитност? Когато си изгубилъ една своя мисъл или чувство, по какъвъ начинъ си ги възвѣръщаши? Да допуснемъ, че вие имате единъ братъ, който ви обича и вие сте го обичали и единъ денъ, по нѣкои причини, по нѣкакъвъ доносъ, веднага се усъмните и съ Вашето съмнение веднага изгубвате онова приятното, което имате. Или това идваше, което наричаме обезвѣряване. Казвате: "Може ли да се обезвѣри човѣкъ?" Може. Хората сж се обезвѣрили въ Бога. Ти, който си вѣрвалъ въ Бога, казвашъ: "Нѣма Господъ." И веднага се измѣни твоето вѫтрешно чувство. Убедишъ се и веднага тръгнешъ да проповѣдваши, че нѣма Господъ. Досега си вѣрвалъ, че има Господъ. И това обезвѣряване става често. Хората, когато тръгнатъ работитѣ имъ назадъ на земята, веднага се усъмнятъ, дали има Господъ. Питамъ тогазъ, по сѫщия законъ: когато ти не живѣшъ добре, тогазъ и Богъ почва да се обезвѣрява въ тебъ. Докато ти вѣршишъ Неговата воля, Той вѣрва въ тебе, но като престанешъ да изпълнявашъ Неговата воля, Той какво ще мисли за тебе? Ще мисли ли, че ти си светия. Ще мисли, че ти си единъ човѣкъ, който престъпваши Неговия законъ. Сега въ настъ има една идея: Ние мислимъ, че при всичкитѣ ни грѣхове и престъпления Господъ не трѣбва да си измѣни своеето мнение за настъ и да мисли, че ние сме много добри хора. То е вѣрно, че Господъ въ съзнанието си дѣржи, че сме излѣзли отъ Него и че Той ни е създалъ, но въ дадения случай, когато азъ не постъпвамъ добре, Той мисли точно

тъй, както ние мислимъ.

Та рекохъ, приложението. Може ли единъ ученикъ да се учи при единъ учитель, въ когото не върва? Преподава му учитель, но той казва: "Я, е така, я не е така!" Съмнява се! Ако се съмнявашъ, тръбва да пропъришъ. Защото въ реалното всъкога има единъ опитъ, приложение. Ти имашъ право да се съмнявашъ въ реалното въ това, което си опиталъ. Въ него вече може да се съмнявашъ. Въ идеалното ти съмнение можешъ да имашъ, но идеалното тръбва да стане реално и реалното тръбва да се опита и тогава да се съмнявашъ въ идеалното. Реалното, като го опиташъ и ако опитът не излъзе сполучливъ, тогава ти можешъ да се съмнявашъ. Въ кабалата и въ окултната наука има такива работи, които досега окултните учители не могатъ да си ги обяснятъ. Тъгии обясняватъ, но нѣщата сѫ недообяснетни. Не, че не могатъ да се обяснятъ. Могатъ. Но тръбва много голъмо знание! Тъгии казватъ, че единицата е мжжко творческо число, което е създало всичко и че деветъ е женско число. Или казватъ, че единицата е бащата, а пъкъ девойката е майката, а тройката е семето. Като го ще се работи съ числа имаме: [...] Значи две жени събрани на едно място правятъ единъ мжжъ. Даватъ едно мжжко число. Какъ е станало това? То е все така, когато върваме, че и безъ очи човѣкъ може да гледа. Желанието да гледашъ е съществувало по-рано. Зрѣнието е съществувало преди очите. Очите сѫ само едно пособие вече. У човѣка има две очи. А у нѣкои насекоми има по много очи, има повече очи, отколкото има човѣкъ. Ние сега се отдалечаваме отъ ония реалниятъ предмети.

Вие седите и разглеждайте нѣщата такива, каквито не сѫ. Например разглеждайте вашата дреха, дали ви прилича или не. Например туришъ си една шапка предъ огледалото и гледашъ, дали шапката ти прилича. Питамъ: следъ като си турите новата шапка, какво ще ви придае тя? Не, че безъ шапка тръбва да ходите. Азъ правя сравнение съ шапката. Следъ като ви даватъ две слушалки - вашиятъ уши, какво ще добиете? Много нѣща, сцени, единъ свѣтъ ще се открие

заради Васть! И като Ви направяватъ единъ входъ, както сж
вашите уста, презъ които да влизате въ апартаментите на
душата, Вие ще опитате всички блага, които съществуватъ
на земята. Представете си, че нѣмаме уста. Тогавъ как-
во щѣхте да знаете за всички блага, които съществуватъ
на земята? Нѣкой пътъ питате: "Защо ни е това сърдце?
Защо ни е тая уста?" Безъ уста какво щѣхте да бѫдете?
Камъните сж безъ уста. Желанието на тия камъни е да имъ
се създаватъ уста. И тѣ затова чакатъ тукъ съ търпение,
за да имъ се даватъ уста, за да опитатъ реалното.

И най-първо Вие започвате съ опитването на храните,
които Ви се даватъ. Но устата иматъ нѣколко функции:
Възприемането на храната, която е необходима за човѣ-
ка, вкусването на тая храна, за да си състави човѣкъ едно
понятие за нея. После устата има една друга функция: съ
въздуха, който излиза, да изказва една блага дума и той
трбѣва да оцени думите, които говори. Като каже една
дума, той трбѣва да я чуе и да види нейните последствия.
Ти минаваш покрай нѣкой човѣкъ и му казваш: "Ела у до-
ма, азъ ще те угости." Този човѣкъ тръгва подиръ тебе.
И казваш другому: "Ела да те напупамъ съ дърво, да ти
тегля едно дърво, че да ме помнишъ!" И този човѣкъ бѣга
отъ тебе. Защо бѣга отъ тебе? Защото впечатленията,
които е приелъ отъ тебе, сж противоположни на неговите
желания. А пъкъ яденето, дадено на първия, е точно това,
което той желае.

Аналогията, която можете да извадите: Противоречията, които могатъ да се срещатъ въ живота Ви, сж едно срѣдство за повдигане. Все се зараждатъ известни противоречия. И щомъ ученикътъ разреши нѣкое противоречие, той се повдига въ по-висока степенъ. И щомъ не може да го разреши, той не се е повдигналъ. Нѣкой пътъ слушамъ да казватъ: "Толкозъ години следвамъ. Какво съмъ научилъ?" Човѣкъ, които учи, все ще научи нѣщо. Не, че не сте научили. При единъ обедъ ти си научилъ нѣщо. Ти имашъ съзнанието, че си придобилъ реалното и нуждата, която имашъ, е задоволена. Но само съ единъ обедъ не се свърши-

ва. Храненето е единъ непреривенъ процесъ. Въ храненето е опознаването съ реалното. Ако не се хранишъ, ти не можешъ да се опознаешъ съ него. Ти, като се хранишъ, чрезъ храната ще се опознаешъ съ реалното, т.е. чрезъ тая храна ти ще се опознаешъ съ живота. Ти ще възприемешъ отъ всѣка храна дотолкъ, доколкото си възприель животъ, доколкото чрезъ нея е внесенъ животъ въ тебъ, или онова благо, което Богъ ти е далъ въ дадения случай. Тъй че, при всѣка една храна ние влизаме въ съприкосновение и съ идеалното и съ реалното.

Сега, реалното въ свѣта, това е Любовъта. Реалното въ свѣта е Добродетельта. Идеалното е Мждростъта, идеалното е знанието, което ти придобиваши. Тъ сж нѣща идеални. Следователно съ сърцето си ние се запознаваме съ реалното, а пѣкъ съ ума си ние се запознаваме съ идеалното. Умътъ се запознава съ идеалнитѣ работи. Нѣкой пжть ние искаме познанието на ума да ни даде реалното. Реалното приемаме чрезъ сърцето, а това, което ние чувствуваме, радостъта, страданията ни цдатъ чрезъ сърцето. А пѣкъ какъвъ е невидимиятъ свѣтъ предъ насъ, какво е предназначението на нѣщата въ природата, какви сж законитѣ въ свѣта, ония закони, които работятъ, нашето сърдце не може да ни каже нищо по това. Нашиятъ умъ ни казва, какво е предназначението на нѣщата въ природата. То е идеалното, Великото въ свѣта. Когато Ви говоря за реалното, трбба да ме слушате съ сърцето си и когато Ви говоря за идеалното, трбба да ме слушате съ ума си. И когато има разногласие между Учителя и ученика, то Учителятъ говори едно, а пѣкъ ученикътъ разбира друго. Когато Учителятъ му говори за реалното, за земята, ученикътъ [е въ] идеалното. Той казва: "Не ми разправя за това, което азъ искамъ." Нѣкой пжть Учителятъ е въ идеалното, а пѣкъ ученикътъ е въ реалното и казва последниятъ: "Не ми разправяй за това, което не искамъ." Когато Учителятъ разправя за реалното и ученикътъ трбба да е тамъ. Когато Учителятъ [разправя] за идеалното и ученикътъ трбба да е тамъ. Това сж две положения, които трбба

да поддържате въ ума си.

Седи единъ богатъ човѣкъ, милионеръ, който има голѣмо достойнство, и кара всички хора да му отстъпватъ място. Отъ дето мине, да му отваряятъ пѫтъ. И по една случайностъ, спира се на желѣзния пѫтъ. И пазачътъ му казва: "Отстрани се отъ пѫтя!" Богатиятъ казва: "Зашо? Азъ мога да седя тукъ. Азъ съмъ свободенъ. Никой не може да ми заповѣда." Ти можешъ да седишъ навсѣкѫде, но не и върху релситѣ, по които пѫтува тренътъ. Ти нѣ-машъ право да запречвашъ пѫтя на треновете. Излѣзъ извѣнь релситѣ, защото всѣки тренъ може да те прегази. Вие въ пѫтя на движението не можете да бѫдете свободни. Тамъ свобода има само за тия предмети, които се движатъ въ този пѫтъ. И въ окултната наука много ученици си създаватъ голѣми нещастия, че се поставятъ на пѫтя, дето тренове се движатъ. Ти казвашъ: "Ще опитамъ работитѣ. Азъ съмъ свободенъ." Ще опиташъ работитѣ. Азъ уподобявамъ това на единъ гебедженски биволь.* Когато въ Варненско англичаните направили първия железенъ пѫтъ и машината тръгнала, единъ гебедженски биволь дошълъ всрѣдъ релситѣ и като видѣлъ машината, ококорилъ се и надигналъ си рогата. Машинистътъ свирилъ, свирилъ, а биволътъ казвалъ: "Тукъ не можете да минавате. Азъ тукъ не позволявамъ!" И като минала машината цѣлиятъ този биволь станалъ на каша вжtre. Този биволь е мислѣлъ: "По какви съобразения, отъ де е взела право тая машина да минава отъ тукъ!" Тя има гражданско право, държавата е дала пъзволение да се съгради този пѫтъ.

Често ние правимъ такива малки опити, които ни излизатъ много скжпо. Нѣкой човѣкъ си е намислилъ да направи нѣщо. Ти намислишъ да му препятствувашъ. Остави го да си върви по своя си пѫтъ! Нѣкой пѫтъ вие си задавате въпросъ: "Зашо той обича този човѣкъ? Той нищо не струва!" Рекохъ, то е негова работа. То е все таки да пимате, защо този човѣкъ обработва тая нива. Негова работа е!

*отъ Гебедже - старото име на градъ Белославъ, Варненско

Той това място намърти да обработва. Може да има друго място, но това място намърти да обработва. Обработва го човекът!

Когато вие обичате някой човекът, каква е вашата цел? Да се запознаете съ реалното и идеалното, които съ въ този човекът. Когато ти обичаш някого, ти имаш две цели: да се запознаеш съ неговото сърдце и да се запознаеш съ неговия умът. Какъвът е първиятъ ваш методъ, когато вие обичате по сърдце някого? Някой път може да го обичате и съ ума си. Какви съ методите въ опитите на сърдцето? Първиятъ опитъ на сърдцето е: Ако азъ опитвамъ една ябълка, която имамъ, непременно ще я туря въ устата си, ще я изямъ, ще ѝ дамъ едно угощение. Ще я запитамъ, ще ѝ кажа, че тя въ менъ не може да живее по същия начинъ, както живее отвънъ въ свърта и съвсемъ тръбва да си измени формата, за да ѝ биде благоприятно въжере. И тя ще се съгласи. Това е реалното. И азъ ще си съставя понятие за ябълката.

А ако искамъ да изучава идеалното, азъ ще взема съмката и ще я посадя. И въ този случай ще имамъ съвсемъ другъ резултатъ. Тогазъ отъ идеалното какъ се ражда реалното? Това идеално ще расте, ще стане дърво, ще цъвне, ще завърже и ще даде плодъ и отъ идеалното ще дойде реалното, което ние ще опитваме. Тъй че, вие тръбва да започнете съ идеалното и после ще дойдете да се запознаете съ реалното. Или може да започнете първо съ реалното и да дойдемъ до идеалното. Ако почнемъ отъ идеалното, следъ това ще имаме една реална опитност и следъ това съмката, която остава, пакъ ще посъемъ.

И тъй, не туряйте ума си на мястото на сърдцето да се занимава съ работите на сърдцето. Не туряйте сърдцето си на мястото на ума си да се занимава съ работите на ума. Сърдцето да се занимава съ своите работи и умътъ съ своите работи. Когато сърдцето изучава реалните работи и умътъ - идеалните, тогазъ ще имате най-малко противоречия въ живота си. Пакъ ще имате противоречия, но по-лесно ще се разрешаватъ. Да допуснемъ, че въ васъ

Влъззе чувство на съмнение. Какъ ще лъкувате съмнението? Съмнението е единъ видъ най-малкото обезвръяране. За да отмахнеш едно съмнение, тръбва да имашъ въра. Тая въра тръбва да почива на законите на реалното и на идеалното, на законите на сърцето и на ума. Въ тия дъга свъта ти едновременно тръбва да търсишъ разрешението. И не тръбва да разрешавашъ съмнението извънъ твоето сърце и извънъ твоя умъ.

Съмнението може да дойде. Ти отивашъ въ една банка. Онзи касиеръ, който ви е далъ, може нѣкой пжъ умишлено или нѣкой пжъ по погрѣшка да ти е далъ повече или нѣкой пжъ по-малко. Ако ти е далъ повече, нѣма да се осъмнишъ въ него, но ако ти е далъ по-малко, ти веднага ще се осъмнишъ. А пъкъ съмнението ти може да е върно или невърно. Ти тръбва да пропътишъ. Защо като ти даде повече, нѣма да се осъмнишъ, а пъкъ като ти даде по-малко, ще се осъмнишъ? Това е повидимому единъ много простъ въпросъ и мислимъ, че е много лесенъ. Но питамъ азъ себе си въ дадения случай: защо азъ допуснахъ той въ дадения случай да ми даде по-малко? Погрѣшката е въ менъ, а не въ него. Погрѣшката въ този случай би била въ мене поради следното: когато отиде единъ скжперникъ (*скържавъ*) при единъ касиеръ, то у последния има всъкога желание да вземе нѣщо отъ скъперника, понеже скъперникътъ предава отъ себе си това желание, това чувство, което храни, тъй че и у другите се заражда желание да откажнатъ нѣщо отъ него. А пъкъ когато единъ човѣкъ е много щедъръ, дава отъ себе си, той, като отиде при касиера, то и другия иска да му дава, щедриятъ му предава своята мисъль.

Че законътъ е все сѫщия въ свъта, този законъ го има и въ идейния свътъ. Ако мразишъ нѣкого, то и той ще те мрази. Значи каквото му дадешъ и той ще ти даде сѫщото. Ако обичашъ нѣкого и той ще те обича! Обичътъ е щедростъ. Тогазъ и онзи става щедъръ. Възприема. Омразата е скжперничество. Между омразата и скжперничеството има сходство. Искашъ да вземешъ нѣщо. Ти мразишъ нѣкой човѣкъ. Защо? Защото не ти дава! Щомъ ти дава, ти нѣма

га го мразишъ. Всъка омраза произтича отъ факта, че нѣкой те е онеправдалъ, всезъ ти е нѣщо, направилъ ти е нѣкаква вреда. Лишилъ те е отъ нѣщо. А пъкъ въ любовъта е обратното: всички хора, които сѫ ни дали нѣщо, ние сме склонни да ги обичаме. Ти казвашъ: "Какъ да обичаме?" Тогазъ давай! Като обичашъ нѣкого, ти трѣбва да му дадешъ. Ти не можешъ да дадешъ нѣкому, ако не го обичашъ! И ако не дадешъ нѣкому и той не може да те обича. Ти казвашъ: "Защо ще го обичамъ? И защо той ще ме обича?" Когато азъ обичамъ, азъ съмъ посълъ нивата! Това е любовъта. Той ще ме обича - това подразбира, че тая нива е родила жито. Ще има обмѣна между менъ и нивата. Най-първо нивата се радва, че съмъ я по-сблъ. И понеже създавамъ работа на слънцето и на водата, следъ това те ме възнаграждаватъ заради онова, което съмъ далъ. Ти като обичашъ нѣкого, то тая мисълъ и чувство ще роди плодъ у него и ти ще пожънешъ жертва и ще има тогазъ обратна любовъ. Вие сега искате, безъ да сте обичали да ви обичатъ. Това никакъ не може да биде. Помнете това. Богъ сега изисква това, което е посълъ въ насъ, и по сѫщия законъ очаква отъ насъ добрия животъ, добритъ мисли, желания, стремежи, съвършенството. Ние живѣемъ не за себе си, но за Бога, за Онзи, който ни е възлюбилъ, който е създалъ всичко заради насъ, за да бждемъ ние подобни Нему. И всичкото величие на човѣка седи въ това, да бждемъ подобни на Бога! Каквото Богъ върши и човѣкъ да го върши въ единъ малъкъ размѣръ.

Та рекохъ, ако сте обичали, очаквайте да ви обичатъ. Ако не сте обичали, обичайте. Ако сѫ ви обичали, обичайте, за да има отплащане, за да се отплатите. Отплащане, обмѣна трѣбва да има въ природата. Щомъ спреме тая обмѣна, щомъ нѣма обмѣна, идатъ нещастията. Всички нещастия, страдания, които идватъ, показватъ, че обмѣната между реалното и идеалното не е правилна. Защото каквато любовъ показвамъ азъ къмъ нѣкого, такава и той ще покаже къмъ мене. И каквато любовъ Богъ е далъ намъ, ние сѫщата любовъ трѣбва да покажемъ къмъ него. Нали е казано: "Христосъ дойде на земята, за да покаже Любовъта, която

Богъ Му е далъ.” Ние тръбва да покажемъ онай лобовъ, којто Христосъ ни е далъ. И ония пъкъ, които възприматъ нашата лобовъ по-долу, и търбва да я дадатъ още по-долу. Така тръбва да се направи цѣлъ единъ кржъ. Движение има вжтре въ лобовъта. Ако ти не можешъ да проявишъ Христовата Лобовъ, какъ ще проявишъ Божията Лобовъ? За да покаже Божията Лобовъ, Христосъ тръбваше да понесе грѣховетъ на хората, да понесе страданията, такива каквито малко хора могатъ да понесатъ. Не мислете, че лобовъта нѣма страдания.

Сега има у хората едно самочувствието. Има голѣми задължения въ лобовъта! Лобовъта всичко дава и всичко взема. Много дава и много взема. Когато малко дава и мало взема. Това тръбва да имате предъ видъ. Вие искаме съ петъ пари да боядисате 100 килограма прежда. Не може! Многото прежда изисква много боя. Голѣмото богатство изисква голѣма работа. Многото учение изисква голѣмъ трудъ. Вие искаме сега да бѫдете окултни ученици. Не, азъ бихъ желалъ да бѫдете ученици на Лобовъта, да изучавате реалното и идеалното. Да изучавате нѣщата вѣрно съ сърцето си и да изучавате идеалното вѣрно съ ума си. И тогазъ нѣма преплитане между ума и сърцето, идеалното нѣма да се преплете съ реалното. И отъ това едновременно изучаване на реалното и идеалното започва животътъ. Ако вие не можете едновременно да изучавате реалното и идеалното, не може да гойде новиятъ животъ въ васъ. Писанието казва: “И това е животъ вѣченъ да познаятъ Тебе Единого Истиннаго Бога и Господа Иисуса Христа Когото си изпратилъ.” Христосъ е реалното, а пъкъ Богъ е идеалното. По [м]ое разбиране е това. Реалното е Христосъ. Съ сърцето си тръбва да Го опитате. И ако ти не си опиталъ Христа съ сърцето си, какъ ще опиташъ съ ума си Бога? Тогазъ вие можете да кажете: “Толкозъ прости ли сѫ хората, че да ни пълнятъ главитѣ?” Азъ не искамъ да ви пълня главитѣ. Не сте нѣкоя пушка да ви пълня главата. Не сте нѣкое шише да налъя вода вжтре. Не! Рекохъ, да изучаваме свѣта така както Богъ го е създалъ. И до сега вие

не знаете, защо е вашето сърдце. Само сърдцето е, което изучава реалното. Защо ви е умътъ? Само умътъ е, който изучава идеалното. А пъкъ при изучаването на реалното и на идеалното влиза животътъ. То е смисъла, целта, къмъ която се стремимъ. А пъкъ въ живота, следъ като изучаваме реалното и идеалното, ние добиваме свободата, а пъкъ въ свободата човѣкъ може да намѣри Истината. Свободниятъ човѣкъ може да намѣри Истината. А пъкъ като намѣришъ Истината, тогазъ се реализира животътъ, това къмъ кое то всички се стремимъ.

Та сега гойде единъ ученикъ при мене и каза, че дълго време, като се е учиъ, учиъ, едно противоречие ималъ и не смѣ да ми каже. Азъ виждамъ какво му е. Зная каква му е болката. Той казва: "Недоволенъ съмъ отъ себе си. Onaku човѣкъ съмъ. Бамбашка човѣкъ съмъ." И не може да излѣзе отъ опакито. Той съзнава де е опакито, но не знае какъ да излѣзе отъ това. Той е дошълъ въ стълкновение съ реалното, съ чувствата. И азъ отговорямъ на този ученикъ, братъ. Ученъкъ е сега тукъ твой. Той се е забѣркалъ въ реалното и идеалното.

Ниеискаме да постигнемъ идеалния животъ, да бѫдемъ като светиши. Ти, за да постигнешъ идеалното, трѣбва да слезешъ въ реалното, да имашъ голѣми страдания като Христо, да се смиришъ и следъ това Богъ да те въздигне отъ смъртъта и следъ това да влѣзешъ въ идеалния животъ. Това е далечното бѫдеще, което те очаква. Докато не минешъ презъ тия тежки страдания, не можешъ да постигнешъ това. И сега всички виеискаме да избегнете страданията. Въ сѫщностъ нѣма страдания. Страданията сѫ едно срѣдство само, за да изпитатъ доколко си убеденъ въ реалното. Нѣма никакви страдания въ свѣта. Не, че отричамъ. Не, че нѣма страдания. Страданията не Господъ е създалъ въ свѣта. Азъ всѣка минута мога да си съзdamъ страдания на себе си. Ако страдамъ, че ритамъ камънитѣ по пътя, мога да кажа: "Кой те е турилъ тукъ?" И като се ударя о камънитѣ, после ще почна да се мажа съ малко дървено масло. Нѣма какво да ритамъ камъка. Единъ камъкъ

не го ритай, но вземи, че го повдигни и го отхвърли нѣкѫде надолу. Не го ритай и му кажи: "Много си благороденъ." После има друга една опасностъ: ако е тежъкъ камъкътъ, ще почувствувашъ болка, ще се орезишъ* въ гръбнака си.

Вие въ живота искаме да бѫдете богати. Знаете ли, че богатството е голѣмъ камъкъ? Ако го дигнете, ще се орезите. Знаете ли, че ако сте много ученъ човѣкъ, пакъ ще се орезите. Че мѫжните задачи въ живота сѫ голѣми камъни, които искаме да дигнете.

Вчера двама ученика искаха да дигнатъ долу близо до огнището единъ голѣмъ камъкъ, който тежи 6-7 хиляди килограми. Искаха да го дигнатъ и да го хвърлятъ въ езерото. Азъ като отидохъ, седнахъ тамъ и мислѣхъ дълго време, 4 часа като работеха, евдамъ го търкулнаха на 3 метра. И се събраха повече отъ 20 души хора. И турихме всички пейки все като лостове, а пѣкъ тѣ двама искаха да го търколятъ до езерото! Като отидахъ, видѣхъ, че нѣма нужда да се премества отъ тамъ този камъкъ, но понеже сѫ започнали работата, не искахъ да ги обезсърдочавамъ и рекохъ: "Хайде да го търкулнемъ." Питамъ сега: защо ще търкаляме този камъкъ отъ неговото място? Той е на почетно място. Тѣ казватъ: "Ние искаме да го търкулнемъ въ езерото." Питамъ: какво ще придобиемъ, ако го търкулнемъ въ езерото? Но щѣль да отвори място за гимнастика, че "квадратътъ" не ставалъ както трѣбва! И колко място отвори той? За 4 часа евдамъ единъ метъръ място! И безъ него можеше!

Та рекохъ сега: Азъ сѣдамъ и виждамъ, какви нещастия могатъ да станатъ чрезъ голѣми камъни съ братя и сестри. Ако се търкуле, може да замисне нѣкого! Могатъ да станатъ голѣми нещастия. Защо у всички има желание да се премести този камъкъ. Та въ общество животъ често ние търкаляме такива голѣми камъни. Двама души не се занимавайтте да дигнете камъни тежащи 4-5 хиляди килограми. Дигайте малки камъни по 5-10 килограма.

Та, въ ума ви да остане сѫществената мисълъ: Сърдцето ви да се занимава съ изучаването на реалното, това

* урезъ - (м. диал.) врязано място, вдлѣбнатина

е Любовъта. Умътъ Ви да се занимава съ изучаването на идеалното. А пъкъдвата процеса съединени въ васъ: реалното или Любовъта и Мждростъта, вие по този начин ще изучавате Истината и нейното приложение въ живота. Когато приложимъ тия три методи, ние ще бѫдемъ съвършени, а пъкъ то е далечното бѫдеще, къмъ което сега се стремите.

Днесъ започнете тъй да разбираате! Не, че не сте вървѣли, но тая идея сте нѣмали въ умовете си. Това е ново за васъ. Вие реалното го чоплите съ ума си, а пъкъ идеалното чоплите съ сърцето си. И имали ли сте нѣкакъвъ резултатъ? Когато изучавашъ реалното, сърцето ти да участвува, а когато изучавашъ идеалното, умътъ ти да участвува. Ако речешъ да постигнешъ идеалното въ сърцето си, то е непостижимо. И ако искашъ да постигнешъ реалното съ ума си, то пакъ е немислимо. Защо Богъ е създалъ тъй нѣщата? Ако ти не страдашъ, ти не можешъ да лобишъ. Който не е страдалъ, той не може да лоби. И който обича, той трѣбва да страда. Защото Любовъта се проявява само въ страданията. А пъкъ страданието трѣбва да дойде въ свѣта, понеже то е почва. Само върху страданията може да излѣзе радостъта. Радостъта е плодъ на страданието. Колкото повече си страдалъ, толкозъ по-сладки плодове ще имашъ. Ако не страдашъ, не можешъ да имашъ плодове. Казвашъ: “Другояче не може ли?” Това, което съмъ намѣрилъ азъ, това е! А пъкъ ако вие намѣрите друго, еламе да ми кажете и азъ ще ви благодаря. Колкото повече страдашъ, толкозъ повече плодове ще имашъ. И голѣмитъ страдания на Христоса донесоха тая култура. Въ страданията на Христоса израстнаха тия плодове на идеалното и реалното. И се казва тамъ, че кръвъ излизала отъ поритъ Му! Христосъ е разрешавалъ трудни въпроси. Христосъ е билъ закованъ на кръста. Когато не обичаме нѣкого, ние го приковаваме на кръстъ. Когато не мислимъ добре за нѣкого, ние сѫщо го приковаваме на кръстъ. Когато не обичаме нѣкого, ние го приковаваме реално за кръста, а пъкъ когато не мислимъ добре за нѣкого, ние го заковаваме идеално на кръста. За

мене има две приковавания: когато не ме обичатъ, менъ ме заковаватъ реално на кръста, а когато зле мислятъ за менъ, идеално ме разпъватъ.

Сега азъ ви пожелавамъ да слѣзете отъ идеалния си и отъ реалния си кръстъ. Сами не можете да слѣзете. Все трѣбва да гойде единъ Никодимъ и да ви снеме отъ кръста и да ви обвие съ плащаница. И все таку после трѣбва да гойдатъ вѣвама ангели отъ небето и да ви извадятъ отъ мѣстото на Вашата пещера на Вашия животъ.

Сега да ви дамъ добрата страна. Страданията сж едно Велико Божие благословение за всичките ученици, които искатъ да се запознаятъ съ идеалното и реалното въ живота. И тѣ сж временни. Тѣ нѣма да бѫдатъ въ вѣки вѣковъ! Трайатъ по една секунда, по 1/10 отъ секундата, най-много една минута. Но едно страдание даже единъ часъ не може да отиде. Повече отъ единъ часъ не може да отиде. Единъ часъ е много. Една секунда пакъ е много. Гневътъ на Бога продължава до 100 години, а пѣкъ благословието му продължава до хиляди години. Любовъта му, най-хубавиятъ Божии мисли продължаватъ благото ви за 25 000 години, а пѣкъ едно Божие недоволство за нѣкого само за 100 години.

Та Богъ е недоволенъ отъ васъ за една секунда, а пѣкъ 25 000 секунди е била Неговата обичъ или любовъ къмъ васъ. Не струва ли една секунда да е недоволенъ отъ васъ и 25 000 секунди да е доволенъ отъ васъ? Та затова, ако изучавате правилно реалното и идеалното, то Богъ ще бѫде недоволенъ отъ васъ само една секунда и доволенъ 25 000 секунди. А пѣкъ, ако не изучавате правилно реалното и идеалното, то Богъ ще бѫде доволенъ отъ васъ една секунда и 25 000 секунди недоволенъ. Гневътъ на Бога е мимолетенъ, т.е. Неговото неразположение. Вие само нѣкой пѫтъ сте опитвали пламъците на ада. Малко сте ги опитвали пламъците на ада. Сега мисълъта, която може да ви даде помицъ, е: Да оставимъ ада. Адътъ е нѣщо идеално. Адътъ е идеаленъ и раятъ е идеаленъ, а пѣкъ земниятъ ни, нашиятъ животъ тукъ е реалното. Въ тия страдания ви опитватъ малко какво нѣщо е адътъ, а пѣкъ въ радостта ще опитвате

какво нѣщо е небето, раятъ.

Сърдцето ви да е занято съ Любовта постоянно! А пъкъ умътъ ви всъкога да е занята съ Мъдростта, а пъкъ вие като ученици да сте всъкога заняти съ Истината!

“Божията Любовъ носи пълния животъ.” (*Три пъкти.*)

6 ч. 25 м.

*8-ма беседа на Учителя
Молитвения Върхъ при Рилските езера.
28.VII.1937 г. 5 ч. с. сръда.*

ПЛАНИНИ И ДОЛИНИ УМЪТЬ И СЪРДЦЕТО

Размисление.

“Въ начало бѣ Словото”

Нѣкои отъ Васъ оперирате съ дългитѣ вѣлни, че разговорото не се слуша. Трѣбва да оперирате съ кжситѣ вѣлни.
(За слабото чуване.)

Ще Ви прочета нѣколко реда отъ “Царскиятъ пжть на душата”. На 4 страница прочете[те] беседата: “Царскиятъ пжть на душата”.

Едно малко сравнение. Да допуснемъ, че предъ Васъ седи единъ виденъ цигуларь, артистъ по музиката, има отлична цигулка отъ Страгивариусъ, има отлични ноти, най-хубавитѣ ноти. Ако Васъ Ви представятъ цигулката, после Ви представятъ най-хубавитѣ ноти, написани отъ нѣкой виденъ музикантъ и най-после Васъ Ви представятъ и самия цигуларь, каквА представя ще имате отъ тритѣ положения. Красивото отъ тритѣ положения, че цигуларътъ трѣбва да свири. Цигулката трѣбва да се обади. Нотитѣ трѣбва да декламиратъ, а самиятъ цигуларь трѣбва да пояснява нѣщата. Едно оподобление. Вашата цигулка това е Вашето тѣло; нотитѣ, които свирите, това е Вашето хранене, Вашето дишане. Онова, което мислите, това е цигуларътъ вжтре въ Васъ. Сега, ако този цигуларь не съчетае цигулката, не съчетае нотитѣ, пъкъ не тури своитѣ ржце въ действие, тогава музиката за Васъ ще биде неразбрана.

Сега напримѣръ Вие искате да изпѣете една пѣсень нали? Българитѣ иматъ една вѣзлобена пѣсень: “Цвѣте мило, цвѣте красно”. Всѣки народъ си има по една вѣзлобена пѣсень, наричатъ ги химни на самия народъ. Англичанитѣ иматъ такъвъ химнъ, французитѣ иматъ такъвъ химнъ,

германцитѣ иматъ такъвъ химнъ, американцитѣ иматъ такъвъ химнъ и българитѣ и тѣ иматъ. И всѣки човѣкъ си има по единъ химнъ. Питамъ тогава: кой е химна на майката? - Нейното дете. Кой е химна на човѣка? - Неговата глава. Кой е химна на любовта? - Сърцето. Кой е химна на добрая човѣкъ? - Неговите крака. Кой е химна на справедливия човѣкъ? - Неговите ръце. Кой е химна на разумния човѣкъ? - Неговата мисъль, свещената му мисъль. Това е химна. Отъ тамъ ще почнете. Химнътъ, това е една мърка, съ която нѣщата се мѣрятъ.

Понѣкой пжть ние говоримъ за любовта. Вие не можете да имате Любовъ, докато не Ви е обхванало Божественото дихане. Всичката погрѣшка на съвременното човѣчество е, че тѣ искатъ да бѫдатъ щастливи и да се обичатъ, безъ да е лъхналъ Господъ Въ тѣхъ. Каква любовъ може да имате, ако Вие седнете на трапезата на вашия възлюбленъ, който може да Ви нахрани съ ледъ или съ топено желеъзо или съ топено злато. Какво може да научите отъ вашия възлюбленъ, който може да Ви тури десетъ тона на гърба. Или какво може да научите отъ вашия възлюбленъ, който може да Ви впрегне като нѣкой волъ, да орете на нивата. Сега хората сѫ изгубили смисъла на Божествената Любовъ. Ние мислимъ за Любовта това, което не е. Кой е химна на Любовта, какво казахме? (-Сърцето.) Добре, какви сѫ функцииитѣ на сърцето? Сърцето се отличава съ своята щедростъ. Презъ сърцето минава всичката кръвъ, необходима храна за цѣлото тѣло. Следователно сърцето Въ всѣки моментъ изпраща своето благо, което минава презъ него по цѣлото тѣло, за да могатъ всичките членове на това велико царство да иматъ храна навреме. Следователно сърцето всѣки моментъ мисли за благото на всички. То има много благородна цель. Сърцето не иска нито една малка клемка да бѫде гладна, или да страда. Тя трѣбва да има своята храна, да чувствува щастие.

Сега понѣкой пжть и сърцето го забавляватъ. Съ сърцето понѣкой пжть се случва, което се е случило съ една слугиня. Тя прегорила гостбата на своята господарка.

Защо? Понеже ходила да гледа когато минава нейниятъ възлюбленъ. Единъ денъ закъснѣлъ, случило се нѣщо, тя като чакала, презорила яденето. Често, когато Господъ не минава, азъ говоря за Господа, който трѣбва да мине предъ Вашите прозорци, предъ Вашите очи, предъ Вашия умъ. Единъ денъ, ако вие не видите Господа, работите ще се прегорятъ. Като мине Вашиятъ възлюбленъ по пътя предъ Вашите прозорци, всичко върви по месъ и масло. Сега може да имате нѣкакви философски възгледи и да кажете: "Минава ли Господъ като възлюбленъ?" - Минава, всѣки денъ минава. Слънцето изгрѣ тукъ и видѣхъ го и по пътя си върви. И доста сълъгъ пътъ има. И вие го видѣхте. По-нѣкой пътъ възлюблениятъ минава безъ да каже нѣщо, а понѣкой пътъ той проговоря. Понѣкой пътъ възлюблената, като види своя възлюбленъ, зарадва се, а понѣкой пътъ му хвърли по нѣкое цвѣте, едно каламфирче. Той се наведе на земята, вземе го и го тури на гърдите. Понѣкой пътъ възлюблениятъ, като мине, ще остави по нѣкое писъмце.

Вие сега тия работи ги считате срамотни: какъ нѣкоя мома да се е влюбила въ нѣкой! Че защо, какво има, като се е влюбила! Де е лошото? Значи срамота е майката да се влюби въ детето, срамота е и човѣкъ на слънцето да гледа; срамота е и човѣкъ по земята да ходи. Ако така разсѫждаваме, какво ще научимъ. Ти се радвай, че може да ходишъ. Като стъпишъ на земята, да ти е приятно. Като видишъ слънцето и това да ти е приятно. Туй трѣбва да стане единъ начинъ за една велика мисъль. Понеже великиятъ животъ не може да се разбере по този пътъ, по който сега вървимъ.

Най-първо ти, за да разберешъ живота, трѣбва да имашъ една доброкачествена храна. За да разбирашъ живота, трѣбва да имашъ единъ отличенъ стомахъ. Стомахътъ ще те свърже съ физическия свѣтъ. За да разберешъ духовния свѣтъ, трѣбва да пишашъ чистъ въздухъ, трѣбва да имашъ отлични дробове. А за да разберешъ Божествения свѣтъ, трѣбва да имашъ единъ отличенъ мозъкъ, една отлична глава, отлични чисти мисли. Сега да ви запозная:

главата представлява капитала, който е вложенъ въ човешкия животъ. Дробоветъ му преставляватъ капитала въ обръщение, а стомахът е капитала, който дава приходъ. Ако стомахът ви добре функционира, имате приходи отъ капитала. Ако дробоветъ добре функциониратъ, капиталът е въ обръщение. Ако главата ви е добре, имате единъ добре вложенъ капиталъ. Та, понѣкой пжть вие казвате дали Господъ ви обича. Попитайте главата си. Ако имате глава, не бойте се. Ако мислите дали работите ви добре отиватъ въ обръщение, попитайте малко гърдите си, гърба си. Пъкъ ако искате да знаете дали имате приходи, дали капиталът дава приходъ, попитайте малко стомаха си. Българите и русите криво се разбираятъ. Българинътъ, като казва "животъ", русинътъ разбира съвсемъ друго. Българинътъ разбира животъ да живее, русинътъ разбира стомахътъ* му да яде. Често и младите така се разбираятъ. Когато момъкътъ говори "животъ", момата разбира като русина. Когато момъкътъ говори по български, момата разбира по руски.

Та има единъ анекдотъ. Оженилъ се единъ обѣднѣлъ руски князъ за една много красива мома. Той ѝ давалъ по стотина цѣлувки на денъ. "Мы поцѣлуемся." Три деня се цѣлували, тя огладнѣла. Казва: "Нада кушатъ." - "О, ничего. Поцѣлуемся." Че по-добра цѣлувка отъ яденето нѣма. Тя е най-красивата цѣлувка. Ако ти не ядешъ, цѣлувката нищо не дава. Най-хубавата цѣлувка е дишането, най-хубавата цѣлувка, това е мисъльта. Та, ако понѣкой пжть ние се срамуваме отъ цѣлувките, тѣ не функциониратъ правилно. Ти, за да цѣлувашъ нѣкого, ти трѣбва да се хранишъ добре. Ти, за да цѣлувашъ нѣкого, ти трѣбва да дишашъ добре. И тогава цѣлувката ти е разбрана. Щомъ стомахътъ ти е разваленъ, щомъ дробоветъ ти сѫ развалени, щомъ мозъкътъ ти е разваленъ, не цѣлувай никого.

Сега ще ме питате: "Какъ да го разберемъ?" Тъй както ви го казвамъ. Азъ съмъ за ония цѣлувки, които внасятъ

*животъ - (рус.) стомахъ

животъ. Всъкога, когато цѣлувашъ, ти ще внесешъ нѣщо свещено, че този човѣкъ да помни не само въ този животъ, но и въ другия животъ да помни, че ти си го цѣлуналъ. Казва: "Нали Юда Искариотски цѣлуна Христа." Той казва: "Съ цѣлувка ли предавашъ Сина человѣческаго?" Сега понѣкой пжть ние обвиняваме Юда, че предадъ Христа. Да оставимъ ние Юда. Ако самъ човѣкъ въ себе си предава истината и се отрича отъ нея, не е ли той въ себе си единъ отъ учениците, който не е разбралъ смисъла на живота.

Та Ви рекохъ, въ никой случай не се колебайте. Не Ви обичатъ хората, Вие се сърдите на Господа. Не мислятъ хората добре за васъ, пакъ на Него се сърдите. Че нѣмало кой да Ви обича, пакъ на Него се сърдите. Пъкъ Вие не [сте] пратени да Ви обичатъ, защото ще прегорите яденето. Вие сте пратени да обичате. Защото когато бѣхте въ Бога, Ви носи въ своята утроба хиляди и хиляди години и Ви каза Господъ: "Излѣзте сега отъ мене и занесете въ свѣта на страждущите Вашата добродетель, всичко онова, което азъ съмъ внесълъ въ васъ." Та изнесете тази велика истина. Вие сега очаквате пакъ да Ви галятъ. Галенето е като идете въ небето, тамъ ще Ви галятъ. Не зная тази дума какъ да я разбереме. Хубаво е галенето, но представете си гвама души братя, които искатъ да се ржкуватъ. Ако ржцетъ на гвамата сѫ болни, ако се ржкуватъ, ще иматъ ли нѣкой хубавъ усещъ. Или ако гвама души сѫ събрани, искатъ да се обичатъ и ако сърдцата имъ сѫ болни, какъ ще се обичатъ? Болните сърдца сѫ аристократи, тѣ обичатъ да иматъ служители, да има нѣколко души лѣкари, после обичатъ умѣха да имъ се казва. Болните всъкога искатъ да ги утѣшаватъ, да влѣзатъ въ положението имъ, че сѫ страждущи. Ако нѣма, топи му се сърдцето, макаръ да е счупено.

Та рекохъ, единственото нѣщо: обърнете внимание на вашето лице. Понѣкой пжть Вие казвате, че нѣкой чо-вѣкъ е двоенъ, двоенъ. Една теория има, богословците казватъ, че три лица ималъ Господъ. Господъ има едно лице на Любовта, съ което гледа Любовта и я праща въ

свѣта. Богъ има друго лице на Мѫдростъта, чрезъ което праща свѣтлина въ свѣта. Богъ има трето лице, чрезъ което праща Истината въ свѣта и дава свобода на хората. Та рекохъ, вие сте троесиченъ. Вашето чело, то е първото лице, то е разумния животъ. Челото показва разумното, Божественото. Вашите очи, вашиятъ носъ, то е свѣта на ангелитѣ. Второто лице е, съ което вие сте запознати съ ангелитѣ. Най-после подъ брадата е третото лице, което е скрито, както туркинитѣ носятъ яшмакъ*. Женитѣ сѫ по-искрени, но мѫжкетѣ криятъ третото лице. Въ мѫжка двете лица сѫ открыти, единствено е скрито. Въ жената и третъ лица сѫ открыти. Жената е по-напреднала отъ мѫжка. Тя казва: "Каквото го направихъ, го направихъ." Третото лице го откри, махна яшмака, а пъкъ мѫжкътъ не познава, той още държи на жена си единъ кимъ**. Казва: "Ако не бѣше тя, нѣмаше да излѣза отъ рая." Адамъ имаше голѣма любовъ къмъ Ева, защото той предпочете да напусне рая заради нея. Сега, като ходи по свѣта, казва: "Ако не бѣше направила тази погрѣшка, ѩѣхъ да бжда въ рая." Все я осжѫжда и третото лице въ мѫжка още не е отворено. Погрѣшката на Адама, знаете ли кѫде е? Той считаше, че Ева, която е излѣзла отъ него, че тя никога не може да направи една погрѣшка, понеже казваше: "Азъ съмъ много уменъ." То е невѣзможно да направи погрѣшка. Така е, докато възлюблената бѣше въ него, но когато тя излѣзе отъ него, той не ѝ предаде ония правила, които Богъ говори на него. Той казва: "Отъ това дѣрво нѣма да ядешъ." Разправя му на дѣлго и на широко. И мѫжкътъ кат баща се държеше по-високо, мислѣше, че дѣщеря му не трѣбва да знае тия работи. Мислеше, че е много цѣломѣдрена, че никога нѣма да ходи да пина това дѣрво на познанието добромъ и злато. Вие искате да знаете, кое е това дѣрво. Ако ти имашъ единъ господаръ и твой казва: "Да ми не буташъ касата." Касата, паритѣ, това сѫ забраненото дѣрво. Ако ти буташъ паритѣ, ти вече си направилъ престъпление, бутналъ си забраненото

* яшмакъ - (тур.) покривало за глава и лице у мюхамеданитѣ

** кимъ - (тур.) омраза, вражда

дърво. Гомвило се за нѣкоу високопоставени хора. Казвамъ: “Ти нѣма да буташъ яденето.” Ако идешъ и буташъ, то е забраненото дърво, което ти не трѣбва да буташъ. Та рекохъ, забраненото дърво е всѣка мисъль, която произвожда въ тебѣ страдание. То е забраненият плодъ. Всѣко едно чувството, което произвожда страдание, е забраненото дърво. Страдашъ - не го бутай!

Ние сме дошли на Рила, за да измѣнимъ едно положение. Когато младиятъ синъ отиде въ училището, той не отива само за забавление, но той отива за знание. Въ какво седи знанието? Знанието е единъ предметъ, трѣбва да се опознае. Единъ ботаникъ разбира растенията да растатъ, после разбира какви качества иматъ. Само единъ лѣкаръ, който иска да лѣкува, той трѣбва да разбира свойствата на растенията. Та рекохъ, вие трѣбва да изучавате свойствата на мислите и свойствата на човѣшкия говоръ. Ако кажете на френски: “tout b fait”, на турски това значи: “дръжъ заяка”, а на френски има съвсемъ друго значение. На френски значи: “съвсемъ”. Или ако вземете “fait accompli” - свършенъ е свѣтътъ.

Рекохъ, всички съвременни окултни ученици, за да изучатъ окултната наука, трѣбва да иматъ Любовъ. Окултизъмътъ безъ любовъ то е една сила неразбрана. Всичкиятъ грѣхъ на Адама е, че той започва едно знание безъ Любовъ. Трѣбва да намѣришъ Любовъта. Тепърва сега ние изучаваме закона на Любовъта. Любовъта има най-хубавия езикъ, най-избраниятъ думи се намиратъ въ Любовъта. Нѣма по-красивъ езикъ отъ езика на Любовъта. Та рекохъ, ако вие искате една наука, [ѣ] която да възкръснете, изучавайте Любовъта. Вие страдате и при това не знаете по кой начинъ да се лѣкувате. Не ви вървяте работите и не знаете, какъ да я уредите. Като влѣзе Любовъта, всичко ще уреди.

Тогава ще ви дамъ едно нѣщо: Не влизай въ училището, докато нѣмашъ Любовъ. Не влизай въ живота, докато Любовъта не те озарила. Никаква работа въ свѣта не започвай безъ Любовъ. Любовъта е, която ражда всичко въ

свѣта. И туй, което е родено отъ нея, има свѣтлина. Само за роденото отъ Любовъта има свѣтлина. Безъ Любовъ свѣтлина нѣма. Сега пазете се отъ едно заблуждение: вие всички сте пристрастни въ любовъта. Вие нѣкои обичате повече, нѣкои по-малко. После не пазите еднакво всички. Едното пазите повече, другото - по малко. Защо? - Обичате нѣкого повече, защото той ви посреща и ви обича. Но случва се нѣкой пожътъ обратното, че нѣкой ви обича, пъкъ вие не го обичате. Него обича другъ, него третъ, четвърти и т. н. Тогава всички пъшкатъ. Единиятъ, който обича, пъшка; вториятъ пъшка; всички пъшкатъ. Пъшкането въ свѣта е отъ неразбраната любовъ. Всѣки, който пъшка, не е разбра-лъ любовъта. Сега, когато вие страдате, защо страдате? Не сте разбрали Любовъта. Камо разберете Любовъта, всичките ви страдания ще се смѣкнатъ, тъй както кожата на змията се смѣква.

Рекохъ, ако вие се бихте решили да служите на Бога, както азъ разбирамъ, животътъ ви ще биде другъ. Понѣкой пожътъ и азъ се мжча. Понѣкой пожътъ ми идвя на умъ да кажа: "Много дебели глави иматъ." Ако кажа, че много дебели глави иматъ, ще направя една погрѣшка. Защото дебелите глави не ги направи Господъ. Ако единъ деликатенъ предметъ много го употреблявате, той става дебель. Хората често като работятъ, ржатъ имъ ставатъ дебели. Хората често, като сж много алчни да спечелятъ, сърдцето имъ става дебело. Човѣкъ, който иска всичко да има въ свѣта, задебелява. И неговиятъ умъ задебелява. Вие не може да бѫдете собственици на живота. Животътъ може да го опитате. Погрѣшката е тамъ, че вие искате да имате една собственостъ. Единствената собственостъ, на която имате право, то е вашия духъ, вашата душа, вашия умъ, вашето сърце. Вънъ отъ тѣхъ нищо не ви трбва. Тогава ще вљзе обмѣната, че духъ съ духъ ще се обмѣни. При тази обмѣна се заражда любовъта. Душа съ душа като се обмѣня, пакъ се заражда любовъта, и умъ съ умъ, и сърце съ сърце, като се обмѣнятъ, пакъ сѫщото.

Та рекохъ сега, да обичате тъзи, които не обичате. И да намъриме малкото добро. На нѣкои вие сте отпуснали повече кредитъ. Да намалите тѣхния кредитъ, а на другите да отпуснете повече. На нѣкои давате по-голѣмъ кредитъ, отколкото трѣбва, пъкъ на други нѣма никакъвъ кредитъ. Вземете малко отъ кредитата на онѣзи, които обичате и дайте на ония, които не обичате. Сега виждамъ Вашата мисълъ. Казваме: "Покажи ни, Учителю!" Азъ ще ви покажа тъй, както старият ракъ показалъ на сина си какъ да ходи напредъ. - "Синко, ти трѣбва право да ходишъ." - "Tamko, покажи ми!" Той започналъ да ходи. - "Taka и азъ ходя."

Сега имайте предъ видъ, че вие страдате отъ много работи, които ви сѫ дадени въ миналото и които не сте ги свършили. Много работи въ васъ не сѫ свършени. Цѣлата човѣшка карма, това сѫ недовършени работи. Туй, което окултната наука го нарича карма, това сѫ недовършени работи. Сега въ този животъ трѣбва да ликвидирате съ Вашата карма. Запримѣръ вие често се мѫжите, че не сте даровити, че не сте нѣкой поетъ, нѣкой музикантъ. Това ви мѫчи. Всѣки отъ васъ може да бѫде даровитъ цигуларь. Всѣки отъ васъ може да бѫде даровитъ поетъ. Че какъ? Камо каже: "Планини високи, долини дълбоки." Де е сега философията? Азъ намирямъ въ високите места има възможностъ човѣкъ да падне. А въ долините човѣкъ може да се удави. Когато хората отгоре [падатъ], тѣ сѫ на планините. Когато долу се давятъ, тѣ сѫ долу въ долините.

Сега на Всинца ви какво ви трѣбва? Лесна работа нѣма. Какъ се качвате горе? Птици ще станете, крила трѣбва да имате. Тогава рекохъ, планините за кого сѫ? - Планините сѫ за човѣшкия умъ. За какво сѫ долините? - За човѣшкото сърдце. Следователно мястото, да възпитавате вашия умъ, е планината. Мястото, да възпитавате вашето сърдце, е долината. Ето поезия: "Планини високи безбрѣжни, които Богъ създаде, първият лжъ на свѣтлината въсъ огрѣва. Колко сте красиви, за въсъ душата ми трепери." Може да наредите сѫществителни и прилагателни, колкото искаме.

Рекохъ сега, да впреднете три чифта волове, да идете да орете въ долинитѣ на вашето сърдце. Да посъщете най-хубавата пшеница, най-хубавитѣ плодни дървета, да прекарате най-хубави пѫтища, съобщения. Камо узрѣятъ плодоветѣ, който пѫтникъ мине, да го посрещнете, да го нагостите, да му кажете по една сладка дума. Камо се уморите отъ живота на долинитѣ, ще се качите по планинитѣ, ще фантазирате, ще пѣете горе. Само на планинитѣ се пѣе. Планинскитѣ пѣсни иматъ ехо въ долинитѣ долу. Животътъ на сърцето става красивъ, само когато умътъ мисли. И тогава вашиятъ възлюбленъ, това е вашиятъ умъ, вашата възлюблена това е вашето сърдце.

Та рекохъ, не спѣвайте пѫтищата на вашата възлюблена и не спѣвайте пѫтищата на вашия възлюбленъ. Каквото и да ви говорятъ за вашата възлюблена, не вѣрвайте; каквото лошо и да ви говорятъ за вашия възлюбленъ и него не вѣрвайте. Какво трѣбва да вѣрвате? Вѣрвайте, че вашиятъ възлюбленъ е на планината. И трѣбва да вѣрвате, че неговата възлюблена е въ долината. Тогава тя отдолу ще казва: "Планини високи!" Той отгоре ще казва: "Долини дълбоки!" Това е любовъ. Планини високи, долини дълбоки!

Та рекохъ, търсете Бога по планинитѣ! Ние го търсимъ по планинитѣ. Ума търсимъ, затова сме дошли. Следъ туй ще слеземъ въ долинитѣ. Сега сме при възлюбления, който ни угощава. После ще слеземъ въ долинитѣ, тамъ при възлюблената и тя ще ни угощава. Ще кажемъ: "Колко сѫ красиви великиятъ Божии работи въ свѣта."

Сега пожелавамъ гласа на вашия възлюбленъ, който иде отгоре отъ планинитѣ и пожелавамъ гласа на вашата възлюблена, който иде отъ долинитѣ да чуете!

Отче нашъ

*8-ма лекция отъ Учителя,
държана на Молитвения Върхъ
30 юлий 1937 г. петъкъ 5 ч. с.*

ЧЕРВЕНЪ И СВѢТЪЛЪ*

Противоречията на хората се криятъ главно въ физическия животъ. Защо? Защото съвременните хора търсятъ удобства. Няма ли удобства въ живота имъ, лишени ли сѫ отъ нѣкои свои нужди, тѣ се напътватъ вече на голѣми противоречия. Изобщо, всички мѣкопитаещи, между които е и човѣкътъ, сѫ сѫщества на удобства. Животното запримѣръ мисли само за ядене. Щомъ се наяде, то веднага се обтѣга на сѣнка, подъ нѣкое дѣрво или подъ нѣкой храстъ и заспива. Така живѣятъ и хората, особено богатите. Като се наядатъ добре, тѣ ще си хапнатъ нѣкакъвъ десерть, нѣщо сладко, ще си пийнатъ и ще легнатъ да почиватъ. Не видимиятъ свѣтъ, като вижда, че хората и животните сѫ будни само когато се отнася до тѣхните физически нужди, изпраща имъ редъ страдания, съ цель да пробуди съзнанието имъ за животъ по-високъ отъ жizическихия.

Сега злато не се заключава въ начина, по който човѣкъ живѣе, но въ това, че той не познава себе си, не знае, съ какви сили работи. Запримѣръ нѣкой човѣкъ гладува и гладътъ го заставя да търси храна, но отде произтича гладътъ, той не знае. Какъвъ е произходътъ на глада? Науката е намѣрила, че гладътъ въ човѣка се дѣлжи на чувството на охолливостъ въ него. Центърътъ на това чувство се намира около слѣпоочната областъ на мозъка. Колкото по-силно е развитъ този центъръ въ човѣка, толкова по-голѣмо е желанието му да яде. Следователно колкото по-малко храна възприема той, толкова по-голѣмъ гладъ ще изпитва. Ако по нѣкакъвъ начинъ тази частъ отъ мозъка на човѣка се извади, той нѣма да се стреми къмъ ядене, нѣма да изпитва гладъ. За да утложи глада си, той започва усилено да мисли какъ да си достави храна. За да задоволятъ глада си, хората сѫ

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1937г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

създали цѣла наука - готварството. Дали ще ядатъ месна или вегетарианска храна, тѣ сѫ измислили редъ ястия, съ които да събудятъ апетита си, повече да ядатъ. Ако отидете в Европа или въ Америка, ще видите много начини за пригответяне на месни яденета: нѣкога месото е добре опечено, пържено иливарено, а нѣкога го оставятъ доста сурово, съ повече кръвь. Сѫщевременно се създаватъ различни теории за предимство на единия начинъ на готвене предъ другия или за предимство на растителната храна предъ месната и обратно - на месната предъ растителната.

Въ пжтя на своето развитие, човѣкъ се отличава отъ животните по своя интелектъ, по своя умъ. Когато трѣбва да се произнесе по нѣкакъвъ въпросъ, човѣкъ мисли и дава мнението си. Въ това отношение животните си служатъ повече съ инстинктъ. У тѣхъ инстинктиятъ е силно развитъ. Когато вълкътъ се намѣри всрѣдъ нѣкое стадо, той започва да души овцетъ съ носа си. Така той познава, коя овца е слаба, мършава и коя тлъста. Камо бутне овцата нѣколко пжти съ носа си по корема, той разбира вече, има ли смисълъ да се занимава съ нея или не. Ако е тлъста, той я хваща за врата, занася я далечъ отъ стадото и я изядва. Ако е слаба, оставя я настрана, не се интересува отъ нея. И тревопасните животни си служатъ съ носа си. Камо искаятъ да знаятъ коя трева е добра за ядене, тѣ я миришатъ съ носа си и веднага се произнасятъ. Въ млѣкопитаещите животни носътъ е играль и продължава да играе важна роля. Той замѣства интелекта въ хората. Понѣкога и човѣкъ си служи съ носа, да познае коя храна е добра и коя не. Отъ благоуханието, което се разнася отъ храната, той може да каже, дали дадена храна е добра. Обаче не всѣкога отъ благоуханието на храната може да се сѫди за нейното качество. Ако въ нѣкое ястие се турятъ ароматни приправки, тѣ могатъ да маскиратъ прѣснотата и доброкачествеността на материалите и да го представятъ за добро. Всѫщностъ такова ядене може да разстрои стомаха на човѣка. Въ това отношение човѣкъ лесно може да се заблуди.

Хората се натъкватъ на заблуждения, не само въ физическия, но и въ духовния и въ умствения свѣтъ. Запримѣръ ако слушате една цвѣтиста речь, въ която се изнася нѣкакъвъ великъ идеалъ, вие можете да я приемете като абсолютно искрена, но следъ време ще се разочаровате и отъ проповѣдника, и отъ неговата речь. Тази речь не е била изпитана. Всъко нѣщо се познава само тогава, когато се постави на опитъ. Лесно е да се говорятъ нѣщата, но тѣ трѣбва да сѫт опитани. Лесно се говори за любовта, но постави ли се на опитъ, тя изчезва. Преди всичко хората не знаятъ кѫде е мястото на любовта. Споредъ нѣкои мястото на любовта е въ душата. Любовта идее отъ духа, влиза въ душата, отдемто презъ ума слиза въ сърцето. Отъ тукъ тя обхваща цѣлото тѣло. Други пъкъ казватъ, че любовта е движение. Любовта произвежда движение, но не е движение. Любовта произвежда не само движение, но и разширяване, растене и т.н. Трети пъкъ казватъ, че любовта е чувствуване. Любовта произвежда чувствуване, но чувствуването не е любовъ. Деятелността на човѣшкия духъ и на човѣшката душа се дължи на любовта. Казватъ още, че любовта е първиятъ подтикъ въ живота. Любовта е първиятъ подтикъ наистина, но не и последниятъ. Последното нѣщо въ свѣта, това е истината.

По отношение на любовта, съвременните хора правятъ редъ пogrѣшки. Тѣ започватъ съ любовта и се стремятъ да свѣршатъ съ любовта. Коя майка е започнала съ любовъ и свѣршила съ любовъ? Който започва съ любовта, той непременно трѣбва да свѣрши съ истината. Ако не започне съ любовта и не свѣрши съ истината, върху главата му ще се изсипятъ такива страдания, каквито не е очаквалъ. Човѣкъ може да оцени любовта само тогава, когато започва съ нея и свѣршува съ истината. Истината трѣбва да бѫде тилъ въ човѣшкия животъ. Когато любовта действува въ човѣка, на лицето му се явява червения цвѣтъ. Той е признакъ на любовта. Когато истината действува на човѣка, лицето му става свѣтло, защото истината е синтезъ на всички

лжчи на свѣтлината. Следователно ако лицето на човѣка не е червено и свѣтло, той не е позналъ нито любовъта, нито истината. Казваме за нѣкого, че се е опекълъ, изгорѣлъ. Защо? Почекенѣлъ е човѣкътъ. Значи, въ червения цвѣтъ хората се пекатъ. Червениятъ цвѣтъ е начало на чувствуванията. Безъ този цвѣтъ хората не могатъ да чувствуватъ. Докато не започне да чувствувва, човѣкъ не може да има представа за любовъта. Любовъта започва съ малъкъ подтикъ, съ най-малкото чувство. Истината пъкъ е синтезъ на нѣщата. Ако въ пѫтя на своето развитие, човѣкъ не познае себе си, не разбере съ какви дарби и способности разполага, той не може да придобие истината.

Сега, като казваме, че любовъта е начало, а истината край, разбираме, че любовъта е начало на живота, а истината - край на недоразуменията въ живота. Докато хората не се обичатъ, животътъ имъ нѣма нито начало, нито край. Щомъ се обикнатъ, животътъ започва и върви къмъ своя край - реализиране на самия животъ. Днесъ всички хора се стремятъ къмъ края на живота, къмъ неговото реализиране, къмъ освобождаване отъ страданията. Когато човѣкъ придобие истината, страданията му ще престанатъ. Любовъта носи страдания, а истината ги прекратява. Когато човѣкъ се влоби, страданията тръгватъ след него като войници. Тѣ кацатъ върху него като мухи. Кjде има мухи? Дето има ядене. Дето нѣма ядене и мухи нѣма. Въ това отношение любовъта представя богата трапеза, върху която сж сложени различни ястия. Дето има сложена трапеза съ ястия, тамъ и мухи ще има.

Страданията въ живота на хората не сж нищо друго, освенъ хапливи мухи, които ги хапятъ и насилиствено, като съ останъ, ги заставятъ да работятъ, да мислятъ. Достатъчно е човѣкъ да направи една погрѣшка, за да дойде една хаплива муха да го ухапе. Всѣка погрѣшка се пригружава съ ухапване, т.е. съ страдание. Колкото види мухи сѫществуватъ, толкова види страдания има по свѣтта. Запримѣръ зависътъ, злобата въ човѣка произвежда единъ видъ страда-

дание, омразата - другъ видъ. Мѣстото на злобата въ човѣка е надъ ушите. Когато този центъръ е силно развитъ, човѣкъ е много зависливъ. Този центъръ е силно развитъ въ вѣлка, вследствие на което той е много жестокъ, свирепъ. Въ овцата този центъръ е слабо развитъ и затова минава за миролюбива. Зависимът е въ връзка съ личните чувства на човѣка. Ако се измѣри областта на центъра на злобата, ще се види, че тя заема пространство отъ 1 - 20 сантиметра най-много. Повече отъ 20 см не може да заеме. Това е крайниятъ ъ предѣлъ.

Като говоря за злобата, вие не трѣбва да се смущавате. И въ най-слабата степенъ да се яви, тя все ще покаже на човѣка своето сѫществуване. Щомъ любовта посети човѣка и злобата, като вѣренъ неинъ съпѣтникъ ще проговори. И гължбътъ, най-кромкото сѫщество, при известни случаи проявява злоба. Когато има две - три малки гължбчета, а сѫщевременно мжти нови яйца, гължбицата се озлобява срещу малките и едно по едно ги изхврля вънъ отъ гнѣздото. Тѣ крѣкатъ, пискатъ вънъ, докато го дѣде башата да ги утешава. Той имъ казва: "Ще извините майка си, тя е неразположена, има много работа, но пакъ ще ви приемемъ." Като ги успокои, той ги качва въ гнѣздото. На другия денъ майката пакъ ги хврля навънъ. Сѫщото става и съ хората. Срѣщате единъ човѣкъ разположенъ, готовъ на услуги, на жертвви. Защо? Той е проникнатъ отъ нѣкакво благородно чувство. Въ този моментъ въ него се промъква едно чуждо чувство на користолюбие, на недоволство. Какво става съ него? Веднага любовта пристига и изхврля навънъ чуждото яйце - користолюбето. Любовта не тѣрпи никакво користолюбие, съмнение, своенравие, нетѣрпение. Дойде ли нѣщо подобно въ човѣка, тя го хваща за вратата и го изхврля вънъ отъ гнѣздото. Като не разбира отрицателните прояви на своя характеръ, той казва: "Нѣмамъ ли право да се проявя? Не съмъ ли човѣкъ и азъ като всички?" Човѣкъ има право да се проявява, но не въ отрицателното. Истински човѣкъ е онзи, който проявява положителното въ себе си,

а отрицателното - възпитава и облагородява.

Човѣкъ трѣбва да помни, че не е той самъ виновенъ за отрицателните чѣрти въ себе си. Той не е снесълъ яйцата на користолюбciето, на упоритостта, на злобата и т.н. Това сж яйца, съ които други нѣкои сж го насадили, той да ги мѣти. Така правятъ и българите. Тѣ общатъ да турятъ подъ нѣкоя квачка различни яйца: кокоши, пачи и други. Безъ да знае съ какви яйца е насадена, кокошката ги мѣти. Камо се излопятъ всички яйца, тя вижда, че следъ нея тръгва цѣлъ народъ: пиленца, патенца, юрдечета. Нѣкои отъ тѣхъ приличатъ на нея, а други - съвсемъ не приличатъ. Чуди се кокошката, тя ли ги е измѣтила всички или не. Камо и да е, тя тръгва предъ тѣхъ да имъ тѣрси храна. Камо дойде до нѣкоя река, патенцата и юрдечетата влизатъ въ водата, а пиленцата обикалятъ около нея. Камо вижда това несъответствие между еднитѣ и другите малки, тя се чуди, какъ е станала тази работа, но стои на брѣга, чака да излѣзатъ патенцата и юрдечетата отъ водата.

Страшно е положението на човѣка, когато се види като кокошката, обиколенъ съ подозрение, съмнение, злоба, омраза и т.н. Той седи и се чуди, отде сж дошли тия лоши чувства въ него. Знае, че по естество е добъръ човѣкъ, но отде дойде подозрението въ него? Знае, че е добъръ човѣкъ, но отде дойде омразата въ него? Стои той и мисли какво да прави съ тия отрицателни чувства въ себе си, какъ да се освободи отъ тѣхъ? Нѣма защо да се смущавате отъ отрицателното въ себе си, но пазете се отъ него да не ви завлѣче въ водата и да се удавите. Не считайте, че всички отрицателни мисли и чувства сж все ваши. Не взимайте стоката на явлата за ваша. Не продавайте стоката му. И въ новия животъ да влѣзете, изпитанията пакъ ще ви следватъ. Камо влѣзете въ новия животъ ще видите, че и тамъ има области, въ които можете да се спънете. Млади и стари могатъ да се спънатъ. Философътъ може да се спъне въ своята философия; моралистътъ - въ правилата на своя моралъ. Затова ние казваме, че нѣкои нѣща сж морални,

а други не сѫ морални.

Кои нѣща сѫ морални и кои неморални? Всѣки по-тикъ, колкото малъкъ и да е, който произтича отъ любовь, мѫдростъ и истина е мораленъ. Не произтича ли отъ Любовьта, Мѫдростъта и Истината, той не е мораленъ. Щомъ потищитъ на човѣка сѫ морални и животътъ му ще бѫде мораленъ. Когато човѣкъ грѣши, причината на това се крие въ неотзвѣчивостъта му къмъ своите морални потици. Богъ влага тия потици въ човѣшката душа, въ човѣшкия духъ, въ човѣшкия умъ и въ човѣшкото сърдце. Щомъ вложи единъ потицъ въ човѣка, Той веднага се оттегля и гледа какъ ще постѣжи. Хората се стремятъ къмъ любовьта, а въпрѣки това се караютъ, биятъ. Майката обича детето си, но отъ време на време го бие. Момъкъ и мома се обичатъ, наричатъ се божествa, а като се оженятъ, започватъ да се биятъ. Братче и сестриче седатъ мирно и си играятъ. После се галятъ, милватъ, цѣлуватъ. Щомъ седнатъ да ядатъ, братчето удари сестричето или го хване за косата. После сестричето хваща братчето за главата и го разтѣрсва. Защо става това?

Една жена разправяше накрамко своя животъ. Оженила се млада за единого, когото обичала. Цѣли десетъ години живѣла съ него, но той постоянно я биелъ. Тя тѣрпѣла, нищо не казвала. Единъ денъ той ѝ удариъ една плесница и въ нея се събудиъ такъвъ гнѣвъ, че тя моментално се хвърлила върху него и му ударила дѣве силни плесници. Отъ този моментъ той не посмѣль да дигне ржка върху нея. Поправилъ ли се съ това? -Не, следъ дѣве-три години той умрѣль. Мѫжъ, който бие жена си, умира преди нея. Жена, която бие мѫжа си, умира преди него. Това показва, че въпроситъ не се разрешаватъ съ насилие. Силата на човѣка седи въ въздържанието, въ самообладанието. Въздържанието не подразбира мълчание. Външното мълчание не е и въжтрешно. Когато иска да говори, човѣкъ трѣбва да пита Бога въ себе си да говори или не. На кого трѣбва човѣкъ да говори? Човѣкъ първо трѣбва да говори на себе си, после на ангел

лите, да се научи да разсъждава и най-после - на Господа, да се научи да се моли и да върши само онова, което Богът му е казалът. Щомъ знае да говори на себе си, на ангелите и на Бога, той ще може да говори на ближните си и ще имъ бъде полезенъ.

Каква е вашата опитност въ това отношение? По колко пъти на денъ се обръщате къмъ Бога съ молба да видите какво да правите? Не знай колцина отъ васъ се обръщате къмъ Бога за съветъ. Щомъ намислите да правите нѣщо, вие веднага пристигвате къмъ действие, никого не питате. Въ невидимия свѣтъ има разумни същества, които всъки моментъ сѫ готови да служватъ на хората. За онзи, които се обръща за съветъ къмъ тѣхъ, всъка дума е благословение. Всъка тѣхна дума може да се използува за градежъ.

Съвременните хора избѣгватъ съвети даже и на разумни същества, понеже сѫ минали презъ школи на различни учители, които сѫ ги учили на нѣща, отъ които и днесъ още не могатъ да се освободятъ. Нѣкои отъ тия учители сѫ ги учили, че трѣбва да бѫдатъ горди, да пазятъ достойнството си; други сѫ ги учили, че трѣбва да бѫдатъ силни, да се борятъ съ всичко въ живота; трети сѫ ги учили, че трѣбва да бѫдатъ богати и да се осигуряватъ. Вие сте опитали всичко това и сте дошли до убеждението, че и горди да бѫдете, и богати, и силни, все пакъ сте нещастни. Вследствие на това вие сте изгубили вѣрата си и днесъ не вѣрвате на никого. Мойсей е училъ: "Око за око, зѣбъ за зѣбъ." Следъ него иде Христосъ и казва: "Ако те ударятъ на едната страна, обръни и другата." Опитвали сте Мойсия и повече не искаме да го следваме. Христа още не сте опитали, но не се решавате да Го следваме - не вѣрвате въ Него.

Какво разбираме отъ стиха, които Христосъ е казалъ, че ако те ударятъ на едната страна, да обърнешъ и другата? Ако го разберете буквално, вие ще изпаднете въ противоречие. Ще кажеме: "Защо човѣкъ трѣбва да бѫде толкова мекушавъ, да се оставя да го биятъ?" За да разбе-

рете дълбокия смисъл на този стихъ, тръбва да знаете, че само разумниятъ, добриятъ човѣкъ има право да бие. -Защо? Защото той бие съ любовъ. Ако приятельтъ те удари отъ едната страна съ Любовъта, дай и другата си страна, да те удари съ Мждростъта. Какво по-голъмо благословение можете да очаквате отъ това? Казано е въ Писанието: "Когото Богъ обича, наказва го." Съ какво? Съ Любовъта, Мждростъта и Истината. Какво по-голъмо благословение отъ това? Радвайте се, когато съвършениятъ Ви наказва. Богъ е съвършенъ. Въ Него нѣма противоположни чувства, както въ хората. Всичките му постъпки сѫ пълни съ Любовъ. Дръжте въ ума си мисълта: Каквато пlesница ударите на брата си, такава и Вие ще получите. Ако го ударите съ любовъ, и Васъ ще ударятъ съ любовъ; ако го ударите съ мждростъ и Васъ ще ударятъ съ мждростъ. Ако ударите близния си безъ любовъ и безъ мждростъ и Васъ ще ударятъ по сѫщия начинъ. Всѣка пlesница, нанесена на човѣка безъ любовъ и безъ мждростъ, кости чупи, мускули разкъсва. Съ една дума, пlesница безъ любовъ и мждростъ може да умърти човѣка. Всѣка пlesница, нанесена върху човѣка съ любовъ и мждростъ внася въ него животъ, знание и свѣтлина.

Сега желая на всички да получавате пlesници на любовъта. Ако тѣзи пlesници изѣха отъ ржката на човѣка, тѣ щѣха да бѫдатъ физически. Тѣ изатъ отъ добрая умъ, отъ доброто сърдце, отъ добрата воля на човѣка. Тѣ изатъ отъ неговия духъ и отъ неговата душата. Следователно всѣка такава пlesница носи за човѣка голъмо благословение. Такива пlesници Богъ постоянно ни дава. Постигътъ възпѣвашъ лъхането на въздуха, лъхането на свѣтлината. Въ този смисъл лъхането на свѣтлината не е ли една пlesница, т.е. милване, галене съ ржката? Свѣтлината слиза съ такава голъма бързина, че удря право въ лицето на човѣка. Въ тази пlesница има любовъ и знание. Като се докосне до лицето на човѣка, тя започва да го милва. Ако свѣтлината не носи Любовъ и знание въ себе си, съ бързината си тя би махнала

човѣка отъ своя пжть. Ако нѣмаше Любовь и знание въ се-
бе си, свѣтлината би умъртвила човѣка, но понеже идѣ съ
Любовь и знание, тя го прави енергиченъ. Азъ бихъ желалъ
и вие да бѫдете енергични, но като се пригответите отдалес-
чъ да ударите на нѣкого пlesница, щомъ дойдете до това
мѣсто, веднага да спрете. Тогава енергията ви ще преѣрне
въ Любовь и знание. Това значи да има човѣкъ самооблада-
ние. Мжчно е човѣкъ да се владѣе, но той трѣбва да придо-
бие самообладание. Както се е засилилъ да удари пlesница,
веднага да спре. Не е лесно да мисли човѣкъ правилно. Не е
лесно да говори човѣкъ истината. Не е лесно всичко това,
но не е и много мжчно. Понеже е мжчно сами да го постиг-
нете, затова сте дошли въ Школата да учите.

Сега, като наблюдавахте изгрѣва на слѣнцето, вие
видѣхте, че имаше червенъ цвѣтъ. Защо? Защото започва
съ Любовъта. После слѣнцето стана свѣтло. Защо? Защото
свѣршва съ Истината. Съ тѣзи дva цвѣта слѣнцето казва:
“Започни съ Любовъта и свѣрши съ Истината.” Като види-
те, че слѣнцето е червено, кажете си: “Желая сърдцето ми
да бѣде пълно съ Любовь.” Като го видите свѣтло, кажете
си: “Желая ума ми да бѣде пъленъ съ Истина.” Желаете ли
тия дѣяния нѣща за себе си, вие ще имате Божието благослове-
ніе. Всѣки денъ, при изгрѣва на слѣнцето, пожелавайте
да имате Любовь въ сърдцето си и Истина въ ума си. Да
посрѣщате всѣки денъ изгрѣва на слѣнцето съ тази мисъль,
това значи на бѫдете презъ цѣлия денъ радостни и весели.
На можете ли да придобиете нищо отъ слѣнцето, вие не
сте разбрали какво значи изгрѣвъ на слѣнцето.

И тѣй, понеже живѣемъ въ свѣтъ на противоречия, ние
трѣбва да се свѣржемъ съ Божествената любовь, съ Божес-
твената истина и съ Божия Духъ. Казано е въ Писанието:
“Не огорчавайте Божия Духъ, съ Който сте запечатани.”
Богъ е дълготърпеливъ и милостивъ, но всѣкога бѫдете
будни, да не огорчавате Божия Духъ въ себе си. Кажете ли
една дума не на мѣсто, веднага се корегирайте. Направите
ли една погрѣшка, веднага я изправете. Ако въ сърдцето

Ви проникне едно лошо чувство, трансформирайте го веднага. Каквото изкушение и да ви сполети, стремете се да устоите срещу него. За да се справиме съ противоречията и изкушенията в света, сърцето, умът, душата и духът ви тръбва да бждатъ будни. Само по този начинъ вие можете да се самовъзпитавате. Освенъ вие сами, никой другъ не може да ви възпитава. Рече ли другъ нѣкой да ви възпитава, това значи да ви гресира. Обаче, гресиратъ се само коне, кучета, но не и хора. Аз мозга да ви поставя редъ ограничения, но това не е възпитание, това е робство. Да възпитамъ единъ човѣкъ, това значи да го отхраня, да стане като ангелъ. Ако азъ нѣмамъ любовъ и вие нѣмате любовъ, нико азъ мозга да ви възпитавамъ, нико вие можете да се възпитавате. За да ви възпитавамъ, азъ тръбва да имамъ любовъ къмъ васъ и вие тръбва да имате любовъ къмъ мене. За да ви възпитавамъ, азъ тръбва да приложа истината къмъ васъ, както и вие къмъ мене. Като ви възпитавамъ съ Любовъ и Истина, мозга да ви оставя да живѣете при ангелитѣ. Иначе не бихте могли да живѣете при тѣхъ. Едно тръбва да знаете: докато сте при хората, първо вие тръбва да ги обичате, а после тѣ да ви обичатъ. Ако сте при ангелитѣ, първо тѣ тръбва да ви обичатъ, а после вие. Ако сте при лошитѣ хора, първо вие тръбва да ги обичате, а после тѣ. Обичатъ ли ви първо лошитѣ хора, тѣ ще ви причиняватъ голѣми пакости. Ако добритѣ хора първо ви обичатъ, тѣ ще ви правятъ добро.

И тѣй, като ставате сутринъ, започвайте с червения цвѣтъ и си кажете: "Господи, днесъ ще покажа Твоята Любовъ къмъ всичко: къмъ камънитѣ, къмъ растенията, къмъ животнитѣ." Като дойдете до човѣка, тамъ ще покажете любовъта си въ най-голѣмъ размѣръ. Като дойдете до човѣка, тамъ ще проявите вѣдата цвѣта - червения и светлия. Това е новото, което тръбва да приложите въ живота си. Вие имате много знания, много опитности, но приложете и новото, което сега ви се дава. Нѣкога казватъ, че сѫ прости, а въ сѫщностъ не сѫ. Като видятъ нѣкой ученъ, тѣ турятъ

своите чувствителни везни и започватъ да го теглятъ. Тъй виждатъ и най-малката му погръшка. Това показва, че същумни хора. Вътвота отношение и мене същ ме теглили. Само ме следятъ какво ще кажа и какъ ще постъпя.

Преди години дойде при мене единъ български светия. Той си турилъ кръстъ на челото и току се кръсти. Отъ време на време ме поглежда. Азъ седя, гледамъ го, но не се кръстя. „Зашо не се кръстишъ?“ - Азъ имамъ една слабостъ, кръстя се само когато имамъ мъжнотии. Когато съмъ разостенъ, забравямъ да се кръстя. Щомъ дойде мъжнотията, веднага започвамъ да се кръстя и да се уча. Да се кръстишъ, това значи да те биятъ. Щомъ видя, че биятъ нѣкого, питамъ го: „Ти носишъ ли кръстъ?“ Като погледна къмъ него, виждамъ, че носи кръстъ на челото си. Когато биятъ нѣкого, а той търпи, това показва, че се е нагърбилъ съ кръста на търпението. Не се опълчвайте противъ кръста, защото бой ще има. И Христосъ опита кръста. Какво направи, като Го заковаха? Той се моли, вика да Го отковаватъ, но най-после се убеди, че това е волята Божия и се остави да Го заковаватъ.

Какво представя кръстътъ? Кръстътъ представля гъвсили, които действуватъ въ противоположни посоки. Едната сила е пасивна - хоризонталната линия въ кръста. Другата е активна - вертикалната линия. Тя представля човѣшката мисълъ. Тази сила показва, че човѣкъ тръбва да расте нагоре, а не да се удоволствува. Като семенцата излизатъ отъ земята, така и човѣкъ тръбва да расте нагоре. Всичко, което расте, е Божествено, а което не расте, не е Божествено. Следователно ако растете и побеждавате почвата, това показва, че противодействията, които срѣщате на пътя си, същ по-малки отъ силите, които същ вложени въ васъ. Ако не растете, противоречията същ по-голъми отъ силите ви. Съ други думи казано: когато лесно се спрявяте съ препятствията, които срѣщате на пътя си, вие имате въ себе си любовъ, която ви помага. Тогава и вие се радвате и Богъ се радва на вашия успехъ. Когато

Вие побеждавате, Богът се наслаждава.

Намирате на пътят си торба съ пари. Вие сте беденъ човѣкъ, нѣмате стоминка въ джоба си, но отвѣжтре нѣщо ви казва: "Бѣгай, не се изкушавай!" Вие поглеждате торбата съ пари, усмихвате се и заминавате. Ако нѣкой види, че бѣгате отъ парите, ще мисли, че сте глупавъ човѣкъ. Невидимиятъ свѣтъ обаче ще ви похвали. По-добре е да спечелите сърдцето на единъ човѣкъ, отколкото неговите пари. По-добре е да спечелите доброто мнение на своя приятел, отколкото да използвате неговата сила. За предпочитане е човѣкъ да има на страната си Божията Любовъ, Мждростъ и Истиня, отколкото всички блага, всички удоволствия на свѣта. Аищени ли сте отъ Любовъта, отъ Мждростта и отъ знанието, каквито други богатства и блага да имате, вие сте изгубени.

Сега желая ви да придобиете новото, което е помрѣбно за съзграждане на бѫдещия ви животъ. Сегашниятъ ви животъ трѣбва коренно да се преустрои. Дълго време трѣбва да работите, за да преустроите живота си. Погрѣшката на съвременните хора се състои въ това, че тѣ искатъ едновременно да свършатъ много работи. Всѣки човѣкъ трѣбва да започне една работа, да я свърши добре и тогава да пристъпи къмъ втора. Великиятъ художникъ започва само една работа. Камо я свърши както трѣбва, тогава започва втора. Видниятъ поетъ ще напише само единъ-два стиха за любовъта и върху тѣхъ ще работи дълго време. Камо четете поезията на нѣкой поетъ, вие трѣбва да правите преводъ, да ѝ дадете другъ смисълъ. Запримѣръ какъвъ преводъ ще направите на думите, изказани отъ П.Славейковъ за парите? Той е казалъ: "Парице, парице, всесилна царице! Съ тебе въ рая, безъ тебе въ ада." Вие можете да преведете тази поезия въ следния смисълъ: "Парице, парице, всесилна царице, все за тебе питахъ и по свѣта скитахъ. Но камо скитахъ по свѣта, най-после оглушихъ. Камо се видяхъ въ това положение, решихъ вече за тебе да не питамъ." Камо се научите да правите вѣрни преводи, вие

ще станете истински поети. Като съзнае заблуждението си, човекът може вече да пише. Той няма да възпъва парама като всесилна царица, безъ която не може да живее, но ще пише: "Парще, парице, дълго време по тебе скитахъ и всекога лъганъ оставахъ. Ти ми казваше, че само мене обичашъ, но видяхъ, че на всички едно и също казвашъ, съ всички работишъ." Питамъ: какъвъ характеръ може да има човекъ, който като парама, навсъкоже се движи, на всички обещава? Парама не предпочита никого, тя единствено служва и на праведния и на грешния.

Съвременниятъ хора се нуждаятъ отъ чиста храна, чиста вода, чистъ въздухъ и чиста свѣтлина. Тъ се нуждаятъ още отъ чисти мисли и чувства. Това представя Божественото начало въ човека. Богъ не търпи и най-малкото несъвършенство. Това, което мъжчи човека, е неговото несъвършенство. Дойде ли въпросъ до любовта, тамъ човекъ трбва да биде абсолютно чистъ. Никой се оплаква, че като отишъл на гости при приятеля си, той легналъ на мякото си легло, а него оставилъ на спи на пода. Любовъ ли е това? Не е любовъ, но и обратното да стане, гостътъ да спи на леглото, а домакинътъ на пода и това не е любовъ. Тогава, какво трбва да направи домакинътъ? Или давамата да спята на пода или домакинътъ да купи още едно легло съ чисти, нови завивки. Справедливостта изисква да давамъ на близкия си такава храна, каквато и азъ употребявамъ; да му давамъ такава вода, каквато и азъ пия; да му купувамъ такива грехи, обуща, каквито и азъ нося. Така постигнва и Богъ съ насъ. Той ни е далъ своята Любовъ, своята Мъдрост и своята Истина. Повече отъ това какво можемъ да желаемъ? И ние трбва да бждемъ подобни на Него. За да постигнете това, проучвайте Любовъта въ нейната чистота! Проучвайте свободата въ нейната пълнота! Пожелайте, както за себе си, така и за близкия си, онази свобода, която освобождава душите отъ вътрешното имъ ограничаване. Приложете Любовъта и Истината като граници на живота и Божието благослове-

ние ще бжде винаги съ Васъ.

1 августъ, 5 часа сутринта

РАЗБИРАНЕ И СЪЗНАНИЕ*

Съвременните хора живеят върху реалния святът, вследствие на което засега тъкъ не могат да го изучават идейно. Всички погрешки на хората стават по причина на несъответствието, което съществува между идеяния и реалния святът. Като знаете това, не се сърдете на сърцето си, т.е. на реалния святът, който ви заставя да се храните. Мнозина казватъ, че животът щеъ да биде по-добъръ, ако яденето не съществувало. Ако яденето не съществуваше, съ какво бихте го заменили? Наистина, отъ яденето произтичатъ редъ несъответствия върху живота, но съ какво може да го заменимъ? За сега яденето е най-големото добро на земята, а за невидимия святъ - най-големото зло. Безъ ядене животът на земята щеше да биде по-лошъ, отколкото е сега. Чрезъ яденето ние се възпитаваме, пресъздаваме. Безъ ядене физическиятъ животъ на хората щеше да се прекрати, а съ това заедно щеше да спре и неговата духовна еволюция.

Значи, човекъ трябва да яде, но той трябва да знае, какъ да яде и защо да яде. Той трябва да яде, за да обича хората. Ако яде добре, той ще ги обича правилно. Ако не яде добре, той не може да ги обича правилно. Ако храносмилателната система на човека не е върху порядъкъ, той няма да се храни добре. Щомъ не се храни добре, той всъщност ще биде неразположенъ къмъ хората, къмъ всичко, което го обикаля. Той няма да се интересува отъ наука, отъ изкуство, отъ музика - всичко ще му се вижда наопаку. И като не се интересува отъ нищо, той ще философствува само, защо святът е създанъ така, а не по другъ начинъ. По въпроса защо святът е създанъ по този начинъ, само философите

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1937г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

могатъ да разискватъ, но досега никой философъ не си е отговорилъ на този въпросъ. Каквимо теории да изнасятъ философите за обяснение на този въпросъ, тѣ не могатъ да задоволятъ всички умове. Като честатъ тѣхните теории, мнозина казватъ: "Това сж идеи на нѣколцина философи, но не на всички." И децата рисуватъ гарги, гължби и казватъ на майка си, че сж нарисували една гарга или единъ гължбъ. Майката не може да се съгласи съ тѣхъ. Достатъчно е да погледне рисунката, за да види, че нито гаргата прилича на гарга, нито гължбът - на гължбъ. Следователно искате ли да нарисувате нѣщо, не взимайте примеръ отъ рисунките на децата, но ползвайте се отъ работите на великите художници. Понѣкога и тѣхните работи не могатъ да минатъ за съвършени. И деето рисува гарга и великиятъ художникъ рисува гарга, но грамадна е разликата между едната и другата. Като разглеждате въвѣти рисунки, вие ще дойдете до положение да схващате добрата, красива страна на нѣщата. Отъ васъ се иска именно това - винаги да гледате на добрата страна на нѣщата. Срѣщате единъ човѣкъ и казвате, че е грозенъ, че не можете да го търпите. Ако грозниятъ не дойде, красивиятъ никога не може да се яви. Грозниятъ е сѣнка на красивия. Ако грозниятъ не сѫществува, красивиятъ никога не би се проявила. Следователно за да се прояви доброто въ живота, първо трѣбва да се явятъ сѣнките на нѣщата.

Сега ние говоримъ за злото въ човѣка, за неговото недоволство. Човѣкъ е недоволенъ отъ живота си. Защо? Недоволенъ е, че не е добъръ. Не се смущавайте. Бѫдете доволни отъ себе си за даденъ моментъ и се стремете следния моментъ да се изправите. Проявявайте се такива, каквимо сте. Нѣкой е разгнѣвенъ, започва да вика, да се сърди. Нека се гнѣви, нека изразходва излишната енергия въ себе си. На всѣки човѣкъ е опредѣлено, колко време може да се гнѣви. Нѣкой може да се гнѣви една, две, десетъ секунди, или десетъ минути, най-много половинъ часъ. Той е като фотографъ. Фотографътъ отваря апарата си и цѣка - се-

кунда, гве или повече. Опредълено е колко секунди тръбва да трае цъкането, споредът освѣтлението, при което става фотографирането. Недоволството на човѣка се заключава именно въ това, защо е цъкалъ дълго време или защо е цъкалъ толкова кратко време. Колкото време и да е цъкалъ, за случая е достатъчно. Едно нѣщо тръбва да знаете: Въ нещастието или въ скръбта на единъ човѣкъ се крие щастието или радостта на другъ. Значи благодарение на нашата скръб и нещастие други сѫщества се раѓват и веселят. Когато единъ боледува, другъ оздравява. Навсѫкъ же въ природата става обмъна. Не мислете, че болестите сѫ нѣщо излишно въ живота на хората. Чрезъ болестите човѣкъ добива ценни качества въ себе си. Толстой разправя, че следъ всѣко боледуване съзнанието му се е разширявало. Той придобивалъ нѣщо ново. Всѣко боледуване било свързано съ красиви преживявания. Ако не бѣше миналъ презъ болезнени състояния, Толстой не би дошълъ до това просвѣтление на съзнанието си.

Та когато видите, че нѣкой човѣкъ се гнѣви, сърди, знайте, че той не се сърди, но се учи да разсѫждава. Той не се сърди на никого, но се приспособява къмъ лошите условия. Оставете го свободенъ да учи. Ако видите какъ каменарът троши съ чукъ камъни, тръбва ли да се чудите защо ги троши. Тръбва ли да мислите, че не е човѣшко, дето чука и троши камъните? Оставете го свободенъ. Той има работа, знае защо тръбва да троши камъни. Тези камъни сѫ нужни за градене на кжщи. Тѣ сѫ необходими за физическия животъ.

Мнозина искатъ да живѣятъ на земята като ангели. Това е невѣзмозно. За да живѣе като ангелъ, човѣкъ тръбва да има ангелски условия. И най-доброятъ пѣвецъ на земята не би могълъ да пѣе като ангелъ. Преди всичко, той нѣма такъвъ ларинксъ, какъвто ангели иматъ, той нѣма срѣда като тѣхната. Хората сѫ недоволни, неблагодарни на това, което имъ е дадено, тѣ искатъ повече. Ако не сѫ разработили малкимъ таланти, малкимъ дарби, които Богъ

имъ е далъ, какъ ще се спроявятъ съ голѣмото богатство, къмъ което се стремятъ? Много нѣща има, които човѣкъ не знае, които не е придобилъ, а се стреми към нови, голѣми постижения. Запримѣръ вие сте забелязвали, че когато ще ви се случи нѣкаква непрѣятностъ, носътъ ви сърби. Защо? Не знаете. Колко обикновени нѣща още не знаете, а търсите нови голѣми знания. Всички се стремятъ към здраве, но не знаятъ какъ да го придобиятъ. Особено младите моми искатъ да иматъ червени устни, червени страни, да изглеждатъ здрави. Естествено е това желание, защото червениятъ цвѣтъ на лицето показва добро храносмилане и правилно дишане. За да придобиятъ този цвѣтъ, свѣтските дами си мажатъ страните и устните съ червена боя. По този начинъ те сами се лъжатъ, че иматъ червеноцвѣтъ, че сѫ здрави.

Въ това отношение азъ поддържамъ вѫтрешната, а не външната козметика. За да придобие червеноцвѣтъ на лицето си, човѣкъ трѣбва да си представя този цвѣтъ въ въображението си, да се свѣрже съ всички тонове на червената краска. Като се упражнява така, той нѣма да забележи, какъ ще се яви червена краска на лицето му. Щомъ придобие тази краска, той ще се почувствува по-здравъ, по-любвебиленъ. Неговата призма ще започне правилно да пречупва свѣтлината и той ще придобие истинско понятие за любовъта. Докато не придобие червения цвѣтъ, човѣкъ все ще бѫде изложенъ на редъ болезнени състояния. Ако не възприема правилно портокаловия цвѣтъ, човѣкъ ще изгуби своето индивидуално състояние. Ако не възприема правилно зеления цвѣтъ, той ще спре своето растене. Ако не възприема правилно жълтия цвѣтъ, той ще спре своето умствено развитие. Ако не възприема правилно синия цвѣтъ, той ще започне да се изражда въ религиозно отношение. Ако не възприема правилно виолетовия цвѣтъ, човѣкъ постепенно ще почне да губи силата на своята воля.

И тъй, когато свѣтлината се пречупва, явяватъ се седемъ цвѣта, т.е. седемъ велики добродетели. Когато ви-

дите небесната джга, вие си спомняте за Стария Заветъ, дето е казано, че Богът е поставилъ джгата за знакъ на човечеството, че втори пътъ потопъ няма да става. Това значи, че когато човекъ живе съобразно седемте велики добродетели на джгата, вън неговия животъ потопъ няма да стане и мъжнотоштъ му лесно ще се разрешатъ. Щомъ види джгата вън своя мистически животъ, всичките му работи ще се оправятъ. Засега предъ настъ сързакти главно три цвѣта: червенъ, жълтъ и синъ. Любовъта поддържа червения цвѣтъ, мъдростта - жълтия, а истината - синия. Когато тези три основни цвѣта се съединятъ вън едно, образува се четвърти, произведенъ цвѣтъ.

Следователно достатъчно е човекъ да схване правилно основните тоонове на цвѣтотоштъ, за да може правилно да прогресира вън своеето физическо и духовно развитие. Тъй както сега се развиватъ религиозните хора, вместо да прогресиратъ, те се спъватъ въ развитието си. Когато пости, човекъ тръбва да добие хубави чърти на лицето си. Вън същностъ не става така. Вместо да придобие нящо красиво, лицето му се обезобразява. Това показва, че човекъ не знае какъ да пости. Когато устнитъ на човека сърз дебели, това е лошо, но ако и много изтънъятъ, пакъ е лошо. Некои стискатъ устнитъ си, но съ това те реагиратъ неправилно на своите чувства. Устната на човека не тръбва да бъде никојо много затворена, никојо много отворена. Устнитъ тръбва слабо да прилепватъ. Устната тръбва да бъде толкова слабо отворена, че отъ външния ѝ видъ да се вижда каква е любовъта на човека. Устната на мнозина не показва никаква любовь. Некои моми умиратъ отъ любовь, но това е театъръ само, никаква любовь не е. Вън това отношение те приличатъ на младите булки, които, като излизатъ отъ бащиния си домъ, навеждатъ главата си, ужъ плачатъ за майка си и баща си. Като вижда това, деверътъ казва на братата си: "Братко, булката плаче много, да я върнемъ назадъ!" Но тя казва: "И да плача, водете ме напредъ!"

Има една аналогия между положението на младата

булка и Вашето. Когато Ви изваждаме отъ свѣта, за да Ви въведемъ въ Царството Божие, Вие плачете, давате видъ, че искате да се върнете назадъ. Речемъ ли да Ви върнемъ назадъ, Вие искате да вървите напредъ. Обичайте свѣта, но не ходете по неговите пжтища. И Богъ обича свѣта. Казано е въ Писанието: “Богъ толкова възлюби свѣта, че даде своя Единороденъ Синъ въ жертва, за да не погине всѣки, който върва въ Него.” Свѣтът е училище. Щомъ свършимъ това училище, ние трбба да се раѓваме, че го напушчаме и влизаме въ Царството Божие. Свѣтът черпи силата си отъ Царството Божие, отъ Божествения свѣтъ. Казва се въ Битието: “Въ начало Богъ създава небето и земята.” Това значи: Въ начало още Богъ създава физически и Божествения свѣтъ.

Мнозина могатъ да кажатъ, че сж ходили на онзи свѣтъ при Господа. Никой отъ васъ не може да откаже, че е ходилъ на онзи свѣтъ. Ние всички благодаримъ на разумните братя, че сж работили безкористно върху настъ. Но какво правятъ съвременните хора? Като ги хванатъ отъ Невидимия свѣтъ, тѣ не могатъ вече да се върнатъ назадъ. Дали сте ходили на онзи свѣтъ или не сте ходили, нѣма защо да споримъ върху това. Да спорите по този въпросъ, то е все едно да спорите по въпроса, добъръ ли е човѣкъ или лошъ. Нѣма защо да спорите, нѣма защо и да се критикувате, понеже устройството на сегашния човѣкъ не се дѣлжи на самия него. Хиляди поколѣния преди него сж работили по единъ неестественъ пжть. Работата на човѣка днесъ се заключава въ доброволното ремонтиране и преустройване на неговия организъмъ. Човѣкъ носи редъ наследствени чърти, които не сж негови, но трбба да се освободи отъ тѣхъ. Тѣ му сж дадени за работа. Като работи върху тѣхъ, да ги преобрази, той ще преустрои своя организъмъ. Богъ не сжди човѣка за неговите лоши наследствени чърти, но ако не работи да ги изправи, тогава Той ще го сжди. Нѣкой братъ иска да говори. Изслушайте го спокойно, не му възразявайте. Като отидете при нѣкой Богоподъ, трбба ли

да му кажете да мълкне? Ще го послушате малко и ще се отдалечите. Тъй щото, говори ли нѣкой, изслушайте го, не го спирайте. „Ама, не говори умно!“ Оставете го да се изкаже. Не бързайте да гавате мнението си. Вие трѣбва да проявите търпението си, да дадете свобода на всички. Недоразуменията въ живота на хората се дължатъ единствено на тѣхното нетърпение. Доколко една речь е разумна, зависи отъ резултата, който тя произвежда върху слушателите. Нѣкой може да е насадилъ стотина - двеста декара земя, безъ да има голѣми резултати. Значи ползата, която нѣщата принасятъ, опредѣля тѣхното значение, тѣхната цена.

Съвременните хора бързатъ въ заключенията си. Като не имъ вървятъ работитъ добре, тѣ казватъ за себе си, че сѫ лоши хора. Щомъ работитъ имъ тръгнатъ напредъ, казватъ, че сѫ добри хора. Кое е по-добре: да казватъ, че сѫ лоши хора или да казватъ, че сѫ добри? Кажете: „Ние сме добри хора, но сме се нацапали малко.“ Ще отидемъ на извора да се измиемъ и като се върнемъ, ще бѫдемъ чисти и красиви. Не държите ли тази положителна мисъль въ ума си, вие се обявявате противъ Господа. По този начинъ вие хвърляте петно върху Него.

И тъй, помагайте си едни на други. Нѣкой иска да прояви любовъта си - съдействувайте му. Другъ иска да прояви знанието си - съдействувайте му. Помагайте си, поощрявайте се въ всички направления. Кой каквото иска да направи, не се бѣркайте въ работата му. Оставете го свободенъ. Ако изкара нѣщо криво, той самъ ще го изправи. Като развалите едно нѣщо, друго ще направите. На земята нищо не остава постоянно. Това не значи, че на земята нѣма нищо. Животътъ на земята е реаленъ, но отъ реалния животъ ние ще минемъ къмъ ценностите на идеалния животъ. Изобщо най-хубавите нѣща отъ реалния животъ ще ги принесемъ въ идеиния, на небето. Не мислете, че на небето ще бѫдете по-добре, отколкото на земята. Разликата седи само въ това, че условията и обстановката на небето сѫ по-добри отъ тѣзи на земята, вследствие на което тамъ

нѣщата изглеждатъ по-добри. Богъ е еднакъвъ и на небето, и на земята. Ако ние не Го познаваме и не можемъ да Го проявимъ, Той не е причината за това. Причина сме ние, че не можемъ да Го възприемемъ правилно.

Когато казвате, че сте лоши хора, Вие се намирате въ положението на онзи светия, който казвалъ, че дяволътъ билъ много лошъ. Дяволътъ има една добра чърта - постоянство. Ти го пъдишъ отъ вратата, а той намира най-малките дупчици и оттамъ влиза. Като влезе нѣкоже, настани се и започва да работи - отъ нищо не се стъснява. Той е трудолюбивъ, никога не се обезсърдчава. Той никога не казва за себе си, че върши зло. Като влезе въ нѣкой мжжъ, той засма положението на професоръ, а жена му - негова ученичка и започва да ѝ преподава. Понеже не е научила урока си, мжжътъ я набива добре. Боятъ служи като предметно обучение за млади и за стари, за прости и учени.

Какво разбираме подъ думата "младъ"? Споредъ мене, младъ е онзи, който има възприятия за Любовта, за Мждростта и за Истината. Той всичко възприема и лесно се ориентира. Той не съжалява, че има зло въ свѣта и казва: "Да проявимъ доброто!" Като види, че нѣкой се окалялъ, той взима вода, измива го, а следъ това му дава чиста риза да се преоблѣче. Тъй щото добри хора сѫ онѣзи, които сѫ готови да помогнатъ на бедни, на страдащи, на паднали. Те не се занимаватъ съ критика. И критиците иматъ своето място, но тѣ сами оставятъ дрехите си неопрани. Защо? За да бѫдатъ свободни да критикуватъ. Тѣ си оставятъ надзиратели, на които поръчватъ да изператъ дрехите имъ добре, никаква нечистотия да не остане по тѣхъ. Като се върнатъ отъ работа, отиватъ да видятъ, добре ли сѫ изпрати дрехите имъ и тогава си турятъ подписа. Свѣтътъ се нуждае отъ критици. Кой ще пази нечистите дрехи? Кой ще дава отчетъ за всичко станало? Азъ не съмъ противъ критиката, но не бързайте да давате мнението си. Не правете прибързани заключения. Критиката е потрѣбна; лошите мисли и чувства сѫ потрѣбни; гнѣвътъ, сприхавостъта сѫ потрѣбни. Обаче всичко това трѣбва да дойде на

своето време и място. И болестите съж погребни, защото чрез тях болният усилва вратата си. Първоначално той е съвестрен. Каквото му се каже, всичко изпълнява. Отъ съвестрие отива към въра. Докато е здравъ, каквото му се каже, не го възприема, все на особено мнение остава. Щомъ се разболее, няма вече особено мнение - готовъ е всичко да изпълни.

Сега, отъ всичко казано днесъ, най-важното за Васъ е да поправите устните, носа, очите, веждите, брадата си. Брадата не трябва да биде като кочанъ, но да има малка вълбнатина. Добре е често да се оглеждате вън огледало, да видите при какви състояния, какви промени стават съ носа, очите, устата ви. Очите и устата на човека винаги се нагласяват споредът на мисли. Когато човекъ намисли да прави добро, ще забележи, че около устата и очите му се явяват известни гънки. Когато намисли да върши зло, около устата и очите му се явяват другъ родъ гънки. Забелязано е, че във търдия човекъ устата придобива права линия. Въ беждеще отъ това положение на устата ще се родят известни несъобразности. Човекъ трябва да държи устата си спокойна, безъ никакво мърдане. Ако има никакво мърдане, то трябва да биде напълно хармонично. Когато линията на устата увисва надолу това е признакъ на пессимистично състояние. Когато се повдига нагоре, това е признакъ на оптимистично състояние в човека. Въ това отношение младите момчи съж големи оптимисти. Срещате младъ момъкъ, който върви и сучи мустациите си, завива ги нагоре, въ видъ на комба. Съ това той иска да каже: "Който се качи на моя параходъ, той трябва да биде напълно спокоенъ, че никога няма да потъне." Момъкътъ държи кормилото отзадъ, а момата - греблата и лодката върви напредъ.

Сега азъ говоря за човека. Човешкото съзнание държи комбата, а човешкият умъ лопатите и лодката върви напредъ. За човека е важно лодката му да върви напредъ. Учени, философи, писатели препоръчватъ на човека много

работи, но повечето отъ тъхъ не му сж нужни. Кое е по-важно за болния: нови дрехи или да го лъкуватъ? Здравиятъ се нуждае отъ нови дрехи, а болниятъ - отъ лъкарства. Всъки здравъ човѣкъ трѣбва да бѫде добре облѣченъ. Да бѫде човѣкъ добре облѣченъ, това не значи да следва модата. Модернитѣ дрехи на мѫжетѣ и на женитѣ нѣматъ линия. Днесъ въ Парижъ хилјади хора работятъ върху модата, но тѣ не могатъ да дадатъ онни линии, които да отговарятъ на човѣшкото тѣло. Ние се нуждаемъ отъ мода и на мисъльта - правата мисъль. Следователно всъки човѣкъ, какъвто и да е той, щомъ изнася прави мисли, трѣбва да го слушаме. Всъка мисъль, всъки изворъ, колкото малки и да сж, тѣ излизатъ отъ Бога. Малкото изворче въ безводно място принася голѣма полза. Малките изворчета се губятъ предъ голѣмите извори, но все пакъ и тѣ помагатъ за образуване на голѣмите рѣки.

Като ученици, вие трѣбва да си поставите задачата да благодарите на Бога за сърдцето и за ума, които ви е далъ. Благодарете за дарбите, способностите и добродетелите, с които ви е надарилъ. Предъ васъ стои една велика задача. Цѣлата Вселена, съ своите слънца и планети, е една велика школа, презъ която трѣбва да минете. Вие трѣбва да изучавате всички предмети на тази школа и да се възпитавате отъ тъхъ. Докато сте на земята, стремете се да учите добре. Който говори малко, да се научи да говори повече. Даже и жабата, която е много мълчалива, въ гва случая започва силно да крѣка: презъ лѣтото, когато се влоби, и когато я хване змия за крачето. Ако човѣкъ я хване за крачето, тя мълчи, не крѣка. Хване ли я змия, тя започва силно да крѣка.

Тъй щото, когато въ живота на човѣка дойдатъ редъ неприятности и страдания и той, като жаба започва да крѣска, да вика. Щомъ чуете, че нѣкой крѣска като жаба, притечете му се на помощъ. Защо? Змия го е хванала за крачето. Богатството, което обсебва човѣшката душа, не е ли такава змия? Голѣмото тѣславие, което обсебва

човѣка, не е ли една змия? Гордостъта, която завладява човѣка, не е ли една змия? Като чуя, че нѣкоя жаба крѣка силно, зная вече, че змия е хванала крачето ти. Взимамъ тогава бастона си, отивамъ при змията и ти заповѣдвамъ да пусне жабата. Питамъ я, кой ти е далъ право да хваща жабата за крачето.

И тъй, когато едно Ваше красиво чувство страда, притечете му се на помощъ. Когато една Ваша мисълъ страда, притечете ти се на помощъ. Човѣшикиятъ духъ казва на човѣка, че трѣбва да бѫде смѣлъ и решителъ и на всички да помага. Страда ли нѣкое Ваше чувство, помогайте му да се повдигне. Този е пжтътъ, по който трѣбва да работите. Срѣщате една сестра, но не ви е приятна, защото много говори. Какво разбирамъ подъ думата "много говори"? Да говори човѣкъ много, това значи да яде много. Той отива на гѣте три място на гости и навсѣкоже го канятъ да си хапне. На първото място се наяжда добре. Отива на второто място и тамъ не отказва да си хапне, иска да угоди на всички. Какъ трѣбва да постъпва човѣкъ, за да не преяжда? Като знае, че ще отива на гѣте-три място на гости, той трѣбва да вземе съ себе си гвама свои приятели. Като отиде на първото място и го поканятъ да яде, той ще се нахрани добре, а за приятелите си ще каже, че сѫ въ постъ. Като отиде на второто място и го поканятъ да яде, ще каже, че той съ единъ отъ тѣхъ само може да яде. На третото място, пъкъ ще се храни онзи, който не е ялъ, а другите гвама ще постятъ. При това разрешение на въпроса, всички ще бѫдатъ доволни.

Следователно кждето и да ходите, водете съ себе си своите приятели. Всѣки човѣкъ има на разположение трима приятели. Единиятъ му приятель е Любовъта, вториятъ - Мждростъта, а третиятъ - Истината. Като отидете на първото място, ще вземете Любовъта съ себе си. Като отидете на второто място, ще вземете Мждростъта съ себе си. Отидете ли на третото място, ще вземете Истината съ себе си. Ако навсѣкоже водите съ себе си своите

приятели, всичките ви работи ще се наредятъ. Съветвамъ ви да не се отдължавате отъ тримата си приятели. Тъкъм много изправни. Тъкъм във състояние да оправяватъ всички обърканни работи на хората. Като видя, че някой объркалъ работите си, казвамъ на единъ отъ тримата му приятели да оправи работите на този човекъ. Той веднага му се притича на помощъ. После му казвамъ: "Благодари на приятелите си, че оправиха работите ти. Ако не бяхъ ги довелъ, работите нямаше да ти се оправяватъ." На себе си отдавамъ дотолкова значение, доколкото ставамъ причина да доведа вашите приятели да оправяватъ обърканите ви работи. Безъ тяхъ нищо не можеше да стане. По отношение на тяхъ нашата заслуга седи вътре, че ние имъ даваме възможностъ да дойдатъ на земята да работятъ. Азъ съмъ напълно убеденъ, че вие всички имате добро желание, Божията Любовъ, Мъдростъ и Истина да работятъ вътре във вашите сърца.

Сега ще приведа единъ отъ стиховете на Писанието: "Призовете ме въ деня на вашия изпитания и Азъ ще ви помогна. И ще ме прославите."

Ще ви дамъ следните мисли: Огънът е за металите и за скъпоценните камъни; Водата - за рибите; Въздухътъ - за птиците; земята - за животните; а мисълта - за човека. Значи господари на водата съм рибите, на въздуха - птиците, на земята - животните, а на мисълта - човекътъ. Огънътъ пъкъ е господаръ на металите и на скъпоценните камъни. Кои съм духовете на водата? - Ундите. На въздуха? - Силфите. На земята? - Гномите. На огъня? - Саламандрите. На човека, който мисли? - Словото. Казалъ е Богъ: "Да направимъ човека по образъ и подобие свое." И каквото е казал, това е станало. "По образъ и подобие" - разбирамъ по умъ и по сърце. Наштина по умъ и по сърце човекъ е направенъ точно като Бога. Богъ се възмущава отъ всека неправда. Лошото във света седи вътре, че хората се възмущаватъ отъ доброто. Да се възмущава човекъ, това е право, но не отъ доброто. Отъ злото трябва да се възмущава той. Нашите мисли и чувства се проявяватъ точно по образъ и подобие Божие. Ако не се проявяватъ, както

тръбва, ние никога не можемъ да познаемъ Божественото. Човѣкъ познава Божественото начало въ себе си само чрезъ образа на своите мисли и чувства.

Какво се иска отъ съвременния човѣкъ? Право разбиране за нѣщата и високо съзнание. Безъ тѣзи двата елемента, той нищо не може да постигне. Безъ тѣзи двата елемента, природата и животът оставатъ за него затворени.

1 августъ, 10 ч.с.

НАШЕТО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

*Молитвениятъ върхъ при Рилскитѣ езера.
Небето е облачно. Времето е хладно и тихо.*

Размисление

*“Въ начало бѣ Словото”
Отче нашъ*

Ще прочета нѣщо отъ “Царскиятъ пжть на душата”.
(Учителътъ прочете 185 стр.) Сега този пасажъ, взетъ та-
ка, самъ по себе си нѣма никакъвъ смисълъ, защото човѣкъ-
иятъ животъ не седи въ царския санъ. Животътъ не седи
нито въ майката, нито въ бащата, нито въ детето. Това
сѫ служебни отношения. Животътъ не седи нито въ мома-
та, нито въ момъка. Необходимо е да имате отношение.
Ето какво наричамъ азъ отношение. Представете си, че
вие сте здравъ и сте свѣршили 4 факултета, ученъ човѣкъ
сте. Но въ кѫща, въ която живѣте, нѣмате никакъвъ
въздухъ. Питамъ: какво ви ползува вашето учение? Вие поч-
вате да се задушавате. Обратното: представете си, че въ
тая кѫща имате въздухъ, но 5-6 дена хлѣбъ нѣмате и не сте
яли. Питамъ: какво ви ползува вашето учение?

Сега тия работи трѣбва да ги пренесете. Земниятъ
животъ нѣма смисълъ самъ по себе си. Животътъ на земята
е най-голѣмото разочарование, което човѣшката душа ще
срещне. По-голямо разочарование надали ще срещнете. На
земята най-първо ще бѫдете приетъ царски и после ще ви
изпъдятъ, така както тия, които сѫ били въ кръчмата и
не си отиватъ навреме и кръчмарътъ ще ги изрита навѣнъ.
Най-първо като дойдете на земята баща ви и майка ви ще
ви направятъ едно угощение, ще ви дигатъ на рѫцетъ си и

най-после, като ви изпращатъ, ще ви турятъ на носило отъ нѣколко дъски и ще ви турятъ въ земята. Това не е едно разрешение на живота. Щомъ идвашъ, ти ще гоидешъ по единъ начинъ, а пъкъ щомъ си отивашъ, ще те изпращатъ по единъ такъвъ начинъ съ тарга! - Това показва, че нищо не си научилъ.

Че младиятъ, който идва, душата, която идва отъ невидимия свѣтъ, има знания. Тя една млада мома и единъ младъ момъкъ ще ги срещне, като ги срещне, ще имъ отиде на гости, ще имъ даде подаръци и ще ги разположи. Тия драма души, които никакъ не сѫ се познавали, тя ще ги сближи, и тя като гоиде между тѣхъ, ще произведе единиятъ въ чинъ баща, другата въ чинъ майка, ще имъ даде най-високи титли. А пъкъ понеже човѣкъ, като заминава за другия свѣтъ, нищо не оставя, то го изпращатъ по другъ начинъ. Нѣкои малко ще поплачатъ заради него.

Сега при тия разсѫждения вие ще запитате: "Какъвъ смисъл има животъ?" Великъ смисъл има животъ, но трѣбва да го разбираме. Животъ не може да се разбере въ кръчмата. Въ кръчмата ти ще научишъ единъ лошъ навикъ. Животъ не може да се научи въ богатството; тамъ ти ще придобиешъ единъ отъ лошите навици - твоята гордостъ и тщеславие, ще мислишъ, че като си богатъ, всичко знаешъ. Животъ не може да се изрази и въ силата, понеже тогазъ ще станешъ насилиникъ, като нѣмашъ разбиране. Тогазъ ти можешъ да разберешъ живота като онзи, тѣй наречения Стойко Чорбаджи. Слѣзълъ той въ пазара и срещналъ единъ беденъ човѣкъ и му купилъ единъ бѣлъ джигеръ* съ черва и му ги далъ и оставилъ бедния да върви отзадъ. Чорбаджията върви отпредъ и когото срещне, казва му: "Купихъ единъ джигеръ на този за децата му, да се пооблякатъ малко." Ти вървишъ и чорбаджията съ тебе и разправя той, че купилъ джигера. Кой прави добро въ дадения случай: чорбаджията ли или агнето, което е дало своите гробове? Може би парите, съ които помагате

*джигеръ - (пер.-тур.) гробъ

на нѣкой човѣкъ, за тия пари нѣкой другъ е далъ живота си, станалъ е жертвба. Или пѣк нѣкой пжть вие искате да проповѣдвате; нѣкой пжть искате нѣкои хора да ги учите да любятъ Бога и ги учите не на любовь, а на тщеславие. Вие още не сте показали Божията Любовь и отивате да учите хората на Божията любовь. Какъ ще покажете Божията Любовь? Ти отивашъ да изучавашъ слабоститѣ на хората. “Той е малко сприхавъ”, казвашъ. Казвашъ: “Той не е човѣкъ, на когото да разчташъ, той не е благороденъ и Ѣдеъръ и т. н.” Щомъ не е добъръ, направи го добъръ! Вие занасяте болния часовникъ при часовникаря и веднага като излѣзе отъ часовникаря, този часовникъ върви. При тебе не върви, а като излѣзе отъ него, върви и показва точно времето. Ти искашъ една грѣшна душа да върви къмъ Бога. И ако не знаешъ работитѣ, както часовникаря, тогазъ не я бутай! Какво ще я буташъ?

Та рекохъ, на всинца въстъ много глоби ще ви наложатъ за недоброто поправяне на часовниците, понеже мнозина отъ въстъ ще се оплакватъ, че сте имъ развалили часовниците. Разправяше единъ проповѣдникъ, единъ неговъ познатъ обѣрналъ единъ човѣкъ къмъ Бога и го завель у дома му и казалъ: “Намѣрихъ една душа обѣрната.” И проповѣдникътъ го приель. Сутринъта като станалъ, обѣрнатиятъ го нѣмало и кесията съ паритѣ изчезнала. Много хора азъ забелязвамъ, като гоидатъ тукъ, казватъ: “Можемъ да влѣземъ въ вашето общество.” Защо искатъ да влѣзамъ? Тѣ искатъ да си прекаратъ живота между добри хора. Азъ считамъ, че всички хора сѫ добри. Азъ считамъ, че всички шишета сѫ добри, докато не сѫ счупени. Щомъ едно шишче се счупи, то става опасно. Всѣкога когато въ едно общество нѣма съгласие, подразбирайтѣ, че шишетата сѫ счупени и има разногласие. Умниятъ трѣбва да стопи шишетата и да направи едно по-хубаво шише.

Допуснете че въ едно общество като това, както се събирате, че нѣкой казалъ нѣкоя нецензурна дума. Дайте му единъ кръстъ за храбростъ. Дайте му възнаграждение

500-600 лева, хиляда лева и кажете му: "Такива суми не съмъ чулъ. За пръвъ пътъ чувамъ такава хубава дума като твоята." Но ще кажете: "Това не е морално." Вие сте чудни хора. Вземате едно въже, обесите човъка и казвате: "Това въже е престъпно." Едно въже, на което бесята човъка, става ли престъпно? На човъка, когото бесята, казвате: "Ти още не си доузвръщъ." Покачватъ го на въжето за да доузвръще. Защо окачватъ крушитъ? За да доузвръщатъ.

Защо разпнаха Христа? За да Го научатъ на търпение! Да има пълна въра! Величието на Христа, като бъше разпнатъ, това е търпението Му! Когато разпнаха Христа, Той мислеше защо Го разпнаха. Васть само да Ви бутнатъ, една дума да Ви кажатъ и Вие щела нощ не можете да спите. Казватъ Ви, че сте невежа. Какво лошо има въ думата "невежа"? Турете следъ "не" една запетая и става "вежа". Де е лошото въ думата "невежа"? Ето какво е невежа: Буквата "н" показва, че тръбва да изучавате закона на противоречията. "Е" показва, че тръбва да изучавате закона на размежнението. "В" показва, че тръбва да изучавате закона на посаждането. Тръбва да разбирате противоречията, които съществуватъ. Идвашъ нѣкой път при мене и ми казватъ: "Учителю, научи ни." Че какво да Ви уча? Вие нѣкои работи знаете по-добре отъ мене! Вие казвате: "Какъ да общичаме?" Какъ така? Че азъ отъ тебе тръбва да уча какъ да общичамъ! Азъ имамъ твоите любовни писма, какви любовни писма си писалъ на твоите. Азъ имамъ твоите любовни писма, отъ които азъ се уча. Какво излияние на сърцето! Ако си забравилъ, да ти прочета твоите писма. Изваждамъ едно писмо и почвамъ да му чета: "О мила възлюблена, когато те срещнахъ, слънцето изгрѣ въ моята душа. Отъ този денъ нѣщо тържествено се събуди въ менъ! И моятъ животъ се промѣни. И всички нѣща придобиха своята цена. И моето сърце трепери като сърцето на единъ ангелъ. И само да те зърна нѣкоже, това е за менъ достатъчно."

Рекохъ, де е погрѣшката сега въ неразбирането на любовната? Какво тръбва да се учи този човъкъ? Богатиятъ

Всъки може да го обича, но сиромахътъ - не всички. Ученията във всъки може да го обича, но невежиятъ - не всички. Добриятъ всъки може да го обича, но лошиятъ - не всички. Абещиятъ всъки може да го обича, но онзи, на когото душата тъй не е запалена, не може да го обича никой.

Наскоро се разправяхме със една млада сестра, която има много опитности във живота си. Тя казва: "Не можахъ да разбера любовта." Любовта сама по себе си е разбрата. Когато се гръешъ на огъня, това е любовта. Това е естественото положение, като те лъха това, което иде отъ огъня. Но като се опиташъ да целунешь огъня, той ще ти изгори устата. И във любовта хората целуватъ вжленитъ на огъня. Тъ ще ти изгорятъ устата. Гръй се на огъня, но не целуй вжленитъ на огъня! Това със символи, които ще разбрате. Вжленътъ всъкога изгаря. Законътъ е: Богъ е поставилъ слънцето надалечъ. Слънцето е единъ вжленъ и ако човекъ би целуналъ този вжленъ, той би му изгорилъ устата. Слънцето седи на 92 милиона мили далечъ отъ земята и отъ тамъ праща своите цълувки. Слънцето даже и отъ тая далечина изгаря кожата. Слънцето има и черни лжчи. И Богъ е турилъ предпазителна енергия на тая разрушителна енергия. Вие нѣкой пътъ се изгаряте съземната любовь. И въ нея има черни лжчи. И въ любовта има една енергия, която разрушава. Вие си играете съземната любовь. Въ нея има и черни лжчи. Отъ черните лжчи човекъ може да умре. Човекъ, който изучава земната любовь, трббва да си тури броня.

Вие не можете да разберете Любовта, докато нѣмате единъ конкретенъ образъ. Докато у васъ идята за Бога не стане ясна, вие Любовта не можете да я разберете. Какъ ще познаете, дали сте я разбрали. Дойде ви да кажемъ една неприятна мисълъ или едно неприятно чувство или нѣщо ти се случи въ живота, което Веднага наруши мира ви. Ако съ това чувство въадения случай вие ще изгубите равновесие, вие нѣмате понятие за Любовта. Онзи, който има понятие за Любовта, нищо въ свѣта не може да го смущи. Докато вие се смущавате въ живота, вие нѣмате

истинско понятие за Любовъта! Имате любовь, но това не е Божествената Любовь. Вие ще имате любовь, която ще ви донася всъкога всичките неприязнени чувства или недоволства въ живота. Тя е любовь, която донася недоволството.

Азъ да ви приведа примери. Има автори, които съписали върху любовъта. Има две приятелки ученички, свършили гимназия и си живят приятелски. Запознайт се съединъ младъ момъкъ и двете се скаратъ. Защо? Питамъ: тая любовь, която скарва хората, отъ Бога ли е? И това любовь ли е? Не, това сътърговси сделки. Или една майка, и въ нея се ражда противоречие. И въ Йакова имаше противоречие. Вземете сегашните понятия за еднобрачие. Едно време патриарсът имаха по нѣколко жени. Яковъ, който изляга братъ си, че му взе първородството, избѣга и отиде въ странство при Лавана. Лаванъ имаше две дъщери: едната бѣше видна, красива, а пъкъ на другата очите ѝ бѣха малко неправилни. И сега бащата продава дъщерите си. Седемъ години Яковъ трѣбваше да служува за едната. Лаванъ му бѣше казалъ: "Седемъ години като служишъ за едната, ще ти я дамъ." Яковъ следъ като служи седемъ години, Лаванъ му даде старата. Каза му: "У настъ не е обичай да женимъ по-рано младата сестра." И де е погрѣшката сега? Лаванъ му каза: "Ти се ожени за старата. Младата ще дойде подиръ нея." И Яковъ трѣбваше да служува 7 години и за младата. Питамъ: "Колко жени трѣбва да има човѣкъ?" Най-малко две! Питамъ: "Една жена колко може трѣбва да има?" Най-малко двама! Това сега е неразбрано. Въ дадения случай трѣбва да има двама! Ти като намѣришъ двете, ще намѣришъ жена си! И като намѣришъ двете, ще намѣришъ мжжа си! Докато не си намѣрилъ съдържанието на 2-те, ти никога не можешъ да на-мѣришъ нито приятеля, нито другаря. Съ 2-те се твори свѣтътъ! Той е творческия принципъ, който твори. Две жени трѣбва да имаме. Едната жена никога не се жени. Тя не се нуждае отъ женитба. На нея мжжъ не є трѣбва! И на единиятъ мжжъ жена не му трѣбва. Той никога не се жени. Тъ двамата сътъ едно. Едното

никога не се жени. А пъкът 2-ти се жени и то се жени като мжжът, жени се и като жена.

Та рекохъ, ще намъришъ гвама мжже. Ще намъришъ първия мжжът, който никога не се жени и той ще ти покаже за кого да се оженешъ. Жената ще намъри първия мжжът, който никога не се жени и той ще ти даде най-добрая съветътъ, за кой мжжъ да се ожени. И мжжътъ ще намъри първата жена, която никога не се жени, за да му покаже, за коя жена да се ожени. Това е идеята за Бога. Богът, който е създалъ свѣта, при Него ще отидемъ да се научимъ. Каквамо и работамо да започвашъ, Той ще ти даде съветъ, ще ти покаже пътъ. Отидешъ ли да искашъ отъ другите съветъ, ти всѣкога ще направишъ погрѣшка.

Та рекохъ, една седмица бихъ желалъ да живѣете безъ да виждате погрѣшките на хората! Да станете слѣпи за погрѣшките на хората! Камо дойдатъ нѣкои тукъ, гледамъ, развиватъ философски тези. Тъ сѫ хубави работи! Нѣма нищо. За менъ една лоша дума какво е? Азъ лесно мога да я поправя, понеже това сѫ само колебания на Въздуха. Азъ имамъ известни машинки, съ които хващамъ една дума и я филтрирамъ. Промѣнямъ трептенятията на тая дума. Въ свѣта нѣма лоша дума, но човѣкъ се мѣчи да ѝ тури лошо значение. Богъ е Словото, разумното Слово. Какъ ще направишъ ти една дума лоша? Когато кажешъ: "Ти ми си омразенъ", какво разбираате подъ "омразенъ"? Понеже ти си искалъ да спишъ повече, а пѣкъ този, който те мрази, те е събудилъ преждевременно. И ти го мразиши. Това е омразата. Всѣки, който те е събудилъ не на време, ти не го обичашъ вече, понеже не си се успалъ. И кого мразите вие? Или който ти е далъ това, което не искаште, или ти е взелъ това, което искаште. РА - това е изгрѣващето Слънце. Да мразишъ не е лоша работа. Слънцето въ тебѣ започва да действува: Чрезъ омразата ти ще научишъ, какво нѣщо е любовътъ! Омразата е най-хубавата дреха на любовътъ, която може да се облѣчи! Камо дойде любовътъ, облечена въ омразата, хората започватъ да ходятъ по модата. Нали като излѣзе отъ Парижъ една мода, всички се обличатъ по

нея? Могама е на място. Та рекох, когато някой ме мрази, казвамъ: “Любовта е облечена съ своята хубава дреха.” И думата “омраза” ми стане приятна!

Вземете думата “лъжа”. Тя излиза отъ думата “лижа”, значи опитвамъ нъщата, дали е сладко или горчици. Изближа това или онова и кое то намърся сладко, го взема. Вие казвате, че някой Ви нарекъл “лъжецъ”. Че кой отъ Васъ не е близвалъ. Противоречието седи на друго място: Докато не се научите да цените нъщата, не можете да имате правилно отношение къмъ тъхъ! Едно нящо е важно: Като срещнете единъ човѣкъ, трѣбва да познаете онай цена, която Богъ е вложилъ въ него. Цената, благата, които Богъ е вложилъ въ всяка човѣшка душа, това трѣбва да познаете. И ако и той познае благата, които Богъ е вложилъ въ Васъ, отношения може да се образуватъ между двамата. Трѣбва всѣки единъ да оцени вложеното въ хората! Това става вече една основа. И ако срещнете нѣкого и не можете да оцените каквото Богъ е вложилъ въ него, то не може да се образува отношение между Васъ. И какво е съвестъта? Всѣкога, когато направимъ погрѣшка въ живота, то нящо ни говори: “Ти не си оценилъ това, което Богъ е вложилъ въ неговата душа.” Дойде нѣкой човѣкъ при тебе. Той не е пратенъ при тебе да го направишъ богатъ или ученъ, но да му направишъ една малка услуга. Напри-мѣръ дойде нѣкой при тебе и има трънъ на крака си. Вземи и извади този трънъ. Или има прашинка въ окото си. Да извадишъ тая прашинка. Ти казвашъ: “Но защо да се убоде този човѣкъ?” Нѣма нищо, че се е уболъ. Като се е уболъ, това е едно благословение заради тебе.

Преци години отиваме на курортъ въ Юндола, къмъ Бамакъ. И бѣхме се натъкнали на единъ старъ българинъ, който ни бѣше далъ стая въ своята бичкиджийница. И той бѣше голѣмъ аристократъ и ни гледаше отъ високо, като че нищо не иска да знае. Седи и ни гледа като на разбойници, като на завѣяни религиозни хора! Чудятъ се ония какво да правятъ. Башата е такъвъ! Но синътъ е противно на баща си. Единъ денъ този, стариятъ, като работѣлъ въ

бичкиджийнициата, отхвръкнало една парченце и паднало (влѣзло) въ окото му. Синът казва: "Ще ослѣпѣ башата. Да го пратимъ въ София". Рекохъ: "Нека дойде при менъ." Рекохъ му: "Какво има?" Той казва: "Влѣзло е нѣщо въ окото ми." Плаши се. Хващамъ клепача и дигамъ горния клепачъ и виждамъ една клечица. Рекохъ: "Ще внимавашъ, ще ме слушашъ. Ако ме слушашъ, съ малко ще се отървешъ. Ако не, отиде окото и ти ще отидешъ?" Той седи и ме гледа. Изваждамъ си бѣлата кърпа, обръщамъ окото му. Рекохъ: "Дайте малко дървено масло." Намазвамъ го. Рекохъ: "Не бойте се. Спасено е окото." Превързвамъ му окото съ мо- ята кърпа. На другия денъ той се усъща другъ. Отъ тамъ насетне той е любезенъ, добъръ. Колата си туря на наше разположение. Казва на сина си: "Тия хора сѫ Божи хора." Всичко туря на наше разположение. Да допуснемъ, че срещ- нете такъвъ единъ човѣкъ. Той е едно препятствие въ жи- вота. Сега азъ не казвамъ, че съмъ разрешилъ този въпросъ, но разсѫждавамъ. Направи една малка услуга. Менъ нищо не ми костувя. Бихъ могълъ да кажа въ случая: "Да си носи той последствията. Да прави каквото иска." Но Прояденето, Богъ му туря една малка клечка. Тая клечка ни свързва и се обикнахме. Стому се сърдцето му, той възлюби всички. Когато ни срещнѣше, все ни поздравляваше. Казваше: "Хар- ни хора сѫ тѣ!"

Питамъ сега: ние сме дошли тукъ на Рила каквито шушки има да ги извадимъ навънъ. И като се върнемъ, нито единъ отъ васъ да нѣма нито една шушка. Да се освободите отъ тѣхъ. И като се върнете, всички да се подмладите! Да нѣма нѣкой, който да каже: "Изгубихъ си времето. Нищо не можахъ да постигна."

Планината е място за Любовъ! Планината е опасна за онзи, който не разбира, но за онзи, който разбира, плани- ната има всички блага.

Рекохъ, ще започнете да изучавате законите на любовта! Онзи, когото Богъ е пратилъ при васъ, покажете любовта си къмъ него. И кой е първия признакъ на любовъ- та? Камо дойде нѣкой при васъ, какъ трѣбва да покажете

лобовъта? Ще се облечете съ червена рокля, ще си турите червенъ калпакъ, червени обуща, червени чорапи. Всичко ще биде червено. И на този, когато общувате, и нему ще дадете червени дрехи. Всичко червено. Ще му снемете старите дрехи и ще му турите червени дрехи. Какъ ще ме разберете? Ще кажете: "Ще замяза на палячо". Ако буквално ме разберете, на палячо ще заприлича, но ако ме разберете мистически, този човекъ, като излезе, ще прослави Бога! Ще каже: "Благословенъ е частът, въ който срещнахъ този човекъ. Той ме облече съ нѣщо." Има дрехи обикновени, има и магнитически дрехи въ свѣта. Онзи, когото общувашъ, ще му дадешъ една магнитическа червена дреха и тя ще му биде като една защита отъ неприятностите въждре въ живота. И ако вие не вѣрвате въ това, направете си едно палто, не го закопчавайте зимно време, и можемъ да му туримъ една магнитическа закръпка и презъ цѣлата зима ще ви биде топло, като че е закопчана. Не е закопчана, отворена е, а пъкъ при това топло държи. Значи не е въ тая материя, която виждаме! Не е само тая ржка, съ която хващате човека. Има една друга ржка, съ която, като хванете човека, ще му дадете едно благо. Има едно друго око, съ което, като погледнете човека, той ще почувствувва Божествената свѣтлина, която излиза отъ васъ. Тия гвѣ нѣща трѣбва да намерите. Освенъ тия гвѣ очи, трѣбва да намѣрите третото око, кое[то] ще ви показва, какъ трѣбва да гледате. Тия гвѣ очи сѫ много на място, но ако при тѣхъ нѣма третото око, отъ което излиза Божествена свѣтлина, вие нѣма да дадете нищо на онзи.

Ние сме дошли тукъ на планината да научимъ онзи Великия Божественъ законъ. Има много нѣща, които хората сѫ научили, а пъкъ има много нѣща, които сега хората трѣбва да научатъ. Ние презъ хилядите години сме дишали въздухъ, но днешниятъ въздухъ ще внесе нѣщо ново. Всѣка една вдишка ще внесе нѣщо ново отъ Бога. Вие още не знавате, какво нѣщо е дишането. Днешните вдишки трѣбва да внесатъ онова Божественото. Миналиятъ вдишки сѫ внесли вече своеето. А пъкъ днешните вдишки ще внесатъ това,

което Богът ни праща сега. Ако днешните вдишки съж криви, то и утрешните вдишки ще бъдат криви. Днешната мисъл трябва да внесе нящо ново във настъ.

Азът мога да ви чета отъ тая книга (*“Царският път на душата”*) казани работи или мога да ви чета отъ друга книга някои няща. Тък съж все казани работи. А пъкът трябва да дойде новото. И което днесът разберете, и което днесът приложите, то е Божественото. Другите няща съж само спомагателни работи. Азът мога да ви кажа преди колко милиона години е създадена земята. Кажете ми, колко милиона години има, откакът вие сте създадени? Споредът Библията колко години има, откакът е създаден човекът? Нали 8 000 години? Споредът окултната теория преди 18 милиона години. И това е вярно. Това съж цифри. 8 000 години или 18 милиона години, тък означават едно и също нящо.

Въ сегашната епоха имаме пробуждане на човешкото съзнание. Когато човекът е излъзвъл отъ Бога като дихане, той се е пробудил и започнал самостоятелно да живее и да се развива неговото съзнание. По-рано той е живъл във Бога. Но за това съществуване, което човекът е имал във Бога, ние нищо не знаемъ. Ние знаемъ за него отъ тогава, отъ както той е излъзвъл отъ Бога и влъзвъл във този свѣтъ на промънитъ, защото във живота вие няма да имате този, гладкия път, който вие очаквате. И вие трябва да се радвате на всички противоречия във живота, защото противоречията във живота показватъ Божественото. Мислите ли, че този камъкъ няма противоречия? Има, но не ги чувствувате! Но седи ли по-горе отъ въсъ? Не! Но ние, които чувствуваме противоречията, седимъ по-горе отъ камъка. Единът денъ камъкътъ, като почне да чувствувате противоречията, ще се издигне. Та колкото повече противоречия има във вашата душа, толкова по-добре за вашата душа. Защото противоречията, това съж възможности! Около тия противоречия има хиляди разумни същества, които треперятъ да ви направятъ едно благо.

Ще обясня този въпросъ за противоречията съ единъ примѣръ. Преди години двама млади американци, като яли и

пили на хотела близо до Ниагарския водопадъ, качили се на една лодка да се поразходятъ на тая река, която образува Ниагарския водопадъ. Но понеже мисълта имъ не е била трезва, подсема ги водата къмъ водопада. Всърдът водопада има една канара. Лодката се удря о канарата. Единиятъ слиза на канарата, а другиятъ съ лодката водата го повлича надолу. И всички американци, които били наоколо, се събрали около водопада и мислеха, какъ да го спасятъ. Той каца на тамъ като нѣкоя гарга. И хиляди хора търсятъ какво да измислятъ, за да спасятъ този човѣкъ отъ туй положение. И американците измислили. Хвърлили съ едно телено въже единъ снарядъ, който пада на канарата отгоре и по това въже изтеглили този човѣкъ. Та рекохъ, ако вие се намѣрите въ едно затруднително положение, хиляди разумни души треперятъ, за да ви избавятъ отъ това нещастие, въ което сте попаднали.

Вие сте попаднали въ извесно нещастно положение; не сте били трезвень. Всички мѫжнотии показватъ, че не сте били трезвень. Ние не съзнаваме грѣшките, които правимъ въ живота. Но при всѣка една грѣшка при тебе седятъ разумни сѫщества, които искатъ да ти помогнатъ. И въ тѣхъ не блика отвращение, но Велика Любовъ. Тѣ искатъ да ви предадатъ Великото благо и да ви научатъ какъ да живѣте. И при всичките противоречия, които срещате въ живота си, обрѣщайте се къмъ Бога, но съ любовъ. Вие не можете да се обѣрнете къмъ Бога съ любовъ! За Този, Който всичко ви е далъ и за васъ се грижи, вие казвате: "Ние не Го познаваме!" А пѣкъ този, който нищо не ви е далъ, за него се залепвате като лепка. Децата турятъ на плета лепливи пръчки. Птичките кацнатъ на тѣхъ, залепватъ се и увисватъ. Азъ съмъ виждалъ тия птички. Като ги хванатъ децата, откъснатъ имъ главите, оскубятъ ги и ги опичатъ. Това не е любовъ!

Любовъта прави човѣшката душа свободна. Любовъта облича душата съ свѣтла дреха! Любовъта облича човѣшката душа съ животъ! Когато дойде Любовъта, тя

ще ви облъче съ животъ, ще ви даде свѣтлина и ще ви даде свобода. Тамъ дето има животъ, свѣтлина, знание, свобода, тамъ е Любовъта. Рекохъ сега, не търсете Любовъта отвънъ! Докато сте недоволни, вие сте заобиколени отъ общество на разумни сѫщества, (*които искатъ да ви помогнатъ*). А пъкъ щомъ вие сте радостни, вие сте вече на банкетъ. Щомъ се радвате, вие сте на банкетъ. И щомъ дойде едно неприязнено чувство, тѣ всички мислятъ заради Васъ, какъ да ви помогнатъ. И като ви помогнатъ, и ви помогатъ като ви извадятъ отъ това опасно място, безъ да изгубите нико единъ косъмъ. А пъкъ сте на банкетъ, тѣ се радватъ, че сѫ могли да ви помогнатъ.

Следователно, постъпвайте като тѣхъ! Дойде нѣкой до опасно място, помогнете му! И като излѣзе отъ опасното място, дайте му банкетъ и се радвате! Това е сега нашето предназначение! Ако нѣкой се е качилъ на нѣкое опасно място, не го хукая защо се е качилъ тамъ. Това нищо не разрешава. Качилъ се е тамъ!

Та рекохъ, при сегашните условия такъвъ е животътъ. Времето отвънъ, (*небето е облачно*), показва какво е сегашното наше разбиране. Ние не можемъ да видимъ Божествената красота въ противоречията, които сѫществуватъ въ свѣта. Но когато духнатъ Божествените вѣтропе и изчезнатъ облацитѣ и стане ясно и слънцето изгрѣе наоколо, тогазъ ще видимъ Божията Любовъ, съ която Богъ ни е заобиколилъ!

Та рекохъ сега, ще ви препоръжамъ едно нѣщо: Стартѣ да се оженяте за Любовъта. Младите да се оженяте за Мждростъта. Това ви пожелавамъ сега. Ако е стара сестра, да се ожени за Любовъта. Ако е старъ братъ, да се ожени за Любовъта. Ако е младъ братъ, да се ожени за Мждростъта, знанието. Ако е млада сестра, да се ожени за Мждростъта, за знанието. Всички трѣбва да бѫдеме оженени, нищо повече. А пъкъ вашето дете, което се роди отъ това, ще го оженимъ за свободата, за Истината. И тогазъ ще имаме едно семейство, въ което хората нѣма да

умиратъ и ще станатъ безсмъртни. Докато по този начинъ се жените (*сегашния*), ще се раждате, ще се жените и ще умирате, а пъкъ щомъ старите се оженятъ за Любовта и младите за Мждростта и децата за Истината, тогава ще имате едно семейство, за което Богъ казва: “Ще се вселя между тяхъ и ще живея между тяхъ, и ще имъ бѫда Баща и ще ми бѫдатъ синове и дъщери.”

Да приложимъ сега Божията любовъ, Божията Мждрост и Божията Истина и по този пътъ да изпълнимъ Волята Божия.

“Въ Божията Любовъ, въ Божията Мждрост и скритъ животътъ. (*Три пъти.*)

6 ч. 18 м.

*11-та лекция на Учителя
4.VIII. 1937 година, срѣда, 5 ч. с.*

МЪДЪ ДА ПОТЕЧЕ

*“Духътъ Божий”
Добрата молитва*

Ще прочета нѣколко стиха отъ Посланието къмъ Галатяните отъ четвъртия стихъ [глава] отъ първия до осмия.

Трѣбва едно правилно разбиране. Всѣки денъ човѣшките духъ трѣбва да се обновяват. Запримѣръ толкозъ време вие говорите за любовта, ако ви пита нѣкой, какво нѣщо е любовта, различни отговори ще дадете. Нѣма да има единство въ Вашите разбирания за любовта. Ако ви попита нѣкой за Вѣрата, всички ще дадете различни отговори. Вашите съвращания нѣма да иматъ единство. Ако ви попита нѣкой за надеждата, пакъ нѣма да има единство въ Вашите отговори. И то ще произтича отъ простия фактъ, че вие ще искаме да дадете Вашите разбирания. Има единъ свѣтъ, дето разбиранията другояче стоятъ. Когато Вашите очи се отворятъ, вие нѣма да създадете свѣта, но вие ще го видите такъвъ какъвто е. Следователно, ще го опитате. Създаваниятъ свѣтъ ще го опитате такъвъ какъвто е, не такъвъ какъвто не е. Нѣкой пжъ художниците даватъ известни краски, представяйки известна мѣстност тракава, каквато не е. Ние казваме: “Той е много добъръ човѣкъ, или той е много лошъ човѣкъ.” И дветѣ нѣща сѫ невѣрни. Много добъръ по отношение на какво? Много добъръ по отношение пакъ на човѣка. Но ако азъ ви сравнявамъ съ онзи Божественъ принципъ, какъ ще ви сравня. Ако азъ ви сравнявамъ съ единъ човѣкъ, ще кажа: “Много добъръ човѣкъ.” Но ако ви сравнявамъ съ единъ ангелъ, какъ ще кажа? То е отношение, външна страна. Много добъръ човѣкъ, то подразбира по отношение елементарните работи, или е много добъръ или е много лошъ.

Сега думата “много добъръ” тъй конкретно много мжчно се разбира. Доброто е храната, съществената храна, съ която душата се храни. А лошъ, по отношение доброто, има отношение съ злото. И когато човѣкъ възприема и доброто и злото, то е много лошо. Представете си, че вие сте пили хубава балканска вода, следъ туй пиете малко ромецъ, малко ракийца, малко винце отгоре, за да се събуди нѣкакъвъ аперитивъ въ васъ, да се усилите, нѣкаква сила да добиете. Щомъ влѣзе ракията и ромътъ въ васъ, състоянието ви ще се измѣни. Ако пиете вода, вие ще имате едно естествено състояние. Но щомъ пиете ромъ и ракия, ще се измѣни вашето състояние. Имате единъ приятель, когото обичате, дали сте му пари на заемъ, той ви обещаль да ви върне тия пари, но не ги връща. Вашето отношение, заради парите ще се измѣни къмъ брата ви. Питамъ сега: кое измѣня отношенията? Вие гвамата ги измѣнихте. Вие и гвамата се изпитвате. Единиятъ има нужда отъ парите и другиятъ може да му услуги може да му даде пари на заемъ. Следъ туй единиятъ приятель иска да седи на думата, казва: “Да ги върне.” Другиятъ мисли, понеже му е приятель, може да не му ги върне. Приятельтъ му броиъ парите, дали въ единия или въ другия все едно. Явява се сега едно различие и най-после тѣ и гвамата се скарватъ. За какво? - За лобезните пари. Щомъ се скаратъ гвамата приятели, измѣнятъ се тѣхните чувства. Какво сж спечелили? Спечелили сж нѣщо ново, омразата е дошла. Новото е замѣстило старото. Една нова снаха е дошла. Тя е втората жена на човѣка. Доброто е първата жена, злото е втората жена. Доброто е добрия мжжъ, злото е злия мжжъ. Значи оженили се. Всѣки денъ човѣкъ се жени. Вие казвате, че човѣкъ веднъжъ трѣбва да се жени. Той днесъ се ожени, утрe пакъ се ожени. Презъ цѣля си животъ се жените, ту за едното, ту за другото. Сега вие въ женитбата разбирате това, което не е. Въ женитбата имаме законъ и съчетание и веднага съчетава нѣщо. Когато у тебе има едно съчетание, непреривно трѣбва да се проявява. Животътъ трѣбва да биде неприivenъ.

Сега азъ ви говоря, понеже десетъ деня за злото нѣма да говоримъ. Лошо нѣма да говоримъ. Що е добромъ? - Доброто е, което изкалочва злото. Що е злото? - Туй, което изкалочва добромъ. Две нѣща, които взаимно се изкалочватъ. И тогава, какво е практическото приложение? Случва се, че човѣкъ става недоволенъ отъ добромъ. Туй е възможно. И тогава злото е, което тонира човѣка. Злото казва на добромъ: "Онзи, който не е доволенъ отъ тебе, прати го при мене." И добромъ го прати тамъ. Тогава започнете да въздишате за добромъ. Като идешъ при злото, контрастъ се случва, че онзи, който е при злото, не е доволенъ. Доброто казва: "Прати го при мене." Тъй щото добромъ и злото си изпращатъ членове, които ставатъ недоволни отъ тѣхъ въ училището. Две училища сѫ: училище на добромъ и училище на злото. Две школи има въ свѣта, една школа на добромъ и една школа на злото. Когато единъ не е доволенъ отъ едната школа, другите отъ другата школа казватъ: "Пратете го при насъ, ние ще му дадемъ по-добро познание, което може да го задоволи."

Сега искаме да знаете конкретно мисълъта. Казвате: "Какво трѣбва да разбираме?" Ето какво трѣбва да разбираме. Когато нѣкой казва: "азъ съмъ господарь", какво трѣбва да разбирамъ. Щомъ ми казва: "че азъ съмъ господарь", той казва: "Всѣки, който иде при мене, трѣбва да ми служува и каквото кажа да го изпълнява добре, безъ противоречие, азъ съмъ господарь." Другиятъ казва: "Азъ съмъ слуга." Какво подразбира? "Азъ съмъ слуга" подразбира, че каквото ми кажатъ, това правя. Нѣмамъ свое мнение. Това е слуга. Вие казвате, че сте господарь. Думата ви да биде върна. Тогава каквото кажешъ, става ли. Или има ли нѣкой да те слуша. После, ако си слуга, има ли нѣкому да слугувашъ? И на кого слугувашъ?

Рекохъ, трѣбва да се пазите отъ следните криви разбирания. Единъ английски археологъ намериъ една стара златна монета. Понеже билъ много занятъ и човѣкъ на удобствата, не взелъ той самъ да изчисти монетата, как-

то той знае, но я далъ на слугата си, той да я изчисти. Казва му: "Изчисти тази монета." Слугата, като взелъ монетата, искалъ да знае монетата отъ какво е направена, започналъ да я трис и изтрилъ всичко написано. Казва: "Господарю, отъ злато е направена, изтрихъ я хубаво." Той я поглежда и остава недоволенъ. Казва: "Действително тя е златна, но съдържанието седъше въ написаното на златото отгоре." Този слуга изчистилъ, че изтрилъ съвършено написаното. И вие, като искате нѣкой пжъ да оправите вашия характеръ, вземете нѣкой пжъ, както Господъ ви направилъ, че изтриете археологически това, написаното да четете, ама вие изчиствате всичко онова, което Господъ е написалъ, пъкъ остава само златото. Идете при Господа така златни, но за Господа не е толкова важно вашето злато, отъ какво сте направени. Той го знае. Написаното е важно. По-добре да идешъ при Господа единъ гръшникъ, съ всичките свои слабости тъй както сѫ написани, отколкото да се очисти написаното и да остане само златото безъ никакво написано. И тогава ние въ живота тръбва да бѫдемъ доволни отъ такова, каквото пише сега. Сега ни най-малко не разбирайте, че азъ ви поощрявамъ да пищете вие каквото искате. Не, такива каквито сте досега, археологически една монета си ти, ще отидешъ да видишъ какво е написано. Нѣма да изтриашъ написаното въжtre. Ами че, върху тази монета има написани много хубави работи.

Ако ти си единъ ученикъ, следвай си въ училището, ималъ си обиченъ учителъ, научилъ те. Следъ като си придобилъ неговото знание, възгордеъ си се и казвашъ: "Нѣмамъ нужда отъ учителъ." Гордостта, която е дошла, говори това. Откѫде гойде тя? Този учителъ, като те учи съ любовъта, въ любовъта си къмъ тебъ ти е далъ знанието си и въ любовъта се роди гордостта. Питамъ сега: какъ може да се изправи гордостта? Или друго едно сравнение: ти си единъ младъ момъкъ, всичките моми ги считашъ като ангели, намѣришъ една мома ангелица и казвашъ, че безъ нея не можешъ да живѣешъ. Пишешъ ѝ писма любовни, че животът ти се осмислилъ, че само тя може да те подигне,

Всевъзможни работи пишешъ, но това е докато се оженишъ. Домогава ти си мислишъ, че тя е ангелица, щомъ се оженишъ, мислишъ, че е дяволица. И започвашъ да ѝ приписвашъ характерни черти, че тя ходила да хвърля око на чуждите меже, че тя не обича да говори истината, че не живее добре, че не си гледа работата, че вън къщи не седи, но обича да хойка. Ти на тази ангелица напишешъ тия нѣща отгоре. И тя остане най-после недоволна единъ денъ казва: “Азъ се развождамъ съ тебѣ”, напусне те и си замине. Питамъ сега: защо се събрахме двамата и защо се разделятъ двамата?

Вие сега вземете, азъ правя друга една аналогия: нали въсъ Богъ ви създаде, защо сте недоволни? Че Богъ ви изпратилъ, вие сте свързани съ Бога, казвате: “Безъ Бога не може да живеемъ”, пакъ сте недоволни отъ себе си. Ами че ти, като си недоволенъ отъ себе си, ти си недоволенъ отъ Господа. Казвашъ: “Азъ съмъ недоволенъ отъ себе си.” На тази ангелица нейниятъ възлобенъ ѝ приписа най-напредъ хубавите работи, а сега ѝ преписва лошите. Азъ ще ви направя едно сравнение сега. Единъ физиономистъ описва характера на Сократа, че му казва: “Ти си водилъ единъ много безпорядъченъ животъ, разгуленъ животъ, обичалъ си да лъжешъ, да поодкрадвашъ, съ жените си живеялъ много развратенъ животъ. Неговите ученици, като чуватъ това, скачатъ, искатъ да набиятъ физиономиста, какъ твой той съмѣ тaka да обижда тѣхния учителъ. Сокрътъ казва: “Право говори, каквото каза е право. Такъвъ бѣхъ, но съ усилие измѣнихъ живота си. Сега не съмъ такъвъ, едно време бѣхъ такъвъ.” Тази ангелица, казва твой на своята възлобена, туя което ми приписва, е право, но едно време бѣше тaka, но съ усилие сега не съмъ такъвъ.” Така се разрешава въпростътъ. Друго разрешение въ свѣта нѣма. Хората си приписватъ много нѣща.

Запримѣръ вие тукъ преди нѣколко дена разрешавахте въпроса за кръста. Дошли сте и разисквате единъ въпросъ ни въ клинъ ни въ ръкавъ, какво нѣщо е кръстътъ, дали трбва да го почитаме или не. Че тогава вие нищо не сте

разбрали. А любовъта ние уподобяваме на човѣшкото сърдце, вѣрама уподобяваме съ кръста, надеждата уподобяваме съ комвата, символично. Що е кръстътъ? - То е вѣрама въ човѣка. Щомъ имашъ вѣра, имашъ кръстъ. Кръстътъ разрешава всичките мѫжнотии. Той е, който поощрява човѣка въ знание, мѫдростъ. Кръстътъ ще ви научи. Че вие какво разбираете подъ думата кръстъ? - Страдание. Страданията азъ разбирамъ цѣлъ единъ свѣтъ. Страданията отварятъ пѫти за Божествената Мѫдростъ, за да разберемъ тайните на живота. Страданията сѫ едино благо. Нашите страдания сѫ благо за другите. Следователно, страданията сѫ отъ времененъ характеръ. Грѣхътъ и той е отъ времененъ характеръ. Грѣха така изглежда Богъ отъ насъ, както азъ мога да изгладя нечистотите комуто и да е. Азъ съмъ хирургъ и може да рѣжа онова, нагнилото мѣсто въ организма. Грѣхътъ не е нѣщо сѫществено. Престъплението не е нѣщо сѫществено. Всичко туй като помия ще замине и човѣкъ ще остане чистъ. Сега вашето заблуждение е, че вие мислите, че грѣхътъ е нѣщо, което не може да се очисти. За мене е така.

Вие мислите за кръста. Вие носите множество кръстове. Нѣмамъ нищо противъ никакъвъ кръстъ. Но рекохъ, вѣра трѣбва да имате. Когато говорите за кръста, вѣра трѣбва да имате. Символъ е кръстътъ. Затова вчера се скараха тукъ и дигнаха шумъ. Искаме да наложите Вашите убеждения, какво вие мислите за кръста. Може да имате каквито искаме убеждения, но всѣки отъ васть, вие всички сте кръстове. При това, когато дигате шумъ, вие сте живите кръстове и казвате тогава: "Не трѣбва да се почита кръста." Човѣкъ е кръстъ. Вие сега туряте кръста вънъ отъ себе си. Вие сте, които клеймите кръста, вие сте, които го чистите. Живѣешъ добре - чистишъ кръста, живѣешъ зле - цапашъ кръста. Кръстътъ не е извѣнъ човѣка. Човѣкътъ е кръстъ. Човѣкъ е, който вѣрва; човѣкъ е, който люби; човѣкъ е, който се надява. Рекохъ, така разбирайте. Не разбирайте, както децата разбиратъ. Въ езически вре-

мена, хората сж имали други разбирания. Ние сме станали малко по-възрастни.

Ама, Въжтрешната страна на кръста? Кръстът е емблема на Мждростта. Сърцето е емблема на Любовта. А кръстът е емблема на Божията Мждрост. Следователно ти емблемата, кръста не само ще го туришъ, но ще го разбирашъ и не само ще го разбирашъ като българинъ, ще го разбирашъ като англичанинъ, като французинъ, като славянинъ, като индусъ, като негъръ, като какъвто и да е. Че кръстът е навсъккоже потръбенъ въ живота. Апостолъ Павель казва: "Ще се похваля съ кръста Христовъ." Какво подразбира той? Единъ човѣкъ, който иска да ми покаже, че той обича кръста, тръбва да го обича. Той тръбва да има единъ чистъ езикъ. Чистъ езикъ тръбва да има като свѣтлината. Като онази кристална Вода тръбва да бѫде чистъ езикътъ. И човѣкъ, който разбира кръста, има много мекъ езикъ. Човѣкъ, който нѣма мекъ езикъ, не е разбралъ кръста. Той тепърва има да го разбира.

Вие имате едно криво понятие за кръста. Говори се за единъ новъ кръстъ въ свѣта. То е другъ въпросъ. Хората сж създали единъ кръстъ, който нѣма нищо общо съ Божия кръстъ. Има два кръста: единиятъ - човѣшки кръстъ, другиятъ - Божественъ кръстъ. Ония порядки, наши разбирания, които ни създаватъ мжчнотии, сж единъ кръстъ, отъ който ние тръбва да се освободимъ. Грѣховетъ, които ние правимъ, това сж единъ кръстъ, отъ който тръбва да се освободимъ. То е нашиятъ кръстъ, ние го създаваме. То е единъ порядъкъ на нѣщата, който ние създаваме. Ти искашъ да бѫдешъ господаръ - ти си създавашъ новъ кръстъ. Ти искашъ да бѫдешъ силенъ човѣкъ, да правишъ каквото искашъ безъ да отговаряшъ - ти си създавашъ единъ новъ кръстъ. Нѣкои хора се разпъватъ и страдатъ. Писанието за него казва: "Проклетъ всѣки, който виси на единъ кръстъ направенъ отъ дѣрво." Проклетъ онзи, който виси на единъ кръстъ направенъ отъ дѣрво. Следователно ако вие създавате кръста, не че вие създавате кръста, но ако тукъ

на планината вие създавате единъ новъ кръстъ. Срещатъ се нѣкои, не се обичатъ заради своите възгледи и още на Бога служатъ. Скарали се, не искатъ да се примирятъ. Де ви е любовъта. Двама, които не може да изправите вашите погрѣшки, де ви е Вѣрата, де ви е кръста? Казва Христосъ: “Който може, да дигне своя кръстъ.”

Та рекохъ, азъ съмъ наумилъ да ви дигна всинца. Всинца ви ще дигна на гърба и ще ви нося. Въ нѣкоя хубава вода ще ви изтърся всички ви, въ най-хубавата вода и ще река: “Омийте се въ онази Божествена вода!” Тукъ дяволътъ е създалъ единъ кръстъ, който вие сте дигнали на гърба си. Вие вървите, ученищите и погрѣшно сте дигнали не Божия кръстъ, но дяволския кръстъ. Казвате: азъ ще се похваля. Че онзи, който дигналъ меча си и убива хората, този убилъ, онзи убилъ, казва: кръста нося, Вѣра имамъ. Той върва въ ножа и мой е кръстъ.

Сега азъ искамъ да ви наведа, колко сте юнаци. Дойде нѣкой при тебе и ти каже: “Много лошъ човѣкъ си.” Ти му кажи: “Колко сладъкъ езикъ имашъ, медъ кane отъ него.” Вие ще кажете: “Това не е Вѣрно.” Че кажи му, това е Вѣрното. Медъ кane отъ езика. Защото като му кажешъ, “Колко си хубавъ, медъ кane отъ езика ти”, ти говоришъ истината. Той като каже: “Колко лошъ човѣкъ си”, отъ неговия езикъ тече лошото. Ти вземашъ неговото лошо и го туряшъ на себе си. Ти като кажешъ: “Колко добъръ човѣкъ, медъ кane отъ езика ти”, значи отъ твоя езикъ да потече медъ. Когато отъ неговия езикъ тече горчиво, отъ твоя езикъ да потече сладкото. Ако отъ твоя езикъ потече горчиво, вие и двама сте едно и сѫщо нѣщо. Нѣма различие, култура не може да има. Каже ти нѣкой, колко скържавъ човѣкъ си. Каки му: “Колко сладко говоришъ, за пръвъ пътъ слушамъ такива сладки думи.” Да потече хубавото.

Ще ви разправя единъ примѣръ. Дойде една млада жена, че казва: “Срещнахъ още една млада и тя ми казва сега: този, тѣхниятъ учитель го считатъ за светия, но много му играятъ очите.” Рекохъ, колко хубаво говори, че игра-

ята очитъ ми, живъ човѣкъ съмъ, ще играятъ и благодаря на Бога. Много хубаво, вѣрно казва, че играятъ очитъ ми. - "Ама, казва, не е толкозъ святы човѣкъ." - Много право говори. Сега се уча да бжда святы човѣкъ. Че какво има, тя си мисли сега нѣщо. Какво разбира тя подъ думата, че не е святы. Какво трѣбва да ѝ се отговори на тази мома? По другото правило трѣбва да я нахукамъ. Право си мисли, тя като се огледала въ мене, видѣла себе си. Нищо повече. И действително, азъ зная, има единъ законъ. Като го дойда въ положението на единъ грѣшень човѣкъ, всѣкога една седмица чувствувамъ неговото състояние, като че съмъ оцапанъ, грѣшникъ, неразположенъ, всичко туй въ мене бушува, следъ една седмица или единъ месецъ се очистя, пакъ стана чистъ. Дойде нѣкой добъръ човѣкъ, веднага чувствувамъ неговата добрина, радостенъ съмъ, веселъ съмъ. Зная, това не е мое. Негово състояние е.

Та рекохъ, вие понѣкой пжть не различавате тия състояния. Дойде нѣкой неразположенъ, ти си неразположенъ; дойде нѣкой разположенъ, ти станешъ разположенъ. И едното и другото не е твое. Рекохъ сега, бждете герои! И разбирайтѣ нѣщата. Менъ не може да ме обвините въ едно нѣщо. Азъ съмъ изворъ, който тека. Ако дойде нѣкой и си излѣе водата върху мене, придалъ ли ми е нѣщо? Тази вода отъ шишето той вземалъ отъ мене, после дойде излѣе отгоре ми. Казва: "Едно шише вода излѣхъ." Право ли е? И въ този смисълъ рекохъ: единъ баща не може да върши престъпление. Една майка не може да върши престъпление. Единъ богатъ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, не може да върши престъпление. И единъ сиромахъ не може да върши престъпление. Сиромахътъ може да направи престъпление като грѣшенъ стане богатъ и богатиятъ като грѣшенъ стане сиромахъ и той ще извърши престъпление. Ако той е богатъ има синове и дъщери и раздава имането си на хората, той ще извърши престъпление въ очитъ на своите синове и дъщери, тѣ ще го считатъ престъпникъ. Тѣ ще кажатъ: "Той е глупавъ, раздава всичко на хората,

насъ остави да страдаме.” Той предъ очитѣ на синоветѣ си и дъщеритѣ си минава като престжпникъ, който нѣма никакво задължение. И единъ сиромахъ ще направи едно добро, като иде и обере единъ богатъ човѣкъ, вземе му паритѣ, че ги даде на своите синове и дъщери. Казватъ: “Уменъ човѣкъ е баща ни, оставилъ ни наследство, добъръ човѣкъ е.” Тѣ не искатъ да знаятъ, че баща имъ ги краль тия пари. Тѣ го считатъ за светия. Това сѫ редъ разсѫдения, тѣ спадатъ къмъ човѣшкия свѣтъ. Въ дадения случай вие се влияете отъ мнението, което хората даватъ за васъ. Тѣ сѫ прави.

Рекохъ сега, да се не спирате върху личните нѣща, понеже азъ ще ви кажа, всички вие сте добри. Другъ аргументъ, че сте много добри да ви докажа, защото, ако не сте добри, азъ не бихъ ви учили. Азъ, че ви уча, вие сте много добри. Сега похвалявамъ себе си. Да кажа, че сте лоши, тогава укорявамъ себе си. Ще кажа, много сте добри! Пъкъ и вие ако не мислите, сега ще докажа другото съ сѫщия аргументъ. Азъ доказвамъ, че вие сте много добри, понеже ви уча. Пъкъ и вие ме считате за добъръ, защото ако не ме считате за много добъръ, при мене нѣмаше да го дадете. Сега логически разсѫждавамъ. Ако вие не ме считахте за много добъръ, вие при мене не щѣхте да припарите. Сега и вие и азъ мислимъ правилно. Азъ мисля, че сте много добри, пъкъ и вие мислите, че азъ съмъ много добъръ. Ако вие не мислѣхте, че съмъ много добъръ, нѣмаше да го дадете при тази мъгла на този върхъ. Пъкъ ако азъ не мислѣхъ, че сте много добри и азъ нѣмаше да дойда въ тази мъгла.

Сега азъ разсѫждавамъ. Ако бѣхъ казалъ само, че вие сте много добри, щѣше да остане въ ума ви една идея, че имамъ нѣщо друго въ ума си, една малка подигравка. Понеже рекохъ, че и вие мислите така, тогава квитетъ е, противоречие нѣма. После ако бѣхъ казалъ, че азъ съмъ много добъръ и за васъ нищо не кажа, тогава щѣхъ да оставя друго едно противоречие. Сега разсѫдението е право, и вие сте много добри и азъ съмъ много добъръ. Сега и вие и азъ да бѫдемъ много добри, да изпълнимъ волята Божия. Да изпълнимъ волята Божия, понеже сме много добри. Сега вие сте много

добри и азъ съмъ много добъръ, тия добрите да извършимъ волята Божия тъй, както никой другъ не може да я извърши. И може да я извършимъ сега.

Рекохъ сега, ние започваме да живеемъ въ Бога, да прославимъ Бога, не за себе си, не за общество, да живеемъ за Слава Божия въ свѣта, да дойде Царството Божие на земята, да биде Волята Божия на земята между насъ. Да изпълнимъ Волята Божия, както Богъ желал. Господь мълчи сега и очаква ние единъ денъ да признаемъ, че Богъ е много добъръ. Той е съвършенъ. Туй трбва да го признаемъ. Сега Богъ е призналъ, че ние сме много добри, сега и ние трбва да признаемъ въ насъ, че Богъ е много добъръ и тогава да по-жертвуваме всичко заради него, да сторимъ неговата воля. Усъвършенствуването, спасенето на човекъ, бѫщащето благо е тамъ да струваме Неговата воля. Сега на Васъ азъ нѣма какво да ви угадамъ, нито вие на мене, понеже сме добри. Азъ въ Васъ напълно вѣрвамъ, че сте напълно добри. И вие въ мене вѣрвате, че съмъ добъръ.

Ще туримъ човѣшкото сърдце на място, ще туримъ човѣшкия кръстъ на място, пъкъ и котвата ще туримъ на място. Кръстътъ - това сж човѣшките ръце, котвата - това сж човѣшките крака, сърдцето - това е човѣшката глава. Съ главата си лобишъ, съ ръцетъ си ще вѣрвашъ, съ краката си ще се надявашъ. Съ краката вѣрвишъ, съ ръцетъ работишъ, съ ума си ще мислишъ. Защото главата се роди отъ сърдцето. Вие казвате: "Сърдцето е майка на човѣшкия умъ." Вашите разбирания сега сж малко различни. Вие считате сърдцето майка, то роди ума ви. Затова сърдцето и умътъ сж свързани. Умътъ е възлюбения синъ на сърдцето. Тъ се много обичатъ. Майката е тази. Но тази майка ние я наричаме Божествената дева, която роди всичко въ свѣта.

Та рекохъ, това сж новите възгледи. Когато вие видите вашата ръка, това е то човѣшката воля. То е онзи принципъ, който подтиква човѣка да мисли, да работи, да твори, да създава. Ръцетъ - това сж кръста, който създава нѣщата. Понеже както създавате добритъ нѣща, така създавате

и страданието. Страданието се ражда въ творчеството. Който не твори, може да не страда. Но всички, който иска да твори, ще създава и страданието. Богът, който създава свърта, създава и кръста.

Рекохъ, не туряйте Вашия умъ да служи на Вашето сърдце. Ще турите, Вашето сърдце да служи на Вашата душа. Ще турите Вашите крака да служатъ на Вашия духъ. Камо ги съедините, турете всички да служатъ на Бога, на този Въчния, къмъ Когото се стремимъ, отъ Който сме излъзли, къмъ Когото отиваме. Ще туримъ всичко туй: и ръцетъ, и краката, и сърдцето, и ума, и душата, и духа, всичко каквото имаме, да извършимъ Волята Божия, да дойде Царството Божие на земята, както е горе на небето. Да биде Волята Божия както горе, тъй и долу.

Сега и вие много добри и азъ много добъръ, вие много любещи и азъ много любящъ, вие много вървящи и азъ много вървящъ, вие много онадеждени и азъ много онадежденъ, всички ще тръгнемъ въ единъ пътъ да извършимъ Волята Божия на земята. Желая сега, като слъзвете оттукъ, отъ устата ви да тече медъ. Тъй да потече, че всички пчели да се събератъ наоколо, да взематъ този медъ, да го носятъ въ своя кошеръ. Единъ денъ да се тури това: “Това е медътъ, който излъзе отъ устата на вървящите, на които отъ езиците медъ потече.”

Желая сега медъ да потече отъ езичетата, не само отъ устата, но отъ сърцето, отъ ума ви, отъ душата, отъ духа ви, на всичките медъ да потече. Да дойде великиятъ балсамъ за изцеление на свърта.

Богът е Духъ и които Му се кланятъ съ Духъ и Истина да му се кланятъ!

*12-та лекция отъ Учителя,
държана на Молитвения върхъ при Второто езеро,
6 августъ 1937 г. петъкъ 5 ч. с.*

КАЧЕСТВА НА УМЪТЬ, СЪРДЦЕТО И ТѢЛОТО

*Голѣма мъгла и влага.
Отъ нѣколко дни, не се дига;
обаче е много магнетично времето.
Всички събрани на върха на тази височина
за молитва! Все пакъ ситно ржми!*

(Учителът дойде на опредѣленото време и седна на камъка.)

Размисление. (Мълчание 10 минути)

“Духътъ Божий”

Добрата молитва

(Учителът отвори Писанието:) Йоана 10 гл. 7, 8, 9, 10, 11 ст.

Много пъти сте чели тѣзи думи. Единъ инструментъ се познава не само по външната си форма. Може да се разгледа какъ е направенъ. Вземете единъ инструментъ както цигулката. Най-хубавите цигулки сѫ направени отъ Страдивариусъ. Една цигулка се познава по качеството на своя тонъ. Има едно съчетание на формата. Съчетание отъ самия материалъ, отъ който цигулката е направена. И тонътъ, който тя издава. Туй е едно външно уподобление.

Човѣкъ се познава по три нѣща. По качеството на своя умъ, по качеството на своето сърдце и по качеството на своето тѣло. За да бѫде човѣкъ добъръ, той трѣбва да има три качества. Качество[то] на добрия умъ седи въ това, че той носи свѣтлина и въ най-мрачната нощъ. Тамъ, дето ходишъ, ще ти бѫде свѣтло. Качество[то] на доброто сърдце носи топлина; че и въ най-голѣмия студъ ще бѫде около тебѣ топлина. А качеството на тѣлото носи въ себе си сила и здраве. И дето отивашъ, ще преодолявашъ всичките

мъжчнотии. Ако имашъ тия трите качества, ти си човѣкъ въ тази смисълъ. Може да ти говорятъ нѣкоу за истината, може да ти говорятъ за любовта, това сж само външни изрази. Ако въ любовта едновременно не присъствува свѣтлината, топлината и силата, това не е любовь. Ако въ доброто не присъствува едновременно свѣтлината, топлината и силата, това не е добро. Ако въ правото не присъствува едновременно свѣтлината, топлина и сила, това не е право.

Нали ние сме дошли да слугуваме не на себе си. Ако на себе си слугувате, всичк[о] ще имате и на прасета ще станете. Който слугува на себе си, безъ разлика дали си светия, въ момента, въ който ще почнешъ да слугувашъ на себе си, ти си мъртвъ. Ти ще станешъ на каль, на пръстъ, на прахъ, на всичко и нѣмашъ никакво бѫдеще. И ако хората умиратъ и питатъ защо умиратъ? Рекохъ, защото слугуватъ на себе си. Днесъ е пробенъ денъ. Свѣтътъ навънка е затворенъ, всичко е затворено. Значи, денътъ иска да ви покаже колко може да бѫдете силни въчтре въ себе си. Вие какво може да направите. Вие досега сте уповавали на кого? На баща си, на майка си, на децата си, на приятелитъ си. Жената е уповавала на мѫжа си, майката - на децата си, на синове и дъщери. Онѣзи патриоти уповаватъ на народа си. Азъ да ви покажа, идете на гробищата, все ще видите навсѣкѫде паметници на майки, на бащи, на възлюбени. Все паметници иматъ. Питамъ: де е смисълъ на живота?

А щомъ вљезнете въ трикачествения свѣтъ, качествата на човѣка сж свѣтлината, топлината и силата. Тамъ нѣматъ никакви паметници и никѫде нѣма надгробни плочи. Нѣма да срещнете нѣкой човѣкъ да плаче, че е нещастенъ, че не му върви въ този свѣтъ. Тамъ на всички върви по медъ и масло. И въ този свѣтъ, дето сѫществува туи неразбиране, тамъ сж страданията. Казваме: "Какво да правимъ?" Рекохъ ви какъ може да излѣзете. При свѣтлия умъ човѣкъ никога не се спъхва. Ти можешъ да се спънешъ отъ живота на единъ човѣкъ или отъ неговите постъпки. Та, ако въ двора ми влѣзе едно говедо и си остави своите

изпражнения, тръбва ли азъ да си изгубя мира отъ това животно? Ще взема единъ прътъ и ще го изпъся навънка. Ще взема лайната му и ще ги очистя. И ще бъда веселъ. Какво има да се занимаваме съ животните? То споредъ своите разбирания си върви. Какво има ние да се занимаваме съ животните, да имъ даваме заповѣди на къде тръбва да ходятъ. Животното накъдето ходи, тамъ си остава своята визитна картичка.

Сега може да се каже, че когато крадецътъ дойде въ дома ви, какво ще ви остави за споменъ? Той може да ви задигне или нѣкое агне, или нѣкоя кокошка, или пуйка, или кесията ви съ парите ви. Той все ще остави нѣщо за споменъ, да го помните. Е, когато дойде нѣкой лошъ духъ въжtre въ васъ или една лоша мисъль, какво ще ви остави въ ума ви? Питате какво е реалното? Че ако дойде една лоша мисъль въ ума ви, не я ли виждате? Или ако дойде едно лошо чувство, не го ли чувствувате? Или ако дойде една лоша постъпка, не я ли виждате? Досега вие какво сте правили съ вашите лоши постъпки, съ вашиите лоши мисли, и съ вашиите лоши чувствувания? Изпъди лошата мисъль навънка! Каквата нечистотия е оставила, очисти я и забрави. Изпъди лошите чувства навънка и каквито нечистотии съ оставили, очисти ги и забрави! Изпъди лошата постъпка навънка, очисти я и не мисли за туй. Нищо повече! Остави да си вървяте по своя пътъ. Пъкъ нали съвременниятъ културни модерни къщи хората си ограждатъ къщите съ врати и огради, да не влѣзе нѣкое говедо.

Азъ зная само единъ примѣръ, едно изключение, което се е случило въ Америка. Студентите, които били недоволни отъ председателя на единъ Уелски университетъ.* Та, президентътъ ималъ единъ много хубавъ конь. Особено недоволниятъ студенти заигратъ коня и го завеждатъ на третия етажъ. И цѣлата нощъ конътъ въ университета се училъ, се разхождалъ. Влиза председателятъ сутринъта, гледа: конътъ му тамъ, на третия етажъ, разхожда се изъ

*Вероятно става дума за Йелския университетъ

коридорите. И взъло му после много време, да се снеме конът от тамъ, че не му е мястото тамъ. Но мислите ли, че този конь самъ се е качилъ тамъ горе? Студентите сж го качили горе. Защо? Защото сж били неразположени спрѣмо президента.

Така и въ Вашия университетъ, Вашите студенти, все ще изкаратъ Вашия конь на третия етажъ. И какво трбѣба да правите? И сега въ модерна Америка е станало това Веднъжъ преди 50 - 60 години сж го направили студентите въ Уелския университетъ. Но какво е претърпѣль този президентъ да снеме коня си отъ тамъ? - Развалилъ стълбите, за да снеме коня си. Но тия студенти не спиратъ тамъ. Единъ денъ единъ отъ студентите срѣща президента и казва: "Извинете, господинъ президенте, на председателя казва, заднитъ колела на Вашето бжги сж турени отпредъ, а преднитъ колела сж турени отзадъ." Слиза порфесорътъ, гледа, тъй е. Той се пооглежда, не ги знае тѣзи, които сж направили това. Взима пакъ заднитъ колелата, туря ги отпредъ, а преднитъ колелата, че ги турга отзадъ. Намѣстилъ ги. Единъ денъ, той вече се домогналъ до тия, които искатъ да го компрометиратъ. Ималъ той нѣкоже наблизо бостанъ, насаденъ съ дини. И те искали съ туй бжги да крадатъ дините и после да оставятъ бжгите въ бостана. Да кажатъ, че президентътъ го оставилъ тамъ. Обаче президентътъ се престорилъ, облѣкълъ се въ ученически дрехи и влиза между тѣхъ и той да краде дини. И той върви съ тѣхъ. Единъ пжъ отишълъ, втори пжъ отишълъ и на третия пжъ, той се обръща и казва: "Boys!"* И тѣ го познали. И той ги оставилъ. И отъ тамъ настине никаква кражба нѣма.

Та сега ви рекохъ, гледайте да хванете тѣзи, които изкарватъ Вашия конь горе на третия етажъ; онѣзи, които размѣстватъ заднитъ колелата отпредъ и преднитъ отзадъ; и онѣзи, които ходятъ да обиратъ дините отъ бостана ви. Защото има единъ законъ: човѣшкото развитие върви по единъ правиленъ, основенъ законъ. Вие не може да има-

*boys - (англ.) момчета

те свѣтлина, не може да имате топлина, вие не можете да имате сила, ако Богъ нѣма разположение, ако не е отворенъ Богъ къмъ васъ. И ако Богъ не е отворенъ къмъ васъ, и ако вие не сте отворени къмъ Бога, до никакви постижения не може да доидете. Две нѣща се изискватъ: вие трѣбва да бѫдете отворени къмъ Господа, и Господъ трѣбва да бѫде отворенъ къмъ васъ. Тогава ще има туй, което наричатъ имплоксъ (*инфллоксъ*). Туй, което иде отъ Бога, Духътъ е, който е слезъл отъ невидимия свѣтъ. Връзка може да имате.

Та рекохъ, щомъ вие сте неразположени духомъ, съ това вие се затваряте за невидимия свѣтъ. Щомъ вие сте разположени духомъ, вие се отваряте за невидимия свѣтъ и тогава сте отворени за невидимия свѣтъ, а сте затворени за обратния свѣтъ на злото. Щомъ вие сте отворени за небето, тогава и Богъ е отворенъ за васъ. Тогава вие сте затворени за долния свѣтъ, а сте отворени за горния свѣтъ. Или казано е въ Писанието: “Ако вие нѣмате вѣра къмъ Бога.” Първото основно правило: ако нѣмате вѣра къмъ Бога и ако нѣмате любовь къмъ Него, вие не може да бѫдете отворени за възприемане на Неговия Духъ. Щомъ имате вѣра къмъ Бога и щомъ имате любовь и Богъ ще бѫде отворенъ заради васъ. И тогава може да имате на разположение всичко онова, каквото искаме.

Сега туй може да опитате. Не е въпросъ за вѣрване, да ви убѣждавамъ. Но това сж нѣща, които въ живота ще ги опитате. Но туй трѣбва да ги опитате, че да не забравите. Защото често, когато човѣкъ изгуби равновѣсното на духа си, той забравя, че въ свѣта Богъ е, Който изправя свѣта. Ако свѣтътъ е лошъ, не сме ние, които може да го изправимъ. Когато има суша, ти можешъ да имашъ добромъ желание, но не си ти, който можешъ да дадешъ влагата. Отъ Бога зависи, ако Той изпрати дъждъ! И всичките страдания на расстенията, които страдатъ за вода, Той може да ги поле. Ние можемъ да желаемъ да има свѣтлина и топлина. Но свѣтлината и топлината не зависи отъ насъ. Ако Богъ изпрати своята свѣтлина и топлина, всички

растения свѣтлина ще иматъ предостатъчно; пъкъ ако не изпрати, ще има една оскѫдица.

Та рекохъ, само когато Богъ изпрати своята свѣтлина въ Вашия умъ, и само когато Богъ изпрати своята топлина въ Вашето сърце, само тогава, когато Богъ изпрати своята сила въ Вашето тѣло, азъ говоря за тѣлото въ една специфична форма: тѣло, въ което за бѫдеще ще живѣемъ, а не тѣло, съ туй, съ което сега живѣемъ. Не едно тѣло на немощь, тѣло въ което сега живѣемъ. Нали? Тѣло - това е духовното тѣло на човѣка, което носи Неговите блага. И всичките бѫдещи богатства сѫ скрити въ туй духовното тѣло. И когато Писанието говори да се родятъ хората изново, подразбира влизане на човѣка като пълновѣзрастенъ да живѣе въ своето тѣло. Защото безъ тѣло вие не може да бѫдете наследници. Необходимо е умъ, необходимо е сърце, необходимо е едно тѣло. Това е завършването на мироцото битие!

Та сега, които сте слушали Словото, до сега се е проповѣдало: Имайте вѣра! Безъ вѣра не може да се угоди на Бога. Тогава рекохъ, приложете сега на вашата вѣра. Новото Учение се отличава съ това, че то влага вече не вѣрама за основа, но влага Любовъта за основа. И апостолъ Павелъ самъ загатва: "Три велики, казва, добродѣтели има, но най-голѣмата е Любовъта." Въ вѣрама ти само ще отлишишъ, че различавашъ кое е добро и кое е зло. Ти ще имашъ единъ разуменъ животъ, а въ Любовъта ти ще реализашъ въ себе си Божественитѣ блага. Ти ще бѫдешъ вече като едно плодно дърво, отъ което, другимъ ще могатъ да се хранятъ. И ти самъ ще се хранишъ. Това е Любовъта! Това е Дѣрвото на живота. И докато човѣкъ не почне да се храни съ тази храна на Любовъта, той не може да възкръсва. И понеже всички се гответе за възкресение, то всички, който яде отъ храната на Любовъта, той ще възкръсне. Любовъта е, която възкръсява.

И казва Христосъ, като казва: Азъ съмъ вратата, презъ тази врата като влѣзнете, вие ще научите, какво е Любовъта. Вѣнка отъ тази врата, вие не можете да научите,

какво е Лъбовъта. Като минеме презъ тази Врата, Той казва, че е вратата. И Той казва, че паша ще намъриме. Всичко въ изобилие ще намъриме. Това е закона на Лъбовъта. И въ Лъбовъта всъку страхъ престава. Докато Лъбовъта не е дошла, човѣкъ се страхува; докато вие се страхувате, вие сте въ закона на Вѣрата. Ти Вѣрвашъ. И Вѣрата е била Възпитателка на човѣка досега. Тя го е Възпитавала. И тя е внесла отлични работи въ него, да разпознава какво нѣщо е доброто. Цѣлата съвременна култура, въ която хората живѣятъ, се дължи на Вѣрата. Вѣрата е създала всичко. Мойсей, който изведе израилския народъ изъ пустинята, гаде имъ онзи, Великия законъ. Казва: "Да възлюбишъ Господа Бога Твоего." Дотогава докато евреите не бѣха въ състояние да разбератъ този законъ, остана само съ едно: "Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичката си сила и ближния като себе си." Христостъ ги тури тия гвата закона.

Та, започнете съ това. Турете въ действие, не да се откажете отъ Вѣрата си. Но направете Вашата Вѣра да служи на лъбовъта ви сега. Азъ правя следуещето сравнение. Азъ считамъ лъбовъта, уподобявамъ я на тѣлото на човѣка. Тя е реалното. Споредъ мене, като се говори тѣло и лъбовъ, азъ разбирамъ едно и сѫщо нѣщо. А подъ Вѣра и надежда, разбирамъ дѣсната и лѣва страна на човѣка - дѣсния и лѣвия кракъ, и дѣсната и лѣва ржка на човѣка. А подъ духъ разбирамъ главата на човѣка, която носи Духа. Питамъ кѫде е Духътъ? Духътъ е, който живѣе въ тѣло. Главата е емблема на Духа. А тѣлото ни е емблема на Лъбовъта. Кое е тѣло? Туй, което те носи, то е лъбовъ. Ти живѣешъ въ Лъбовъта, и не я познавашъ. Де е Вѣрата? ---- Дѣсната и лѣва ржка, а надеждата е дѣсния и лѣвъ кракъ, съ които се движите. Краката сѫ, съ които се движи човѣкъ. А за сега хората разбиратъ сърцето - онзи малъкъ уදъ, който прекарва всичката кръвъ презъ цѣлото тѣло. Това разбиратъ хората днесъ. То е едно отъ помещенията на Лъбовъта. Едно отъ жилищата, отъ многото жилища на Лъбовъта.

Това е сърдцето. Но цълото тѣло, въ което ние живѣемъ, то е място на Любовта. И ние живѣемъ въ него. И затова сега само трѣбва да служимъ.

Нека остане сега сѫществената мисълъ, всичко въ живота, което желаете, може да се постигне, само по закона на Любовта. Каквото пожелаете, безъ Любовь нищо не може да се постигне. Ако искаме да се постигне, да остане съ васъ, само Любовта е въ състояние да го реализира. Когато Любовта почне да действува, тогава ще се съединятъ и Вѣрата и надеждата, ще станатъ едно цѣло. Вѣрата е усь на Любовта и надеждата е усь на Любовта. Така сж тѣ. Единъ органъ е Вѣрата. Тогава отъ това гледище, умътъ е сила и сърдцето е сила, които работятъ за постиженето, за придобиването на ония блага, които Любовта носи въ себе си. Любовта е изражение на Божия Духъ. Богъ е, който чрезъ Любовта си се прави известенъ на нашата душа.

Та рекохъ, помнете тримѣтъ качества. Свѣтлина въ вашия умъ. Да има всѣкога въ ума ви свѣтлина, и въ сърдцето ви топлина; понеже безъ топлина, сърдцето ви не може да функционира. И умътъ ви безъ свѣтлина не може да функционира. И тѣлото безъ сила и то не може да функционира. И ние казваме, че Богъ е Любовъ, нали? И ако ние живѣемъ въ Божията Любовъ, каквото има да се беспокоимъ? Нѣкой казва, че се е влобилъ, а пѣкъ е недоволенъ. Ако тѣлкувате тази мисълъ на турски "любенъ" - "бенъ" и "ало". "Бенъ" значи азъ. Влобенъ, значи, въ себе си. На кждето ходи, мисли, че е влобенъ, а нищо повече нѣма, не е. Той мисли, че е влобенъ. Да си влобенъ въ себе си, нищо не можешъ да постигнешъ. Та отъ памти вѣка, ние сме влобени въ себе си. Та, отъ сега ще се учимъ да се влобимъ въ другого - въ Бога. Досега ние казваме: "Влобенъ съмъ." Е, въ кого? Въ себе си си влобенъ. И влобените хора всѣкога сж много чувствителни, докачливи. За най-малките работи тѣ кипватъ. Влобениятъ най-малкото го докача. Пѣкъ азъ ви говоря за една Любовъ, която цѣль океанъ не може да я изгаси! Разби-

рашъ, не може да я угаси! И казваш, че му откраднали сърдцето. Чудни съх хората, като мислят, че любовта имъ може да се открадне. То е все таку да ме убеждава някой, че слънцето го откраднали или че земята я откраднали. Тя не може да се краде. Къде ще я туришъ. И слънцето, ако го откраднешъ, къде ще го туришъ? Така не се самоизлъгвайме, че любовта ви може да се открадне. Това е едно самозаблуждение. Не мислете, че вашата свътлина може да се изгаси. Свътлината на Любовта никое същество на свътта не е въ състояние да я изгаси; и топлината на Любовта никое същество не е въ състояние да я изгаси; и силата на Любовта никое същество въ свътта не може да унищожи! Туй тръбва една аксиома да биде!

Сега водата се мъчи да изгаси, тя иска да ви направи малко, да не ви изгорятъ. Защото огънът е толкова силенъ, та да не изгорятъ книгите ви. Та тази мъгла е дошла сега при васъ, понеже говоря за големия огънъ, че тя е дошла на гости, ако стане пожаръ? Но както виждате и понеже тя е дошла на гости, тя се е превърнала на пара горе и ни обгръща наоколо, та любовъ изпраща. Сега всичките тези безбройни същества, които съх дошли малко да се запознатъ съ васъ, да ви пощадватъ, да пратятъ поздрави. Този ви цълуне, онзи ви цълуне, все ви цълуватъ. Днесъ ще имате хиляди цълувки, дали искаме или не, ще бъдете цълувани до София. (*Някои приятели, Веднага следъ слизане отъ молитвения върхъ, ще отпътуватъ за София.*) И азъ ви рекохъ, ако единъ денъ искаме да имате цълувки, да имате днешния денъ, това съж Божественикъ цълувки. Сега понеже всичко въ тайна става, да не вижда свътата. Всичко е въ тайна скрито, да не знае никой, че съж ви цълували. Другояче ще стане цълъ въпросъ, отъ гледището на вашия моралъ. И вие си казвате: “Накваси ни дъждътъ.” Не, не, никакво наквасване не е това! Цълувки съж това. Та, отъ туй наквасване, като цълунатъ една мома, че остане малко нѣщо отъ слонките. Та, дъждътъ остави нѣщо отъ себе си. Че е нѣщо реално. А този вътъръ, който полъхва, и той е дошъл сега, той

представлява, той е депутатъ. И той цѣлува сега; той навсѣкѣже прегръща и обгръща.

Питамъ сега: вие какво бихте желали да имате? Едно време много хубаво! Да видите слънцето да изгрѣе навънка. И досега вие сте имали външното слънце, не вѫтрешното. Сега външното слънце е отъ вѫтре. А външното [вѫтрешното] слънце отъ вънка излиза. Сега излиза вѫтрешното слънце. Онази свѣтлата мисъль, която се запалва отъ васъ; онази топлина, която се запалва сега у васъ, новата топлина; и онази, новата сила, съ която трѣбва да преодолѣвате всичко въ свѣта. Въ нея като влѣзете, та нѣма да има никакви спѣнки. Да остане въ душата ви една свѣтла мисъль. Едно благодарно чувство. Да благодарите за онова, голѣмомо благо, за онова, голѣмомо разположение, което Богъ има къмъ всички. Отъ Него излиза туй.

Сега ние сме заобиколени тукъ отъ облаци и влага. На друго място ако ви принеса на 400 и 500 km, вие ще имате много хубаво време. Но тамъ нѣма да има онзи хубавъ, чистъ въздухъ. Тукъ имате една ширъ, тукъ имате най-хубавото нѣщо! Защото житното зърно не расте при суши, а расте при влага. Дърветата не растатъ при суши, а растатъ при влага. Следователно всѣка една капчица въ васъ, вие сега сте свикнали по старото учение, свивате се, можу си запушвате носа, да не би тази влага да влѣзе презъ носа ви. Тази влага за единъ грѣшникъ е опасно нѣщо. И всички бѣгатъ надолу отъ планината, но за единъ светия, той ще се разположи и благодари на Бога, че времето е влажно.

Сега онѣзи, които сѫ долу въ лагера и въ свѣта, разправятъ какъ трѣбва да разбираме кръста. А ние вече никакъ не го разбираме, а го живѣемъ. За насъ кръстътъ е едно Дърво на живота увиснало съ плодове, дето не ни дава страдание, но плодове, най-вкусните плодове. И ако ги попитате: "защо не дойдохте", ще кажатъ: "Може да се подхлъзнемъ и да паднемъ на нѣкой камъкъ и ще се простиумъ." И все такива.

И сега може да ви кажатъ: "Какво ни каза Учителъ-

тъ?” Едно правило ви давамъ. Ще кажете: “Може да ви кажемъ, само при едно условие днесъ какво ни е говорилъ Учителятъ, ако се съгласите напълно да обичате Господа съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, душа и сила, тогава може да ви кажемъ. Но ако не се съгласите на това, нито думица, ни дума не казва Учителятъ. Ако се съгласите, може да учимъ, ако не се съгласите, нищо не казвамъ.” Пъкъ, ако се опитате да кажете, тъхните уши ще бждатъ затворени. Ще кажатъ: “Колко сте глупави, че вървате въ такива съвѣрия!”

Направете въжтревна връзка сега. Апостолъ Павелъ казва на едно място: Оставамъ миналото, бжедещето напредъ. Любовта, която сега идва въ свѣта, тръбва да биде реалното, съ което всѣки единъ отъ васъ да дойде, да може да направи една жертвва. Затова въжтре въ себе си да биде разположенъ предъ лицето на Бога. Да действуваме тъй, както Богъ действува въ дадения случай. Защото въ живота реални нѣща сѫ само тия нѣща, за които човѣкъ мисли, които човѣкъ възприема, чувствува ги и ги възприема съ сърдцето си. Реални нѣща сѫ само ония, въ които човѣкъ действува. Защото нѣщата оставатъ реални само при два начина. Когато човѣкъ обича и когато човѣкъ желае. Тамъ само, при любовъ и воля реализиратъ се нѣщата. Туй е Божественото! Докато нѣщата не се възприематъ отъ любовта и отъ човѣшкия умъ и нѣма воля да се реализиратъ, тѣ не може да бждатъ реални. Вие ще знаете така нѣщата. Че само това, което възприемате съ любовта и онова, което правите съ волята си, то ще остане. То е реално. Другите нѣща, тѣ ще останатъ нереални или непостижими. Туй, което се върши съ любовъ и съ воля, то е постижимо; а туй, което се върши безъ воля и безъ любовъ, то е непостижимо. Следователно когато вие направите едно усилие, да вършиште нѣщо безъ любовъ, тѣ сѫ нѣща непостижими.

Та, вършете сега всичко съ любовъ. Това е великия Богъ законъ въ свѣта. Защото Богъ живѣе не само въ умовете ни, Богъ живѣе въ сърдцата ни и Богъ живѣе въ силата ни,

въ тѣлото, въ силата на тѣлото. Чрезъ силата си ние сме свързани съ Бога. Чрезъ сърдцето си, ние сме свързани съ Бога и чрезъ ума си, ние сме свързани съ Бога. Три връзки имаме, съ които ние сме свързани съ Бога. Нека трите връзки да функциониратъ. Та, ако ти искашъ Богъ да действува въ тебѣ, трбба да отворишъ ума си; ако ти искашъ Богъ да действува въ тебѣ, трбба да отворишъ сърдцето си; ако ти искашъ Богъ да действува въ тебѣ, отвори и пренеси и тѣлото си въ жертвва. Не тази жертвва, както едно агне, но и тѣлото да посвети, частъ отъ силата на тѣлото си посвети на Бога. И това казва Христосъ: “Отецъ е Въ мене и Азъ въ Отца.” Тази идея трбба да остане да пазиме: “Отецъ е Въ мене и азъ въ Отца”. Значи, казва: Богъ трбба да преображенъ въ умовете ви, въ вашия умъ, въ вашето сърце и въ вашето духовно тѣло. Въ силата ви, въ волята ви да присъствува.

И служете тогава на Бога съ Любовъ и съ Воля. Или на обикновенъ езикъ казано - съ желание, съ добро желание.

Да имаме едно малко размищление.

Азъ ще ви дамъ едно ново изречение, една нова обстановка, какъ да разбирате Христа: “Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила, Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра, Христосъ е човѣкътъ на изобилната любовъ!” Това е Христосъ! И само когато служимъ на Бога съ сила, съ вѣра, съ Любовъ тогава може да реализираме думите: “Богъ е Духъ и които Му се кланятъ съ Духъ и Истина да се кланятъ.” Защото Духътъ е всесилното, туй въ свѣта, което превъзмогва всичко. Съ Духъ и Истина или служете на Бога съ Любовъ, съ вѣра и съ сила! А Христосъ е човѣкъ на силата, на вѣрата, на любовта. И желая вие да бждете човѣка на силата, на вѣрата и любовта. И да бждете както Христосъ е едно съ Отца, та и вие да бждете едно съ Него! Поздравлявамъ ви съ днешните цѣлувки, съ вѣтърътъ и благата на водата.

8 август 1937 г.
недѣля 5 ч. с. на Молитвения Върхъ

ДВЕТЪ СЪСТЕЗАНИЯ*

Съвременните хора се обиждатъ лесно и по този начинъ развалятъ отношенията си. Какъ тръбва да се справя човѣкъ съ общата? Обиди ли те някой, не повтаряй думитѣ, които сж ми засенали. Не разказвай на никого за общата, която сж ми нанесли. „Какъ да се справяме съ недоволството си?” Недоволството не е Ваше. Дяволът е недоволенъ, а не човѣкътъ. Щомъ влѣзе въ човѣка, дяволътъ му предава своето недоволство. Безъ да знае това, човѣкъ приема недоволството на дявола като свое и започва да роптае, да мърмори защо Господъ е направилъ нѣщата така, а не иначе; защо сѫществуватъ страданията въ свѣта и т.н.

Какъ тръбва да се оправдаваме, когато ни обвиняватъ, че сме направили нѣкаква пакостъ? Нѣма защо да се оправдавате. Щомъ ви обвинятъ, че сте счупили стомната на нѣкого, ще му купите нова стомна и ще мълчите. Следъ това, ако причината за счупването на стомната се дѣлжи на вашето неразположение, ще се погрижите да трансформирате състоянието си. Човѣкъ тръбва да има будно съзнание, да разбира отде идатъ изпитанията и изкушенията въ живота му. Съ слизането си на земята Христосъ свали юларите на дявола отъ главите на хората и ги направи свободни. Щомъ е така, бѫдете будни, да не оставяте дявола отново да туря юларите си върху Вашите глави.

Кое е по-силно въ живота: доброто или злото? Доброто е по-силно. Въ борбата между злото и доброто, злото всѣкога губи, а доброто печели. Въ първо време злото е силно, а доброто слабо. Въ края на борбата доброто става силно и побеждава, а злото отслабва и всичко изгубва. Доброто винаги печели, понеже Богъ е на негова страна. Следъ всѣко страдание, което човѣкъ преживява, доброто

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1937г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

Въ него се усилва, взима надмощие надъ злото. Щомъ добромъ победи злото, последното престава да мъчи човѣка. Въ края на борбата доброто пита злото: "Познавашъ ли сега, кой отъ двамата е по-силенъ? Искашъ ли да продължавашъ още борбата?" Когато злото признае своето безсилie, доброто се ржкува съ него приятелски и продължава своя пътъ. Човѣкъ усилва доброто въ себе си чрезъ страдания. Въ това отношение, страданието е пътъ, презъ който човѣкъ неизбѣжно трѣбва да мине. Доброто трѣбва да вземе надмощие предъ злото.

Когато хората се обиждатъ, трѣбва да си зададатъ въпроса, справедлива ли е обидата или не. Ако е справедлива, трѣбва ли да се обиждатъ? Нѣкой взелъ пари на заемъ отъ нѣкого и обещалъ да ги върне следъ три месеца, но не изпълнилъ обещанието си. Кредиторътъ му го срѣща и го нарича "безчестенъ човѣкъ". Съ една дума той го обижда. На мѣсто ли е тази обуга? - На мѣсто. Длѣжникътъ не трѣбва да се обижда, но да си даде отчетъ за погрѣшките, които е направилъ, и да се стреми да ги изправи. Той е направилъ гѣ погрѣшки: първата погрѣшка е, че взелъ пари на заемъ, а втората, че не издѣржалъ на обещанието си. Следователно той трѣбва да научи следния урокъ: трѣбватъ ли му пари, нека отиде въ Божествената банка, оттамъ да изтегли колкото му сѫ нужни. Отъ човѣшка банка, обаче, никога да не взима пари на заемъ. Това не значи, че злото се крие въ човѣшкото. Не, законитѣ, на които човѣшкото се подчинява се коренно различаватъ отъ законитѣ на Божественото. Следователно при човѣшкото ще постъпвашъ по човѣшки; при Божественото - по Божественъ начинъ.

Съвременниятѣ хора трѣбва коренно да измѣнятъ същите възгледи, да не поставятъ доброто и злото за основа на своя животъ, но любовъта да биде основа на тѣхния животъ. Поставятъ ли любовъта за основа на своя животъ, тѣ влизатъ въ бѫдещата култура, въ културата на новия животъ. Падналитѣ духове вършатъ зло отъ любовъ къмъ него. Понѣкога и човѣкъ върши зло безъ да има любовъ къмъ него. Той върши зло и се отврѣща отъ него. Това именно

показва, че човѣкъ може да се излѣкува отъ злото. Който вѣрши зло, безъ да го обича, той се поддава на лѣкуване. Който вѣрши зло отъ лѣбодъ къмъ него, той е неизлѣчимъ. Стремете се къмъ доброто, къмъ лѣбодъта, за да се освободите отъ бацилитъ на злото. Човѣкътъ на лѣбодъта нито се обижда, нито се свѣрзва съ злото. Той знае, че всичко, което става въ свѣта, е за добро. Казано е въ Писанието: "Всичко ще се обѣрне на добро за онѣзи, които лѣбятъ Господа." - Кога? Когато се свѣрши борбата. "Праведнитѣ ще просвѣтнатъ." - Кога? Когато доброто победи.

Какво да правимъ съ ония хора, които не живѣятъ съобразно великиятъ закони на живота? Това не е ваша работа. Преди всичко вие не знаете, кой какъ живѣе. Коя е мѣрката, съ която опредѣляте правилния животъ? За вѣсъ е важно да знаете какво Богъ изисква отъ ония, които Го познаватъ. За човѣка е важно да знае, че не е той, който може да обѣрне нѣкого къмъ Бога, да го изучи, да го нахрани или да го роди. Никой никого не е обѣрналъ къмъ Бога. Никой никого не е родилъ, отхранилъ или изучилъ. Самъ Христосъ казва: "Тия обѣ Твои бѣха и на мене ги даде." Значи Той признава, че всичко принадлежи на Бога и каквото е получилъ, отъ Него му е дадено.

Кои сѫ отличителнитѣ белези на злото и на доброто? Злото не може да расте, но постепенно се смалява и изгубва. Доброто постоянно расте и се увеличава. Който прави зло, той всичко губи и се смалява. Който прави добро, той постоянно печели и израстства. Който мрази, той постепенно отслабва. Който лоби, той силенъ става. Правишъ ли зло, ти се смалявашъ. Правишъ ли добро, ти растешъ. Мразишъ ли, ти отслабвашъ. Лобишъ ли, ти силенъ ставашъ. Злото заробва човѣка, доброто го освобождава. Доброто, лѣбодъта е огънъ, който побеждава.

Сега не ви казвамъ, че трѣбва да вѣрвате, но казвамъ: Живѣйте въ Лѣбодъта! Животътъ е добъръ. Животътъ е чистъ, защото излиза отъ Лѣбодъта.

"Какъ да придобиемъ щастието?" Щастието се при-

добива при изпълнение на Волята Божия. Да изпълнявашъ Волята Божия, това значи да придобивашъ Царството Божие въ себе си.

“Какъ ще се оправи свѣтътъ?” Споредъ мене, Божествениятъ свѣтъ е оправенъ, а човѣшкия трѣбва да расте, да се развива. Той ще претърпи такива промѣни, каквито никога не сте очаквали. И външната природа, въ която сте потопени, ще мине презъ голѣми промѣни, презъ голѣми пертурбации.

“Кое е условието за правилно растене?” За да расте правилно, човѣкъ никога не трѣбва да се сравнява съ другите, да се поставя по-горе или по-долу отъ тѣхъ. Той трѣбва да върши добро, да изпълнява Волята Божия и за нищо друго да не мисли. Онзи, Който е създалъ свѣтъ, Той е промислилъ за всички сѫщества, малки и голѣми.

Сега отъ въсъ като ученици се иска съзнателна работа. Хранете се всѣки денъ съ плодовете на любовта. Като ставате сутринъ отъ сънъ, веднага си откажнете една ябълка отъ дървото на любовта и закусете съ нея. Къмъ обѣдъ откажнете си гве - три ябълки отъ сѫщото дърво, а вечеръ три-четири ябълки. Изобщо, хранете се отъ плодовете на любовта. Свѣтътъ се нуждае отъ хора, готови на жертвва. Пожертувайте своите лични удоволствия за придобиване на висшите блага на живота. Пожертувайте своя личенъ животъ за живота на човѣчеството. Свѣтътъ се нуждае отъ истински работници, които работятъ безкористно и съ любовь. Това изисква новото учение - учението на Любовта.

Който следва пътя на Любовта, той расте и се увеличава. Който не следва този пътъ, той се смалява и губи всичко. Въ Божията Любовь седи разрешаването на всички въпроси. Животътъ на вѣрата е опитанъ вече. Тамъ хората сѫ изучавали сладкото и горчивото и днесъ могатъ вече да ги различаватъ. Влѣзатъ ли въ Любовта, тѣ ще придобиятъ новото - животъ пъленъ съ свѣтлина и знание, съ свобода и просторъ. Животътъ на Любовта носи безсмъртие за човѣка. И въ огънь да влѣзе, любещи-

ята човекъ пакъ живъ ще остане. Светиите сѫ влизали въ огъня съ пѣсни. Тѣ не се плашатъ отъ огъния. Свѣтътъ трѣбва да мине презъ огъня на Любовъта, да се стопи и да свѣтне. Вънъ отъ живота на Любовъта всичко е илозия. Смисълътъ на живота обаче е въ Любовъта. Въ Любовъта всички е постижимо. Човекътъ на Любовъта не умира, но заминава. Обикновениятъ човекъ умира, като прекарва редъ разочарования, съмнения, страхъ. Щомъ се намѣри вънъ отъ тѣлото си, той преживява необикновенъ страхъ. Отъ всички страни го преследватъ, гонятъ го и за да се спаси отъ преследването на злите духове, той се принуждава да се смалява, да стане почти невидимъ. Въ това положение той остава само съ едно съзнание, че нѣкога е билъ нѣщо, а сега е нищо.

Мнозина мислятъ, че като отидатъ на онзи свѣтъ, ще влѣзатъ между ангелитѣ. И това е възможно, но за ония, които сѫ живѣли въ любовъта. Всички останали ще живѣятъ съ илозиите на земния животъ. Ако на земята сѫ били търговци и на онзи свѣтъ ще живѣятъ съ илозиите на своята търговия. Казано е, че съ вѣра може да се угоди на Бога. Съ вѣра можете само да угодите на Бога, но съ вѣра не можете да примирите противоречията въ живота си, не можете да се свѣржете съ Бога. Само въ Любовъта вие можете да се свѣржете съ Божиите мисли, чувства и постѣпки.

Кѫде е разумниятъ свѣтъ? Кѫде сѫ разумните сѫщества? - Около васъ. Ако очите на човека се отворятъ, той ще види около себе си много възвишени сѫщества: светии, праведни, добри хора. Той ще види около себе си такива свѣтлове, каквито никога не си е представялъ. Какво да направимъ, за да се отворятъ очите ни? Влѣзте въ живота на Любовъта. Любовъта отваря очите на човека. Който иска да влѣзе въ по-високъ животъ отъ този, въ който днесъ се намира, той трѣбва да приеме Любовъта. Не иска ли да излѣзе отъ обикновения животъ, никой не може да му помогне. Докато човекъ самъ не пожелае да възстанови отношенията си съ Бога, отвѣнъ никой не може да го застави да направи това. Щомъ възстанови отношенията си съ

Първата Причина, едновременно съ това той възстановява отношенията си и съ своите близки. Човекъ не може да има правилни отношения къмъ ближните си, ако няма правилни отношения къмъ Първата Причина на нещата.

Често религиозните хора се страхуват отъ свътата. Тъ считатъ, че свътът е място на изкушение. Тъ казватъ, че Богъ не живее въ свътата. Странно нѣщо! Щомъ Богъ живее въ умовете и сърдцата на хората, Той живее и въ свътата. Той е въ свътата. Само Той е въ състояние да го оправи. Той е навсъкоже: между камъните, между растенията, между животните и между хората. Достатъчно е да погледнете през очите на Любовта, за да видите красотата, която съществува навсъкоже.

Христосъ е човекът на изобилната сила.

Христосъ е човекът на изобилната Въра.

Христосъ е човекът на изобилната Любовъ.

Проникнете се и вие отъ Христовата сила, Въра и Любовъ, за да се ползвате отъ помощта на разумните същества. Обичате ли Бога, тъ сж готови да Ви помогатъ. Не Го ли обичате, тъ Ви оставяте свободни. Тъ не искатъ да ограничават човека, но тихо му напомнятъ: "Това, което вършишъ, не е добро. Корегирай се и постграй споредъ Волята Божия." Защото е казано: "Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Богъ е определилъ за онези, които Го любятъ."

Къде можемъ да намеримъ Бога? Въ ума, въ сърдцето и въ Волята на всички човекъ. Срецнете ли нѣкой човекъ, първо говорете съ Бога въ него, а после съ самия човекъ. Когато обичате човека, вие обичате Бога въ него, а не физическия човекъ. "Потърси ме въ денъ скърбенъ" е казано въ Писанието. Потърсете Великия въ свътата, когато умътъ и сърдцето Ви сж угнетени.

И тъй, Богъ живее въ ума, въ сърдцето, въ душата и въ духа на човека. Ще знаете тогава, че Любовта е отъ Бога, а безлюбието - отъ хората. За грѣшния Той е огънь появдящъ, а за праведния - огънь възрастващъ. Живейте

прочее, камо праведните, за да се ползувате отъ огъня на
Любовта.

8 августъ 10 ч.с.

ПЖТЬТЬ И ВЪЗМОЖНОСТИТЬ

*Небето чисто синьо.
Слабъ вѣтъръ. Времето меко.
Изгрѣвъ въ 5 ч. 27 минути*

“Духътъ Божи”

Размисление

“Мога да кажа”

Често се задава единъ въпросъ. Човѣкъ си задава въпроса защо е роденъ. Христосъ, безъ да го питатъ, отговори на този въпросъ, при единъ отъ тържествените моменти: “Азъ за това се родихъ, да свидетелствувамъ за Истината.” Когато Христосъ е казалъ: “Да свидетелствувамъ за Истината,” Той е знаелъ за каква Истина говори, а пъкъ сега хората разискватъ за Истината, говорятъ за това, което не знаятъ. Ако попитате вълка, защо се е родилъ, ще каже: “Да ямъ овце,” нищо повече. Ако попитате овцата, защо се е родила, ще каже: “Да ямъ трева.” Ако попитате водата, защо е дошла на земята, тя ще каже: “Да се плъзгамъ по лицето на земята, да я поливамъ.” Ако попитате вѣтъра, защо е дошълъ, ще каже: “За да духамъ, да издухамъ всичките работи.” И ако попитате човѣка, защо се е родилъ, ще каже: “Дошълъ съмъ да ямъ.” Това е понятието на вълка. Той казва: “Да ямъ. Трѣбва да се яде.” Питамъ: 60 години следъ като яде човѣкъ, въ края на краящата какъвъ балансъ ще има? Като се завѣриши земниятъ ви животъ, какво ще придобиете? Какво е придобилъ вълкътъ? Той, следъ като е живѣлъ 25 години, одератъ му кожата, нѣкой благородникъ ще я носи и ще кажатъ: “Този е единъ герой, който се е родилъ само да яде, а пъкъ сега се учи да не яде.” Та вълкътъ може да не яде. Доста е хубава вълчата кожа, понеже

Въ Вълчата кожа паразити не живеятъ. Понеже той самъ е единъ паразитъ, всички паразити бъгатъ отъ него.

Азъ наблюдавамъ, даже и много напреднали хора, има едно недоволство у тѣхъ, защото не го разбираятъ хората. Че вие сами себе си не сте разбрали, а пъкъ искаме другите хора да ви разбератъ. Азъ ще ви дамъ едно крамко опредѣление: Да се саморазбирашъ, това значи да си превъзмогналъ всички мъжчинотии. Докато не си превъзмогналъ всички мъжчинотии, ти не се самопознавашъ. И ние постоянно правимъ опити и виждаме, че не сме това, което мислимъ, че сме. Например нѣкой ученикъ мисли, че много знае. Нѣкои ученици отъ първия класъ мислятъ, че много знаятъ, по "б" имъ турили учителите. Обаче, като вљзатъ въ втория класъ, тия задачи, които много лесно сѫ ги решавали въ първия класъ, въ втория класъ се намиратъ въ трудно положение. После, тия които сѫ въ втория класъ, въ трети класъ, се намиратъ въ трудно положение. После въ четвъртия класъ, въ петия класъ, въ шестия. Вследствие на това хората се намиратъ въ трудно положение, но не безизходно. Но отъ Невидимия свѣтъ или отъ Божествения свѣтъ Богъ е, Който учи хората и имъ показва, че незнанието, което тѣ иматъ, е само една възможностъ.

Незнанието е една възможностъ за знанието. А пъкъ знанието на какво е възможностъ? Знанието е възможностъ за изпълнение. Защото, като не знаешъ, ти имашъ възможностъ да знаешъ, а пъкъ като знаешъ, ти имашъ възможностъ да направишъ нѣщо. Тъй че, ако не преминешъ отъ невежество къмъ знание, ти не можешъ да минешъ къмъ изпълнение. Единъ цигуларь трѣбва да знае, какъ да държи своя инструментъ и какъ да свири на своя инструментъ. Вие тая сутринъ при пѣнието на пѣсенъта, взехте 15 трептения по-долу отъ обикновения тонъ - невѣрно. Въ школата на музиката поради това биха ви изпѣдили навънъ. Ще ви кажатъ: "Мълчете!" Наново ще вземешъ камертона. Нѣкой пжъ азъ, като удрямъ съ двета си пръста, слушамъ тонове. Ти казвашъ: "Какъ ги слушате?" Азъ го зная. Не мога да го покажа. И най-вѣрните тонове вземамъ по този

начинъ. И не изведенъжъ. Нѣкой пжть трѣбва да минатъ 5-10 минути, за да чуя. Понеже външната атмосфера нѣкой пжть препятствува. Но единъ тонъ трѣбва да преодолѣе външната атмосфера, защото има бѣркомии.

Музиката е единъ великъ законъ, който опредѣля посоката на човѣшката мисълъ, посоката на човѣшките чувства, посоката на човѣшките постежки. Всичко хубаво, красиво въ живота се опредѣля отъ великия законъ на музиката. Ако ти не си музикаленъ, нищо не можешъ да постигнешъ. Ти ще постигнешъ нѣщо, но това ще бѫде постиженето на вълка, постиженето на обвата, на водата, на въздуха, но нѣма да имашъ едно човѣшко постижение.

Сега вие сте отъ способните ученици на първия класъ. По "6" имате всички. Но втория класъ, въ който сега ще влѣзете, той е най-мъжчния въ цѣлия животъ на човѣка. По-мъжченъ отъ втория класъ нѣма. Защото нѣкой пжть е много мъжчно да ходишъ на два крака. Можешъ да ходишъ много добре, когато лѣвиятъ и дясниятъ ти кракъ се съгласуватъ, обичатъ се и си спомагатъ. Но когато и дясниятъ и лѣвиятъ ти кракъ си иматъ особено мнение и седятъ да спорятъ, ти не знаешъ, накѫде да тръгнешъ. Седнешъ - станешъ, седнешъ - станешъ, не можешъ да вървишъ.

Сега и мисълта и тя си има по два крака. И когато краката на мисълта не сж въ съгласие, тогазъ не върви. Говоря ви фигуративно. Законътъ е вѣренъ, но не трѣбва да го вземате буквально. И когато двата крака на мисълта спорятъ, кой има преимущество: дясниятъ или лѣвиятъ кракъ, тогазъ? За сега въ физическия свѣтъ има преимущество дясниятъ кракъ, а едно време ималъ лѣвиятъ кракъ. Следъ време пакъ ще се смѣнятъ. И като ходишъ, дясниятъ кракъ най-първо стїпва. После той казва: "Уморихъ се. Да си почина." Тогазъ лѣвиятъ кракъ казва: "Азъ съмъ сега първи-ятъ." И виждаме, че единиятъ и другиятъ ставатъ първи. И после цвѣтъ движението. И ако краката не знайтъ този законъ, раздадътъ се болезненитѣ състояния. Например когато човѣкъ е самъ въ живота, той е човѣкъ съ единъ

кракъ. Да кажемъ нѣкоя мома. Момата е въ първия класъ. Момъкът е въ първи класъ. Понеже сж съ единъ кракъ, тѣ сж въ първи класъ. И понеже искатъ да минатъ въ втори класъ, а пъкъ въ втори класъ не можешъ да влѣзешъ съ единъ кракъ. Въ втори класъ трѣбва да влѣ-зешъ съ гва крака. Затова момата и младиятъ момъкъ си тѣрсятъ по единъ кракъ. Разсѫждавайте! Това сж задачи.

Тѣрсишъ момата, тѣрсишъ яденето, тѣрсишъ водата, въздуха, свѣтлината. Щомъ дойде яденето, водата, тя ще внесе нѣщо ново въ тебе. Щомъ дойде въздухътъ, той ще внесе нѣщо ново въ тебе. Щомъ дойде свѣтлината, тя ще внесе нѣщо ново въ тебе. Щомъ дойде животътъ, той ще внесе нѣщо ново въ тебе. Щомъ дойдатъ чувствата, тѣ ще внесатъ нѣщо ново въ тебе. Но твоята мисъль не може да влѣзе съ единъ кракъ. И тая мисъль не може да стане здрава, докато не стане съ гва крака. Мжчнотията не е тамъ. Ти трѣбва да влѣзешъ въ третия класъ, но ще имашъ една ржка. Представете си единъ чо-вѣкъ съ гва крака, но безъ ржце. А пъкъ като влѣзешъ въ четвѣрти класъ, трѣбва да влѣзешъ съ две ржце. Третиятъ класъ има сѫщото отношене къмъ четвѣртия класъ, както първия къмъ втория. Въ първия и втория класъ се създаха краката, а пъкъ въ 3 и 4 класъ се създаха ржцете. Мога да ви опредѣля сега какъ се създаха очитѣ, устата, ушитѣ. Това е една велика наука, за която не сте сънували. Едвамъ сега сънувате. Да кажемъ, че ти си момъкъ съ единъ кракъ и като се оженишъ, искашъ твоята жена, твоята другарка да ти се подчинява. Той казва: "Да знаешъ, че азъ съмъ отъ първи класъ, съ единъ кракъ." Тя казва: "И азъ съмъ съ единъ кракъ. Като дойдешъ при мене, моятъ кракъ ще те повдигне." Твоята възлюбена и ти сте съ единъ кракъ. И двамата като се събератъ, ще имате гва крака. Това сж вѣтѣ велики добродетели, съ които трѣбва да функционирате. Младата мома е единъ капиталъ съ единъ кракъ. И младиятъ момъкъ е капиталъ съ единъ кракъ. Двамата ставатъ съдружници. Дветѣ добродетели, които се съединяватъ въ едно, за да тѣргуватъ или за да се движатъ, за да гадатъ ходъ на движението.

Понеже съ единъ кракъ не се ходи. Съ единъ кракъ можешъ да бждешъ дирекъ, колъ, дърво, камъкъ. Всички тия камъни сж все съ по единъ кракъ. Всички тия храсталаци сж все съ по единъ кракъ. Та рекохъ, единиятъ кракъ е една добродетель, но една добродетель сама по себе си не може да бjurde силна въ човѣшкия животъ.

И за да познаешъ себе си, каквото трѣбва да знаешъ? Трѣбва да знаешъ, отъ кѫде си излѣзълъ, кой те е създадълъ най-първо! Трѣбва да познаешъ баща си, трѣбва да познаешъ майка си.

Вчера ми разправя една сестра, че друга сестра казала: "Искамъ да имамъ за Бога по-конкретно понятие." Богъ живѣе въ нея и тя живѣе въ Бога, а тя иска да го знае по-конкретно. Това е конкретност на невежитѣ, това е конкретност на слѣпнитѣ хора. Има очи, а не гледа. Въ свѣта, когато се раждатъ хората, понеже излизатъ отъ единъ свѣтъ, за да не ослепнятъ, замазватъ имъ очитѣ съ едно лепкаво веществство. Та ония, които имъ бабуватъ, не взематъ да имъ измиятъ това лепкаво веществство да имъ се отворятъ очитѣ и презъ цѣлия си животъ тия хора оставатъ слѣпи. Трѣбва да гойде нѣкой да имъ помогне. Христосъ, като гойде, плоня, намаза очитѣ на слѣпия и ги отвори. На Христа плонката бѣше толкозъ ефикасна, че можеше да отвори тая лепкавина. А пъкъ въ езика на хората има такава плонка, че като намажатъ съ нея окото, то освенъ че нѣма да прогледне, но още повече ще залепне.

Та рекохъ сега, говоря на ония отъ Васъ, които искате да знаете Волята Божия. Нѣкои се колебаете. Искате да си осигурите живота. По човѣшки животъ никога не може да се осигури. И по човѣшки толкозъ хиляди години ние имаме постоянно разочарования, раждания - прераждания, раждания - прераждания, страдания, умирания, погребвания. Какви ли не нещастия не сж се случавали. За да се избегнатъ тия мжчинотии, трѣбва да учите. Трѣбва ви наука. Не пумайтте защо хората така вѣрватъ. Питайте въпроса: "Каквото азъ трѣбва да вѣрвамъ?" Азъ да ви кажа: Азъ трѣбва

га вървамъ, че имамъ два крака, съ които мога да ходя. Азъ тръбва да вървамъ, че имамъ две ръце, съ които мога да работя и да си изкарвамъ прехраната. Азъ тръбва да вървамъ, че имамъ единъ езикъ, който има три служби: той тръбва да работи, учать го да работи. После, този езикъ тръбва да чувствува, той изпитва нѣщата. Той има директорска служба, като директоръ е той и провърява храните - коя храна тръбва да влѣзе въ стомаха и коя - не. И всѣки пжътъ той подписва. И после има друга служба: той е ораторъ. Често говори отлични речи, на големи стъгди* и разказва най-разумните работи и следъ като си изкаже речта, той се скрива, скрива се въ своя кабинетъ и казва: "Като менъ другъ не може да говори така." И действително, правъ е. Кой другъ уде може да говори така, като езикътъ? Но сътъ може ли да говори? Той може да помирисва нѣщата, очите могатъ да ги видятъ, рѣката може да ги пипа, но това изкуство като него, никой другъ го нѣма. Въ цѣлото тѣло никой не може да прави това, което езикътъ прави. Следователно той е единъ отъ голѣмите директори, единъ посланикъ туренъ и съ всѣка дума, която той разумно говори, той донася голѣмо щастие и благоденствие на цѣлото човѣчество, но когато този директоръ направи нѣкоя погрѣшка, нѣкоя дипломатична погрѣшка и каже нѣщо, което не тръбва, цѣлиятъ народъ страда, за една дума изпусната става цѣлъ източенъ въпросъ.

Ако вие ме запитате, въ кой класъ сте, ще ви кажа така: "Вие сами ще намѣрите въ кой класъ сте. Вие още не знаете, въ кой класъ сте! Въ първи класъ сте били, въ втори сте били. Въ третия сте били. Въ четвъртия сте били. Краката и рѣцетъ ви показватъ, че четвъртия класъ сте свѣршили. Вече прогимназиалните класове сте минали и сте въ гимназиалните класове. Да ви кажа: вие сте сега въ петия класъ.* Отъ петия се готвите за изпитъ, за да минете въ шестия класъ. Предназначението на петия класъ, въ който сте били, е да се сформира Вашето сърце,

*стъгда - широко равно място между къщите, площа, мегданъ

да се превъзпита сърдцето ви и следователно сте минали отъ свѣта на чувствуванията въ свѣта на конкретната, обективната мисъль въ свѣта. И шестия класъ, въ който минавате, той е свѣтъ на съвременната човѣшка мисъль. И въ тая мисъль има гвѣ страни: една тѣмна и една свѣтла страна. Въ свѣтлата страна на човѣшката мисъль всичко е ясно, предметите се виждатъ много ясно, отчетливо. Въ тѣмната страна на човѣшката мисъль нѣщата сѫ неопределени. Всичките погрѣшки ставатъ въ тѣмната страна на човѣшката мисъль. И затова именно при тая мисъль вечерно време вие си носете малки лампички. Трѣбватъ ви даже по гвѣ, по три лампички. Та дено минавате, трѣбва да освѣтлявате. Ако не, можете да си напакостите. Не, че природата има нѣщо противъ васъ, но много предмети сѫ тѣмни на пжтя ви. И ако не знаете, ще дойдете въ едно сблѣскване. Правата мисъль има за цель да влѣземъ въ врѣзка, въ съприкосновение съ Божественото въ свѣта.

Шестиятъ класъ е класъ за почивка, за развлечениe. Шестиятъ класъ въ свѣта е денъ за развлечениe. Въ шестия денъ е създанъ човѣкътъ. Той е денъ на развлечениe. И хората на земята сѫ направени за развлечениe на сѫществата въ Невидимия свѣтъ. Ангелитѣ, като строятъ планети, слънца, системи, като се уморятъ, избватъ на земята за развлечениe, разглеждатъ хората, съ луна ги гледатъ, бутнатъ човѣка и имъ стане приятнo, че това малкото, дребното сѫщество има грандиозни понятия за себе си.

Ще ви приведа единъ разказъ. Той е много хубаво написанъ отъ Волтеръ. Той малко осмива нѣщата. Дошълъ нѣкой си отъ Сириусъ, който е слънце отъ една друга система. Тръгналъ той на разходка и попадналъ въ Слънчевата ни система и като прекрачиъ нѣколко пжти, стъжпилъ въ най-голѣмитѣ океани и тѣ дошли до глазенитѣ му. Ще си представите колко е голѣмъ. Тѣзи океани не сѫ много дълбоки за

*Класовете презъ 1937г. сѫ предшествувани отъ 4 начални отдѣления, затова петиятъ класъ отговаря на девети класъ по сегашната образователна система.(бел.ред.)

него, до глезенитѣ му дошли. И като дошълъ къмъ Европа нѣкѣде си, тогазъ имало една френска експедиция съ параходъ къмъ северния полюсъ. Съ гвата си пръста той взелъ парахода и намѣрилъ единъ французинъ въжtre и го хваналъ съ щипцитѣ. И като го погледналъ, французинъ почналъ да говори. И жителът на Сириусъ се очудилъ. Той не се очудилъ отъ земята, а отъ французина, че макаръ и толкозъ дребенъ да е, може да говори и то разумно да говори.

Това, за което ви говоря сега, то е една външна страна на човѣшката интелигентностъ. Човѣшката интелигентностъ не се обуславя отъ величината на единъ човѣкъ. Защото външниятъ свѣтъ, това е единъ резултатъ на другъ единъ разуменъ свѣтъ. Но разумността не е зависима отъ резултата. Разумността може да измѣни резултата. Резултатътъ зависи отъ разумното, а донѣкѣде разумното се обуславя отъ онзи резултатъ. Вие живѣете, имате тѣло. Тѣлото е единъ резултатъ на вашата разумностъ. Следъ като живѣете 60-70 години, ще видите докѫде сѫ дошли вашиятъ разбирання на живота.

Нѣкои питатъ за музиката. Музиката е единъ законъ, който разрешава мъжчноститѣ. Много мъжчности въ свѣта музикално се разрешаватъ. И човѣшката мисъль, формата на човѣшката мисъль е построена по ония велики закони на музиката. Ти не можешъ да мислишъ правилно, ако не познавашъ музиката. Самата любовъ е най-великата симфония, която сѫществува въ свѣта. По-велика симфония не съмъ слушалъ въ свѣта. По-велика симфония отъ знанието не съмъ слушалъ, което изтича отъ Божествената Мъдростъ. И по-велика симфония отъ свободата азъ не съм слушалъ. Това е цѣла една музика.

Преди време азъ слизамъ отъ Молитвения върхъ. Това бѣше онзи денъ, когато ви говорихъ за влагата и ми изтинаха ржцетѣ. Една сестра се ржкува съ мене и ми каза: "Изстинали сѫ ти ржцетѣ." Значи бѣха студени, следъ петъ минути рекохъ: "Пипни ми ржцетѣ." Тѣ сѫ топли. За мене не съставлява голѣма мъжчностия да взема единъ тонъ. Азъ въ музиката имамъ единъ тонъ, нѣма да ви го кажа, и като

го взема, веднага дойде топлината. Съ музиката въ всъки моментъ можешъ да предизвикашъ топлина. Скърбенъ си. Има единъ тонъ и като го вземешъ, станешъ радостенъ. Сиромахъ си. Има единъ тонъ. И като го вземешъ, веднага дойде богатството. Нѣмашъ кѫща, като изпѣешъ този тонъ и ще дойде кѫщата. Нѣмашъ одеало, като изпѣешъ този тонъ, ще дойде одеалото. Креватъ нѣмашъ, той ще дойде. Дърва нѣмате, тѣ ще дойдатъ. Нѣкой пжть тукъ нали се мжчите?

Сега помнете закона въ музиката: До тогазъ докато не се научимъ да обичаме, ние сме въ свѣта на зависимостта и ние щастливи хора не можемъ да бждемъ. Любовъта е пжть за щастие на човѣка. Но това е законъ музикаленъ. Ти нѣма да философствувашъ тамъ, каквото нѣщо е любовъта. Ти нѣма да питашъ каквото нѣщо е плодътъ. То е най-лесното, нѣма да тиказвамъ начина. Давамъ ти единъ плодъ и ти го изяжъ. Безъ да ти разправямъ за всички научни проблеми, които сж свѣрзани съ плода. Плодътъ е свѣрзанъ съ много проблеми. Ти не си пратенъ още въ дадения моментъ да опиташъ оная тайна, която е скрита въ плода. Защото ако искашъ да знаешъ тайната, тая тайна и първиятъ човѣкъ искаше да угади, каквото нѣщо е доброто и злото и виждаме резултата.

Ти ще опиташъ живота, който плодътъ носи въ себе си. Не питай, каквото нѣщо е музиката. Музиката носи животъ. И на умрѣлия достатъчно е да му кажешъ само единъ тонъ. Каквото трѣбва да кажете на умрѣлия? Вие ще се намѣрите въ положението на оня млада мома, която обичала своя възлюбленъ и като се оженила за него, той умрѣлъ и тя плачела край него. Азъ ще му туря името Милко. "Милко, Милко, миличъкъ, колко любовни писма ми писа ти и ми каза, че ще ме направишъ щастлива! На кого ме оставяшъ? Защо умрѣ? Ти умрѣ, защото не ме обичашъ! Ако станешъ сега, Милко, като си умрѣлъ, ако оживѣешъ, ще позная, че ме обичашъ!" Той си отвори очитъ! Той, като почувствувалъ въ себе си, че обича, той оживѣлъ.

Защо умиратъ хората? - Отъ безлобие умиратъ! Защо оживяватъ хората? - Отъ любовъ! Вие искате да знаете какъ ще Възкръснатъ хората. Вие чакате нѣкой денъ Възкресението. Възкресението и днесъ ще го имате.

За какво ви говорихъ въ недѣля? Мъгла имаше. Всички водни kanku се стоплиха отъ любовъта. Рекохъ имъ: "Тия деца ще ги одушите съ своята любовъ. Покажете имъ малко по-идеална любовъ!" Рекохъ на водните kanku: "Вие сте се натруфили. Турете си най-хубавите премѣни. Вие сте дошли съ вашия шумъ, съ вашия егоизъмъ. Не можемъ да видимъ Божествената свѣтлина, затворихте Сънцето, да не можемъ да го видимъ. Много е egoистична любовъта ви! Съ таќвата любовъ умиратъ хората. Шестъ деня ги арестувахте отъ любовъ. Не само тѣхъ, но и менъ. Азъ не съмъ отъ ония, които умиратъ. Менъ нѣма да уморите, но тѣхъ ще изморите." И се разговаряме съ тѣхъ. Вие какво ще кажете. Вие какъ ще кажете: "Какъ сте се разговаряли?" Разговарялъ съмъ се. Азъ не вземамъ водата, външната страна. Въ вѫтрешната страна на водата има два елемента, има една дѣва и единъ момъкъ. Двама сѫ вѫтре. Два елемента. Водородътъ е съ дѣва крака въ водата, а кислородътъ - съ единъ. Сега водата е създадена, за да се създаде още единъ кракъ на кислорода. Или съ други думи казано: Водородътъ е две третини, а пъкъ кислородътъ - една третина. Кислородътъ дето мине, все шиканира.* Дето влиза, пакостъ прави; той поддържа горенето. Като се скаратъ двама души, той духа, той всичко гори навсѣкжде.

Сега, щомъ си недоволенъ отъ живота - съ единъ кракъ си. Щомъ си доволенъ, съ дѣва крака си. Щомъ си недоволенъ отъ живота, ти си съ дѣва крака и съ една ржка. Щомъ си доволенъ отъ живота, ти си съ дѣва крака и две ржце. Това е великия квадратъ, върху който е построена цѣлата земя. Цѣлата земя е построена върху квадратъ, върху четири добродетели: върху добродетельта на краката и върху добродетельта на ржцетъ. Значи на земята имате единъ активенъ животъ, животъ на движение и животъ на рабо-

та. Целиятъ животъ е труда, работата е това.

Сега може би като ученици ще искате да знаете: "Камо свършимъ първи класъ, какво ще правимъ?" - Ще влъзете въ втори класъ. "Камо свършимъ втори класъ, какво ще правимъ?" - Ще влъзете въ трети класъ. "Камо свършимъ трети класъ, какво ще правимъ?" - Ще влъзете въ четвърти класъ. "Камо свършимъ четвърти класъ, какво ще правимъ?" - Ще влъзете въ пети класъ. После шести класъ, седми. И като свършите седми класъ, ще напуснете земята. Още единъ класъ ви остава, за да напуснете земята. "Тогазъ?" Не питайте за тогазъ! Пита ме нѣкой: "Камо умре човѣкъ, кѫде отива?" - Въ другия свѣтъ. Той казва: "Кѫде е другиятъ свѣтъ?" Ето какъ трѣбва да разсѫждавате. Пита ме нѣкой: "Кѫде е свѣтлината?" - Въ този свѣтъ. - Защо не я виждамъ?" - Защото очитъ ти сж замазани. Какво трѣбва да стане съ очитъ ти? Трѣбва да измиешъ очитъ си, за да видишъ.

Свѣтлината се проявява на земята, но тя не иде отъ земята. Тая свѣтлина, която имаме, е едно отражение отъ слънцето. Самото слънце пакъ е едно отражение. Нѣма да говоримъ сега много подробно, за да не се оплетемъ. Свѣтлината на земята е едно отражение. И свѣтлината на слънцето е едно отражение. Между това слънце и истинското слънце има едно тѣмно слънце, което поглъща всичката свѣтлина. Има слънца, които сж тѣмни. Това слънце черпи своята сила отъ тѣмното слънце, а пъкъ тѣмното слънце черпи своята сила отъ истинското слънце. Най-първо свѣтлината иде отъ истинското слънце въ тѣмното слънце и после свѣтлината на тѣмното слънце се превръща и идва въ нашето слънце и отъ последното - на земята. Тѣй че, ние имаме сега четвъртата свѣтлина.

Вие сте въ четвъртия класъ, който донѣкѫде сте разбрали. И петия класъ и шестия сте учили, но не сте разбрали тѣхното съдържание. Въ бжедеще ще имате да правите коментарии. Какво се учи сега въ петия класъ по математика? (- Коренуване.) (- Системи уравнения.) Търгов-
*шиканира - (отъ фр.) умишлено създава пречки въ работата

скумѣтку какъ се уравняватъ?

Считайте живота за едно училище. Да ви интересува. Животът конкретно трбба да ви интересува, тъй както единъ ученикъ по музика се интересува отъ музиката. Камо му дадатъ първия тонъ, учителятъ му пе "до", той да го научи тъй добре, че кждето и да бжде, този тонъ да го различава. Ако му изпяятъ "до", той да каже, че е този. Дето и да го чуе този тонъ, той да знае, че е "до". Вие пете, но малцина отъ васъ могатъ да различаватъ тоноветъ. (Учителятъ пе:) "Драго ми е!" Кой тонъ е? (Учителятъ пе:) "Скърбенъ съмъ!" Кой тонъ е? (Учителятъ пе:) "Пари ми трбватъ! Боленъ съмъ! Скжсаха ме." Когато ми говорятъ, азъ Веднага превеждамъ на музикаленъ езикъ и лесно се разрешаватъ въпроситъ. Уравнения има. Веднага знамъ, защо сж го скжсали. Зная слабата му страна.

У васъ има едно желание Господъ да ви прати единъ ангелъ отъ небето, който да ви ржководи. Имате високо понятие за себе си. Ще дойде единъ ангелъ, той е едно сжество разумно. Той ще ви уничи най-първо. Той ще хвърли известна свѣтлина. Ще ви запита: "Знаешъ ли да пеешъ?" -"Менъ не ме интересува пѣнието." А какво? - "Менъ ме интересуватъ паритъ!" Но ти не знаешъ свойствата на паритъ, на златото. Кой тонъ има златото? Толкъ като общите музиката, знаете ли кой тонъ има златото? Среброто има другъ тонъ. Съ среброто всъкоага можете да координирате нѣкое разстройство, което имате въ вашия организъмъ. А пъкъ можете да дадете на живота си посока само съ златото.

Минавамъ сега въ една особена областъ. Не само това злато, първичното злато. Ко[е]то е влѣз[ло] съ първия лжчъ, който е миналъ презъ първото слънце, презъ тъмното слънце, презъ това слънце е дошълъ на земята. Четири качества има това злато. Трбба да знаете за качествата на онова злато, което е носителъ на живота. Има едно злато, което е минало презъ тъмното слънце. Заради това слънце хората се убиватъ. И после идва разкаянието на този,

който е убиль. Като дойде на земята, чо-въкъ казва: "Да си поживеем и да бждемъ добри." Значи онова злато иска да ни направи добри. И ако ние не разбираме какво нѣщо е златото, ако не знаемъ да употребяваме златото за това, което трѣбва, тогазъ ние не можемъ да постигнемъ това, което желаемъ въ свѣта. И когато Богъ ти дава злато, ти трѣбва да разберешъ доброто въ златото и това добро да го възприемешъ и да го внесешъ въ своя организъмъ.

Ако азъ съмъ на Ваше място, ето какво бихъ направилъ, само че ще ви туря въ едно заблуждение. Азъ не искамъ вие да го правите. Ето какво азъ бихъ направилъ: Азъ бихъ отишълъ да намѣря самородно злато. Да кажемъ единъ грамъ самородно злато. Не десетина грамъ. Само единъ грамъ самородно злато, да тежи приблизително единъ грамъ. И като се намѣря въ неразположение, ще го туря въ 10 грама вода и тая вода ще я изпия на 10 пжти и въпросътъ ще се свърши. Хомеопатично лѣкуване ще имамъ за всички работи. Намѣря се въ безпаричие - 10 kanku! Скаралъ съмъ се съ нѣкого, не мога да се примиря. Ще изпия 10 kanku и ще се примиримъ. Нѣкая болестъ дойде, като изпия 10 kanku и болестта и всичко друго е разрешено. Че какво нѣщо е магията? Магията е знание, магията е разбиране на елементите въ свѣта, въ тѣхната първичност. Въ свѣта сѫществува само единъ елементъ и този елементъ е любовъта. Тя е първичния елементъ. Но въ нея има хиляди, милиони елементи, а не само 80 и нѣщо, както казватъ химицитъ. Това е единъ елементъ, отъ който милиони и милиарди елементи сѫ произлѣзли. Даже и ангелитъ не ги знаятъ тия милиарди елементи и ние сега знаемъ само 80 и нѣколко елемента. Първиятъ елементъ е Любовъта. Вториятъ елементъ е Божествената Мждростъ. Третиятъ елементъ е Божията Истина. Отъ Любовъта е излѣзълъ животътъ. Отъ Мждростта е излѣзло знанието. Отъ Истината е излѣзла свободата.

Третата категория: какво е излѣзло отъ живота? Какво е излѣзло отъ знанието? Какво е излѣзло отъ свободата?

Отъ тамъ се раждатъ три категории по три. После пакъ се подразделятъ по-нататъкъ по на три. Дължение става. И това не е нищо друго освенъ проявление на ония елементи, които функциониратъ въ разните области на Божествения животъ. За сега работятъ въ нашия животъ известно количество елементи и като се повдигнете въ една по-висока степень на развитие, ще възьмете други нови елементи, за които тепърва ние се приготвляваме. Въ духовния святъ само по себе си всяка една душа е единъ елементъ. Всички единъ духъ е единъ елементъ. Всички единъ умъ е единъ елементъ. Всичко едно чувство е единъ елементъ. Всяка една постижка е единъ елементъ. Тая Ваша постижка може да не важи за Васъ нищо, но за друго същество Вашата постижка може да съставлява цѣла една възможност за неговия животъ.

Та онова, което тръбва да остане въ умовете Ви, е следното: Пожътъ на човѣшкото щастие е Добродетельта. А възможността за Добродетельта е Божествената Любовъ. Това тръбва да го знаете въ сегашния Ви животъ. Пожътъ за Добродетельта е пожътъ за Вашето щастие, а пъкъ за да се постигне щастието Ви по този пожътъ, Любовъта е, която ще Ви даде възможност. Добродетельта е пожътъ, а пъкъ Любовъта е за сега една отъ възможностите и ако нѣмате тая възможност, не можете да имате и пожътъ, защото Добродетельта е произлезла отъ Любовъта. Та всички отъ Васъ тръбва да знае, дали върви по пожътъ на Добродетельта. Това тръбва да биде строго опредѣлено въ Вашето съзнание. Пожътъ Ви пожътъ на Добродетель ли е? И възможността, като вървите по този пожътъ, пожътъ на Любовъта ли е? И тогавъ ще имате щастието! Въ бѫдеще ще го имате. И сега всички денъ ще го имате. Имайте това, което Богъ е опредѣлилъ за Васъ. Богъ е опредѣлилъ много блага, които само по този пожътъ и по никакъ другъ начинъ не можете да ги възприемете. Искаме да станете музикантъ. Само по пожътъ на Добродетельта и Любовъта можете да станете. Искаме да станете красивъ, богатъ,

сilenъ. Каквото и да искаме въ свѣта, пжтътъ трѣбва да бѫде Добродетельта, а пъкъ възможностъта е Любовъта. Значи Любовъта отвънъ трѣбва да действува върху васъ, въ съзнанието ви да действува.

Сега не се смущавайте. Не казвайте: "Тая е тъмна работа." Не се смущавайте отъ тъмната работа, защото първата свѣтлина, която излѣзе отъ първото слънце, стана тъмна, после стана свѣтла и тукъ стана едно отражение. Не се смущавайте. Невежеството за какво е възможность? Щомъ не знаете, имате възможность да придобиете знание. А пъкъ щомъ придобиете знание, имате възможность да го приложите. А пъкъ щомъ го приложите това знание, вие ще имате една възможность да влѣзете въ пжтъ на Добродетельта и на Любовъта, за да постигнете щастието, защото крайниятъ идеалъ на земята, въ земния животъ е щастието. Всички ние търсимъ щастие въ свѣта. Ако сте нещастни, азъ се радвамъ, че сте нещастни, понеже сте кандидати за щастие. Ако сте бедни, радвамъ се, защото сте кандидати за богатство. Ако сте невежи, радвамъ се, понеже сте кандидати за знание. Ако сте влюбени, радвамъ се, защото сте кандидати за любовь. Ако сте въ злото, радвамъ се, защото въ злото виждамъ възможностъта за доброто. Въ сиромашията виждамъ възможностъта за богатството. Въ невежеството виждамъ възможностъта за знанието. Въ всичките противоречия на живота азъ виждамъ възможностъта, която Богъ е вложилъ въ моята душа и въ моя духъ. И рекохъ, същата възможность е и за васъ. Въ всичките противоречия на живота виждайте онай възможностъ, която Богъ е вложилъ, за придобиването на вашето бѫдеще щастие.

Сега Христосъ казва на своите ученици: "Досега нищо не сте просили отъ Оца, но сега просете и просете въ мое име. Просете въ името на Любовъта, просете въ името на Доброто. Просете!"

Ако вие следвате по този пжтъ, всичко ще получите. Нѣма изключение. Сега искамъ всички да вървите по пжтъ

на Добродетельта. Не, че не сте добри, но сте невежи. Не е лошо, че сте невежи. Но искамъ да станете учени. Сиромаси сте, но искамъ да станете богати. Сега не разглеждамъ, че сте лоши. Лошевината е една възможност да бѫдете добри.

Сега приложете!

Има нѣкои братя, които сж се замръчкали въ черната свѣтлина. Търсятъ тѣхното мнение за кръста. Че кръстътъ, това е Добродетельта. Кръстътъ, това е Любовъта. Камо ми кажатъ "кръстъ", азъ разбирамъ доброто, азъ разбирамъ Любовъта. Камо ми кажатъ "кръстъ", азъ разбирамъ доброто. Камо ми кажатъ "кръстъ", азъ разбирамъ Любовъта. Камо ми кажатъ "кръстъ", разбирамъ приложението, пожя на спасението. Кой не вѣрва сега въ кръста? Че какъ ще вѣрваме въ кръста? Камо сме сиромаси, ще вѣрваме ли въ кръста? Камо сме богати, ще вѣрваме въ кръста. Камо сме невежи, ще вѣрваме въ невежеството, но камо преминемъ въ знанието, вѣрваме въ кръста.

Нѣколко души, които останаха долу, тѣ сж дежурни сега. Идете ги събудете. Тия, които сж въ тѣмнина, събудете ги, идете имъ внесете свѣтлина. Какъ ще внесете свѣтлина въ тѣхъ? Колкото души има такива, да ги просвѣтите. Ами, какъ ще ги просвѣтите? Съ дърво ли?

Отче нашъ

*15 лекция на Учителя,
11 август 1937 година, срѣда, 5 ч.с.
Молитвениятъ Върхъ при Рилскитѣ езера*

ХАРМОНИЧНИ И ДИСХАРМОНИЧНИ СЪПОСТАВЯНИЯ

*На поляната подъ Харамията,
до езерото на Чистотата.
Преди гимнастиките.*

Въ планината тръбва да имаш чиста мисълъ. Щомъ нѣмаш чиста мисълъ, ще има бури, вѣтрове, гърмотевици, градушки, дъждове. Ще стане цѣла реакция. Ще се промени времето. На Мусала дойдоха една година туристи, които ядоха месо, пиха вино и дойдоха гърмотевици и дъждъ. И тѣ избѣгаха. Планината е единственото място, дето човѣкъ може да научи какво нѣщо е чистота.

Ние хората искаме панорами. Де ще намѣришъ по-хубава панорама отъ тая тукъ. На киното може да видишъ, но знаешъ, че не е реално това, което виждашъ. Пъкъ тукъ е по-близо да реалността. Природата отъ хиляди години ни дава разнообразни филми за хората, за мушкиците. Ако дойдешъ тукъ презъ зимата, ще има другъ филмъ.

(Една сестра намѣрила единъ левъ по пътя.) Съ това искатъ да ви кажатъ, че една мѣрка тръбва да имате, а не две мѣрки. Защото домашните ние мѣримъ съ една мѣрка, а външните съ втората мѣрка. И ние като отиваме вънъ и настъ ни мѣратъ съ втората мѣрка. Втората мѣрка приложи на себе си, а пъкъ първата мѣрка - на другите. Разрешението е тамъ.

Вземете единъ боленъ човѣкъ, той има удобства, всички му слугуватъ, съ автомобилъ ходи. Обаче вие излизате на планината безъ никакви услуги. Кой повече печели? Ти, макаръ и безъ автомобилъ и безъ услуги, ще спечелишъ повече. Единъ денъ тукъ ще има направени пътища, по тѣзи места ще вървятъ автомобили до Дамка. Въ бѫдеще вие ще се спушчате тукъ съ парашути отъ аероплана. Много смѣли хора

се изискватъ за това. Тъзи, които се качватъ на аероплана, добиватъ известни качества, известна смѣлостъ, която после се предава и на тъзи, които не се качватъ на аеропланъ. Това става по закона на скачените сѫдове. Авиатори иматъ смѣлостъ и голѣма самоувѣреностъ. Не е лесна работа на 5-6 и повече хиляди метра височина, до седем хиляди метра може да се качишъ, както си. Но надъ 7 хиляди метра трѣбва да приложишъ изкуствено дишане.

(Следъ гимнастикитѣ на сѣдахме на поляната.)

Едно правило помнете: Не обличайте новите дрехи върху старите. Старата изхвърлете, не го обличайте. Всичката погрѣшка е тамъ, че хората обличатъ [...]. И отъ природата се научете едно нѣщо. Тукъ се учи закона на търпението. Едно камъче тукъ, за да се откъсне, ще чака хиляди години, за да дойде голѣма буря да го откъсне. То е неговото освобождение. То, като се откъсне, чувствува новъ животъ. Нѣкое камъче е чакало голѣма буря или дъждъ или порой, че да го задигнатъ. То е неговото благословение. Рекохъ, нѣкой пжъ като дойдатъ изпитанията, тѣ сж по-роутѣ, вѣтроветѣ, да ви подвижатъ. Вие считате всички тия Божии блага за нещастие за васъ. Неразбиране е това. Богъ е създалъ свѣта и всичко е хубаво. Нашите работи сж добри. Ние, като направимъ нѣщо, е добро. Да кажемъ, единъ човѣкъ е невежа. Добро е. Ако е ученъ е по-добро. Единъ човѣкъ е лошъ, добро е. Ако е добъръ, по-добре. Всичките нѣща, които правимъ, сж добри. Който се жени е добре, но който не се жени е по-добре.

Разбирайте, жените бата е едно човѣшко учреждение. Любовът е Божествена. Не свѣрзвайт тия две нѣща. Жените бата е човѣшки порядъкъ. Щомъ вѣдама души се обичатъ, това е Божествено. Не се бѣркайте въ Божествените работи, не събаряйте Божествените работи. Дето има любовъ, не се бѣркайте, не разисквайте върху Божиите работи, защото Вашето добро не е толкова голѣмо. Вие не сте създали свѣта, не се грижете, Господъ за всичко се грижи. Когато вѣдама души се обичатъ, не се месете въ тѣхните работи. Оставете Господъ да се разправя. Вие се кѣпете

Въ тъхната вода, дишате тъхния въздухъ, ядете тъхния хлебъ, пиеме тъхната вода. Щомъ дойдете до човъшкия порядъкъ, бъдете разумни, работете малко настрана, понеже има взривни вещества, барутъ има, може да се пукне нѣкая бомба и може ржката, кракътъ да отиде.

Нѣкои искатъ да чувствуватъ Бога конкретно. Ти когато обичашъ нѣкого, то е Богъ въ тебе. Ти чувствувашъ най-първо Бога въ себе си. Богъ казва: "Този човѣкъ ще обичашъ, азъ съмъ тамъ." И другиятъ и той търси, и нему Господъ казва: "Азъ съмъ тамъ, ще ме обичашъ." Обичатъ се гвамата, Господъ взема, тѣ взематъ да обявяватъ. Тѣ се хващатъ за ржка, отиватъ да работятъ. Тѣ не седятъ презърнати. Тѣ тръгнатъ, намѣрятъ още гвама, тѣзи четиримата - осмина, осмината - шестнаесетъ и така се увеличаватъ, вървятъ всички. Това е Божественото. Щомъ се спратъ на нѣкое място, въ нѣкоя локва, то е човѣшки порядъкъ. Нито се вли[ва] нѣщо въ тази локва, като дойде дъждътъ, ще донесе тиня, че е Божествено благословение. Божествените работи иматъ втичане, отвънъ иде животъ и отвѣтре има животъ.

Рекохъ, новото нѣщо. Днешниятъ денъ е най-доброто, имаме едно ново съзнание, което Богъ ни дава. Доволни ли сте? Небето сумрията бѣше ясно, но отпосле дойдоха мъгли, да не би да ни изгори слънцето. Тѣ туриха малко мъгли, казватъ: "Тия деца да не ги опърли слънцето, трѣбва малко мъгла." Вие се уплашихте, че ще вали дъждъ, казватъ: "По-високо да види гнемъ мъгли, започнаха да ги притесняватъ, уплашиха се отъ мъглатата, за десетъ дена започнаха да губятъ вѣра въ нея." Както видждате се дигнаха и небето е синьо, съ малко облаци. Пъкъ онѣзи, които живѣятъ надъ васъ, тѣ презъ облаци, презъ тия отвѣрстия гледатъ какво правите. Казватъ: "Ние се радваме и вие се радвате на Божиите блага. Вие търсите Господа." Този Харамия кой го е турилъ тукъ? - Богъ го е турилъ. Направилъ единъ паметникъ тука. Едно време на него се качиха проповѣдници, наричаха ги "харамии". Тѣ като видяха, че минаватъ богати хора, казватъ: "На васъ богатството

не Ви тръбва, тебе богатството те спъва да идешъ при Господа, дай парите, вървете при Господа.” Проповедници, които на гъло проповедвали, обираха хората. Понеже сега няма много богати, тък си заминаха, казватъ: “Няма нужда от проповеди.” Сега сиромасите се качватъ горе. Азъ не съмъ се качилъ горе, не зная какъ се проповедва. Този занаятъ не искамъ да го уча. Не съмъ се качилъ да видя, какво съм проповедвали, какви съм библиотеки, какви съм архиви. Щомъ се качите горе, иде страхъ да не би да паднете. Защото ако разгледате Харамията - “мия” значи “чистя”. И тък съм чистили богатите. Сега ние пъемъ “харно ми е”. Когато гойде една болестъ, едно страдание, една промъна въ живота, то е: “харно ми е”.

Благодарете на Бога, понеже днесъ ни дадоха доза от чистъ въздухъ, какъвто не е билъ дишанъ. Особено течение имаме. Не всекога се случва така. Ако гойдатъ други, лоши хора, веднага туй течение ще се смъни, остава обикновено-то течение. Сега дяволътъ, като слизате долу, ще каже: “Туй върно ли е, което се каза?” Той е философъ отъ първа камегория. Туй пропъреме, ако не е така, тогава. Дяволътъ той няма дума за любовта. За любовта няма дума, понеже не я опиталъ. Не знае, какво е любовъ. Следователно той има съвсемъ изопачено съвращане. Той за любовта никакъвъ авторитетъ няма. Сега се учи на това. Той е първокласенъ невежа. Въ другите работи е много ученъ, но за любовта и малкитъ деца знаятъ повече отъ него. И ще гойде този глупакъ да Ви учи какво няшо е любовта. Разбира се азъ казвамъ туй, че той не знае, той досега никого не е научилъ. По околнъ пътъ като влезешъ въ Божия пътъ, като не може вече нищо да ти направи, като влезешъ въ Божия пътъ, казва: “Благодари, че азъ те вкарахъ въ този пътъ, благодари на мене, ако азъ не бяхъ, ти никога не би влезалъ.” Туй е единственото няшо, че те вкаралъ. Право е, но защо те е вкаралъ е въпросътъ. Той, като ти каже: благодари, че те вкаралъ и му кажи: добиждане. И той споменава името Божие. Той споменава името Божие и сържи ръжата на сърдцето си, върва въ туй, което сърдцето му говори. Някой

ако го попита, ще каже: “Другъ Господъ освенъ мене нѣма.” Той, кamo ти одере кожата, казва: “Азъ те създадохъ, азъ мoga да ти одера кожата.” Камо те одере, казва: “Азъ ти гадохъ тия пари, какво ще кажешъ?” Дойдешъ, разговоши се въ себе си. Камо го дѣде истинскиятъ Господъ, казвашъ: “Този или другиятъ?” И двамата седята въ ума ти.

Той Господъ камо го дѣде, той съвсемъ другъ езикъ има. Той даже съветъ дава, казва: Всичко е добро на земята, но все трѣбва да се тури една реформа, дава мнението си, какъвъ законъ, какво ново въведение. Пъкъ той ги знае. Никога не се хваща. Досега дяволът е направилъ само едно престъпление, досега въ друго не сжъ го хванали. Само камо осъдиха Христа него държатъ отговоренъ. Казва: “Навѣхъ си бела на главата.” Единъ човѣкъ сжъ осъдили, екзекутирали го безъ никаква вина. Той иска да доказва, но камо иде тамъ, казва: “Какъ ще оправдая тази работа?” Сега той мисли какъ да се оправдава. Въ оправдаването на другите работи донѣкъде докарва, но има едно престъпление, за което той не знае и казва: “Какъ седи тази работа?” Отъ две хиляди години той все мисли, понеже се е завело вѣло противъ него и той мисли какво да говори, камо го сѫдятъ, какъ да пледира, какъ да се защища.

Този Елифасъ Леви той дава единъ анекдотъ единъ окултенъ анекдотъ. Понеже вече на Христа му е дадена властъ и на Небето и на Земята, дяволътъ, камо се обезсърчилъ, че отишълъ на голѣма канара, замислилъ се, казва: “Тия хора вече мене не ме слушатъ, а азъ ги научихъ, всички станаха самостоятелни, сега каквото имъ кажа, не правятъ.” Тойкаже да направятъ едно престъпление, никой не го слуша. Видѣлъ Христосъ иде къмъ него и казва: “Много късно идешъ, преди две хиляди години азъ можехъ всичко да ти дамъ, животътъ е другъ, мене не ме слушатъ.”

Сега дяволътъ се е обезсърчилъ. Туй обессърчаване, което чувствувате въ себе си, то е на дявола. Всъкога, когато чувствувате една тѣга, тя е на дявола; всъкога, когато чувствувате въ себе си единъ гнѣвъ, той е дяволски, той се гнѣви, защото гледа на миналото. Всичкото онако, каквото

Вие преживявате, то е на дявола. Хубавото, което преживявате, то идзе отъ Христа. Хубавото, любовъта, вѣрата, кротостъта, въздържанието, то е Божественото. Та ние живѣемъ единъ двоенъ животъ: състоянието на дявола и състоянието на Христа. Дяволътъ всъки денъ скърца съ злби, казва: "Отиде тази работа, не може да се повърне назадъ, какво ще се прави!" Ти казвашъ: "Какво ще се прави, азъ останахъ вече, отиде младостъта, да бъхъ си поживѣлъ. Едно време на млади години отиде, пъкъ сега никой не ме слуша" Дяволътъ се пържи въ тебес. Рекохъ, когато той се пържи, вие мълчете. Питайте го: "Какъ ти го даде тази боля на главата?" Той не обича да си разправя историята. Вие го изолирайте отъ себе си, сега вие влизате въ неизвестното положение и почвате да го утешавате. Ако остане на васъ, вие да утешите дявола.

Сега ви давамъ една разгламка, на какво се дължи вашето мъчение, което го имате. Тамънъ дяволътъ ти казва: "Едно време и азъ бъхъ като тебе, но сега закъсахъ, така и ти ще закъсашъ." Защо ще закъсва? Той не върви по Божия пътъ. Казва: "Едно време закъсахъ, ще закъсашъ и ти. Хичъ не очаквайте нищо въ този животъ, нѣма нищо. Защото нѣма нищо добро." - Защото не върви по Божия пътъ, върви по своя си пътъ. Той ти говори чрезъ хората, говори ти и чрезъ баща ти, чрезъ майка ти, чрезъ брата ти, чрезъ сестра ти. Казва: "Що си толкова глупавъ, що не си уредишъ живота?" Той е щедъръ на съвети. Но той ти говори и вжтре въ тебес. Сега вие да не отидете да му кажете. Той ще ви пума: "Какво ви казаха тамъ, какъвъ бъше разговорътъ, азъ се интересувамъ. И азъ искамъ да тръгна въ този пътъ." Затворенъ е той, не чува, всичките слушалки сѫ затворени. Той само предполага, догадка. Но той самъ нищо не може да чуе. Ако хората му отворятъ и му дадатъ своите слушалки, само тогава може да чуе. Но другояче не му е позволено. Всъки човѣкъ, който е далъ на дявола своята слушалка, ще го държатъ отговоренъ. Невидимиятъ свѣтъ го държи отговоренъ. Всичките хора страдатъ, защото сѫ дали своите слушалки на дявола. Той,

демо слуша, все ще направи една накостъ. Не може да не направи накостъ. Пуснаха го въ райската градина, направи една накостъ. Той, като отиде, казва: "Искамъ да видя Божествената градина." И като влезе тамъ, заинтересува се по околенъ пътъ. Той наруши гостоприемството, което му дадоха.

Той е същия анекдотъ демо откраднаха красивата Елена, тя е тази повесть за рая. Той открадна Ева, нищо повече. Той открадна дъщерята на Адама. Адамъ, демо излъзе отъ рая, отиде да търси дъщеря си, той отиде подиръ нея, да я спасява. Единъ паралель има въ гръцката митология и разказа за рая. Тъй както гърците описватъ своята митология, има нѣщо върно въ далечното минало. Като дойде дяволътъ, все ще задигне нѣкая ваша дъщеря или нѣкой вашъ синъ. Разбира се, въ окултната наука човѣкъ трѣбва да разпознава езика на нѣщата. Той трѣбва да разпознава свойствата на езика. Въ думите има известни елементи, които сѫ взривни. Човѣкъ, като започне да изучава химията, ще види, че нѣкои вещества сѫ опасни, взривни сѫ, човѣкъ трѣбва да бѫде много ученъ да ги пита. Нѣкои искатъ да изучаватъ магията. Опасна наука е магията, понеже всѣка дума въ магията има динамическа сила. Ако не знаешъ какъ да боравишъ, ще си създадешъ хиляди злини и на себе си и на другите.

Затуй ние туриаме пътят на Любовъта, той е безопасенъ пътъ. Единствениятъ безопасенъ пътъ е пътят на любовъта. За всички други пътища трѣбва да има знание. И при това такива, каквито боговете иматъ, такива знания трѣбва да има човѣкъ. Благодарете сега. Вижте облаците какъ сѫ застанали и тѣ. Вие гледате цѣла картина. Какъ сѫ нагласени гледайте.

Запримѣръ вие виждате фотографията на майка си, нали се радвате. Вие сѫщинската майка чувствувате, но лицето не е още тамъ. То майката е тамъ, но лицето не представя още майката. Майката ще пита, дали сте вие нейната дъщеря, ще пита. Казва: "Не прилича." Изгубили се основните черти, сѫ които да те познава. Нали казва пса-

мопѣвецътъ, че Богъ се возилъ на колесница на облацитѣ. Каква идея имате вече? На облацитѣ се носилъ Господъ. Значи облацитѣ може да се събератъ и да се изльятъ въ дъждъ, всенага ще се образува една джга. Но то е разгадката на живота, която е скрита въ водата. Ако ти не можешъ да станешъ червенъ, ако ти не може да станешъ портокаленъ, ако ти не може да станешъ жълтъ, ако ти не може да станешъ зеленъ, ако ти не може да станешъ синъ, ако ти не може да станешъ тъмно синъ, виолетовъ, ти нищо не знаешъ.

Ти ще купишъ червена дреха и ще туришъ. Ето запримѣръ, нѣкой отъ васъ носи бѣлъ цвѣтъ. Бѣлиятъ цвѣтъ показва, че животътъ ти е станалъ еднообразенъ, искашъ туй еднообразие да го давашъ навънъ, да дойде разнообразието. Бѣлиятъ цвѣтъ иска разнообразие, да се разложи свѣтлина-та, да дойдатъ различните цвѣтове: синъ, червенъ и т. н. Да се премахне еднообразието. Нѣкая сестра носи синъ цвѣтъ, значи този цвѣтъ тя има повече, дава го навънъ, на нея не е потрѣбенъ. Тя въ своитѣ стари вѣрвания се е обезвѣрила. Казва: "Други нови искамъ." И тя си има стари вѣрвания. Азъ ви тѣлкувамъ по цвѣтовете. Новото азъ гледамъ по дрехите ви, не по лицата. Виждамъ животните, птиците навсѣкоже иматъ вкусъ. Птиците иматъ хубави дрехи, нѣкои сѫ облѣчени въ много хубави дрехи. Тѣ сѫ предметно учение. Птиците сѫ изложение отъ невидимия свѣтъ, да мислятъ хората, защото съ своите крила, съ своите краски произвеждатъ известенъ трепетъ въ въздуха, който на хиляди километри се предава. Човѣкъ, който е чувствителенъ, схваща този трепетъ. Богъ облѣкълъ райската птица та-ка, че и царичата не е така облѣчена. Защото всѣки цвѣтъ, който излиза, то е цѣла йерархия отъ разумни сѫщества, които се занимаватъ съ този цвѣтъ. Въ червения цвѣтъ има хиляди нюанси. Всичките ония съединения, които ставатъ съ другите цвѣтове, съставляватъ една специфична областъ. Не може да бѫде щастливъ човѣкъ, докато не знае свойствата на червения цвѣтъ. Това е външната страна на червения цвѣтъ. Има и вътрешна страна.

Вчера имаше една леща, съ която гледаха. Ако гледате през червено, ще видите, какъвът цвѣтъ дава на нѣщата. Нѣкога и съ васъ се случва. Влѣзе една тѣжка мисъл и веднага се измѣня цѣлата перспектива. Затуй трѣбва да се изучава аурата на цвѣтоветѣ. Всѣки единъ цвѣтъ си има аура. Че цвѣтоветѣ, които виждате въ джгата, не са всичкото тамъ. Трѣбва да изучавате аурата. Аурата не я виждате. Имате червенъ цвѣтъ, като погледнете [презъ не]го не може да видишъ джгата. Като погледнете джгата, чувствувашъ радостъ. Подъ аура разбираме проявата на единъ цвѣтъ, какътой се проявява. Свѣтътъ е пъленъ съ знание, но повърхностно. Нѣкои говорятъ за цвѣтоветѣ много повърхностно. Като кажешъ: "червенъ цвѣтъ", то е повърхностно говорене. Всѣки цвѣтъ има своя динамична вътрешна страна, проявление на цвѣта. Червениятъ цвѣтъ е на живота, на борбата. Ти само съ червения цвѣтъ може да воювашъ. Настройватъ се, възбуджатъ се. Комуниститѣ сѫ религиозни хора на най-ниска степень на живота. Комунизъмътъ е религия на най-нисша степень, но на широкъ кръжъ да даде, да има въ какво да върватъ. Комунизъмътъ е религия на трезвъ животъ: не пушатъ, не пиятъ и тѣ турятъ редовенъ животъ. Комунизъмъ въ кѫщи - на друга основа, тѣ сѫ го разбрали навънъ, въ дома не сѫ го разбрали.

Значи въ дома трѣбва друга религия. Семейнитѣ хора трѣбва да иматъ друга религия. На семейнитѣ хора обикновената религия не може да помогне. Особена религия трѣбва да има за тѣхъ. Най-първо тази, която е негова другарка, той мисли, че е мжжъ и то даровитъ, тя да го счита гениаленъ. Щомъ изгуби това изъ ума си, тя го счита простъ, не може да живѣятъ. Сѫщо така и той. Дотогава докато мисли, че жена му е гениална, щомъ тя мисли, че е невежка, не може да живѣятъ. Жената като слънцето да грѣе, да не напушта своя свѣтъ, да го даде въ свѣта на мжжа и мжжътъ да работи отдалечъ, да си приказва съ жена си, да не напушта своя свѣтъ. Ако Земята иде на Слънцето, ще се стопи. Сега отдалечъ тя обича Слънцето и Слънцето обича Земята и сѫществата, които живѣятъ на Земята и

Слънцето и тък се обичатъ. Вие искате Господъ да дойде и да оправи живота. Вие искате конкретно да го познаете. Ще Ви приведа единъ примѣръ. Вземете единъ копой, едно отъ тъзи ловджийските кучета. И единъ часъ може да е миналъ и хиляди хора може да сѫ минали по пътя, по който е миналъ неговия господаръ, но той познава по стъпките си своя господаръ. Ако едно куче, съ свое то обоняние, може да намѣри господаря си накъде отишълъ, какъ ти съ своя умъ да не може да познаешъ и да намѣришъ Господа накъде отишълъ, да не може да намѣришъ Този, въ Когото живѣешъ и Който живѣе въ тебе.

*Говорено на 11 августъ [1937г.]
на поляната при Езерото на Чистотата
подъ Харамията.*

ЧЕТИРИТЪ ПРАВИЛА

“Въ началото бѣ Словото”

Отче нашъ

Ще кажа едно изречение. Има четири правила, които човѣкъ трѣбва да пази. Четири нѣща трѣбва да имате предъ видъ.

Пази свободата на душата си!

Пази силата на духа си!

Пази свѣтлината на ума си и добромъто на сърдцето си!

Пази тия четири нѣща. Това е музика, това е изкуство, това е богаство, това е сила, това е всичкото на човѣка. Ти не може да имашъ любовъ, ако нѣмашъ тия четири нѣща. И учень човѣкъ не може да бѫдешъ, уменъ не може да бѫдешъ, ако нѣмашъ тия четири нѣща. Ти не може да бѫдешъ човѣкъ, ако нѣмашъ тия четири нѣща. Сега нѣкой казва: “Азъ искамъ да бѫда добъръ.” Че за да бѫдешъ добъръ, ти трѣбва да бѫдешъ свободенъ, трѣбва да имашъ свобода на душата си. Трѣбва да пазишъ свободата на душата си, трѣбва да пазишъ силата на духа си, свѣтлината на ума си и добромъто на сърдцето си. Нѣкой отрича, дали има душа или не. Щомъ си свободенъ - имашъ душа, щомъ не си свободенъ - нѣмашъ никаква душа. Отричашъ духа. Щомъ имашъ сила - имашъ духъ; щомъ нѣмашъ сила - нѣмашъ никакъвъ духъ. То е камегорично. Отричашъ свѣтлина - ти нѣмашъ никакъвъ умъ. Имашъ свѣтлина - имашъ умъ. Нѣмашъ свѣтлина - нѣмашъ никакъвъ умъ. Отричашъ добромъ - отричашъ сърдцето. Щомъ нѣмашъ добро - ти нѣмашъ никакво сърце.

Какво нѣщо е тогава човѣкъ, който нѣма душа, който нѣма духъ, който нѣма умъ, който нѣма сърдце? Какво е такъвъ човѣкъ. Казвате: “Защо азъ изгубихъ, защо не съмъ разположенъ?” - Защото си изгубилъ свободата. Не си пазилъ свободата на душата си. Понѣкой пжть вие обвинявате

дявола. Дяволътъ е духъ. Дяволъ значи духъ. Въ какво седи лошевината на дявола? Понеже дяволътъ, като духъ, духа. Ако имаш нѣщо въ ржката си, издухва го, занесе го, ограби те. Ни най-малко не е ималъ предъ видъ да те ограби. Като си го държалъ отворено, харесалъ го, взель го. Защо не го държишъ затворено. Ако имаме единъ парфюмъ, ако нѣкоя модна дама има парфюмъ, извади го отворенъ, когато духа вѣтъръ, той ще се изпари. Той казва: "Понеже е много хубавъ, чакай да понашаря всичките моми съ него." Парфюмътъ нали е за лицето. Казва: "Ако е хубаво, нека всички лица да се нашарятъ." Той, като извади парфюма изъ кутията, казвашъ: "Отиде този парфюмъ." Де седи злото, че въ кутията нѣма прахъ?

Сега да дойдемъ до разсъжденията: Ти може да мислишъ, ако имашъ свобода. Може да мислишъ, ако си силенъ, защото мисълта ти трѣбва да се гвижи, тази мисъл трѣбва да има просторъ, трѣбва да има земя. Следъ туй трѣбва да бѫде[шъ] силенъ. Силата подразбира гвижение. Следъ туй свѣтлина трѣбва да има. Трѣбва военна сила да завлада всичко. Свѣтлината отива да завлада свѣта. Предназначението на твоя умъ е да завлада всичкото. Сърдцето отива да възстанови редъ и порядъкъ. Доброто е то. Вие страдате, защо? - Защото не сте свободни. Слаби сте, защо? - Защото не сте силни. Препъвате се, защо? Защото нѣмате свѣтлина. Сиромаси сте, защо? - Защото нѣмате доброто. Човѣкъ, който е сиромахъ, показва, че е изгубилъ доброто, не е пазилъ доброто на сърдцето си. Който осиромаше твоя показва. И човѣкъ, който изгуби своята радостъ, значи загубилъ своя свѣтилникъ, загасилъ свѣтлината. Човѣкъ, който се е разболѣлъ, показва, че е изгубилъ своята сила, не е пазилъ силата си. Който стане робъ на какъвто и да е навикъ, не е пазилъ свободата на душата си.

Четири нѣща ни е далъ Богъ, които всѣки единъ отъ васъ има. По четири нѣща имате и вие седите и сте недоволни отъ живота и очаквате нѣщо повече. Питамъ: когато вие постъпите въ едно училище, какво може да ви даде вашиятъ учителъ. Нѣкаква нова глава може ли да ви даде?

- Нѣма да ви гаде. Нѣкакви нови очи ще ви гаде ли? - Не, сѫщите очи ще имате. Но съ ще ви тури ли? Нѣкоя нова усъта, ржце, крака нови ще ви гаде ли? Нищо нѣма да ви гаде. Какво ще ви гаде този учитель. Този учитель ще раздвижва предъ васъ въздуха, само ще усъщате неговото ухание, нѣщо ще се докосва до вашите уши. Всичкото знание е, че ще видите, че той си маха ржцето, обръща се на една - на друга страна, налѣво - надясно. Нѣкой пѫтъ на черната дъска нашари нѣщо, затрие го, пакъ нашари друго, пакъ го затрие. Направи нѣкой опитъ, получи нѣкой невидимъ елементъ, ще говори за кислорода, за водорода, изгори, скрие го, ей такива работи. Питамъ: какво ще научите вие? Ако разглеждате единъ велиъ художникъ въ какво седи неговото величие. Взелъ една четка, бои и току само цапа. Ако не разбираете - цапа, но въ какво седи всичката сила и красота на единъ художникъ? Силата и красотата на единъ художникъ седи въ неговите картини, да поставя линиите на място.

Следователно художеството е художество на линии. Въ какво седи величието на единъ музикантъ? Той пъкъ опредѣля трептенията на тоновето. Трептенията той ги опредѣля съ духа си. И тогава какъвъ е тонътъ на доброто въ свѣта? Отъ муцинално гледище какъвъ е тонътъ на доброто? Свободата е едно произведение. Свободата е произлѣзла отъ Истината. Следователно свободата, това е най-високия тонъ. Това е "си" въ гамата. Какво разбираете подъ думата "си"? Ако вземете думата "си", то е съвпадение, тя има две значения. Това *си* ти. Камо говоримъ "си", какво подразбираме? Че имашъ нѣщо. Ти *си* вече богатъ човѣкъ. Ти *си* уменъ човѣкъ; ти *си си* - силенъ човѣкъ; всичкото *си*, *си*, *си*. Вие казвате "си". Азъ, камо кажа "си", подразбирамъ, че зная работите какви сѫ. Прибукналь съмъ. За да дойда до "си", презъ седемъ сума съмъ миналь. Миналь съмъ отъ "до", "ре", "ми", "фа", "солъ", "ла", "си". Значи всѣки човѣкъ е "си", когато има нѣщо на разположение. Следователно когато съмъ свободенъ, азъ съмъ "си"; когато имамъ сила, азъ съмъ "си"; камо има свѣтлина, азъ съмъ "си"; камо имамъ доброта, азъ съмъ "си". Изгубя ли,

никакво “си” не съмъ вече. Изгубиши гамата.

Та рекохъ, свободата е за душата. Безъ душа ти свободенъ не може да бждешъ. Силата е за духа, безъ духъ ти силенъ не може да бждешъ. Свѣтлината е за ума. Безъ умъ ти свѣтлината не може да имашъ. Доброто е за сърдцето. Безъ сърце ти добъръ не може да бждешъ. Сега искамъ тази сутринъ вие да прегледате всичките имате ли свобода на душата си, пазите ли я. Ще тръбва да я прегледате. После да прегледате силата на духа си, имате ли силата на Вашия духъ. Имате ли свѣтлината на Вашия умъ, имате ли добро-то на Вашето сърце. Питагоръ въ своята школа училъ учениците си на числата до четири. Тъ сѫ знаели свойства-та на тия числа - отъ едно до четири. Подъ думата “едно” Питагоръ разбираше, че тръбва да бждешъ твърдъ, нищо да не може да те помръдне. Като хванешъ нѣщо, цѣль свѣтъ да се събере да те изпъги, да не може да те изпъги. Туй той подразбираше подъ “едно”. Подъ думата “две” Питагоръ вече разбираше движението, той разбираше водата. Като вода ти имашъ туй качество, при най-малкия наклонъ да слѣзешъ да се движишъ и малко да се запознаешъ съ окръжжа-ващите хора. Да покажешъ, че си живъ. Двемъ показва, че самъ може да се движишъ и самъ може да бждешъ господаръ на себе си. Туй разбираше Питагоръ. Следъ туй подъ “три” Питагоръ разбираше разширение, разбираше въздухъ.

Значи въ числото “едно” имаме твърда материя, която има едно напрежение. Въ водата имаме две напрежения. Защото като твърди тѣлата иматъ едно напрежение, тежестта имъ е долу въ основата. Въ водата напрежението е въ основата и настани. Въ въздуха има въ три посоки напрежение. Въ свѣтлината има въ четири. Подъ числото “четири” Питагоръ разбираше свѣтлината, която има напрежение въ четири посоки.

Та рекохъ, ако човѣкъ нѣма свойството на твърдата почва да бжде устойчивъ; ако нѣма свойството на водата, която тече, да е подвиженъ; ако той нѣма свойството на въздуха да се разширява и ако нѣма свойството на свѣтлината за проникване, защото четвъртото свойство на

свѣтлината е, че тя прониква, вие нѣма да разбираете живота. Когато прониквашъ единъ предметъ, ти ще заучишъ предмета, освѣтилъ си го. Ти не може да освѣтишъ единъ предметъ, ако не го прониквашъ.

Може да дойде нѣкой при васъ и да ви каже, че най-новите откриятия въ свѣта сѫ, че намѣрили, че нѣма никакъвъ Господъ. Въ старо време казватъ: “И рече безумниятъ, че нѣма Господъ.” Какво показва, че нѣма Господъ. Изгубили сѫ свѣтлината на ума. Въ тѣмнината може ли да предадешъ знанието? Следователно ние даваме гражданство на невѣжеството. Робите, умрѣлите хора ние ги наричаме учени. Това сѫ модерни говеда. Да, безбожието е модерно говедарство. Силна дума е, ако намѣря по-силна дума, бихъ я казалъ. Модерно говедарство е безбожието. Следователно ако искаме да бѫдеме говеда, нѣмамъ нищо противъ. Значи едно време човѣкъ е билъ говедарь, нѣмалъ никакъвъ умъ. Господъ го взель отъ говедарството, пѣкъ му туриль умъ и го направиль не говедарь, но го освободилъ отъ говедарството. Преди да бѣше го създалъ, човѣкъ бѣше говедарь, въ никакъвъ Господъ не вѣрваше. Като го създае, Господъ му каза: “Ще помнишъ, че имашъ Господъ, който те създае.” И въ какво седи качеството на единъ синъ или на една дѣщеря? Дѣщерята да познава майка си, че има майка. Дѣщеря, която не познава майка си, тя е говедарка. Синъ, който не познава баща си, той е говедарь. Подъ думата говедарство разбирамъ човѣкъ, който нѣма никакъвъ умъ. Човѣкъ, който нѣма никакъвъ умъ, нѣма цена, той е слѣпъ човѣкъ, отъ него нищо не може да очаквашъ.

Та питамъ сега: за мене има ли Господъ или нѣма? Питамъ азъ: имашъ ли умъ или нѣмашъ? Ако имашъ умъ, има Господъ; ако нѣмашъ умъ, нѣма никакъвъ Господъ. “Рече безумниятъ въ сърдцето си: нѣма никакъвъ Господъ.” Онзи, който нѣма умъ, отрекълъ Господа. Първото нѣщо на безбожието е, че той изгубилъ своята свобода. Безбожието не е нищо друго, освенъ едно лишене. Щомъ изгубишъ свѣтлината, ти си въ затворъ, ти си въ тѣмнина, ти не може да мислишъ. Нѣкой казва тъй: “Не може да мисля.”

- Затворенъ си, загубилъ си свѣтлината. Ти си казвашъ въ сърдцето вѫтре: "Нѣма Господь." Понеже работитѣ не ти вървятъ, ти мислишъ, че нѣма Господь. Често ученицитѣ въ гимназиите не вѣрватъ, че има Господь, но като дойде учителитѣ да ги поставятъ на матура, всички отиватъ да палятъ свѣщи въ църквите. Дано да минаватъ, признаватъ, че нѣкой трѣбва да дойде на помощъ. Не зная, може и вие да сте палили свѣщи. Радвамъ се, ако сте палили. Запалвате свѣщи, значи безъ свѣтлина не може. Има Господь значи тогава.

Тогава азъ слушамъ нѣкой да дойде и да казва: "Нѣма добри хора, нѣма добро въ свѣта." - Нѣма добро въ свѣта, ами въ тебе има ли добро? Ти не изхождашъ отъ свѣта, че нѣма добро въ свѣта. Азъ всѣкога изхождамъ отъ свое то положение. Имамъ ли азъ доброто. Щомъ азъ имамъ добро то и свѣтътъ има доброто; щомъ азъ нѣмамъ добро то, и свѣтътъ нѣма доброто. И право разсѫждавалъ Настрадинъ Ходжа, който казва: "Като умре жена ми, половината свѣтъ умира; като умра азъ, цѣлиятъ свѣтъ умира." Доста хубава философия. Като умре човѣкъ, като изгуби своята свобода, като изгуби своята сила, като изгуби своята свѣтлина и като изгуби своята доброта, какъвъ е животътъ? Животътъ вече нѣма смисълъ. Той е мъртъвъ чо-вѣкъ. Подъ думата смърть азъ разбирамъ човѣкъ, който изгубилъ свободата си. Който изгубилъ силата си, е ум-рѣлъ човѣкъ. Който изгубилъ свѣтлината си, е умрѣлъ чо-вѣкъ. Който е изгубилъ доброто, е умрѣлъ човѣкъ. Какво разбирамъ подъ думитѣ "възкръсналь човѣкъ"? - Който придобилъ свѣтлината, е възкръсналь човѣкъ, оживѣлъ е. Който придобилъ силата - оживѣлъ; който придобилъ свободата - оживѣлъ; който придобилъ доброто - възкръсналь е вече. Казватъ: "Какъ може да възкръснемъ?" Като придобиемъ своята сила; като придобиемъ своята свобода; като придобиемъ свѣтлина и като придобиемъ своята доброта, които Богъ ни далъ. Тогава ние сме възкръснали вече.

Рекохъ, всѣкни единъ отъ васъ днесъ може да възкръсне. Ако има нѣкой, който е умрѣлъ въ едно нѣщо, защото

човѣкъ не умира само веднѣжъ, четири пѫти умира. Камо си умрѣлъ веднѣжъ, иди дойди, камо си умрѣлъ два пѫти, иди - дойди; камо си умрѣлъ три пѫти, иди - дойди. Камо умрѣшъ четири пѫти, отиде вече. Защото камо умрете четири пѫти, никѫде нѣма да се намѣрите. И говедари нѣма да бѫдете вече. Ако изгубишъ свѣтлината, говедарь ставашъ. Ако изгубишъ свободата, робъ ставашъ. Ако изгубишъ силата, подигравка ставашъ. Пѣкъ ако изгубишъ доброто си, една дума бихъ казалъ, но нѣма да я употребя, защото е много лоша. Вие сами ще я намерите.

Тази сутринъ ви рекохъ четири нѣща: Твърди камо Земята, но подвижни камо Земята. Земята е твърда въ себе си, но пръпка, знаешъ какъ пръпка вашата майка, която ви носи на гърба си. И аеропланитѣ не могатъ да бѣгатъ камо нея. Тича тя, идеаль има нѣкакъвъ, тича на нѣкѫде. И при това имайте онази сила. Писанието казва: "Човѣкъ да се множи." Подъ размножаване азъ разбирамъ, само водата се размножава. Камо се дигне горе на милиони капчици се превръща, които падатъ долу и измиватъ всичкия прахъ по листата, поливатъ навсѣкѫде, галятъ. Тѣ сѫ, които галятъ. Водата е, която гали хората, очиства ги. Тя е най-добрата слугиня, чисти кира. Рекохъ, ако понѣкой пѫть вие кирясате, човѣкъ, камо стане недоволенъ отъ нѣщо, той кирясва. Камо дойде кирьта, тя е жива и започне да те дразни. Тогава пробният камъкъ - измий се. Мийте ржцетѣ си, мийте тѣлото си хубаво. Човѣкъ постоянно трѣбва да се мие. Трѣбва да употребява водата. Има една вода невидима, съ която човѣкъ постоянно трѣбва да се чисти. Казвашъ: "Грѣшенъ съмъ." - Оцапалъ си се. Казва: "Лошъ човѣкъ съмъ." - Оцапалъ си се. - "Несправедливъ човѣкъ съмъ." - Оцапалъ си се. Казва: "Много добъръ човѣкъ станахъ." - Ама, дали е право? Че кое е по-право да кажешъ: "лошъ човѣкъ съмъ" или "добъръ човѣкъ съмъ"? Кое е по-хубаво да кажешъ: "свободенъ човѣкъ ли съмъ" или да кажешъ: "не съмъ свободенъ"? Кое е по-хубаво да кажешъ: "може да го направя" или "не може да го направя"? Казва: "Азъ не може да го направя." Кое не може да направишъ? Питамъ го: "Може ли да вѣрвашъ въ Бога?"

Казва: "Не мога да Вървамъ, умътъ ми не го побира." Ами безвърието ти какъ го побира? Умътъ му Бога не може да побере, рекохъ, безвърието тръбва съвсемъ да не го побира. Безвърието къде ще го поберешъ? Защото безвърието е произлезло отъ Върата. Безвърието е втората жена на човѣка. Понеже той съ първата не могълъ да живѣе добре, та се оженилъ за втора. Едната е Върка, втората е Безвърка. Той съ първата не могълъ да проконса, че съ втората съвсемъ нѣма да проконса. Защото Върата е скопосна жена, всичко внася, чисти, а пѣкъ онази е несрѣтна. По-несрѣтна жена отъ безвърието нѣма. Тя всичко разпилява и конецъ въ кѫщи не оставя. И пропадането на човѣка започва съ безвърието. Най-малкото съмнение, когато се родило въ ума на човѣка въ рая, че туй, което казаль Господь, може и по други начинъ да се постигни, тази погрѣшка вече толкова хиляди години не може да изкупи.

Та сега, четири нѣща, които Богъ е вложилъ, пазете ги: Пазете свободата на душата си. Безъ нея никѫде не може да идете. Пазете силата на духа си, която сила Богъ ви далъ. Понеже отъ тази сила всичко зависи. Пазете свѣтлината на ума си, която Богъ ви далъ, понеже отъ тази свѣтлина всичко зависи. Безъ нея нищо не можете да постигнете. Пазете и доброто, което Богъ вложилъ въ сърцето ви. Всѣки, който има по едно добро, пазете го това добро въ себе си. За нищо въ свѣта не смѣняйте това добро. Камо гоидешъ, да имашъ едно мнение. Рекохъ, имайте едно мнение за доброто въ себе си. Имайте едно мнение за силата въ васъ. Имайте едно мнение за свободата въ васъ. Туй е човѣка. Туй е новото учение. Този е пътятъ, по който човѣкъ може да се освободи. Вънъ отъ тия нѣща, никаква свобода не сѫществува. Нѣма никаква свобода. Де ще я намѣрите? Ние сме напуснали Божественото, пѣкъ очакваме отъ нѣкѫде нѣщо нѣкой да ни донесе съ себе си. Свободата ни е да една вѫтре. Богъ е за насъ свободата; Богъ е за насъ силата; Богъ е за насть свѣтлината. Богъ е за насть доброто. Познавамъ Бога въ себе си по четири нѣща. Азъ познавамъ Бога. Какво нѣщо е Богъ конкретно? Свободата, която

имамъ, то е Богъ въ мене. Свѣтлината, която имамъ, то е Богъ въ мене. Доброто, което имамъ, то е Богъ въ мене. Силата, която имамъ, то е Богъ въ мене. Това е конкретното разбиране за Бога. Какъ ще ви се обясни другояче. Че нѣма сила, извѣнь която свѣтътъ да е създалъ. Че какво нѣщо е да създавашъ работитѣ. Свободата създава нѣщата. Свѣтлината създава нѣщата. Силата създава нѣщата и добромъ създава нѣщата. Тѣ сѫ философски четири принципа, съ които свѣтътъ е създалъ. Защото като си свободенъ, ти можешъ свободно да се движишъ, имашъ просторъ. Като си силенъ, ти имашъ въ себе си възможности да направишъ нѣщо. Като имашъ свѣтлина, ти си проникналъ, знаешъ какво трббва да направишъ. И като имашъ доброто въ себе си, то е онази подкваса, съ която всичките нѣща може да задържишъ.

Та ви пожелавамъ сега. Нѣма да ви пожелая. Като идете сега въ кжщи да си извадите вашето ножче и малките тия паяжини, съ които сте увили отъ нѣкой паякъ, да ги откажнете. То е свободата. Като идете въ кжщи, искамъ колкото немити сѫдини имате, да вземете да ги омислете и кирьта да изхвърлите на вънънъ. То значи, че сте силни хора. Като идете въ кжщи, четири стаи имате, свѣщи имате, не сѫ запалени. Драснете по единъ кибритъ, запалете свѣщите и не мислете какво ще стане съ свѣщите, да горятъ цѣлия денъ. И като идете въ кжщи, понеже имате четири огнища, не сте палили досега огънъ, ходили сте да хойкате на вънънъ, по екскурзии сте ходили. Като се върнете, да запалите огънъ на четирите огнища, свѣщта да запалите, сѫдовете да омислете и да скажате паяжините. Единъ преводъ на вашия животъ.

Днесъ вижте Господъ казва така, туй, което ще ви го кажа, е отъ Господа вече. Господъ казва: “Деца мои, пазете свободата, която ви гадохъ! Деца мои, пазете силата, която ви гадохъ! Деца мои, пазете свѣтлината, която ви гадохъ! Деца мои, пазете доброто, което ви гадохъ!”

Добрата молитва

[17-та] лекция отъ Учителя.

Петъкъ, 13 августъ 1937 г.

5 ч. с. на Молитвения Върхъ

ДА ПОЗНАВАТЬ*

Христосъ казва: “Да имате любовъ помежду си.” Както виждаме отдавна се говори за любовъта, но въпреки това, тя пакъ остава неразбрана. И днесъ се говори за любовъта, но пакъ не се разбира. Казано е въ Писанието, че първиятъ плодъ на Духа е Любовъта. Тя е първиятъ реаленъ образъ, съ който е започнало създаването на свѣта. Отъ нея излизатъ всички останали реални образи. Ако човѣкъ не може да разбере Любовъта, колко по-мжечно ще разбере образите, които сѫ произлѣзли отъ нея. Нещастията на съвременните хора се дължатъ на това, че те не разбиратъ нито познаватъ Любовъта. Любовъта трѣбва да се познава! Защо? Защото само чрезъ Любовъта можемъ да познасъмъ Бога. Любовъта е путь за познаване на Бога. Щомъ Го познаемъ, ние сме вече придобили Вѣчния животъ. Тогава ни става ясенъ стихътъ: “Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.” Истиненъ Богъ е Този, Който ни обича. Щомъ не ни обича, той не е истиненъ.

Кой е истинския човѣкъ? Истински човѣкъ пъкъ е този, който обича Бога. Значи истински Богъ е Този, Който всички обича; истински човѣкъ е този, който обича Бога. Дето има обичъ, тамъ има познаване. Кой е твоя баща? Мой Баща е Онзи, Когото познавамъ, Който ми е далъ животъ - най-голѣмото богатство въ свѣта.

Мнозина сѫ се заели усилено да търсятъ Бога. Това е остатъкъ отъ езическите времена. Ако човѣкъ иска отсега нататъкъ да намѣри Бога, той е закъснѣлъ. Това е все едно, следъ като човѣкъ е живѣлъ хиляди години на земята, изложенъ на благодатното действие на слънцето, да излѣзе вънъ и да каже: “Искамъ да намѣря Слънцето, да видя, какво нѣщо представя то.” Ние имаме възможностъ всѣку денъ да

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1937г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

Виждаме слънцето - едно отъ Великите Божии творения. Слънцето е създано за настъпие. Ако слънцето не съществува, ние не бихме могли да се проявимъ. Великъ и маждъръ е Господъ! Велики сѫ Неговите творения! Като е създалъ това грамадно слънце, за да не ни уплаши отъ него, Той го е поставилъ на такова далечно разстояние отъ настъпие, че да изглежда малко, като диня. Като погледне къмъ това малко слънце, душето се радва, че и то може да го види, да си поиграе съ него като съ топка. Величието на Бога се заключава въ това, че като е представилъ големите нѣща въ умаленъ видъ, Той ималъ предъ видъ нашето съзнание. За да ни поучи, да не започнемъ да се кланяме на Великите Му творения, Той ги е намалилъ. Тѣ седятъ на небето като малки свѣтулки, изпращатъ ни свѣтлината си и ни заставятъ да мислимъ и да ги изучаваме. Мъжчностията на съвременните хора не седи нито въ слънцето, нито въ звездите, но въ земята, върху която тѣ живѣятъ. Земята имъ се представя толкова голема, че ги е заблудила, объркала отношенията имъ къмъ нѣщата. Вследствие на това объркване, тѣ днесъ не знайатъ, на кого тръбва да служатъ.

И тѣй, Земята, майката на хората, е внесла въ децата си такъвъ ужасъ, такъвъ страхъ, че тѣ не смѣятъ спокойно да предприематъ нѣщо. Тръгнатъ ли на планината, страхуватъ се отъ камъните, да не падне нѣкой камъкъ върху тѣхъ да ги убие. Тръгнатъ ли съ парада по вода, страхъ ги е да не се удавятъ. Тѣ се страхуватъ отъ смъртта, която на всѣка крачка ги дебне. Поради този страхъ, който Земята е внушила на своите деца, тѣ сѫ въ постоянно разногласие помежду си. Навсъкъде чувате само разправии, спорове, недоразумения, престъпления, побоища. Не само хората се каратъ и биятъ, но и говедата, които живѣятъ между тѣхъ. Тѣ постоянно упражняватъ рогата и конутата си. Като гойде на земята да види, какъ живѣятъ хората, Богъ се обръща къмъ настъпие съ въпроса: "Защо си напуснала децата си? Защо не ги възпиташъ малко?" - "Не мога вече да ги нося, дотегна ми." Не само това, но както виждаме и Земята има свои желания, за реализирането на

които изживяват достатъчно време. Тази е причината, поради която е напусната децата си. Зимно време тя се облича със синько бъла дреха и излиза да се покаже предъ свърта. Пролетът, когато Слънцето започва да грее силно, бълата дреха на Земята се стопява и тя облича нова дреха, пъстро накитена - със зелени, бълви, жълти, сини цветове. Като я видяте съзнателно и красива дреха, децата ѝ започват да скочат, да се радват и веселят със нея заедно. Тъквите: "Колко е красива нашата майка!" Какът мислите, естествено ли е това, което Земята прави? Естествено е, разбира се. Земята има много възлюбени, предъ които тя иска да се докара, да имъ се хареса. Голъма е любовта на Земята към Слънцето. Отъ ранна пролет до късна есен тя се облича върху различни дрехи, все по-пъстри и красиви, да задоволи своя възлюбен. Щомъ я види върху бълосиньжната ѝ рокля, той веднага я заставя да се съблъче. Като взимате примерът отъ Земята и Слънцето и вие имъ подражавате. Презъ деня се обличате съзнателно върху различни дрехи, като земята, а вечеръ и зима, когато Слънцето се скрива, палите свещи да се осветявате и огньове - да се отоплявате.

Това същите фигури, които изразяват фази на развитието, презъ които минават, както земята, така и хората, които живеят на земята. Обаче, за човека на земята има две важни нѣща: да го обичат и да обича. Кой го обича и кого той трбва да обича? Онзи, Който е създал човека, Той пръвъ го обича. И после, човекъ трбва да обича Онзи, който го е създал. Затова е казано върху Писанието: "Богът толкова възлюби свърта, т.е. хората, че дава върху жертвата своя единороден Синъ, за да не погине всички, които вървят въ Него, но да има животъ вечен."

Днешният недѣленъ денъ е точно противоположенъ на миналия. Колкото миналият недѣленъ денъ бѣше затворенъ, толкова днешният е отворенъ: небето е чисто, ясно, слънцето грее силно. Какво показват тия две, единъ на другъ противоположни дни? Тъквите: "Две противоположни състояния на човека. Когато е тежън, скърбенъ, недоволенъ, човекъ се затваря въ себе си. Той не иска да се

сръща съ хора, съ никого не иска да говори. Той прекарва въ пълно мълчание. Щомъ работитъ му се наредятъ добре, той се облича хубаво и излиза вънътъ. Когото срещне, поздравява го и започва да се разговаря съ него. Той се отваря за всички. Щомъ отвѣжтре му е добре и отвѣнътъ му е добре. Днесъ небето е отворено, изобилно излива любовъ. Днесъ всичко говори за любовта на Бога къмъ хората. И хората отъ своя страна тръбва да отговорятъ на Бога съ любовъ.

Като не разбирашъ Бога като източникъ на животъ, на сила, на свѣтлина и знание, мнозина се спиратъ върху Сънцето, радватъ се, защото отъ него получаватъ животъ, свѣтлина и топлина. Наистина, Сънцето е мѫдро, защото широко простира свѣтлината и топлината си. То е умно, защото кара хората да мислятъ. То е добро, защото болни лѣкува. То е Велика книга на Божествения свѣтъ. Сутринъ, като излиза да посрѣща Сънцето, човѣкъ може да опредѣли за себе си, какъ ще прекара деня. Презъ деня човѣкъ ще мине онова, за което съзнанието му се е пробудило въ момента на изгрѣване на Сънцето. Всѣка свѣтла мисъль или всѣко възвишено чувство, които човѣкъ е преживѣлъ въ този моментъ, ще внесатъ радостъ въ душата му, понеже нѣма сила въ свѣта, която може да се противопостави на Божественото.

Съвременните хора се стремятъ къмъ доброто въ свѣта. Защо? Защото доброто е цель въ живота. Доброто дава възможност за проява на всички нѣща. Силата дава възможност за постижения. Свободата пъкъ прави всички нѣща реални. Безъ свобода любовта не е реална. Безъ сила любовта не е възможна. Безъ свѣтлина любовта е непонятна. Безъ доброта любовта е неприложима. За да проявите любовта, вие тръбва да знаете правилата и законите, които я регулиратъ. Любовта на съвременния човѣкъ може да се уподоби на сакамъ, който ходи съ двѣ патерици. Вземе ли нѣкой патерицитъ му, той се залолява и пада на земята. Човѣшката любовъ представя инвалидъ, съ двѣ патерици. Божията Любовъ представя здравъ човѣкъ, който се движи свободно, безъ никакви патерици. Патери-

ца е чужда дума. Тя произтича отъ гръцката дума “pater” - баща. Когато остане, бащата носи бастонъ, който играе роля на трети кракъ. Дойде ли човекъ до положение да разчита на третия кракъ, на бастона си, неговата работа е свършена. Не разчитайте на Вашата стара любовъ. Нова, истинска любовъ е тази, която днесъ се проявява. Това, кое то днесъ ни се дава и говори, то представя същественото за човека. Миналото е станало вече; настоящето днесъ става, а бъдещето престои да стане. Интересувайте се отъ това, кое то днесъ става. Какъ съжителстват хората въ миналото, не е важно за васъ. Какъ днесъ живеятъ, това е важно. Възрастниятъ не може да живее, както е живелъ като дете. Животътъ му като дете е билъ добъръ, но днешниятъ животъ изисква отъ него съвсемъ други нѣща.

И тъй, човекъ не може да познае любовъта, ако не е свободенъ, ако не е силенъ, ако нѣма свѣтлина и ако не е добъръ. Казано е въ Писанието, че Любовъта е плодъ на Духа. Като знаете условията за проява на Любовъта, вие разбирате защо хората се стремятъ къмъ свобода. Муже, жени и деца се борятъ за свобода. Животни и растения се борятъ за свобода. Всичко живо се бори за свобода. Душата на човека се стреми къмъ свобода, но за да я постигне, на помощъ тръбва да ѝ дойде духътъ, съ своята сила. Богъ желает нашата свобода. Следователно това движение въ свѣта за свобода се дѣлжи именно на Божественото, кое то се бори вмѣсто настъп. Стремежътъ на човека за свобода е Божественъ. Щомъ знаете това, пазете се да не осакатите въ себе си този стремежъ. Воловайт не само за своята свобода, но и за свободата на всички живи същества. Свободенъ е само онзи, който се радва на свободата на всички. Следователно абсолютно свободенъ е само Богъ. Той иска всички да бѫдемъ свободни и ни дава начини, по които можемъ да придобиемъ свободата си. Първото условие за придобиване на свободата е Любовъта. Който не е приель Любовъта въ себе си, той не може да бѫде свободенъ. Свобода безъ Любовъ не съществува. За онзи, когото обичате, вие сте готови да жертвувате всичко. За онзи, когото не обичате,

не сте готови да жертвувате нищо. Когато Любовъта действува във човека, той дава много. Щомъ Любовъта отсаждействува, той нищо не дава.

Много е говорено за Любовъта, но почти нищо още не е казано за нея. И азъ съмъ говорилъ много за Любовъта, но още не съмъ дошълъ до встежлението във Любовъта. Защо? Защото има елементарни работи, които предшествуватъ Любовъта, а тѣ тръбва да се знайтъ. Ако влѣзете между говеда, първата ви работа е да следите да не се мушкатъ, да не тъпчатъ храната си, да не цапатъ около себе си. Като научатъ тия нѣща, тогава само може да се говори за възпитанието имъ. Не може ли волътъ изведнъжъ да хвърли рогата си? Не може. За да създаде рогата си, чрезъ които се бранци, волътъ е мислилъ хиляди години. Конътъ е създадъ заднитѣ си крака да рита. Кучето е създало зжбитѣ си да хане. Това сѫ оржжия на животните, съ които се бранятъ. Не може ли безъ оржжия въ свѣта? За сега не може. Единъ денъ, когато волътъ се повдигне по-високо, отколкото е днесъ, той самъ ще хвърли рогата си. Щомъ съзнанието му се повдигне, той ще излѣзе отъ положението, въ което днесъ се намира.

Любовъта, за която сега ви говоря, подразбира вѣчно подмладяване. Ако всѣки денъ човѣкъ не се подмладява, животътъ му изгубва смисълъ. Подмладява ли се и животътъ му се осмисля. Въ Писанието е казано: "Силата на онѣзи, които обичатъ Господа, ще се обнови." Какъ? По разни начини. Видите ли, че кожата на лицето ви се е малко сбръчкала, вземете чиста, планинска вода и се измийте съ нея. Ако очите ви сѫ се замрежили малко и не виждатъ, приемете повече свѣтлина. Ако сърцето ви е изстинало, запалете малко вашия огънь, да се стопли сърцето ви. Да свѣтнатъ очите на човѣка, това значи да се ползува отъ свѣтлината на своя умъ. Ако очите ти не сѫ замъждѣли, ти имашъ свѣтлина въ ума си. Човѣшкиятъ умъ свѣти, за да знае твой, какъ и какво знание за свѣтлината да придобие. Чрезъ свѣтлината твой пропрѣява знанието си.

Днесъ млади и стари се стремятъ къмъ нова знание,

което е придобито чрезъ свѣтлината на ума. На небето обаче, стари и възрастни хора нѣма. Тамъ всички сѫ млади. Ако влѣзете между ангелите, ще видите, че всички сѫ около 30 годишни - млади, красиви, спремнати. Дойде ли единъ отъ тия ангели между хората, всички ще се влобятъ въ него. Моми ще напуснатъ родителите си, жени - децата и мѫжете си и ще тръгнатъ следъ него, както гладниятъ следъ хлѣба. Ангелите носятъ въ себе си велика животъ. На небето има само 24 старци. Всѣки старецъ представя една минала епоха. Въ този смисълъ, стариятъ представя човѣкъ на знанието, на свѣтлината. Отъ лицето му излиза свѣтлина. Младиятъ човѣкъ пъкъ разполага съ сила. Следователно стариятъ носи въ себе си свѣтлина и доброта, а младиятъ - свобода и сила.

И тъй, младиятъ се стреми къмъ придобиване на свобода. Стариятъ - къмъ придобиване на доброто. Докато е младъ, човѣкъ търси свободата. Като придобие свободата, той става старъ и започва да търси доброто. Щомъ придобие свободата и доброто, той влиза въ царството на Любовта и става неинъ гражданинъ. Влѣзе ли въ царството на любовта, човѣкъ е влѣзълъ вече въ Божествения свѣтъ. Това може да стане още днесъ, а може да стане и следъ хиляди години, отъ човѣка зависи. Човѣкъ не знае какво крие въ себе си. Той е затворено богатство, затворенъ изворъ, свѣщъ, турена подъ шиникъ. Той е запечатена книга. Велико съдържание има тази книга въ себе си, но като се сѣдѣла дълго време неотваряна, тя се е изцапала малко. И днесъ човѣкъ се страхува да отвори книгата на своя животъ, да прочете писаното въ нея и да се поучи.

Отворете книгите на вашата душа, на вашия духъ, на вашия умъ и на вашето сърдце и ги прочетете. Тѣ сѫ най-хубавите книги, които трѣбва да четете. Новото, кое-то днесъ ви казвамъ, е да прочетете тия четири книги, въ които е описанъ цѣлиятъ ви животъ, отъ създаването ви досега. По-хубави книги отъ тѣхъ не сѫществуватъ. Досега сте чели много книги, оригинални и преводни, но всички се нуждаятъ отъ корекция. Четете книгите на вашата душа,

на Вашия духъ, на Вашия умъ и на Вашето сърдце, да видите какво Богъ е писалъ въ тъхъ. Тъ представяме истински оригинал на нѣщата. Каквото друго и да четете, вие ще се обѣркате. Отъ всичко четено, задържайте въ себе си само онова, което е вѣрно съ оригинала. Което не е съгласно съ оригинала, туряйте настрана. Въ Откровението се говори за една книга, затворена съ седем печата. Иоанъ казва, че нѣмало кой да отвори тази книга. Най-после се явило един агне, което разпечатало тази книга. Днесъ тази книга е отворена и всѣки е свободенъ да чете отъ нея. Тази книга е предъ Васъ и вие трѣбва да я четете. Коя е тази книга? Тя е книгата на Вашата душа, на Вашия духъ, на Вашия умъ и на Вашето сърдце.

Мнозина се запитватъ какво ще правятъ следъ прочитането на тѣзи книги. Много просто! Щомъ прочетатъ тия книги и придобиятъ свобода и сила, тѣ ще помагатъ на хората. Щомъ станатъ умни и добри, тѣ ще помагатъ на слаби, на страдащи, на угнетени. Смисълътъ на живота седи въ помагане на ближнитѣ си. Оттукъ трѣбва да започне човѣкъ. Този е пътътъ на познаване на себе си и на своя ближенъ. Само свободнитѣ, силнитѣ, умнитѣ и добритѣ хора могатъ взаимно да се познаватъ. Не сѫ ли свободни, силни, умни и добри, тѣ всѣкога ще оставатъ чужди единъ за другъ. Младиятъ казва: "Азъ искамъ да бѫда свободенъ, силенъ, уменъ и добъръ." Какъ ще постигнешъ това? Работа се иска отъ тебе. И младата булка може да каже, че иска да бѫде като майка си, но за да дойде до положението, въ което майка ѝ се намира, тя трѣбва да мине презъ нейния пътъ. Майка ѝ е родила четири - петъ деца, отгледала ги е, възпитала ги е, дала имъ е образование. Докато младата булка не роди четири - петъ деца, тя не може да стигне майка си. И ученикътъ иска да бѫде като учителя си, но той трѣбва да работи, да роди всичко онова, къмъ което се стреми. Раждали ли сте вие, да знаете какъ се ражда?

Мнозина искатъ да бѫдатъ свободни, силни, умни, добри, безъ да работятъ. Човѣкъ трѣбва да зачене въ себе си тия нѣща и да ги роди. Какъ може да бѫде свободенъ онзи,

които не е заченалъ свободата въ себе си и не я е родилъ? Какъ може да биде силенъ онзи, който не е заченалъ и не е родилъ силата? Какъ може да биде мждъръ онзи, който не е заченалъ и не е родилъ свѣтлината? Какъ може да биде добъръ онзи, който не е заченалъ и не е родилъ доброто? Човѣкъ трѣбва да роди свободата, силата, свѣтлината и доброто! Думата “раждамъ, раждане” е санскритска и означава “работа”. Следователно човѣкъ трѣбва да работи съ любовъ, за да роди свободата, силата, свѣтлината и доброто въ себе си. Роди ли тия нѣща, той е придобилъ четири велики условия за себе си и за своите близни.

Христосъ казва: “Ако се не родите изново отъ Вода и Духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие.” Това значи: ако се не родите изново отъ свобода и Духъ, отъ сила и Духъ, отъ свѣтлина и Духъ, отъ добро и Духъ, вие не можете да влѣзете въ Царството Божие.

Поздравете вашата душа съ благите думи на свободата!

Поздравете вашия духъ съ благите думи на силата!

Поздравете вашия умъ съ благите думи на свѣтлината!

Поздравете вашето сърдце съ благите думи на доброто!

15 август, 5 ч.с.

СВОБОДНО ДАВАНЕ*

Животътъ на хората се определя отъ проявите на тяхния умъ и на тяхното сърдце. Отъ стремежите на ума и на сърдцето на човека зависи и живота му. Всички човекъ се стремят да постигне нещо и мислят, че каквото постигне, ще остане съ него през целия му животъ. Въ края на краищата не излиза така и той се разочарова. Срещате единъ младъ, учень човекъ, свършилъ философия съ докторатъ, иска да стане професоръ. Следъ няколко години, виждате го вече професоръ, домогналъ се до професорската камедра. Сега той е щастливъ и мислят, че ще задържи това положение до края на живота си, но не излиза така. Едва достигналъ до най-приятната, до най-съзнателната си работа и го уволняватъ. Защо? Имало по-млади, по-способни отъ него, които тръбва да го заместватъ. За да го залъжатъ, да не преживее големо разочарование, пенсиониратъ го. Пенсионирането не е нищо друго, освенъ залъгване, както майките даватъ нещо сладко на децата си, да не плачатъ. Дето и да отидете, навсяккога чувате да се говори едно и също нещо: "Старите тръбва да отстъпятъ мястата си на младите, като на по-способни, по-силни отъ тяхъ." Така мислятъ старите, така мислятъ и младите. Младите гледатъ часъ по-скоро старите да умратъ, да имъ оставятъ, каквото съ спечелили, тъ да разполагатъ съ него.

Какво значи умиране? Умирането не е произволенъ процесъ. Има закони, които определятъ умирането. Да умре човекъ, това значи да му дадатъ отъ невидимия святъ паспортъ, завъренъ и подписанъ отъ държавата, въ която е живеълъ и отъ тази, въ която заминава. Щомъ вземе пас-

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана отъ първото издание - София 1937г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

порта върхата си, той заминава и се готви да мине презъ редът митници. На всъка митница ще го прегледатъ и ще му взематъ по нѣщо. Щомъ му взематъ всичко, пушатъ го съвършено голъ, безъ нищо, съ съзнанието само, че нѣкога е билъ нѣщо, а сега е нищо. Въпрѣку това, докато е на земята, човѣкъ се сути, бори, кара се, търси правата си, иска слава, почести. Какво остава отъ всичко това? - Нищо. Кѫде отидоха всички човѣшки надежди? - "Е, нѣма какво да мислимъ за тия работи!" Какъ да не мислите? Вие се качвате на параходъ, който неизбѣжно ще потъне. Този параходъ не е здравът, той не може да издържи на морските вълни и бури. Тогава, по-добре останете на сушата и чакайте другъ параходъ, здравът, сигуренъ, на който напълно можете да разчитате. Ако човѣкъ слизи на земята, за да потъне и да се удави, по-добре да не слизи. Често свѣтските и религиозните хора искатъ да се представятъ, че живѣятъ добре, но външно само. Не е въпросъ човѣкъ да се представя такъвът, какъвто не е. Това нѣма да го спаси. За него е важно да знае, като се е качилъ на парахода, ще стигне ли другия брѣгъ на океана или ще потъне въ дълбините му. Ако потъне, по-добре да не се качва на парахода, да отложи пътуването си за по-благоприятно време. Ако стигне благополучно на другия брѣгъ, има смисълъ да се качва на парахода.

Мнозина се хвалятъ съ вѣрата си и казватъ, че различатъ на нея. Нѣкой вѣрва въ парахода, но ако той потъне, кѫде остава неговата вѣра? Другъ вѣрва въ баща си и въ майка си, но ако тъмъ умрать, кѫде остава неговата вѣра? Трети вѣрва въ Свещените книги, въ онзи свѣтъ, който тъмъ описватъ. Той самъ ходилъ ли е въ онзи свѣтъ? Не е ходилъ, но чель за него. Това не е достатъчно. Човѣкъ трѣбва да знае, отде е дошълъ и кѫде отива. Ако той знае, че е слѣзълъ на земята да се учи, това слизане има смисълъ. Каквото научи, той ще го занесе съ себе си. Никой не може да му го отнеме. Никаква митница не е въ сила да отнеме знанието, което човѣкъ е придобилъ на земята като ученикъ. Обаче ако мисли, че е дошълъ на земята за развлѣчение, като на

театъръ и на концертъ, човѣкъ се лѣже. Колко време прекарва човѣкъ на театъръ или на концертъ? Единъ, два, най-много три часа. Щомъ се свѣрши концертътъ, той отива у дома си, дено го чака работа. Следователно ако човѣкъ слизи на земята да се учи, каквото придобие, всичко остава за него. Слѣзе ли на земята за развлѣчение и за удоволствие, каквото придобие, всичко му взиматъ. Щомъ сте дошли на земята, вие трѣбва да учите, да придобивате знания, които сѫ ценни и за този и за онзи свѣтъ.

Човѣкъ трѣбва да говори само за онова, което е питаљ. Нѣма ли опитностъ за нѣщо, той не трѣбва да се произнася, да дава свое мнение. Ама въ ума на нѣкого дошла нѣкаква мисъль. Какво отъ това? Въ ума на всички хора влизатъ мисли, но важно е, дали тия мисли сѫ изпитани и преживяни. Всѣка мисъль е вѣрна, когато е изпитана. Въ стаята ми влиза една ластовичка и започва да хвърчи около мене. Ако река да мисля, защо е влѣзла въ стаята, много мисли могатъ да минатъ през главата ми, но важно е, дали тѣ ще бѫдатъ вѣрни. За да влѣзе въжtre, ластовичката е имала нѣкакво намѣрение, но точно какво е намѣрението ѝ, не може да се каже. Когато десета влизатъ въ една плодна градина, все иматъ нѣкакво намѣрение - да си откѣснатъ по една-две ябълки или круши. Иматъ ли право да влизатъ въ чужди градини безъ пъзволение? Това е другъ въпросъ.

Камо ученици, вие трѣбва да имате трезви мисли. Не е достатъчно да мислите, че имате вѣра. Вѣрата ви трѣбва да е изпитана. Всѣки човѣкъ трѣбва да се изпита. Цигуларътъ мисли, че свиря добре, но не се е изпиталъ. Камо го поставяйтъ на изпитъ, той самъ ще види докѫде е стигналъ въ свиренето си. Поетътъ трѣбва да напише нѣколко стиха, да ги преживѣе, да ги подложи на опитъ, за да види, докѫде е достигналъ въ поезията си. Философътъ, учениятъ трѣбва да поставяйтъ на опитъ своята философия и наука, да видятъ, докѫде сѫ достигнали. Тѣй щото, когато нѣкой казва, че вѣрва въ Бога, неговата вѣра трѣбва да допринася нѣщо и на самия него и на окръжаващите. Не допринася ли нищо, тя не е истинска вѣра. "Ама, вѣрвамъ въ Слѣнцето."

Ако върваш въ Слънцето и се ползваш отъ неговата свѣтлина и топлина, твоята вѣра има смисъл.

Сега, азъ не искамъ да оспорвамъ вашата вѣра и вашето знание, но не искамъ да се заблуждавате, да мислите, че това, което знаете и въ което вървате, е последната дума на знанието и на вѣрата. Вие сте едва въ началото на вѣрата. Нѣкой казва на едното: "Ако ми дадешъ десетъ хиляди лева на заемъ, ще повървамъ въ твоето приятелство." Ако ти върваш въ човѣка, защото ти далъ десетъ хиляди лева, това не е вѣра, това е фактъ. "Азъ не се осланямъ на празни думи." Вѣрата пъкъ почива на празни думи. Човѣкъ първо върва, а после идатъ фактите. Кой не е мислилъ и не мисли въ себе си, че ще стане велиъкъ музикантъ, поетъ, художникъ, ученъ или общественникъ? Въ всички човѣкъ има единъ скритъ, вжтрешенъ стремежъ къмъ нѣщо. Добре е човѣкъ да се стреми и да върва въ реализирането на своя стремежъ, но какъ може да првбри, че това, въ което върва, е истинно?

Рекохъ, вѣрата се различава коренно отъ суевѣрието. Въ природата сѫществуватъ едни точни везни, които опредѣлятъ теглото на всички нѣща, които могатъ да се реализиратъ. Ако нѣщо не отговаря на опредѣленото тегло, то не е постижимо и не може да му се върва. Всички човѣкъ има свое специфично тегло. Когато слиза на земята, теглятъ го. Камо се връща отъ земята, пакъ го теглятъ. Ако се констатира микроскопическо увеличаване или намаляване на теглото му, по него сѫдятъ за живота, който е прекаралъ на земята. При всички състояния, презъ които човѣкъ минава, теглото му ту се увеличава, ту намалява. Днесъ върва въ нещо, повдига се духътъ му, той печели - теглото му се увеличава. Утрe изгуби нѣщо материално - съ него заедно губи и вѣрата си. Камо резултатъ на тази загуба, той губи частъ отъ теглото си. Днесъ е доволенъ, печели нѣщо. Печалбата увеличава теглото му. На другия денъ е недоволенъ, губи нѣщо. Съ загубата заедно губи и частъ отъ теглото си. Това е животъ на борсата. Нѣкой започва да играе на борсата, печели милиони. На другия денъ пак отива

га играе, но се връща дома си, безъ петъ пари въ джоба си. Ако човѣкъ е дошълъ на земята като въ борса, единъ денъ да печели, а на другия денъ да губи и то не само спечелено-то, но и онова, което е сѫщество-въ елементъ въ живота му, какъвъ смисълъ има този животъ?

Разправя-ть, че единъ денъ Толстой взель участие въ една хазартина игра, дето изгубилъ 12 000 рубли. Той се отчаялъ и започналъ да мисли отде да намѣри пари да изплати дълга си. Той дошълъ до такова отчаяние, че за пръвъ пътъ въ живота си се молилъ да му помогне Господъ, да излѣзе по нѣкакъвъ начинъ отъ тази каша. Въ това време единъ неговъ приятелъ му подари-ль една рубла. Съ тѣзи пари той отишълъ пакъ да играе. Като спечели-ль отново 12 000 рубли, той прекратилъ играта, излѣзълъ вънъ, изплатилъ дълга си и престаналъ вече да играе.

Какво представя животътъ на съвременни-те хора?

- Борса. Сегашната женитба на хората е борса. Жената хванала единъ мжжъ и мисли, че уловила нѣщо, на което всѣкога може да разчита. Мжжътъ уловилъ една жена и мисли, че може всѣкога да разчита на нея. Азъ не съмъ противъ мжжетъ и женитѣ, нико-то противъ женитбата, но какво ще кажете като срещнете мжжа и жената разочаровани единъ отъ другъ и търсятъ начинъ да се раздѣлятъ? Първоначално жената е мислила, че катонейниятъ мжжъ нѣма другъ, но не излѣзло така. И мжжътъ е мислилъ, че като неговата жена нѣма друга, но и той се разочаровалъ. И двамата се излѣгали. Защо? Защото повѣрвали, че въ женитбата се крие истинското щастие. Женитбата е човѣшко учреждение, а човѣшкото не носи щастие. Всички млади сж се разочаровали въ своите възлюбени, въ иконите на своите сърдца. Колкото и да се молятъ на своите икони, тѣ нѣма да имъ помогнатъ.

Следователно човѣкъ не трѣбва да се моли и да вѣрва на образи вънъ отъ себе си. Той трѣбва да вѣрва въ четири образи, които се намиратъ въ самия него. Човѣкъ трѣбва да вѣрва въ образа на своята душа, въ образа на своя духъ,

Въ образа на своя умъ и въ образа на своето сърце. Когато сърцето на човѣка е добро, той е щастливъ. Доброто е храна за сърцето. Безъ доброто, човѣкъ не може да бѫде здравъ. Безъ доброто той не може да бѫде щастливъ. Човѣшкото сърце се развива и усъвършенствува само чрезъ доброто. Както хлѣбът е необходимъ за физическия животъ на човѣка, така и доброто е необходимо за неговото сърце. "Зашо ми е сърце? Ако нѣмахъ сърце, нѣмаше да страдамъ!" Не е така. Причина за страданията е самия човѣкъ. Тѣ нѣматъ нищо общо съ сърцето. Обаче, сърцето е необходимъ уදъ въ човѣшкия животъ. Безъ сърце животъ не може да сѫществува. Животътъ минава презъ сърцето. Какъ може човѣкъ самъ да си причинява страдания?

- Той взима една игла и започва да се боде. Щомъ се боде, ще страда, разбира се. Не си причинявайте само болки! Не оплитайте сърцата си съ сърцата на другите хора! Не се влобвайте. Любете безъ да се влобвате. Не залагайте сърцата си! Погрѣшката на съвременните хора се заключава въ това, че още съ слизането си на земята, тѣ залагатъ сърцата си. Сърцето е капиталъ, който за нищо въ света не трѣбва да се залага. Какво ще получите, ако заложите сърцето? Ще кажете, че въ замѣна на вашето сърце ще получите сърцето на другъ човѣкъ. Да, но с чуждо сърце не се живѣе. Казано е въ Писанието: "Сине мой, дай ми сърцето си!" Единствениятъ, Който има право на нашето сърце, това е Богът. Отъ време на време Той преглежда нашите сърци, гледа, въ какво състояние се намиратъ и ако има нужда, пречиства ги.

Често хората се оплакватъ, че никой не ги разбира. Нѣкой се оплаква отъ приятеля си, че му далъ сърцето и пакъ останалъ неразбрани. Тамъ е грѣшката на човѣка. Никой никого не може да разбере. Човѣкъ трѣбва самъ да се разбере, да не очаква хората да го разбиратъ. Земята, слънцето, звездите сами трѣбва да се разбиратъ, да не очакватъ други да ги разбиратъ. Животътъ може да се развива правилно само тогава, когато всѣки самъ се разбира. Това

значи, всъки да се занимава съ себе си, съ своите работи, а не съ работите на другите хора. Сърдцето се занимава съ своите работи, но когато земята отпраща към него своята молба, то ѝ отпуска по-голямъ или по-малъкъ кредитъ, споредът нейните нужди. Сърдцето никога няма да слезе на земята, да види, какво правят хората. То гледа отдалечъ, но не слиза на земята. Колкото и да викате към него, то няма да слезе при васъ. Сърдцето помага на хората, но не урежда живота имъ. И хората могат взаимно да си помагатъ, но не могат едни на други да уреждатъ живота. Погрешката на хората седи въ това, че те очакватъ други да редятъ живота имъ. Никой човекъ не е въ състояние да уреди живота на другите. Всъки самъ тръбва да нареди работите си. Не развалийте въ себе си онова, което Богъ е наредил още отъ създаването ви. Той е вложилъ въ васъ единъ голямъ капиталъ - сърдцето ви и отъ време на време ви посещава, да види, въ какво състояние се намира този капиталъ. "Защо ми е дадено сърдцето?" - За да видишъ Господа! Ако нямашъ сърдце, ти не можешъ да видишъ Господа. "Защо ми е умътъ?" - Да видишъ Господа. Единственитъ място, дето човекъ може да види Господа, това сж неговото сърдце и неговият умъ. Вънъ отъ ума и отъ сърдцето си, човекъ нищо не представя. Безъ умъ и безъ сърдце човекъ е нула. Умътъ и сърдцето на човека сж единици. Поставите ли тия единици предъ нулата, вие ще видите истинската цена на човека.

Човекъ тръбва да разбира смисъла на нѣщата, за да ги постави на мястата имъ. Като не ги разбиратъ, хората постоянно се оплакватъ. Щомъ ги сполети нѣкакво нещастие или страдание, те казватъ, че не имъ се живее вече, че имъ е дотегнало да страдатъ. Който се оплаква отъ страданията, той не е разбралъ тѣхния смисълъ, той не е изучилъ съдържанието имъ. Въ всъко страдание, въ всъко чувство, въ всъка мисълъ е вложенъ известенъ капиталъ, който човекъ тръбва да използува за градиво на своя животъ. Човекъ тръбва да се изпита, да го даде положение да

познава качествата на нѣщата.

Всички говорятъ за любовта, но не я познаватъ. Тѣ не знаятъ, какви сѫ качествата на любовта. Камо разискватъ върху любовта, най-послѣ тѣ казватъ, че сѫ готови да обичатъ, но ако и тѣхъ обичатъ. Не е въпросъ да те обичатъ хората, за да ги обичашъ и ти. Обичай, безъ да държишъ смѣтка, обича ли те нѣкой или не. Който обича, той е силенъ човѣкъ; който не обича, той е слабъ. Добриятъ е силенъ човѣкъ, лошиятъ е слабъ. Силниятъ човѣкъ има условия да прави всичко, каквото желае. Всички хора искатъ да бѫдатъ силни, но не знаятъ, че за да бѫдатъ силни, първо трѣбва да бѫдатъ добри. Доброто е основа на разумния животъ. По естество човѣкъ е добъръ, но добро-то въ него трѣбва непрекъжнато нарасте и да се развиба. Ако човѣкъ не расте и не се развиба въ доброто, животътъ му нѣма смисълъ. За да използува живота си разумно, всѣки денъ човѣкъ трѣбва да прави поне по едно малко добро. Кѫдето и да е, при каквото условия и да се намира, човѣкъ има възможностъ да направи поне едно микроскопическо добро. Въ доброто се криятъ придобивките на човѣшкия животъ. Грѣшките на хората се заключаватъ въ това, че тѣ не мислятъ за микроскопическото добро, което могатъ да правятъ, но искатъ да оправятъ свѣта. Този, който е създалъ свѣта, Той мисли за него. Казва се, че за да създавате сегашния свѣтъ, Богъ е мислилъ толкова години, колкото е числото, получено отъ единица и 15 нули следъ нея. Той е предвидилъ всички противоречия, които могатъ да се явятъ, всички възможности за добро и за зло. Той е изчислилъ всичко това точно, споредъ изчисленията на висшата, Божествена математика.

Каквото и да стане въ свѣта, всичко е предвидено. Въ Божествения свѣтъ нѣма случайности. И за създаването на новия свѣтъ Богъ продължава да мисли и ще мисли още повече, отколкото е мислилъ за създаването на сегашния свѣтъ. Човѣкъ може да изчисли кога какво ще му се случи въ живота. Ако единъ баща има три дъщери и единъ синъ, чрезъ точни математически изчисления може да се предс-

каже, какви изпитания го чакатъ. Това не е гадание, това е наука. Има гадатели, които предсказватъ известни нѣща, но въ края на краищата предсказанията имъ не се сбѫдватъ. Гадателът трѣбва да биде уменъ човѣкъ, да знае какво трѣбва и какво не трѣбва да се казва. Трѣбва ли да кажете на една бременна жена, че следъ раждане детето ѝ веднага ще умре? Вмѣсто да внасяте такива мисли въ ума ѝ, по-добре кажете ѝ да има вѣра въ доброто, надежда въ всички свои предприятия и любовъ къмъ Бога, къмъ ближния си и къмъ себе си. Върви ли въ съгласие съ тия закони, човѣкъ може да избѣгне лошото, което му е опредѣлено да мине.

Всѣки човѣкъ е бремененъ съ нѣкаква мисъль, съ нѣкакво чувство, съ нѣкаква идея. Камо знаете това, пазете себе си, пазете и ближните си, за да родите благополучно. Мнозина могатъ да ви нашепватъ, да внасятъ въ васъ отрицателни мисли и чувства, но вие трѣбва да се противопоставяте на тия нашепвания. Тѣ сѫ чужди мисли, които идатъ отъ извѣнземния свѣтъ. Това сѫ мисли на ненапреднали сѫщества, които искатъ да ви спѣнатъ. Вие трѣбва да бѫдете смѣли и решителни, да не се поддавате на вѣнши вълияния. И дяволътъ мрази страхливите хора. Предъ смѣлите и безстрашните той отстѣпва, вижда, че тѣ иматъ добродетели въ себе си.

Когато срещне нѣкой богатъ човѣкъ, дяволътъ започва да го обикаля, да го ласкае, да му говори сладко, докато го спечели на своя страна. Щомъ спечели сърдцето му, той започва да го обира. Обере ли го, повече не го тѣрси. Той внася отрицателни мисли въ човѣка и го оставя да плаща, самъ да се разправя. Човѣкъ плаща, а дяволътъ стои настрана и се смѣе. Въ това отношение той е неуязвимъ и безотговоренъ. Докато е слушалъ дявола и грѣшилъ, човѣкъ не е самъ. Той има съдружникъ, въ когото вѣрва. Обаче, скоро съдружникътъ му го напушта и човѣкъ остава самъ. На това се дѣлжи голѣмото обезсърдчение, което хората често преживяватъ. Нѣкой казва: "Оть мене човѣкъ нѣма да стане." - Отде знаешъ това? Ти ли си създалъ свѣта? Онзи, Който е мислилъ хиляди години за създаването на свѣта, Той знае

какво може да излѣзе отъ тебе. Едно се иска отъ човѣка: да се откаже отъ своя старъ съдружникъ, който го кара да грѣши и да се свѣрже съ Първата Причина на нѣщата. Въ това седи неговото спасение.

Сегашнитѣ хора сѫ недоволни едни отъ други, намиратъ, че сѫ лоши, а въпрѣки това държатъ за своето достойнство. Човѣкъ може да пази достойнството си, ако е добъръ. Не е ли добъръ, той нѣма никакво достойнство. Човѣкъ може да пази достойнството си, ако е уменъ. Не е ли уменъ, той нѣма никакво достойнство. Човѣкъ самъ не може да пази достойнството си. Другъ ще пази неговото достойнство. Да мислите, че човѣкъ самъ може да запази своето достойнство, това значи, да си правите иллюзии. Не си правете никакви иллюзии. Не допускате никаква лъжа въ себе си. Човѣкъ трѣбва да познава силитѣ си, да знае какво може да направи, а не до ходи отъ единъ човѣкъ на другъ, да иска тѣхното мнение. Нѣкой писателъ пише разкази и започва да ги чете на този, на онзи, да кажатъ мнението си, дали ще ги приематъ за печатане. Нѣма защо да търсите мнението на възрастнитѣ хора. Постъпвайте по начина, по който Толстой е постъпвалъ. Когато искалъ да знае мнението на нѣкого за разказитѣ си, той събиралъ нѣколко деца и започвалъ да имъ чете. Ако децата одобрявали разказитѣ му и възрастнитѣ ги одобрявали. Азъ съмъ правилъ подобни опити съ себе си и съ близкитѣ си приятели. Щомъ внеса въ ума си една свѣтла мисъль, дето и да отида, всички ме приематъ добре. Или щомъ внеса една свѣтла мисъль въ ума на нѣкой човѣкъ и той грижливо пази тази мисъль въ себе си, всички хора започватъ да го обикалятъ, да го кредитиратъ. Щомъ отмегля мисъльта си, този човѣкъ веднага става обикновенъ и всички започватъ да го напушватъ.

Единъ виденъ американски професоръ по музика искалъ да направи опитъ, да вложи своята музикална мисъль въ нѣкой човѣкъ, който не е много музикаленъ, да види, какъвъ ще бѫде резултатътъ. Той срещналъ една млада мома, която имала много хубавъ гласъ, но не била особено музикална.

Той я поканилъ у дома си да направи първия опитъ. Тя започнала да пъне, а вът това време той силно концентриралъ мисъльта си къмъ нея и забелязаль, че тя пъела отлично. Като направилъ нѣколко опити съ нея, тя започнала да дава концерти, но винаги пригружавана отъ него. Когато излизала на сцената, професорътъ седѣлъ задъ кулисите и оттамъ отправялъ своята музикална мисъль къмъ нея. Единъ младъ момъкъ се влобилъ въ пѣвицата, но като виждалъ, че стариятъ професоръ я пригружава навсѣкожде, той помислилъ, че може да е влобенъ въ нея и решилъ да го премахне по нѣкакъвъ начинъ. Единъ денъ той издебналъ професора и го убилъ. Следъ смъртната на професора момата престанала вече да пъне. Тя запазила гласа си, но изгубила онова възвишено музикално чувство, онази музикална мисъль, която професорътъ съ присъствието си ъ предавалъ.

Какво представя музикалната мисъль въ човѣка? Музикалната мисъль въ човѣка е неговата вѣра. Какво ще стане съ човѣка, ако той убие своята вѣра? Изгуби ли вѣрата си, човѣкъ престава да пъне и да свири. Следователно влоби ли се нѣкой въ васъ, ще му кажете, че всичките ваши дарби и способности се дължатъ на вѣрата ви, на музикалната мисъль, която е вложена въ васъ. Докато Божията мисъль е отправена къмъ насъ, ние представяме нѣщо. Прекъснемъ ли връзката съ Божествената мисъль, съ свободата, съ силата, съ същтината и съ доброто, които сѫ вложени въ насъ, всичко е свършено. Това е телепатическата страна на вѣпроса.

Всѣки човѣкъ трѣбва да работи. "Ама, азъ вѣрвамъ!"

- Това не е достатъчно. Да вѣрва човѣкъ, това не значи, че не трѣбва да работи. И при най-голѣмата вѣра, човѣкъ пакъ ще преживѣе разочарования, но като работи, кой ще трансформира състоянието си. Азъ познавамъ хората, зная кой отъ тѣхъ ще ме излѣже, но все пакъ вѣрвамъ. Азъ вѣрвамъ въ доброто на човѣка. И при най-голѣмите му слабости, азъ вѣрвамъ, че има нѣщо добро въ него, че той може да се изправи. Колкото пжти да ме излѣже, азъ пакъ вѣрвамъ,

че ще излѣзе човѣкъ отъ него. Това е качество на Бога. Когато всички хора се откажатъ отъ нѣкого и престанатъ да му вѣрватъ, Богъ остава последенъ при него и му казва: "Не се страхувай, тази работа ще се оправи. Ти ще успѣешъ, ще излѣзе човѣкъ отъ тебе." И наистина, както казва, така става.

Вѣрвайте въ Онзи, Когото обичате! Вѣрвайте и въ себе си, когато обичате! Любовта е мѣрка за нѣщата. Когато Богъ ви лоби, това е реалността въ живота. Когато ние любимъ и това е реалност. Вънъ отъ любовта никаква реалност не сѫществува. Щастливо се опредѣля отъ любовта. Безъ любовъ животътъ не е реаленъ.

Едно отъ качествата на любовта е, че тя изключва всѣкакъвъ страхъ отъ себе си. "Какво ще стане съ настъ?" - Каквото е опредѣлено. Има страдания въ живота на човѣка, които по никой начинъ не могатъ да се избѣгнатъ. Каждето и да се скрие, тѣ ще го намѣрятъ. Богъ всичко е предвидилъ и за всичко има грижа. Единъ денъ Богъ изпратилъ единъ ангелъ на земята, да вземе душата на една жена. Щомъ влѣзълъ въ дома ѝ, той видѣлъ, че тя била майка на три малки сирачета. Като погледналъ къмъ децата, ангелътъ се смилилъ надъ тѣхъ и си казалъ: "Какво ще стане съ тия деца, ако взема душата на майка имъ?" Той се върналъ на небето и казалъ на Бога, че не могълъ да изпълни задачата, която му била дадена, защото съжалилъ децата. "Ако взема майка имъ, тѣ ще останатъ на пътя." Богъ нищо не му казалъ, но го изпратилъ на слѣзе на дънното на океана и оттамъ да извади единъ камъкъ. "Разчупи го сега", казалъ Господь. Ангелътъ разчупилъ камъка. "Какво виждаш тамъ?" - "Едно малко червейче." - "Който се грижи за това малко червейче въ дънното на океана, Той ще се погрижи и за сирачетата. Иди сега да изпълниш задачата, която ти дадохъ."

Какво виждаме отъ този примѣръ? Този примѣръ показва разбиранията на хората. Мнозина мислятъ, че душите на умрѣлите отиватъ далечъ нѣкъде и прекъсватъ връзката си съ своите близки. Не, когато майката замине за другия

свѣтъ, душата ѝ влизаш въ душитѣ на децата и продължава да живѣе. Докато е живѣла на земята, тя е била служица, а въ онзи свѣтъ тя става господарка, отъ тамъ циктува и нареджа работитѣ. Заминалиятъ за онзи свѣтъ не остава тамъ, а продължава да живѣе въ сърдцата, въ умоветѣ, въ душитѣ и въ духоветѣ на своите братя, останали на земята. Вие мислите, че Вашите заминали сѫ на онзи свѣтъ и устроивате сеанси да ги видите. Вие можете да видите само онзи, когото обичате. Вие можете да видите само свободния, силния, свѣтлия и добрия. Единственото нѣщо, което се вижда, това е свободното, силното, свѣтлото и доброто. Вънъ отъ него всичко е илозия. Виждане има само въ свободата, въ силата, въ свѣтлината и въ доброто.

Когато работитѣ на човѣка не вървятъ добре, това се дѣлжи на факта, че въ дадения моментъ той не е свободенъ, не е силенъ, нѣма свѣтлина въ ума си и не е добъръ. Дойде ли при мене този човѣкъ, азъ ще му дамъ по-малко, отколкото на другъ. Степеньта на доброто въ човѣка опредѣля неговия кредитъ. На всѣки човѣкъ ще дадете толкова, колкото е кредитътъ му. Не можете да дадете всичко само на единъ човѣкъ. Следъ него идатъ още много негови братя, на които трѣбва да се даде нѣщо. Всѣки има право на своя дѣлъ, но не и на дѣла на другите хора. Всѣки човѣкъ трѣбва да направи поне най-малката услуга на своя близеженъ. Въ това седи изпълнението на волята Божия. Свѣтътъ се нуждае отъ добри хора, отъ добри работници. Свѣтътъ се нуждае отъ свободни, силни, здрави, умни и добри майки. Ако майката нѣма тия качества, тя не е майка. Какво дете ще възпита такава майка? Единствениятъ цененъ капиталъ, съ който ние можемъ да оперираме въ живота си, това сѫ нашиятъ умъ, нашето сърдце, нашата душа и нашиятъ духъ. Христосъ имаше този цененъ капиталъ въ себе си и затова можа лесно да се справи съ петхилядния народъ. Той взе нѣколко хлѣба, разчупи ги, благослови ги и на храни съ тѣхъ множеството. Христосъ имаше само едно мнение за Бога. Той никога не се колебаеше, никога не се

съмняващо във Него.

Следователно и вие, като Христа, тръбва да имате едно мнение за Бога. Знайте, че Богът никога не съизволява във страданията на хората. Той има желание да подобри условията на живота имъ, да ги направи радостни и весели, да ценятъ благата, които имъ сѫ дадени. Хората знайтъ всичко това, но все пакъ роптаятъ, обезвърятъ се, обесърчаватъ се и т.н. Защо? Има нѣщо упорито, стегнато, корабо във тѣхъ. Докато не се освободятъ отъ лошите наследствени чѣрти, тѣ всѣкога ще изпадатъ въ лоши състояния. Лесно се познаватъ такива хора. Какъ? Като дойде нѣкой упоритъ човѣкъ при мене и азъ ставамъ упоритъ. Като дойде нѣкой, който се е обезвъръилъ, азъ приемамъ състоянието му и казвамъ: "Ти си се обезвъръилъ." - "Отде знаешъ?" - "Азъ възприемамъ твоето състояние въ себе си и отвѣжтре те изучавамъ." - "Въ мене пъкъ се събуди вѣрата." - "Да, азъ приехъ отъ твоето безвѣрие, а ти отъ моята вѣра." Като обичашъ Бога, ще вѣрвашъ въ Него. Вѣрата произтича отъ любовта, а надеждата - отъ вѣрата.

Съвременните хора се нуждаятъ отъ ново разбиране на живота, на любовта, на знанието. Новото разбиране е това, което Христосъ донесе. Той не казваше да бѫде Неговата воля, но казваше: "Господи, да бѫде Твоята воля!" Желайте и вие да бѫде волята Божия навсѣкѫде въ живота ви. Волята Божия ще работи за Вашето сърдце, за Вашия умъ, за Вашата душа и за Вашия духъ. Волята Божия седи въ това, да обичате хората, безъ да очаквате тѣ да ви обичатъ. Обичайте Бога, защото Той прѣвъ ви е обикналь. Заради любовта Му къмъ въсъ не е очаквайте отъ Него богатство, кѫщи, имоти. Той ви е далъ всичко, което ви е нужно, но вие не сте работили, както тръбва. Ако хората биха работили съзнателно, Царството Божие отдавна би дошло на земята. Хората, непослушните деца на Бога, сѫ причина да закъснѣе изването на Царството Божие. За да научатъ урока си, Богъ ги оставя да понесатъ последствията на тѣхната небрежностъ, да опитатъ горчивините

на живота. Тъ ще разбератъ, че нѣма изходенъ путь отъ положението, въ което се намиратъ, освенъ чрезъ изпълнение Волята Божия.

Свѣтътъ нѣма да се поправи, докато не мине презъ огънь. Огънътъ, това сѫ изпитанията, страданията, презъ които всички хора трѣбва да минатъ. Всички хора ще минатъ презъ този огънь, да се пречистятъ. Въ свѣта сѫществува относителна чистота, а тя трѣбва да бѫде абсолютна. Абсолютната чистота подразбира, каквито богатства и да видишъ, да не пожелаешъ нищо за себе си. Бѫди доволенъ на това, което имашъ. При закона на любовъта пъкъ, ти трѣбва да се радвашъ на това, което ближниятъ ти е придобилъ. Ако той е силенъ, радвай се на неговата сила; ако е добъръ, радвай се на добротата му; ако е ученъ, радвай се на учеността му. Ти никога не можешъ да бѫдешъ това, което е твой. Ти можешъ да бѫдешъ добъръ и ученъ, но по съвсемъ другъ начинъ.

Ценното за всѣки човѣкъ се заключава въ това, че той представя една важна единица, поставена на специаленъ постъ и на специална служба. Ако всѣки изпълни своята работа, той е постигналъ нѣщо въ живота си. Вие сте стремите къмъ придобиване на сила, на богатство, на щастие. Това сѫ задачи, които отсега нататъкъ ще разрешавате. Работете съзнателно, като внимавате да не изопачите своя характеръ, да не заложите сърцето и ума си, да не попарите душата и духа си. Нѣкой иска да направи нѣкакво добро, но се страхува отъ хората, да не го видятъ. Чудно нѣщо! Отъ хората, които не виждатъ, се страхува, а отъ Бога, Който всичко вижда, не се страхува. Богъ вижда всички погрѣшки на хората, но мълчи, чака тѣ сами да се изправятъ. Човѣкъ грѣши, понеже не вижда богатството, което е вложено въ него и търси външно богатство. Той ходи тукъ-тамъ да търси скъпоценни камъни, за да ги продава скъпло. И въ стремежа си къмъ външно забогатяване, той губи вътрешното си богатство. Външното богатство може да е голѣмо, като предпомония мамонтъ, но за предпочитане е

малкото богатство. За предпочитане е човекъ да приеме малка, демска форма, въ която съж вложени условия за растене и развитие, отколкото да приеме големата форма на старъ, 120 годишень дъго, който е изразходвалъ силитъ и възможноститъ си. Богатството е единъ мамонътъ. Какво ще придобие човекъ отъ тази голема форма?

Казано е въ Писанието: "Блажени кромките, защото тъ ще наследятъ земята." Обаче, никъде не е казано: "Блажени богатите или учените, защото тъ ще наследятъ земята." Учеността на хората въ свърта е относителна. Сегашните деца знайтъ повече отъ учените хора на миналото. И въ бѫдеще децата ще знайтъ повече отъ сегашните учени. Има една ученост, която никога не губи цената си.

Отива единъ беденъ човекъ при единъ отъ истинските учени и се оплаква отъ положението си. Той му казва: "Не се беспокой. Бръкни въ джоба си!" Бръква той въ джоба си и намира две златни английски монети. Дохожда при този учень една майка и разправя, че детето ѝ е неизлечимо болно. "Иди у дома си, детето ти ще бѫде здраво." Връща се майката у дома си и намира детето си здраво. Отива единъ ученикъ при него и му казва, че ще се явява на изпитъ, но мисли, че ще го скъжсътъ. "Не се страхувай, непременно ще издържишъ изпита си." Както казва, така става - ученикътъ свършва изпита си добре. Каква по-голема ученост можете да очаквате отъ тази?

Въра е нужна на хората. Мнозина се оплакватъ, че съж неразположени, болни, нещастни, безъ да подозиратъ, че неразположенията имъ се дължатъ на промъната на времето. Когато времето се разваля, тъ ставатъ нервни, раздразнителни, неразположени духомъ. Като не правятъ връзка между времето и тъхното състояние, тъ мислятъ че неразположението имъ се дължи на нѣкакво болезнено състояние. Не се влияйте отъ вѣтъра, отъ влагата, отъ мислите на хората. Влияйте се отъ Божието добро, което е въ Вашето сърдце. Влияйте се отъ Божествената свѣтлина, която е въ Вашия умъ. Влияйте се отъ Божествената сила, която е въ Вашия духъ. Влияйте се отъ Божествената

свобода, която е въ вашата душа.

“Да просвѣтнатъ дѣлата ни предъ Бога!” Това значи: Така да просвѣтнатъ сърдцата, умоветъ, душитѣ и духоветъ ни предъ Бога, че когато хората видятъ тази свѣтлина, да прославятъ Господа Бога нашего, Който е на небеса.

Сега, препоръжчавамъ ви следното: Вѣрвайте въ добромъ на вашето сърце, както и въ добромъ на другите хора.

Вѣрвайте въ свѣтлината на вашия умъ, както и въ свѣтлината, която е въ умоветъ на другите хора.

Вѣрвайте въ свободата на вашата душа, както и въ свободата, която е въ душитѣ на другите хора.

Вѣрвайте въ силата на вашия духъ, както и въ силата на духа, който е въ другите хора.

Вѣрвайте въ Бога, любете Го и приложете Неговия законъ.

Когато се върнете у дома си, сложете богата трапеза на вашите мисли, чувства и постежки и ги нагостете добре. Така ще опитате силата, която Богъ ви е далъ.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната любовъ.

22 августъ, 5 ч.с., София - Изгрѣбъ

ЧЕТИРИТЪ ОТНОШЕНИЯ

*Отче нашъ
“Ще се развеселя”*

Ще прочета нѣколко извадки върху Мждростта.

“Духътъ Божий”

Въ свѣта има четири математически отношения. Съвременните хора евва сѫ започнали да изучаватъ свѣтъ отъ тѣзи отношения: отношенията на сърдцето и отношенията на волята. Изобщо евва сега хората сѫ започнали да съзнаватъ отношенията на духа и отношенията на душата. Въ частностъ обаче, мнозина отричатъ душата т. е. тѣ не съзнаватъ дали иматъ душа или нѣматъ. Тѣ не могатъ да направятъ разлика между сърдцето и душата си. Тѣ не съзнаватъ, въ какво се заключава тази разлика. Подъ думата “душа” азъ разбирамъ цѣлата вселена, съ всички материалини свѣтове, цѣлото пространство, което е обгърнато отъ душата. Душата включва всичко въ себе си. Подъ думата духъ азъ разбирамъ онази сила, която работи въ това безкрайно пространство. Подъ думата умъ азъ разбирамъ свѣтлината, която освѣтия това пространство всички тѣрди мѣста, които сѫществуватъ въ свѣта. За мене поне е така, а за васъ какъ е, не зная.

Следователно човѣкъ трѣбва да има ясна представа за тия четири нѣща. Човѣкъ трѣбва да има ясна представа за тѣрдата материя, върху която е поставена основата на живота. Докато не разбираме основата на тѣрдата материя, вие не можете да се справите съ физическия животъ. При това, вие трѣбва да разбираме и законите на Богата. Богата представя сърдцето. Богата е отражение на живота на сърдцето. Ако не разбираме законите на Богата, вие не можете да разберете и живота на сърдцето. Когато

говоримъ за твърдата материя, за сегашното състояние на земята, въ химията ние разбираме елемента въглеродъ. Подъ думата "Вода" въ химията разбираме елемента водородъ. Най-после ние трбъба да разбираме и законите на въздуха, законите на кислорода и на азота. Също така трбъба да разбираме и законите на свѣтилината. Свѣтилината е свѣрзана съ знанието. Тъй щото, ако вие нѣмате тѣзи три състояния, т.е. ако не можете да разбирате твърдата, течната и въздухообразната материя, ако не познавате законите, отъ които тѣ се управляватъ, вие не можете да се запознаете съ Мждростъта. А трбъба да познавате Мждростъта. Мждростъта е областъ, която примирява всичките противоречия въ живота. Най-непримиримите нѣща изъ областта на живота намиратъ примиряване въ Мждростъта.

Запримѣръ вие изваждате една кокошка отъ курника си и намирате, че е въ реда на нѣщата да я заколите и изядете, но когато гоидатъ до васъ, когато въсъ изяждатъ, неприятно ви е. Щомъ ви е приятно да изядете кокошката, също така приятно трбъба да ви е, когато изяждатъ и въсъ. Често съмъ срѣщалъ мжже, които сж се оплаквали отъ жените си, както и жени, които сж се оплаквали отъ мжжетъ си. Нѣкой мжжъ казва за жена си: "Изяде ме тази жена!" Рекохъ му: "Напусни я тогава." - "Не, нека си е при мене, че ако ще да ме изяде. Обичамъ я." Има единъ стихъ въ Евангелието, който казва: "Който ме яде, той има животъ въ себе си." Значи, Христосъ изпитва приятност, когато го ядатъ. "Който пие кръвъта ми и яде плътъта ми, той има животъ въ себе си." Споредъ това учение, приятно е на човѣка да го ядатъ съ любовъ, но лошо е, когато го ядатъ безъ любовъ. Нѣма по-голѣмо страдание за човѣка отъ това да го ядатъ безъ любовъ, но когато го ядатъ съ любовъ, това е много приятно.

Ето какво разбирамъ да ядатъ човѣка съ любовъ. Запримѣръ единъ човѣкъ взима едно кокоше яйце безъ любовъ и го опражи и изяде, това е лошо за самото яйце. Но ако той обича това яйце и го пази въ джоба си, добре е за яйцето.

Още по-добре е за яйцето, ако го тури подъ една квачка да се излопи. По този начинъ той му дава животъ. Следователно по същия начинъ, нѣкои хора, като те изяждатъ, даватъ ти животъ. Други хора, като те изяждатъ, нищо не ти даватъ.

И тъй, знанието е помрѣбно въ свѣта. Нѣкои религиозни хора казватъ, че знанието възгордява. Това е единъ кривъ пжтъ. Възгордяватъ се само онѣзи невежи хора, които сѫ проучили една книга и мислятъ, че всичко знаятъ, че сѫ учени хора. Обаче онѣзи, които сѫ придобили своето знание чрезъ труда, тѣ никакъ не се възгордяватъ. Затова [и] теорията, споредъ която нѣкои вѣрватъ, че свѣтъ ще се развали отъ учени хора, не е права. Свѣтъ се разваля отъ глупави хора. Домътъ се разваля отъ глупави жени, а не отъ умните. Азъ считамъ всѣки човѣкъ, които работи за себе си, е лошъ. Отъ това становище всѣки човѣкъ, които работи само за себе си, е лошъ. Онзи, които работи за ближния си, той е добъръ. Лошевината на лошия човѣкъ се заключава въ това, че той иска благото само за себе си. Тогава ние считаме такива хора, че живѣятъ само за себе си, вследствие на което, се заражда една борба. Въ това отношение силниятъ всѣкога има право.

И тъй, думата "мждростъ" изразява известни същества, които иматъ всичкото знание, всичката сила въ свѣта. Съществата на Мждростта сѫ създали цѣлата вселена. Следователно цѣлиятъ животъ на земята, всичко това, което сега става, се дѣлжи все на тия разумни същества. Тѣзи същества постъпватъ съ насъ както учителите съ своите ученици. Понѣкога тѣ размѣстватъ учениците, тусятъ едного на едно място, другого на друго място; едного изпиждатъ отъ класъ, другого оставатъ; едного тусятъ близо до себе си, другого - далечъ. Както учителите правятъ съ учениците си каквото искатъ, така постъпватъ съ хората и разумните същества. Тѣ всѣкога постъпватъ справедливо, но хората, като не разбиратъ този пжтъ, по който тѣ ги ржководятъ, намиратъ известни противоречия.

Запримѣръ разумните същества нѣкога изпращатъ

една душа на земята въ формата на красива жена и изпращатъ десетъ мжже следъ нея да я учатъ. Като тръгнатъ тѣзи мжже подиръ нея, казватъ тъ разумните сѫщества: "Направи тѣзи мжже да станатъ по-добри." Какъ ще ги научи, какъ ще ги направи по-добри? За да ги направи добри, тя трбва да знае мжко да имъ говори. При единъ богатъ американецъ отъ Ню-Йоркъ, но големъ скжперникъ, идвали различни хора, мжже и жени, отъ различни възрастти и положения, да му искатъ помощъ, но той отказвалъ на всички. Билъ около 50-60 годишъ. Единъ денъ при него идва една млада, красива мома, която му се поклонила много учтиво и му казала: "Господине, имамъ една молба къмъ Васъ." Той веднага се усмихналъ, сърдцето му трепнало и казалъ: "Госпожице, на Ваше разположение съмъ. Кажете, какво искате." - "Можете ли да ми дадете 25 хиляди долара на заемъ?" - "На Ваше разположение съмъ." - "Тогава да подпиша?" - "Нищо не е нужно. Заповѣдайте, вземете сумата. И когато общате, пакъ заповѣдайте. На Вашите услуги съмъ. Кажете ми къде живеете. Дайте адреса си. И не ме забравяйте, минавайт по-често покрай мене." После единъ отъ неговите приятели му казва: "Защо си толкова глупавъ, да давашъ такава сума на тази мома?" Сладъкъ езикъ има тя. Като влиза и му заговаря, той се промъня коренно и е готовъ да ѝ услужи съ всичко, отъ което се нуждае. Той си казва: "Богатъ човѣкъ съмъ, имамъ много пари, но това, което тази мома внесе въ мене, струва много повече отъ тѣзи 25 хиляди долари."

Сега вие можете да критикувате възможно ли е това или не е възможно. Каквото и да говорите, това е възможно. Нѣкой се моли на Господа, но Господъ не му отговаря. Другъ се моли, Господъ му отговаря. Защо на първия не отговаря? - Защото не знае, какъ да се моли. Той не знае, какъ да говори на Господа. Сладко трбва да се говори на Господа. Който не знае, какъ да говори на Господа, щомъ отиде при Него и започне да му говори, Господъ казва: "Изпъдете този човѣкъ на вънънъ, той не знае още, какъ да говори, не се е научилъ да говори. Изпратете десетъ мжже подиръ него, тѣ ще го

научатъ.” Нѣкой е сиромахъ? Защо? - За да се научи сладко да говори, да стане езикът му сладъкъ. Камо богатъ, човѣкъ се дѣржи съ достойнство, но камо осиромашѣ, той се сгушва, свива се. Сиромахът трѣбва да знае, че неговото спасение и богатство седятъ въ езика му.

Спасението на човѣка седи, освенъ въ неговия езикъ, още и въ ларинкса му. Каквѣ примѣръ имаме съ прочутата пѣвица Аделина Пати. Тя получила записъ отъ 25 хиляди долари, които трѣбвало сама да получи отъ пощата. Отишла въ пощата, но директорътъ на пощата ѝ казалъ: “Извинете, госпожо, не Ви познавамъ. Донесете нѣкакво доказателство, че действително сте Вие, за да Ви дадемъ парите.” Тя влиза въ общото отдѣление и започва да пѣе. Веднага всички посетители и чиновници се събиратъ около нея. Дохожда и директорътъ. Камо чуватъ гласа ѝ, всички я познаватъ и директорътъ казва: “Дайте ѝ парите.” Ако човѣкъ не знае да пѣе, той ще вземе торбата и ще почне да проси отъ врата на врата. Кое е по-хубаво: да знае да пѣе човѣкъ или да проси отъ врата на врата? Нѣкой казва: “Азъ не искамъ да бѫда богатъ човѣкъ.” Това значи, че не иска[ш]ъ да проявишъ ума си. Не е достатъчно само да бѫде човѣкъ богатъ, но той трѣбва да знае, какъ да вложи богатството си, парите си въ работа. Нѣкой казва, че не знае да пѣе. Какъ ще пѣе, когато заема само пози? Той мисли, камо пѣе, да произведе ефектъ върху слушателите си. Който пѣе, той трѣбва да пѣе само за себе си. По-добра публика отъ самия човѣкъ, който пѣе, нѣма. Той най-добре разбира отъ пѣнието.

И тѣй, всички ние трѣбва да бѫдемъ изразъ на Божественото начало въ насъ. Богъ е вложилъ хиляди дарби у насъ, които отъ памти вѣка седатъ неразработени. И следъ всичко това тѣ седатъ и чакатъ Господъ да ги спаси. Нѣкой има 400-500 декара земя, която не обработва, но оставилъ да се покрие съ плевели, съ треви и ходи да купува лотарийни билети, да печели отъ тѣхъ. Той очаква по нѣкаквѣ начинъ да спечели единъ милионъ лева. Имаме единъ българинъ, нашъ познатъ въ Патагония, който отъ 20 години насамъ

си купува билети лотарийни, дано спечели нѣщо, да се върне въ България, но горкиятъ нищо не печели.

Наскоро единъ нашъ приятель, който ходилъ въ Милано, ни разправяше единъ интересенъ случай. Въ това време се разигравала държавната лотария." Гледамъ, казва той, единъ англичанинъ седи и мисли нѣщо. Вземе единъ билетъ, спечели 15 хиляди лева. Следъ това се изгуби за известно време, после пакъ се яви, пакъ купи билетъ, пакъ спечели." Защо? - Този човѣкъ разбира законите на лотарията, знае които билети печелятъ. И въ лотарията има закони, които трббва да се знайтъ. Нищо не става произволно. Запримѣръ ако човѣкъ отиде нѣкъде или предприеме нѣщо, все мисли, че сто на сто ще спечели, той нищо нѣма да спечели. Докато въ душата на човѣка има едно малко колебание, има вероятностъ нѣщо да спечели, но ако е много самоувѣренъ, че ще спечели, той нищо нѣма да спечели. Защото забележете, щастлието на човѣка се корени въ неговото сърце. Между мозъчната и симпатичната нервна система въ човѣка, именно подъ лъжичката се намира трети центъръ. Този центъръ подсказва на човѣка какъ ще се наредятъ работите му. Нѣкой човѣкъ е мраченъ, неразположенъ, работите му не вървятъ, но въпреки всичко, нѣщо подъ лъжичката му подшепва, че работите му ще се оправятъ. Той не вижда никакъвъ изходъ отъ положението си, но това чувство, което му подшепва, че работите му ще се оправятъ, не се лъже. Както му казва това чувство, така и става.

На какво отдавате силата на младата мома, която запалва сърцето на младия момъкъ? Казватъ, че младиятъ момъкъ се е влюбилъ. Не се е влюбилъ той, но запалилъ се е и гори. Младата мома казва на момъка: "Или ще ме слушашъ, или ако не ме слушашъ, така ще те изгоря, че пепель нѣма да остане отъ тебѣ." Той ѝ казва: "Ще те слушамъ." - "Добре, ако ме слушашъ, човѣкъ ще станешъ. Тогава ще ти кажа, какво ще правишъ. Ако не ме слушашъ, на пепель ще станешъ." Питамъ: при това положение, какъ да не я слуша? Нѣкой пжътъ момъкъ запалва сърцето на момата и казва: "Слушай, ако не ме слушашъ, отъ тебе пепель нѣма

га остане.” Законът е въренъ. Сега питамъ кое е най-хубавото: да горимъ или да не горимъ? Отъ две възможности, все тръбва да се избере едната. Казвате, че горенето е лошо нѣщо. И азъ съзнавамъ това и азъ съмъ съгласенъ съ васъ, лошо нѣщо е горенето. Но и ако не гори човѣкъ и то е лошо. Представете си една зима, при която температурата е около 30 градуса и нѣма горене, какво ще правите при такъвъ студъ? Значи лѣтно време може безъ горене, а зимно време тръбва да има горене.

Всички вие, които сте нещастни, всички хора сѫ нещастни по причина на това, че не сте намѣрили нѣкой, който да ви запали. И то на свѣтъ да ви запали. Мнозина говорятъ за любовъ, но азъ виждамъ, че тѣхната любовъ дига само димъ. Любовъ, която произвежда недоволство, не е любовъ, нито е знание. Истинската любовъ се придружава съ мждростъ. Онзи човѣкъ, който ви лоби, той има въ сърцето си. Има една любовъ, въ която петъ добродетели сѫ съединени въ едно. Въ любовъта има една велика прозорливостъ. Онзи, който те лоби, той е прозорливъ и вижда всичкото твое бѫдеще. На сѫщото основание Богъ знае всичко за насъ, защото ни обича. За Него всичко е открыто. И ако хората обичаха Бога, тѣ щѣха да иматъ всичката прозорливостъ.

И тѣй, знанието тръбва да започне. Откѫде тръбва да започне? Въ знанието има единъ основенъ тонъ. Основниятъ тонъ не е Любовъта. Основниятъ тонъ на Любовъта е началото на живота. Основниятъ тонъ на живота е Истината. Ти не можешъ да разбирашъ живота, ти не можешъ да разбирашъ Мждростъта, ако нѣмашъ основния тонъ на Истината. Казано е: “Истината ще ви направи свободни.” И когато се даде основния тонъ на живота, тогава се явява Любовъта. Любовъта подкрепва живота, но Истината дава основа на живота - да се прояви. И ако ние нѣмаме Истината, тогава животът у насъ не може да се прояви. Тогава и Мждростъ не може да имаме. Ти тръбва да имашъ желание да научишъ нѣщо. Знание тръбва.

Представете си, че азъ ви давамъ едно яйце отъ боа или змийско яйце, което вие държите въ ржката си.

Докато го държите върху ръжката си, това яйце е безопасно за васъ. Но ако речете да измъжтите това яйце, змията, боата, която излъзе отъ него, ще ви погълне. Следователно има известни знания, които, докато съжителът върху зародишът, не съжителът. Вие тръбва да знаете това. Обаче знанието е подобно на яйцата на боата. Оставиши ли зародишът на това знание да се измъжтъ, това знание ще ви погълне. То става опасно за васъ. Да допуснемъ, че вие имате знанието да хипнотизирате хората. Но всички закони във природата иматъ и обратни реакции, понеже във външното на битието седи Богът, Който наблюдава постъпките на всички хора. Когато види, че човекът злоупотръбява съвместните закони, Богът му дава първия урокът. Като се оженишъ, че родишъ единъ синъ, който ще те хипнотизира. Можешъ да родишъ една дъщеря, която също може да те хипнотизира.

Много хора се страхуватъ отъ дявола. Няма защо да се страхуватъ. Защото дяволътъ не живее във свѣта, във който и ние живеемъ. Той живее извънъ свѣта и си служи съдулафи. Той не разбира законите на свѣта, но си служи съкуки, съкоито вади човека отъ свѣта, във който живее и отвънъ се разправя съ него. Той отдалечъ хваща сътия куки. Ето защо дяволътъ е неуязвимъ. Някой хука дявола, но тръбва да знае, че неговите думи няма да хванатъ, няма да стигнатъ до дявола. Той е Луциферъ! Той е свѣтлина, като ангелъ е той и е непристъпенъ, безсмъртенъ. Твоите думи, твоите пломки ще паднатъ върху самия тебе. Ако си старъ, ще паднатъ на брадата ти. Азъ съмъ давалъ много примѣри за дявола. Българинътъ обича да говори за дявола. Дяволътъ често говори на човека: "Слушай, съ мене да не се занимавашъ. Нищо лошо не тръбва да говоришъ за мене." Единъ денъ дяволътъ намислилъ да даде единъ добъръ урокъ на човека. За тази целъ той внесълъ във него желанието да има едно хубаво магаре. Човекътъ отишълъ на пазаръ да си купи магаре. Тамъ видѣлъ едно младо, красавицо магаре и по-желалъ да го купи. Запиталъ за цената му и го купилъ. Това магаре не било никой другъ освенъ дявола, който се превърналъ въ магаре. Селянинътъ завелъ магарето дома си. Той

казалъ на жена си: “Жена, отсега нататъкъ работитѣ ми ще тръгнатъ добре.” - “Ще видимъ”, казала жената. Единъ денъ той завелъ магарето на чешмата да го напои. Обаче, магарето влѣзло въ курната* и оттамъ показвало ушитѣ си. Като дошълъ единъ човѣкъ да точи вода отъ чешмата, селянинътъ му казалъ, [че] магарето влѣзло въ курната и не може да го извади. Човѣкътъ погледне къмъ курната, но никакво магаре не вижда. - “Зашо ме лъжешъ?” Взелъ, че го набилъ. Дохожда втори човѣкъ и селянинътъ и на него казва, че магарето му е влѣло въ курната и се виждатъ само ушитѣ му, но не може да го извади самъ. Поглежда човѣкътъ въ курната, нищо не вижда. И той го набива добре. Но магарето току показва ушитѣ си презъ курната и селянинътъ се чуди какво да прави. Като го набили десетина пъти, най-после селянинътъ погледналъ къмъ магарето и казалъ: “Сега и да те виждамъ, не смѣя нищо да кажа. Ще си мълча.” Както виждате, дяволътъ турилъ на тѣсно този селянинъ, далъ му единъ урокъ да не говори лошо за него.

Дяволътъ може да постави човѣка въ такова положение, както единъ турчинъ, ходжа билъ поставенъ отъ единъ, който дошълъ да вземе пари на заемъ отъ него. Той взима отъ него 200 лири на заемъ, като се обещава да му плаща по сто на сто лихва. Шестъ месеца плаща редовно и го запиталъ: “Доволенъ ли си отъ това, което ти давамъ?” - “Доволенъ съмъ. Ами майката на парите?” - “За майката не питай, остави я настррана.” Той изялъ половината, а половината оставилъ настррана.

Рекохъ, когато човѣкъ има смѣтки съ дявола, последниятъ ще изяде половината, а само половината ще ти даде. И въ Писанието е казано да не се говори лошо за дявола, за злото въ свѣта. Сега ние разбираме, че като постъпваме по нѣкакъвъ начинъ, или като постъпвамъ хората по нѣкакъвъ начинъ спрѣмо нась, че това е несправедливо. Отъ ваше гледище е така, но въ сѫщностъ не е. Запри-мѣръ какъ ще убедите сега съвременниятъ хора да не се биятъ? Както и

*курна - корито предъ чешма

да ги убеждавате, невъзможно е да ги убедите да не воловатъ помежду си. Само по единъ начинъ хората могатъ да не воловатъ - ако се превъзпитатъ. Хората тръбва да възприематъ съвършено други възгледи, да се убедятъ, че има само единъ Господъ въ свѣта, само една Мѫдростъ, само една Любовь, само една Истина. Ако хората вървятъ по този начинъ, това е възможно, но понеже половината отъ тѣхъ върватъ по пътя на Луфицера, това е невъзможно. Хората казватъ, че тръбва да добиятъ свободата си. Тѣ иматъ свобода, но не могатъ да я пазятъ. Свободата се добива само по закона на Мѫдростъта. Свободата се пази само по закона на Мѫдростъта. Добрите хора иматъ силата въ себе си. Богъ е вложилъ силата въ тѣхъ.

Сега вие ще отидете при единъ богатъ човѣкъ да се молите да ви даде пари. Че вие постижвате много глупаво. Защо да не се молите дѣщерята на този богатъ човѣкъ да се разболѣ и вие да отидете да я лѣкувате? По този поводъ вие ще се запознаете съ цѣлото семейство и за услугата, което сте му направили, ще получите, колкото пари искате. Вървите съ нѣкой богатъ човѣкъ, накарайте го да сѣмни нѣкоже на високо място и оттамъ да скочи, да изкълчи крака си и после вие да му го поправите. По този начинъ той ще ви възнагради добре. Докато вие само му разправяте за Господа и казвате, че вѣрвате въ Него, той ще ви отговори: "Азъ пѣкъ въ такъвъ Господъ не вѣр-вамъ." Обаче, като си счупи крака, вие му го поправите, той ще побѣрва въ знанието ви. Като намѣстишъ крака му, той ще види, че въ тебѣ има знание. И тогава ти ще му кажешъ, че твоето знание не се изкупува лесно. Ще кажешъ, че за намѣстване на крака му тръбватъ не по-малко отъ десетъ хиляди лева. Какво струватъ десетъ хиляди лева за единъ милионеръ? Въ този смисълъ можа да ви приведа много примѣри, но като се говори на хората за пари, тѣ се докачатъ. Като се говори за млади моми и момци и тѣ се докачатъ. Като се говори за учители, за ученици, за свещеници всички се докачатъ.

Изобщо съвременниятъ свѣтъ е такъвъ, че тръбва да бѫдете много внимателни, много трезви въ сумитѣ си.

Азъ не искамъ да засъгамъ въпроситѣ лично. Нѣкой казва, че не може да угоди на никого. Нѣма какво да угаждава на хората. Минавамъ покрай нѣкой човѣкъ и изпитвамъ едно желание да си купя лотарисъ билетъ. Това желание е негово, той иска да си купи лотарисъ билетъ, да спечели единъ милионъ. Нѣкой купува лотарисъ билетъ за мене. Той мисли, че като се свѣрже съ мене, ще спечели. Не, не си хабете паритѣ, азъ не съмъ късметлия човѣкъ. Който иска да купува лотарийни билети, азъ ще го посъветвамъ да дойде при мене, да му дамъ магическата тояжка, да се научи кѫде има заровено богатство. Ако нѣкой е много закъсалъ въ положението си, но има красива дъщеря, азъ ще му кажа, кѫде има богатство. Когато живѣхъ на улица Опълченска 66-ти номеръ, дойде при мене една баба и ми казва: "Синко, много те обикнахъ, ще ти кажа кѫде има заровено богатство. Щѣли три тенекии богатство има на едно място." - "Бабо, мене не ми трѣбватъ пари." Седи при мене единъ приятел и азъ му рекохъ: "Понеже ти искашъ да станешъ богатъ, иди съ тази баба заедно да на-мѣрите паритѣ." И той отиде съ нея, ровиха, но нищо не намѣриха. Азъ зная, че едно богатство, което е заровено въ земята преди 20 и повече години, не може да се намѣри. Почвата постоянно се мѣсти. На четири - петъ сантиметра поне, но все ще се премести. Премѣсти ли се, не може повече да се намѣри това богатство. Оттукъ - оттамъ ще ровите, но все малко нѣма да ви достига. Нѣкои изчислявали това злато на 750 милиона. Като се знае, че относителното тегло на златото е 19, можете да си представите каква тежестъ представля то. Три тенекии злато е това!

Като говоря по този начинъ за златото, азъ не искамъ да създавамъ нѣкаква реакция у васъ. Имайте стремежъ къмъ златото, стремете се къмъ него, търсете го, но въ всички направления. Да бѫде човѣкъ богатъ съ вѣра; да бѫде човѣкъ богатъ съ сила; да бѫде човѣкъ богатъ съ свѣтлина; да бѫде човѣкъ богатъ съ свобода; да бѫде човѣкъ богатъ съ добродетели; да бѫде човѣкъ богатъ съ здраве. Да бѫде

човѣкъ богатъ съ речта си. Да бѫде чо-вѣкъ богатъ съ гласъ, даденъ отъ природата. Това, което обикновениятъ човѣкъ не може да изкара за цѣла година усиленъ трудъ, единъ пѣвецъ може да го изкара само за една вечеръ. Той изкарва около 50-60 хилди лева. А нѣкои пѣвци изкарватъ и повече. Значи, пѣвецътъ е по-ученъ. Сѫществува единъ законъ, който опредѣля нѣщата. Любовъта е сила, която разтваря сърдцата на хората. Ако ти имашъ истинска любовъ къмъ природата, тя ще ти разкрие такива тайни, че ще направи живота ти сносенъ. Ако ти постоянно я човѣркашъ и не вѣрвашъ въ това, което имашъ, тя ще ти го вземе и него. Тогава нищо нѣма да имашъ.

Въ себе си азъ виждамъ вашите желания. Сега, като ви гледамъ, азъ виждамъ, какви желания имате. Камо наблудавамъ нѣкоя млада мома, младо момиче, то иска да се ожени за нѣкой младъ, красиѣ, богатъ и силенъ момъкъ. И момъкътъ сѫщо иска да се ожени за добра мома, да има хубава жена, хубави деца, да бѫдатъ богати. Тия желания сѫ добри. Нѣма лоши желания въ свѣта. Нѣкой ме питатъ, добре ли е да се ожени? - По-добро нѣщо отъ това не можешъ да направишъ. Камо се оженишъ, ще помнишъ, че си се оженилъ. Камо се оженишъ, всичките ти илозии ще изчезнатъ и ще помнишъ, какво значи да се жени човѣкъ. Тогава ще се намѣришъ въ реалността на живота. Камо ядешъ, тогава ще опиташъ какво е яденето. Камо го изпиташъ, ще видишъ, че е много хубаво. Често мене ме питатъ, съгласенъ ли съмъ съ женитбата. - Съгласенъ съмъ. - Защо? - Защото, за да го дада на земята, накарахъ двамата души да се оженятъ. Иначе нѣмаше да го дада на земята. Единиятъ отъ двамата бѣше решилъ да се покалугерява. Азъ го убедихъ, че и като се ожени, може да служи на Господа. Той ималъ една идея - да служи на Господа, но и като се ожени, нищо не изгуби. Той бѣгаше отъ женитбѣ, искаше да отиде въ монастиръ. Той може и като се покалукари, пакъ да мисли за женитбѣ въ монастира.

Разправямятъ за единъ игуменъ въ единъ руски монасти-

ръ следния анегдотъ. Една вечеръ късно той носеълъ нѣщо въ единъ чувалъ. Игуменът го видѣлъ и го запиталъ: "Какво носишъ въ чувала?" - "Отче свети, гѣби нося." - "Дай да видя, какви сѫ гѣбимѣ." Отваря чувала и вижда тамъ една млада, красива жена. - "Какая щука", казалъ игуменът и се засмѣлъ. Въ мѫжките монастири не допускатъ нито една жена. Не само жени не пускатъ, но не пускатъ нито едно женско добиче, нито женско животно - комка или куче. По този начинъ хората сѫ намѣрили срѣдство да не се развращаватъ тия, които сѫ въ монастири. Това е добре, но какво да се прави въ този земенъ монастиръ, въ който има всичко? Да оставимъ настрана тѣзи официални монастири, но какво да се прави въ земния монастиръ, въ който отъ нищо не можешъ да се освободишъ? За този голѣмъ монастиръ именно ни трѣбватъ знания.

И бѫдете увѣрени, че човѣкъ всѣкога заболява не отъ изобилие на живота, но отъ недоимъкъ на животъ. Когато живѣтътъ въ човѣка отслабне, тогава се явяватъ различните болести. И съвременниятъ свѣтъ страда не отъ изобилие на любовта, но отъ недоимъкъ на любовъ. Много нѣща сѫ замѣстили любовта. Като дойде любовта, човѣкъ се обновява. Всѣки човѣкъ може да се обнови. Съвременната наука, медицината специално прави операции за подмладяване на човѣка. Тѣ прикрепватъ по особенъ начинъ нѣкакви жлези. Любовта е, която подмладява. Ако въ сърдцето ви влѣзе любовта, тѣзи жлези се обновяватъ и човѣкъ подмладява. Ако човѣкъ не обича този или онзи, тѣзи жлези се атрофиратъ. Казвате: "Какво е тръгнала тази мома подиръ този момъкъ?" Оставете я да върви. - "Ами, този мѫжъ какво е тръгналъ подиръ жена си?" Оставете го да върви подиръ нея. Въ нась има една идея на неразбиране. Като влѣзете въ единъ домъ, пожелайте доброто на нози домъ. Пожелайте доброто на децата, на жената, на мѫжа въ този домъ. Ако мѫжътъ на нѣкая жена не е добъръ, вие кажете: "Добъръ е твоятъ другаръ." Като казвамъ така, азъ изхождамъ отъ следното положение: този човѣкъ върви по единъ плъзгавъ пжть. Ако и азъ съмъ на неговото положение, непременно

ще падна и ще се окалямъ, пълзгавъ е пжтътъ.

Свѣтътъ е единъ хлъзгавъ пжтъ. И отъ незнание и неразбиране на нѣщата, хората могатъ да се подхлъзнатъ. Отъ незнание на нѣщата, ние правимъ много погрѣшки. Въ природата нищо не отива напразно. Всичко, каквото правите, ще послужи за благо въ природата. Вие не можете да харчите енергията на природата както искате. Тя ще ви впрегне на работа. Ние не сме по-умни отъ нея. Тя ще си вземе и капиталътъ, и лихвите. Ето защо всички ние трѣбва да бѫдемъ много внимателни съ нея. Дойдемъ ли до нея, абсолютно никаква лъжа. За природата ти трѣбва да бѫдешъ като отворена книга. По отношение на природата ти трѣбва да бѫдешъ много чистосърдеченъ, безъ никаква лъжа. Затова въ ума си не допущай никаква тѣмнини и въ сърдцето си никакво безлобие. Ако искате да ви върви, така трѣбва да постижвате.

Тѣмнината, лъжата, безлобието е нѣщо външно. Нѣкой казва: "Азъ излъгахъ." Поправи тази лъжа. Въ какво седи лъжата? Имайте предъ видъ, че всѣкога, когато обикновене нѣкого, той ще ви постави на изпитъ. Въ първо време той нищо не ви иска, но като се увѣри, че вие го обичате, той започва да ви иска едно, второ, трето, четвърто и т. н. И при това положение вие трѣбва да бѫдете готови да го задоволите. Не очаквайте само той да иска отъ васъ, но като иска той и вие ще искате. После пакъ той ще поиска, пакъ вие ще искате и т. н. Така ще има една правилна обмѣна. Не се оставяйте само вие да давате, т.е. само единиятъ да дава. Даването е качество на Бога. Веднѣжъ ти ще дадешъ, после той ще даде и т.н. - "Ама който е богатъ, той трѣбва да дава." Не, и гвамата ще даватъ.

Та рекохъ, не губете идеята въ ума си, че сте даровити и че още днесъ можете да постигнете нѣщо. Изгубите ли тази идея отъ ума си, вие ще мислите, че не сте даровити и ще оставите всичко за следното прераждане. Не чакайте никакво друго прераждане. Споредъ мене, вие още въ този животъ, вие умрѣхте и умре ще се преродите. На вечеръта вие пакъ ще умрете, а на сумрията отново ще се прероди-

ме. Всъки ден є едно прераждане. Ако човѣкъ всъки ден є не се преражда, животът нѣма смисълъ на земята. Казвате: "Прераждамъ ли се хората?" Прераждатъ се, но тѣ криво разбираятъ идията за прераждането. Прераждането е законъ за подобрене на живота. Прераждането подразбира благоприятните условия на живота да прогресиратъ. Днесъ єще свѣршишь една работа; утре - друга, това сж прераждания. Преражданията, това сж дни на живота, а смъртъта това е почивка. Като се раждашъ, єще работишъ, за да се подигнешъ въ живота.

Сега вие се нуждаеме отъ нѣкои практически правила въ живота. При мене сж извали млади моми и са ми казвали: "Обичамъ еди-коаг си, но той не ме обича. Не можешъ ли да направишъ нѣкакъ да ме обикне?" Рекохъ, азъ мога да направя другъ нѣкой да те обикне, но този, когото ти обичашъ, не мога да го накарамъ да те обикне, защото той обича друга нѣкоя. Азъ не мога да разваля това, което Богъ е направилъ. Азъ никога не мога да разваля една обичь. - "Ама тя не заслужава, или той не заслужава." - Заслужава или не заслужава, азъ не мога да развалямъ. Ако намѣря нѣкои, който не е обикналь друга мома, мога да направя да те обикне. Това поне е много лесна работа за мене.

Питатъ ме нѣкои, какво влияние оказва Божествената мисълъ върху човѣшката? Ето какво имъ отговарямъ: като срещна едно бедно момиче, на което никой не обрѣща внимание, азъ єще се спра при него около половинъ часъ. Ще видите какво става следъ това. Следъ това, който мине покрай него, єще се спре, єще започнатъ хората да го разпитватъ, да се занимаватъ съ него, єще стане важно, като че е царска дѣщеря. Тъй щото, когато вие се свѣржете съ Божествения принципъ или когато Богъ хвърли върху васъ само една мисълъ, всички хора єще се събератъ около васъ.

Помните, че Богъ е, Който устрои дома. Когато двама души се влюбятъ, това е отъ Бога. Когато двама се разлюбятъ, това е отъ дявола. Вие не можете да излъжете Господа, да представите безлобието за лобовъ. Двама ду-

ши могатъ да се обичатъ, защото и двамата иматъ животъ. Двама души могатъ да се обичатъ, понеже и двамата сж свързани съ Мждростта. Двама души могатъ да се обичатъ, защото Мждростта създава свободата и двамата иматъ свобода. Въ свободата има единъ законъ на преливане. Вие трбба да обичате хората, за да имате свобода, за да имате знание. Ако нѣмате любовъ къмъ професора, който ви преподава, вие не можете да имате неговото знание не можете да се ползвувате отъ него. Ако вие не обичате живота, животът не може да мине през васъ.

И тъй, Христосъ е дошъл на земята да научи хората на закона, какъ да изпълняватъ Волята Божия. И хората тълкуватъ, че Волята Божия трбба да се върши така, както никой досега не я вършилъ. Богъ изисква отъ насъ да имаме правилни отношения къмъ всички: къмъ богати и бедни, къмъ учени и прости. Като се приближавате къмъ нѣкое дърво или къмъ нѣкое растение, къмъ нѣкое бръмбарче или насекомо, или къмъ нѣкое изворче, вие трбба да оценявате онова, което Богъ е вложилъ въ него. Въ дадения случай, като оценявате всичко това, вие се свързвате съ Онзи, Който е създалъ тия нѣща. Като не разбиратъ това, хората погледнатъ къмъ нѣкое малко животно или растение и казватъ: "Това е безъ съдържание." Често цитиратъ стиха, че Богъ дава Мждрост на хората. - Така е, Богъ дава Мждрост на онѣзи, които сж при Него. Не може да ти даде Господъ Мждрост, ако ти не Го обичашъ. Това сж твърдения. И насъ не могатъ да ни обичатъ, ако не дадемъ нѣщо отъ себе си. Богъ очаква отъ хората да Го обичатъ, понеже много е далъ и тѣ трбба да дадатъ нѣщо отъ себе си. Другояче казано: ние трбба да дадемъ поводъ на Бога, да се прояви въ насъ.

Вие имате ли съзнание, какво нѣщо е Богъ? Мнозина мислятъ, че като се събератъ мжжъ и жена на едно място и започватъ да говорятъ, непременно и Богъ присъствува между тѣхъ. Не, не е така. Богъ присъствува между хората само тогава, когато всѣка тѣхна постъпка, всѣка

тъхна мисъл или всъко тъхно чувство е проникнато отъ лъбовъ. Когато мажътъ хване ръката на една жена и я стисне, въ това хващане тя тръбва да усъти, че има нѣщо въ този мажъ, на което тя тръбва и може да разчита. И после, като говори мажътъ, жената тръбва да чувствува, че въ всъка негова дума има лъбовъ. Рекохъ, лъбовъта тръбва да дойде отнѣкъде, тя не може да се роди отъ настъ. Дето забележите лъбовъта, вие тръбва да я пазите. Не мислете, че вие можете да произведете лъбовъта. Лъбовъта идва отъ единъ източникъ и може да мине презъ човѣка. И ако ти знаешъ, какъ да използвашъ тази лъбовъ, тя ще внесе въ тебе животъ. Христосъ казва: "Това е животъ въченъ да позная Тебе Единаго Истиннаго Бога."

Сега, като говоря по този начинъ, вие можете да мислите, че азъ засѣгамъ вашия животъ. Не, азъ не засѣгамъ въпроса какъ сте живѣли вие. Азъ отхвърлямъ този въпросъ и вие тръбва да го отхвърлите. Какъ сте живѣли, оставете този въпросъ настрана. Какво сте мислили за лъбовъта и това оставя настрана. Вие обичате единъ човѣкъ, но задайте си въпроса защо го обичате. Вие може да го обичате за неговото тѣло, за неговото сърце, за неговия умъ, за неговата душа или за неговия духъ, но важно е въ Вашата обичъ не влизи ли нѣщо користолюбиво. Щомъ влѣзе нѣщо користолюбиво въ Вашата лъбовъ, пазете се отъ него. Користолюбието не е нѣкаква добродетель. Користолюбието е отъ съвсемъ другъ свѣтъ.

Та рекохъ, всички хора се нуждаятъ отъ една добродетель, която да възстанови добринитѣ на тъхното сърце. Когато сте свободни, добре е да седнете спокойно и да измѣриме какъ бие сърцето ви - ритмично или не. Ако сърцето ти не бие ритмично, това показва, че има нѣщо крило въ твоите чувства. Ако ядешъ и храносмилането ти не става правилно, това показва, че въ тебе има нѣщо крило. Ако мислишъ и работишъ не ставашъ както тръбва, има нѣщо крило въ мисълъта ти. Въ единъ хармониченъ животъ, какъвто е Божествениятъ, всички нѣща ставатъ така, както си ги мислите. Тѣ ставатъ много по-добре, отколкото си ги мис-

лишъ. Възложете надеждата си във Вашия умъ, който работи споредъ законите на Божествената свѣтлина. Възложете надеждата си във Вашето сърце, възложете надеждата си във Вашата сила. Не търсете Бога отвън.

Има едно нѣщо, което е свойствено на хората. Когато хората се обичатъ, интереситъ имъ ставатъ общи. И тогава нѣщата ставатъ преизобилни. Когато хората не се обичатъ, интереситъ имъ се различаватъ. Като не се обичатъ хората, всичко се харчи напразно. Вследствие на това тѣ нѣматъ тѣзи постижения. Наблюдавайте живота и правете свои заключения. Запримѣръ виждате, че нѣкой човѣкъ е станалъ вѣрващъ. Като вѣрващъ, той непременно трѣбва да претърпи известна промѣна въ своето тѣло, лице, сърдце и т.н. Не стане ли никаква промѣна, той не е станалъ вѣрващъ. Запримѣръ нѣкой човѣкъ, като мине 50-60 години, казва: "Моята работа се свѣрши вече. Мина мое време." - Не, човѣкъ и до 120 години трѣбва да има младо сърдце, да бѫде младъ. Сърдцето, душата на човѣка никога не остварява. Тѣлото на човѣка може да остваре, но душата му е винаги млада, тя е отъ друга еволюция. Понѣкога, по закона на внушението, като остваре тѣлото, човѣкъ започва да мисли, че и душата му, и той цѣлъ е остварѣлъ. Сърдцето и душата не остваряватъ, а що се отнася до тѣлото, вие трѣбва да знаете, какъ да го обновите. Едно трѣбва да знаете: ако устнитъ на човѣка станатъ много дебели, опасна му е работата. Ако устнитъ изтънятъ много и това е друга опасностъ. Ако носътъ стане много широкъ, опасна е работата на човѣка, но ако носътъ стане много тънъкъ, изтънѣ и това е опасна работа. Ако носътъ стане много късъ, има една опасностъ; ако стане много дълъгъ - друга опасностъ. Ако челото на човѣка е ниско, има една опасностъ, но ако стане много високо, има друга опасностъ. Това сѫ противоположности, които вие трѣбва да разбираате. Единъ съвремененъ християнинъ или единъ какъвъ и да е човѣкъ, трѣбва да знае, какъ да работи за придобиване на червения цвѣтъ въ себе си. Нѣкои, като искатъ да иматъ червени устни, току се мажатъ съ червена боя. Щомъ иска-

те да имате червени устни, вие тръбва да работите всъки ден по половинъч час върху свърлината, да възприемате червения цвѣтъ на свърлината.

Тукъ наскоро мина една полякния, много даровита, но очите ѝ изкривени, липсва ѝ нѣщо сѫществено, разглеждахъ я внимателно. Гледахъ устните ѝ, дебелината на веждите. Веждите ѝ - много симетрични навсъкъде, но малко дебели, повече, отколкото тръбва. Рекохъ си, тя може да биде много наблюдателна, но интуицията ѝ е слаба. Веждите на Толстия сѫ много дебели, което показва, че той тръбва да мине презъ една голъма опитност, докато съзнае, какво освенъ конкретните нѣща, има и другъ единъ свѣтъ, по-високъ отъ обективния. На стари години той придобилъ такива знания, които на младини не можа да получи. За да иматъ тънки вежди, нѣкои скучятъ космите на веждите си. Не, ако искаме да поправите веждите си, вие тръбва да внесете въ ума си най-хубавите мисли. Като се занимавате малко съ червения цвѣтъ, ще измѣните цвѣта на устните си, ще ги направите червени. Всѣка вечеръ, като си лѣгате, въ продължение на една седмица, повторяйте въ себе си, че ще станете съ петъ години по-млада. Ако сте на 55 години следъ една седмица ще се подмладите, ще станете на 50 години. Следната седмица пакъ си кажете, че ще се подмладите съ още петъ години. И наистина, следъ една седмица ще станете на 45 години. Така продължавайте докато всѣка седмица слизате съ по петъ години. Щомъ станете млада на 25 години, ще спреме.

Ще кажете: "Вѣрно ли е това?" Това, въ което човѣкъ вѣрва, всѣкога е вѣрно. Това, въ което човѣкъ не вѣрва, е всѣкога невѣрно. Много хора казватъ, че не вѣрватъ на Бога. Това е лъжа. Тъ вѣрватъ, но се представятъ, че не вѣрватъ. Нѣкой казва, че не вѣрва въ Бога, но въ сѫщото време казва, че има нѣкаква сила въ свѣта. Значи и той вѣрва въ нѣщо. Дръжте онази вѣра, която имате въ себе си. Друго нѣщо, отъ което тръбва да се пазите, е да не се дразните. Понѣкога човѣкъ може да се раздразни отъ много малко нѣщо. Единъ денъ си оставихъ шаката не на място и по-

ле виждамъ една дупка на нея, скъжала се нѣщо. Трѣбва ли за това да се дразня? Много причини има за скъжсането ъ. Може би се е закачила на нѣкакъвъ трънъ, може да е миналъ нѣкой покрай нея и да я закачилъ, може да се е припращила между нѣкой камъкъ и т. н. Никога не трѣбва да забравя човѣкъ шапката си. Нѣкога я оставя на единъ камъкъ, мисля, че като тръгна, ще я взема. Азъ тръгвамъ да си вървя, но после виждамъ, че съмъ гологлавъ. После си рекохъ: може да се ходи и безъ шапка. Първоначално човѣкъ е билъ безъ шапка. Шапката е дошла въ последствие. Ако искашъ да не забравяшъ шапката си, закачи я нѣкѫде на себе си, че дено и да отивашъ, да не пада отъ главата ти.

Единъ свещеникъ ми разправя една своя опитностъ. Молилъ се 50 години наредъ и единъ денъ, като се молилъ, нѣщо му казва: "Престани вече да се молишъ. Ето, 50 години вече какъ се молишъ на Господа. Нѣма какво повече да се молишъ." Рекохъ му: "Ти трѣбва да си отговоришъ въ себе си: досега азъ съмъ се молилъ, но не отъ любовъ къмъ Бога, а отъ занаятъ. Сега ще се моля отъ любовъ." Всѣка сумринъ, като ставашъ, помоли се на Господа и кажи: "Господи, благодаря Ти за това, което си ми далъ. Благослови ме." Като малко дете, всѣки денъ казвай на Господа: "Господи, помогни ми да се увеличи доброто, което си вложилъ въ мене. Увеличи светлината, която си вложилъ въ мене. Увеличи свободата, която си вложилъ въ мене. Увеличи и силата, която си ми далъ." Понѣкога, като ту го дига нѣкаква идея, че знаешъ много, обръни се къмъ една отъ най-отдалечените звезди и си кажи: "Като знаешъ толкова много, какви сега каква е тази звезда, която се намира на единъ милионъ светлинни години отъ земята." Така ще видишъ, че много малко знаешъ.

Рекохъ, има нѣща, които въ даденъ моментъ ни ставатъ много ясни, но има нѣща, които въ даденъ моментъ ни ставатъ много тъмни. Наблюдавалъ съмъ сѫщото и съ себе си. Понѣкога свиря много хубаво, чудни работи свиря. А нѣкога, като започна да свиря, и най-обикновените работи не мога да свиря. Музиката е една гарба въ човѣка, която

Всъкога не се проявява еднакво. Човекъ може да се прояви, само когато влъзне във връзка съ музикалния свят отъ невидимия и отъ видимия святъ. Дръжте всъкога връзката си съ невидимия святъ и не се влияйте отъ хората. Няка всъки човекъ разправя своята опитност. Отъ 20 години насамъ при мене има единъ духъ, който постоянно ме пита: "Ти знаешъ ли кой съмъ азъ?" Ставамъ сутринъ и той ни въ клинъ ни въ ръкавъ ще ме пита: "Ти знаешъ ли, кой съмъ азъ?" Какво да му кажа? Вие какво бихте му казали? Някой може да си помисли, че е Господь. Другъ може да си помисли, че е дявола. Питамъ го азъ: "Каки, кой си?" Ако му кажа, че не знае кой е, той веднага ще каже: "Го-лъмъ простакъ си ту!" Често такива духове се явяватъ при Васъ и Ви питатъ: "Ти знаешъ ли, кой съмъ азъ? Азъ съмъ Арахангель Михаилъ." Другъ казва: "Азъ съмъ Арахангель Гавраилъ." Когато Арахангель Гавраилъ ти проговори, ти ще се простреши на земята мъртвъ. Когато се явява единъ такъвъ ангелъ, великъ духъ, човекъ непременно ще се простре на земята. Когато при пророкъ Данаилъ се яви ангелъ Господенъ, той се прострѣ на земята. А на сегашните пророци, като имъ се яви нѣкакъвъ ангелъ, никто единъ отъ тяхъ не пада. Не се самозаблудявайте. Азъ познавамъ присѫтствието на Бога по едно нѣщо. Когато Богъ ме посети, азъ ставамъ готовъ да услужа на всички. Като мина покрай едно камъче, азъ го повдигамъ. Като мина покрай една тревица, гледамъ и на нея пжъ да сторя. Ставамъ много внимателенъ. А когато Богъ не е въ мене, вървя както ми падне. Така и Вие: когато Богъ не е у Васъ и Вие вървите, както намѣрите. Не, бждете внимателни въ всички случаи, защото не знаете кога Господь ще Ви посети. Всъкога бждете готови да Го посрещнете. Когато дойде при Васъ нѣкой човекъ да Ви се оплаче, бждете внимателни къмъ него! Не го пждете. Кажете си: "Когато азъ съмъ нѣщо неразположенъ, веднага отивамъ при Господа да мърморя, да се оплаквамъ и Той ме изслушва." Тогава, бжди и ти готовъ отъ своя страна, да приемешъ и изслушаши този човекъ, който е дошълъ при те-

бе. Дойде този човѣкъ при тебе, попитай го, какво иска. Той ще ти каже, че е дошълъ да си поговори, да му олекне, да се извини предъ Господа. Кажи му: "Нѣма какво да се извинявашъ, братко, но изправи погрѣшката си, нищо повече." Камо дойде нѣкой човѣкъ вторъ пжть при тебе, кажи му: "Не се страхувај, тази работа ще се оправи." Какво ти костува да кажешъ на човѣка нѣколко настърчителни думи?

Камо ви говоря така, азъ съмъ готовъ да взема вашите погрѣшки върху себе си, за да изправите и вие своите погрѣшки. Всички хора куцатъ въ едно отношение: всички веднага рѣжатъ. Не, ние трѣбва да оправдаемъ днешния денъ. Да изпратимъ въ свѣта къмъ всички хора по една хубава мисълъ, по едно хубаво чувство и по една хубава постежпка и да пожелаемъ всички отъ сърдце и отъ душа да се възвори Царството Божие на земята. Да пожелаемъ миръ между всички хора. Но всички трѣбва да работимъ, да станемъ проводници на Божия Духъ и той да работи между насъ. Всички трѣбва да държимъ една положителна мисълъ. Нѣкой направи нѣщо и после казва: "Учителю, азъ направихъ тази работа, както вие ми казахте." Не, ти се самозаблуждавашъ. Не е въпросъ само въ казването. Ти трѣбва да дойдешъ при мене, да видишъ какъ работя. Ако не видишъ какъ работя, ти ще направишъ известни погрѣшки. Казвате: "Както е казалъ Христосъ, така и ние постеживаме." Не както е казалъ Христосъ, но какъ е постежилъ, това е важно да знаете. Ако Христосъ днесъ бѣше на земята, Той щѣше да постежи по съвсемъ другъ начинъ.

И тѣй, съвременниятъ животъ се нуждае отъ чиста Любовъ, безкористна. Съвременниятъ животъ има нужда отъ чиста Мѫдростъ, отъ такова знание, което може да му помогне въ всички случаи. И най-после, съвременниятъ животъ се нуждае отъ една Истина, въ която да нѣма абсолютно никаква лъжа. Всички трѣбва да бждемъ чисти като десца. Каквото говоришъ, въ него да нѣма никаква задна, користна мисълъ или користно желание. Това се изисква сега отъ всички хора на земята.

Сега и на вѣсъ пожелавамъ.

Сега и на Васть пожелавамъ да бждете млади като
Любовъта, да бждете възрастни като Мждростъта и да
бждете чисти като Истината!

Благословенъ Господъ Богъ нашъ.

Тайна молитва

*Първи съборенъ денъ,
недѣля, 10 часа пр. обѣдъ.
22 августъ, 1937 г.
София, Изгрѣвъ.*

ТРИТЬ УХАНИЯ

*Добрата молитва
Молитвата на Царството
91 псаломъ
“Духътъ Божий”*

Ще прочета частъ отъ 10 глава отъ Лука до десетия стихъ.

Размишление.

Има нѣща, които хиляди години сж занимавали човѣшкия умъ и сж останали неразрешени. Всѣки човѣкъ има извес-тень въпросъ неразрешенъ. Има нѣщо, къмъ което човѣкъ се стреми, неопредѣлено въжtre. Всѣки човѣкъ се стреми и търси нѣкакво си благо, има си нѣкаква идея. Този стремежъ е както онзи човѣкъ - диша, търси чистия въздухъ и работата не става. Въ всѣка минута човѣкъ трѣбва да направи най-малко 15-20 вдишки. И забелязано е, че когато човѣкъ заболѣе, вдишките ставатъ по-бѣрзи. Нѣкой човѣкъ диша много бѣрзо. Не е за предпочитане. Значи има единъ ритъмъ или едно състояние, което е здравословно. Нѣкои болни хора дишатъ много бѣрзо и мислятъ, че съ бѣрзото дишане ще поправятъ работата, пъкъ то, освенъ че не се поправя, но се разваля. Въ живота нѣкои хора бѣрзатъ, ис-камъ да станатъ добри. То е едно специфично разбиране. Но въ стиха се казва: “Наближило е Царството Божие.” Царството Божие е разрешението на въпроса. Докато Царството Божие не дойде въ нась или докато ние не усвоимъ тази идея, въпросътъ остава неразрешенъ.

Казва, че е наближило Царството Божие. Сѫществуватъ нѣкои противоречия, които отъ хиляди години не могатъ да се поправятъ. Често нѣкой казва: “Каки му на него да си поправи работата.” Но и като кажешъ на човѣка, работата не се поправя. Казва: “Да ми гаде паритѣ. Каки му, да ми върне паритѣ.” Дойде нѣкой, каже му и пакъ не

ги дава. Казва: "Нъма да му ги дамъ." Тогава пита: "Защо прави така?" И мене питаме: "Защо човѣкъ яде?" Така е направенъ, че трѣбва да яде. Ако можеше другояче да бѫде направенъ, но понеже е така направенъ, не може. Казва: "Защо е злато въ свѣта?" Защото не може другояче. Ако можете, вие направете другояче, покажете на Господа. Вие намирате, че злато е несъвмѣстимо съ живота. Покажете на Господа единъ проектъ, който да направи, и животът по другъ начинъ да се изяви. Вие казвате: "Егу който човѣкъ, защо така постъпва?" Но дайте си очетъ, че въ даенъ случай и вие постъпвате точно тъй, както не трѣбва да постъпвате. Запримѣръ ако ти се намирашъ предъ една мечка, ти не може да бѫдешъ тъй спокоенъ. Тебе те срещне една мечка, веднага ти трепне сърдцето. Защо не може да седишъ хладнокръвенъ? Теоретически казвашъ, че Господъ е въ мечката. Но като те срещне Господъ, ще ти даде единъ урокъ, че ще го помнишъ.

Сега запримѣръ това сж изяснения, за да се изяснятъ сегашните положения, които имате. Запримѣръ нѣкой пожътъ вие сте недоволенъ. Не може да си дадете очетъ, защо сте недоволенъ. Въ какво се крие сжцинската причина на вашето недоволство. Щомъ една игла е много приятелка съ мене, влѣзе въ интимния животъ на моето тѣло, азъ съмъ недоволенъ. Представете си, тази игла толковъ много ме обича, забие се въ крака ми. Менъ не ми е приятното присѫствието на тази игла. Искамъ по който и да е начинъ да я изпѫдя. Ако ме попита: "Защо не си лѣбезенъ малко съ мене, защо не ме обичашъ, защо ме изхвѣрляшъ, азъ искамъ да живѣя съ тебе." Рекохъ, не бѫдете игла за хората, нито пъкъ игла за самите васъ. Не може ли въ свѣта безъ игли? За шиенето трѣбватъ иглите. Защо не си изтъчете цѣла рокля, ами ги правите отъ части. Какви сж съобразенията, че имате теркове,* трѣбва да се скрояватъ, че трѣбва да се зашиватъ. Най-първо ще вземете единъ платъ, ще го разрѣжете, следъ туй ще го шиете наново.

*теркъ - (ар.-тур.) образецъ, кроїка

Питатъ ме, казвай: "Я, ни какъ какъ вървашъ ти, какво ти мислишъ за Господа?" - Рекохъ, нищо не мисля. Какво ще мисля? Казва: "Колко е голъмо Съзнанието." - Не го зная. Азъ нѣмамъ представа, че то е единъ милионъ и петстотинъ пъти по-голъмо. Даже въ съзнанието си го нѣмамъ. И земята не съмъ видѣлъ. Взема земята като мѣрка, но и за земята нѣмаме ясна представа, колко е голъма. Една идея имаме, която съвсемъ не е така реална, както въ сѫщностъ. Всичките хора на земята иматъ такива понятия, които въ сѫщностъ не отговарятъ на самата реалностъ. Казвай, че има сѫщества, които въ свое съзнание обгръщатъ земята. Има сѫщества, които като хванатъ земята обгръщатъ я като една ябълка, отвѣтъкъде я разглеждатъ. Има хора, които отдалече гледатъ съ микроскопъ една малка частица.

После хората казватъ, питатъ: "Откѫде е дошълъ той?" Сега дойде нѣкой пророкъ да пророкува. Пророцитетъ сѫ на степени, има малки, има и голъми пророци. Какъ ще познаете единъ пророкъ отъ Бога ли е излѣзълъ или не е отъ Бога излѣзълъ? Какъ ще пробѣрите, че туй, което говори, дали е вѣрно или не? Казва Христосъ за себе си: "Азъ дойдохъ да имъ дамъ животъ." Този, който иде да даде животъ, е отъ Бога; този, който не иде отъ Бога, той взема живота. Влѣзете въ единъ домъ и виждате, че има овци, говеда, патици, казвате: "Голъма домакиня." Покаже се, че е щедра, излѣзе съ своята крина, хвърли жита на всичките. Най-първо тѣ мислятъ, че господарката е много добра, храна дава на кокошките, всички сѫ добре охранени, като излѣзатъ, вървятъ съ нея, иматъ добра господарка. Но вечерно време току погледнешъ, бѣлгаритъ какъ постъпватъ. Влѣзе въ курника, хване една за вратата, извади я навънъ, тури я на дръвника и гластава на една страна. После домакинята, тази много благородната и добре вѣзпитаната, която е свѣршила най-малко единъ факултетъ, тури я въ тенджерата, опари я, оскубе я. После тя разбира отъ хирургия, извади ножа, разтърбушини я, извади червата, извади черния про-

бъ, бълия гробъ, сготви я и всички сж радостни и весели. Казватъ: "Много добро семейство, много добре живеятъ. И домакинът - добър и домакинята - добра и децата, всички ядатъ сладко." Виждате една красома. Хубаво, това е отъ вашето гледище, отъ вашето становище. Но поставете се въ положението на една кокошка.

Питамъ сега, можеше ли нѣщата въ свѣта да ставатъ по другъ начинъ. Ако можеше, свѣтът би билъ направенъ. Но за тия хора въ дадения случай свѣтът не може другояче да бѫде освенъ така. Искаме да оправите живота. Отивате въ друго място, дето хората сж минали въ една друга степень на развитие, тѣ не колятъ кокошките, но чакатъ кокошката да снесе яйцето. Тѣ иматъ вече понятието на свѣраката. Камо крекне кокошката, седне въ тръннето и мисли. Седи така и рекохъ, какво ли мисли? Гледалъ съмъ, седи сериозна онази кокошка, понеже снасянето на яйцето за кокошката е сериозна работа. Ти не си снасялъ яйца, да знаешъ, колко мжно се снасятъ яйцата. Щомъ снесе яйцето, камо каже "кудкудякъ", свѣраките започнатъ да хвъркатъ. Камо стане кокошката, свѣраката ще дойде, ще кльвне яйцето и го изпие. Рекохъ, най-първо дойде малкото господарче и малката господарка. Щомъ крекне кокошката, ще вземе яйцето, ще го чукне съ малко масълце. Рекохъ, кокошката не ядатъ, но яйцата на кокошката ядатъ. Казватъ: "Не може ли другояче?" - Не може. Идешъ на друго място, кокошки не колятъ, яйцата имъ не ядатъ, плодове вече събиратъ и ядатъ, минаватъ за вегетарианци. Нѣкоу намиратъ, че и туй не е право. Казва: "Безъ плодове не може ли?" - Какъ? Азъ съмъ привеждалъ онзи примѣръ за Паганини, когото питали, не може ли да свири на три струни. Той казва: "Може и на три струни." Явява се и свири на три струни. Казватъ: "Паганини, на две струни може ли?" Дава концертъ и на две струни. Казватъ: "Ами на една струна, може ли?" И на една струна дава концертъ. - "Ами безъ струни може ли?" - Какъ? Не се явява. Дошли всички, чакатъ. Че какъ може на една струна? Може да свиришъ на солъ. Но безъ струни какъ ще свиришъ, кажете ми?

Сега вие сами ще си правите сравненията, за да се изяснятъ противоречията, които съществуватъ във свѣта. Тогава имаме една война въ Далечния Изтокъ, една война, която сега се заражда между китайци и японци. Въ Шанхай японците създаватъ възпалителни бомби запалили града и загубватъ вълизането на милиарди. Цѣлъ единъ кварталъ гори, изгаря и всичко туй пометено. Ако попитате, защо тия хора воюватъ? Ако четете пророцитетъ, ще видите, че и по-рано сѫ ставали. Казва пророкътъ: "Още веднъжъ ще събера народите и ще изляе гнѣва си върху тѣхъ и вече нѣма." Ние наближаваме една епоха, когато Господъ иде да излее гнѣва си върху непокорното човѣчество. На всичките хора иде да излее гнѣва си, за да поправи всичките народи. Сега вие казвате: "Защо тия събития така се развиватъ?" Защо хората воюватъ? Туй отдавна е предказано, че ще дойдатъ тия събития, защото ако не дойде тази, голѣмата война, ако Богъ не се яви въ свѣта да оправи свѣта, никой не може да го оправи. Но тази борба е вѫтрешна. Сега и вие се борите въ себе си. Всѣки денъ една вѫтрешна борба става въ васъ. Води се една борба въ малъкъ размѣръ. Въ ума ви се води една борба и въ сърдцето ви става една борба, имате дѣ мисли, имате дѣ чувстви, които се борятъ. Едновременно се борятъ тия чувства.

Ами представете си онзи митиченъ разказъ за хубавата Елена. Кой бѣше онзи князъ Парисъ, който я открадна? (който отиде въ дома на домакина, приеха го хубаво, той задигна красивата Елена и десетъ години имаше война заради нея.)^{*} За една жена дѣва народа се биха десетъ години. Сега нѣкои спорятъ върху този фактъ, но да оставимъ това, да го приемемъ тѣй както е. Не можеше ли той да не вземе красивата Елена? - Можеше, какъ не.

И тогава ще ви приведа другъ единъ български анекдотъ. Той е малко по-невѣроятенъ. Отива единъ българинъ на гости въ другъ българинъ. Вижда една отъ голѣмите памици, не отъ малките, но отъ голѣмите, една памка та-

*въ скобите е втори вариантъ, вероятно допълненъ отъ стенографката (бел.ред.)

мънъ заклана тази памка и очистена. Той като влезълъ, тѣ скриватъ памката въ голъмата тенджера и започватъ да ядатъ чесънъ. Поканватъ и него и казватъ: "Еламе да ядемъ, каквото далъ Господъ." Той яде чесъна, но си мисли за памицата въ тенджерата. Наяли се съ лукъ и лѣгатъ да спятъ. Той станаъ презъ нощта, изваилъ памката отъ тенджерата, турилъ я въ торбата и захлопилъ тенджерата. На сумрията става и казва: "Много бързамъ, много спешна работа имамъ, трбѣба да я свърша." Той иска да не се научатъ, че взелъ памицата. Казва: "Докато царуваше царь Патуранъ, добре вървѣше, но като снематъ царь Патуранъ отъ трона, работата е зле." Затова отива да си оправи работата. Тѣ казватъ: "Иди да си оправишъ работата." Казватъ: "Какъвъ е този царь Патуранъ, който царува?" Като заминалъ, гледатъ въ тенджерата, памицата я нѣма. Отиватъ да го търсятъ, но царь Патуранъ го нѣма вече. Цѣлото семейство казва, да видятъ на каква далечина е, заизгналъ памицата. Но той отишълъ толкова далечъ, че не си струва да си губятъ времето. Казватъ: "Онуже памката. Но другъ пжть, като дойде гостъ, нѣма така да правимъ. Нѣма да оставяме памката на сѫщото мѣсто." Урокъ научили, че като дойде гостъ, тенджерата да взиматъ при тѣхъ, да не я оставятъ при госта. Рекохъ, може вториятъ пжть тенджерата съ памката да биде при васъ. Щомъ оставите тенджерата съ памката при госта, тогава отиде царь Патуранъ.

Явява се една аналогия. Като отишълъ на гости Парисъ, не трбѣваше да оставяятъ красивата Елена съ Париса. Споредъ мене, разрешението бѣше тамъ. Какъ ще разрешите въпроса, ако вдама мжже излизатъ и една жена, кжде ще туриятъ жената? Единиятъ начинъ е - жената по средата, единиятъ мжжъ отъ едната и другиятъ - отъ другата страна. Три начина има. Единиятъ начинъ е единиятъ мжжъ отъ лѣвата страна на жената, другиятъ отъ дѣсната. Вие отде ги турияте, като дойдатъ? Сега не зная, азъ какъ бихъ постъпилъ ако бѣхъ жененъ, не зная, кжде

щѣхъ да туря. Тамъ бѣше разрешението. Елена да бжде въ срѣдата. Може домакинътъ да бжде въ срѣдата и Елена отъ едната страна и Парисъ отъ другата. Пѣкъ можеше Парисъ да бжде по срѣдата между домакина и Елена. Азъ ще ви поставя сега вѣпроса така: Преставете си, че дойде на гости една опечена кокошка, кѫде ще поставиме кокошката? Какъ я туряте? По срѣдата, мжжътъ отъ едната страна и жената отъ другата страна, кокошката по срѣдата. Тогава жената хване едното крило и мжжътъ другото крило. Използвамъ сега кокошката.

Та рекохъ, когато дойде единъ гостенинъ, турете го на мястото на кокошката. Мжжътъ едното крило и жената другото крило. Единъ гостенинъ, когото вие не може да изпапаме. Туй не е за новото. Добрите гости, които дойдатъ при васъ, като дойдатъ, за да ви бждатъ благоприятни, джобовете трѣбва да се изпразнятъ, трѣбва да донесатъ нѣщо, не да взематъ. Въ даденъ случай този гостъ, който дошълъ, кѫде е погрѣшката? Той задигна туй, което не бѣше негово. Той нѣмаше право. Туй показва какъвъ бѣше характера на Елена. Парисъ на половина има погрѣшката. Има една погрѣшка въ тази Елена. Не е ли сѫщата история, която сега се разиграва въ човѣшката душа. Дойде ви на гости единъ отъ свѣтлите духове. Има два вида свѣтли духове: едините сѫ безъ кадежъ, другите сѫ съ кадежъ.* Има хора, които като дойдатъ въ дома, се зарадватъ, но като си заминатъ скърбишъ.

Азъ искамъ сега да ви наведа на единъ вѣпросъ, да го разберете сѫществено, не тѣй както по обикновено. Не е отъ тия вѣпроси, дето хората искатъ да бждатъ добри, защото въ сѫщността благъ е само Единъ Богъ въ свѣта. Единственъ, който не прави погрѣшки е Богъ, понеже всичко създадъ, всичко е негово. Той не прави погрѣшки. Ние правимъ погрѣшки, понеже всичко въ насъ не е наше. Насъ ни липсва, ние взимаме нѣща, които не ни трѣбватъ, ние правимъ една погрѣшка. Въ свѣта има три вида погрѣшки.

*кадежъ - (диал.) думъ, пушекъ, сажди

Човѣкъ може да направи една погрѣшка по отношение на другите. И другиятъ той братъ и той може да направи една погрѣшка. И дѣвамата може да направятъ погрѣшка спрямо трети. Бащата може да прави погрѣшка, майката може да прави погрѣшка, децата може да правятъ погрѣшка, но едновременно и бащата, и майката, и децата може да правятъ погрѣшки. Тогава какви сѫ погрѣшките на мжка? Мжжътъ не може да направи една погрѣшка, която жената прави. Жената никога не може да направи една погрѣшка, която мжжътъ прави. Детето не може да направи никога една погрѣшка, която жената прави. Жената не може да направи никога една погрѣшка, която детето прави. И детето не прави такива погрѣшки, които бащата прави.

Сега нека вземемъ най-малката погрѣшка. Върви нѣкой, питашъ го: "Какъ си?" Казва: "Добре съмъ." - "Толо ли е?" - "Да." Той се е стисналъ и казва, че му е добре. Казва, че е добре, пъкъ краката му истинали. Той не говори истината. Питамъ какъ е, казва, че е добре, пъкъ не му е добре. Ти въ присѫствието на единъ човѣкъ може да го познаешъ, какъвъ е човѣкътъ. Може да го познаешъ човѣка само въ неговото присѫствие. Една жена може да познае единъ мжжъ, само когато той е насаме съ нея. Нѣма никакъвъ законъ, тогава може да го познае, какъвъ е. Когато една жена е при единъ мжжъ, той може да я познае, каква е. Когато дѣвама души сѫ насаме, нѣма никакво ограничение, тогава може да познаятъ, каква е обходата. Да допуснемъ, че азъ минавамъ покрай едно плодно дърво и съмъ изправенъ. Погледна, кажа: "Хубаво е дървото." Въ желанието ми нѣма нищо лошо. Какво има отъ това, че съмъ пожелалъ да откѣсна една круша. Ако азъ си позволя да откѣсна една круша, считамъ, че съмъ нарушилъ едно правило. Рекохъ, ако нѣмаше никой да пази тази земина, нѣмаше никакъвъ законъ, щѣше ли да бѫде престъпление, ако откѣсна. Единъ нашъ приятель, той бѣше Пеньо Кироѣ - много честенъ, единъ отъ примѣрната българска честностъ, ама педанъ. Минава покрай единъ бостанъ, нѣма човѣкъ, който да го пази, казва му единъ българинъ: "Влѣзъ и си откѣсни." Каз-

ва: "Подиръ мене върви единъ стражаръ постоянно и ме гледа какво правя. Отъ него ме е страхъ." - "Къде е той?" - "Вътре въ мене." - "Че какъ го носишъ, изхвърли го навънъ, защо да те беспокоу."

Та, азъ понѣкой пжть забелязвамъ, следя въ най-малкъ работи, съ които свѣтътъ нѣкой пжть иска да ме изненада. Гледашъ нѣкой човѣкъ. Видишъ другъ, който ти е неприятенъ, една неприязнь се явява къмъ него. Погледнешъ го по лицето, искашъ колкото се може по-скоро да се освободишъ отъ него. Питамъ: защо въ единия случай ти е приятенъ човѣкъ, въ другия случай не ти е приятенъ? Иде нѣкой човѣкъ, гладувалъ три деня, приятното ти е, че иде да му усъжиши. Иде нѣкой, който освенъ че нищо не носи, но и той гладенъ като онзи, той търси и казва: "Нѣма ли малко хлѣбъ да ми дадешъ." Тебе ти е неприятно. - "И азъ три деня не съмъ ялъ." Той ти прави една забележка, казва: "Че какъ, не си ли толкова ученъ да носишъ малко повече хлѣбъ и на мене да дадешъ?" И въ мене се явява идеята: "Ами ти защо не си толкова ученъ, ти да носишъ, че ти да дадешъ на мене." Дойде нѣкой, иска да му усъжи. Рекохъ, ти трѣбва да бѫдешъ по-уменъ отъ мене, ти да носишъ, ти да усъжиши, че и гвамата да се освободимъ отъ туй състояние.

Рекохъ, ние се намирате при единъ въпросъ много деликатенъ за разрешение. Мене сж ме питали: "Защо еднокоя си сестра така постъпила?" Рекохъ, защото не може да постъпи другояче. - "Защо еди кой си братъ постъпилъ така?" - Защото не може да постъпи другояче. Богъ ни е далъ известна свобода и иска да ни опита, доколко ние ще употребимъ тази свобода за нашето добро и за доброто на нашите близки. Всички ние до единъ, навсѣкоже се опитва свободата, която ни е далъ Богъ. Та рекохъ, тази свобода седи въ Царството Божие. Ако искаште да прогресирате въ свѣта, не обвинявайте никого! Никого не сѫдете въ себе си. Ако има нѣкого да сѫдите, най-първо сѫдете себе си. Вие всички сте монархисти. Единъ човѣкъ, който сѫди, е монархистъ. Въ сегашния сѫдъ има цѣлъ съставъ на единъ съветъ, който заседава, нѣколко сѫдии заседаватъ. Въ ста-

ро време съдътъ бъше отъ единъ съдия, той осъждаше и прилагаше законите. Сега има много съдици, ще се съвещаватъ, ще има адвокати, ще защищаватъ дългото, ще има свидетели, цѣлъ единъ процесъ, за да излѣзе работата тъй както трѣбва.

Та рекохъ, решенияята въ нась трѣбва да бѫдатъ по този демократиченъ начинъ. Ние сме въ единъ методъ, когато трѣбва пъленъ съставъ на съдия въжде. При това трѣбва да се даде едно правилно разрешение на въпроса, който разрешаваме. Ако съберете на едно място здравите хора, ще има едно разрешение; ако съберете болниятъ хора, ще има друго разрешение. Ако влѣзете въ една болница, всѣки боленъ ще седи, споредъ степенъта на своята болестъ ще му усълужватъ. На единъ ще му прислужва единъ, на други - двама, на трети - трима, че всѣки да бѫде задоволенъ. Тъ ще кажатъ, ако сѫ доволни, че болницата е много добра. Но ако човѣкъ е здравъ и съ него започватъ да се отнасятъ както съ единъ боленъ, мислите ли, че туй положение ще бѫде приятно? Да те хванатъ двама санитари, единъ за главата, други за краката и да те премъстятъ отъ едно легло на друго, да дойде лѣкаръ да те гледа, езика да ти гледа, стомаха да ти премива съ цвѣтъ, това приятно ли ще бѫде? Неестествено е това положение. Много пжти азъ съмъ виждалъ религиозни хора, които предписватъ цѣрове на здрави хора. Рекохъ, здравиятъ човѣкъ какъ трѣбва да ги приеме? Азъ нѣмамъ нужда отъ тия церове. Той ми предписва, какъ трѣбва да вѣрвамъ въ Бога, какъ трѣбва да живѣя. Азъ виждамъ, че живѣя по-добре отъ него.

Веднѣкъ дойде при мене единъ български лѣкаръ и ми казва: "Боленъ съмъ." Рекохъ: "Че ти си лѣкаръ." Рекохъ: "Зашо идешъ при мене, защо не идешъ при другите лѣкари?" - "Страхъ ме е, азъ нѣмамъ довѣрие." Рекохъ на този лѣкаръ: "Лѣкувай се съ вѣра! Мисли, че не си боленъ." - "Че какъ да мисля, че не съмъ боленъ, чувствувамъ болка въ себе си." Рекохъ: "Ти си заблуденъ, понеже ти лѣкувашъ болниятъ хора и сѫщите признания мислишъ, че и ти си боленъ." Всѣки лѣкаръ, като погледне болния, ще гледа езика му, пулса и по

нъкоу белези ще каже, че е боленъ отъ таکава и таکава болестъ. Та сега въ съвременния животъ хората обръщатъ повече внимание на болезнените признания на болестите. Рекохъ, кой човѣкъ е добъръ? Здравиятъ човѣкъ има една диагноза. Когато човѣкъ е здравъ по тѣло, здравъ по сърдце и здравъ по умъ отъ него излизатъ три ухания. Има едно ухание, което излиза отъ тѣлото, е приятно. Има ли малка миризма, боленъ е човѣкътъ. Има едно ухание на чувствата, какъ да ви го представя. Има и едно ухание, което иде отъ ума. Умътъ и той заболява. Та рекохъ, когато умътъ има едно ухание, което е приятно, отлично, има и едно ухание на сърцето, което е приятно, има и едно ухание на тѣлото, което е приятно. Когато човѣкъ има тия три ухания, той е здравъ човѣкъ. Когато тия трите ухания не присъствуватъ, човѣкъ е въ едно болезнено състояние.

Та когато вие заболѣте физически, вие може да се лѣкувате съ Истината. И когато установите туй ухание, болниятъ оздравява. Ти никога не може да си лѣкувашъ тѣлото, ако не обичашъ Истината. Отъ каквамо и болестъ да сте боленъ, решете абсолютно да обичате Истината, въ душата ви да не остане абсолютно никаква лъжа, ще видите какъ ще се лѣкува вашата болестъ. А пъкъ уханието на сърцето се придобива съ Любовъта. За сърцето се казва: да обичаме хората. Когато се изгуби уханието на сърцето, непременно трбва да внесешъ Любовъта като методъ, за да внесешъ туй ухание, което Богъ турилъ. Любовъта е единствената сила, която може да тури истинско равновесие на сърцето. Равновесие на ума може да установи само Божествената Мждростъ. Когато говоря за Истината, азъ искамъ да възстановя равновесието на своя организъмъ. Когато говоря за Любовъта, азъ искамъ да възстановя равновесието на своято сърце, когато говоря за Божията Мждростъ, азъ искамъ да установя равновесието на своя умъ. Понеже ако въ моето тѣло нѣма туй ухание, ако въ моето сърце и ако въ моя умъ нѣма туй ухание, азъ не мога да бѫда благоприятенъ за Бога.

Значи когато говоря за Любовъта, азъ искамъ сърд-

щето ми да е на място, да усъщам туй ухание. То е жертвоприношение, може да понюхне, че тази жертвва е хубава, Господъ е доволенъ. Когато дойде въ място, тогава на олтаря да нюхне туй ухание на място умъ, че Господъ да е доволенъ. И когато дойде на физическото поле въ живота ми вжтре, туй ухание пакъ да го почувствува Господъ. Рекохъ, едновременно търся Любовта, търся Мждростта, търся и Истината въ себе си, за да биде Господъ доволенъ. Само тогава Господъ ще биде доволенъ, когато въ мене Любовта е жрица въ олтаря на моето сърце, когато Мждростта е жрица въ олтаря на място умъ и когато Истината е жрица въ олтаря на моето тѣло. Казваме "храмъ". Храмъ разбираш физическото тѣло. Рекохъ, ако Истината функционираше въ Вашето тѣло, и ако Любовта функционираше въ Вашето сърце, и ако Мждростта функционираше въ Вашия умъ, то е пожя на новото учение. Безъ туй нѣщо никой не може да биде свободенъ, кой каквото и да казва. Азъ, като срещна единъ човѣкъ, зная честенъ ли е, добъръ ли е или не. Разглеждамъ Истината въ живота му, Любовта въ сърдцето му и Мждростта въ ума му. Азъ зная, че Господъ е тамъ. Ако цѣлиятъ свѣтъ се събере да ми каже, че този човѣкъ е лошъ, рекохъ: "Всичко е възможно." Азъ не подържамъ никакви външни правила.

Слушай, ако азъ имамъ една жена, азъ ви засѣгамъ много отблизо и дойде нѣкой, че ми каже, че тя цѣлунала нѣкого, прегърнала нѣкого, азъ ще се зарадвамъ. Защо? Азъ зная, че тя, като срещне нѣкой прокаженъ и като го цѣлувне, той здравъ ще стане. Свещена енейната цѣлувка. Ако прегърне нѣкого, по-хубава прегрѣдка не зная. Ами светлината, не ни ли прегрѣща, какво зло има? Ами въздухътъ, ами храната, ами хлѣбътъ не ни ли цѣлуватъ? Трбба да имаме едно свещено чувство, да обичаме Еднога. Вие често се съблазнявате, казвате: "Цѣлунала го." Че какво лошо има? Писанието казва: "Цѣлунете се съ свято цѣлуване." Единъ мжжъ ми казва: "Туй, Учителю, каквото казвашъ е право, ама тя другите цѣлуват, пъкъ мене не цѣлуват. Другите, като срещне, цѣлуне ги, прегърнат ги, пъкъ мене като види, нахоко-

ри се.” Азъ взимамъ живота непрериенъ, тъй както Богъ се изявява. Всъки денъ Слънцето ни прегръща и ни цѣлува отдалече. Понѣкой пжть отъ обичъ лицето почернѣ. Все таку е хубава прегръдката на Слънцето, все таку допринася нѣщо. Та рекохъ, вие обичате нѣкого и той да обича другъ. Така наредете се като скаченитѣ сѫдове: ако ти обичашъ нѣкого, той да обича другъ и всичките хора да образуватъ една верига на любовъта. Не очаквайте вие когото обичате, той въсъ да обича, понеже той ще ви плати. Не мислете, че ако мене нѣкой обича, азъ трѣбва да го обичамъ. Нѣкой ме обича и ми далъ нѣкой подаръкъ и азъ да му дамъ другъ подаръкъ - нѣма разрешение на въпроса. Да се обичаме едини други въ този смисълъ, нѣма разрешение на въпроса.

Вие сте чудни хора. Когато започнешъ да пишешъ, може ли да пишешъ съ една буква. Пишешъ все “а, а, а”. Трѣбва да обичашъ всичките букви. Колко сѫ буквите въ български езикъ? - 30. Всичките букви ще обичашъ, че на всъка буква ще давашъ място. Когато изговаряшъ, пакъ изговоряшъ всичките букви. Нѣкой ме пита: “Какъ може да обичаме всичките хора? То е немислимо.” Рекохъ, ако ти не може да обичашъ всичките хора, ти човѣкъ не може да станешъ. Ако ти не употреблявашъ всичките букви, ако не знаешъ тѣхните закони, да туряшъ всъка буква на своя място, ти списателъ не може да бѫдешъ. Всичките правила трѣбва да ги знаешъ. Ако ти не ги употреблявашъ правилно, твоята речь ще бѫде несъвмѣстима. Отъ насъ изискватъ да живѣемъ. Ти ще поставишъ всъка една своя постѣпка на нейното място, трѣбва да поставишъ всъко чувство на неговото място и всъка своя мисълъ на нейното място. Ти си оставенъ свободенъ. Тогава бѫдешъ и не знаешъ, какво ти се случило. Да кажемъ, вие отивате като Парисъ въ Гърция и задигнете красивата Елена. Господъ нищо нѣма да ви каже. Вие отивате въ единъ домъ и задигате дъщерята. Башата си преглътне, неприятно му е, обича я. Но единъ денъ и въсъ ще ви се роди дъщеря, която ще ви направи сѫщото, каквото вие направихте. И вие ще направите сѫщото и вие ще си преглътнете. Ще кажеме:

“Не е хубаво това нѣщо.”

Правете добро, за да се върне при васъ доброто. Ако вашето добро се върне при васъ, вие ще бѫдете доволни. Ако вашето добро се върне и вие не сте доволни, не сте го направили както трѣбва. Всъкога, когато доброто се върне при мене и азъ не съмъ доволенъ, азъ корегирамъ постъпката си. Има нѣща, които азъ корегирамъ, за които вие не сте сънували. Слушамъ нѣкой човѣкъ говорилъ за мене. Рекохъ, хубаво, ако азъ съмъ на неговото място въ адения случай, какво ще направя? Той човѣкът ми говори за жена си, че е лоша: “Извива ме като свредел.” Сега азъ може да кажа: “Де е този свределъ, каква бургия има?” Казва: “По-лоша отъ онази, съ която завъртатъ.” Рекохъ, ти си щастливъ човѣкъ, понеже знаешъ тази бургия, пъкъ азъ не зная, каква е. Онази, лошата жена то е недоволството, което ние имаме. Седя азъ и съмъ недоволенъ. Седя азъ и съмъ недоволенъ, отъ много малко съмъ недоволенъ, отъ много малка работа съмъ недоволенъ. Бѫдете доволни отъ това, което Богъ ви прати въ света и отдавляйте една малка част отъ великото предприятие, което имате. Понѣкой пѫть ще обърне внимание, дали ти добре жи-вѣрешъ. Бѫди благодаренъ. Ти гледашъ, искашъ отъ Господа Той да обърне внимание, да те задоволи. Бѫдете благодарни на онова положение, което сега имате.

Менъ често ме питатъ, казватъ: “Ти какъ ги събра наоколо си?” Рекохъ, азъ не ги събрахъ, ами тѣ се събраха. - “Какъ ги търпишъ?” - Рекохъ, азъ никакъ не ги търпя, сами се търпятъ. На гърба си не ги нося. Казва: “Какъ ги търпишъ?” - Не ги знаете, рекохъ, тѣ сѫ първокласни светии, тѣ сѫ много скромни. Казватъ: “Какъ ги търпишъ, толкозъ неджзи имать.” - Рекохъ, не ги знаете, по-добри хора не сте срѣщали. Казватъ какво: “Тѣ, задигнаха ме.” - Не, тѣ те опитватъ, тѣ никога не обичатъ да задигатъ работите. Той, рекохъ, петъ ще вземе, десетъ ще донесе. Ти не си ги виждалъ. Какво ти направи, чакай - ще върнатъ. Тѣ сѫ все умни. Много голѣми философи сѫ, не ги считайте, че сѫ глупави, учени сѫ, тѣ и на мене ми преподаватъ. Казва: “Се-

риозно ли говоришъ или се шегуваш?” - Не се шегувамъ, ами учени хора сж тѣ, отъ тѣхъ съмъ научилъ толкова ценни работи. Благодаря на Бога, че ги прати, да ме научатъ на толкова ценни работи. Ами че единъ учитель, кой го прави да бѫде учителъ? Една майка, кой я прави да бѫде майка? Децата я направиха майка. Децата внесоха туй майчинство. Майката трѣбва да благодари на децата. Единъ мжжъ стана мжжъ благодарение на жената. Ако не бѣше тази жена, не можеше да стане мжжъ. И една жена стана жена, благодарение на мжжа, ако не бѣше мжжътъ, тя нѣмаше да стане жена. Тогава мжжътъ казва: “Азъ познахъ какво нѣщо е животътъ.” Благодарете на Бога.

Едно правило давамъ: Благодарете на Бога, че живѣте въ този животъ, такъвъ какъвто е, съ всичките негови противоречия. Следъ време ще познаете, че онова, което става въ вашия умъ, онова, което става въ вашето сърце, онова, което става въ вашия животъ, е за Ваше добро. Туй азъ ви го подписвамъ сто процента на сто, че всичко онова, което става, е за Ваше добро. Нѣма да се мине дълго време и вие ще прѣбрите. Защото Богъ е приготвилъ нѣщо, което вие не подозирате. Нѣщо ви очаква всинца ви.

Та рекохъ, тази е новата философия на Любовта, за да влѣзете въ Царството Божие. Царството Божие, дето Истината царува. Царството Божие дето Мждростта царува, Царството Божие дето Любовта царува. Любовта царува въ сърцето, Мждростта царува въ ума, Истината царува въ нашия животъ. Пожелавамъ ви това. То е новото въ свѣта. Съ Истината, съ Мждростта, съ Любовта, съ Духа си Богъ ще примери всички нѣща. Тогава ще обръше сълзите, които текатъ отъ нашите очи и всички ще бѫдемъ радостни и весели.

Отче наши

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната любовь.

*Втори денъ на събора
Понедѣлникъ, 23 августъ 1937 г.*

ПЖТЬ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

Добрата молитва

Молитвата на Царството

91 псаломъ

“Духътъ Божи”

Евангелие отъ Матея, глава 10, стихове 1 - 10.

Размисление.

Преди нѣколко време имахъ единъ разговоръ съ единъ виденъ професоръ по музика. Понеже го интересува музиката, азъ го слушахъ и той разправяше най-новите теории. Камо го слушахъ, той разправи какво мислилъ Шопенхауеръ за музиката. Рекохъ, какво е мислилъ Шопенхауеръ, то е теоретически. Неговата теория не съвпада съ сжината на музиката.

Азъ считамъ сопрано за жена, басътъ за мжжъ, менорътъ за синъ, а пѣкъ алтътъ за дъщеря. За мене музиката е едно семейство: баща, майка, синъ и дъщеря. Нѣкои тукъ говорятъ само за теноръ, този, който говори само за теноръ, мисли, че е жена. Женитъ говорятъ за теноръ, понеже обичатъ мжжетъ. А пѣкъ този, който говори за алта, тѣ сѫ мжже, моми тѣрсятъ. А пѣкъ нѣкои говорятъ за басъ, понеже иска да се жени и иска да знае, дали бащата е богатъ и мазенъ. Той кисна да се смѣе. Рекохъ му: “Азъ ще приведа този примеръ и на нѣкои други професори.” После той ми разправи теория за основните положения на нѣкои тонове, каква роля играятъ. Рекохъ му: “Каква е основата на една музикална терца?” И той почна да ми развива цѣла една теория. Азъ му рекохъ: “До” е основенъ тонъ, но въ музиката “соль” има по-голяма тежестъ, понеже “соль” винаги се връща къмъ началото, отъ дето е излезълъ. Споредъ моята теория, рекохъ му азъ, ябълката винаги като цѣфне и узрѣе плодътъ, това е “соль”. И следъ това се повръща къмъ “до” и после пакъ израства сжшото.

И следът като ми разправи той дълго време, каза: “Извинете, че ви задържахъ дълго време. Може да ви чакатъ и други.” И се раздѣлихме. Всѣки човѣкъ, каквото го интересува, за него говори. Набожниятъ, дето и да отиде, за Господа говори, той тѣрси Господа. Той казва: “Видѣлъ ли си го? Каква форма има?” Все за него говори.

Нѣкой пжтъ азъ си служа съ следното уподобление: Нѣкой младъ момъкъ все пита за нѣкоя млада мома, казва: “Видѣлъ ли си я? Видѣ ли последната ъ фотография? Израстнала ли е, каквъв е цвѣтътъ на роклята ъ?” Той се интересува отъ шапката ъ, отъ обущата ъ, кѫде следва, кѫде ходи всѣку денъ, отъ всичко се интересува! Питайте единъ старъ дѣдо на 120 години, той казва: “Менъ никакъ не ме интересуватъ младите моми.” Той казва: “Пропадна всичката ми стока.” Ако вие си съставите понятие отъ възгледите на стария и отъ възгледите на младия, какво ще разберете? Младата мома не е това, което младиятъ мисли за нея; тя не е това, което стариятъ мисли за нея.

Сега да ви изясня: когато говоря за младата мома, азъ разбирамъ живота. Младата мома е живота. Ти се интересувашъ отъ живота - младъ момъкъ си. Казвашъ: “Безъ моми не може!” Нѣкой казва: “Ти какво си тръгналъ подиръ момите?” Не разбирамъ обикновените моми, но живота! Тая, младата мома ще я тѣрсишъ и ако не опиашъ ума си, да изучавашъ характера ъ, главата ти може да пати много. Това сж иносказания. Трѣбва да се изучава вжтрешната страна на живота. Мома, момци, майки, бахи, това сж външни форми. Когато говоришъ за майка, за баща, това не подразбира още живота, цѣлокупния животъ. Или като говоришъ за единъ учень човѣкъ, това сж частични проявления на онзи, великия животъ.

Има единъ новъ начинъ, по който човѣкъ трѣбва да се занимава съ живота. Вие сте недоволни отъ живота, понеже животътъ не ви е далъ това, което искате. Вие тозагь сте недоволни и отъ Онзи, който ви е създалъ. Ако ви говори нѣкой за Божията Мѫдростъ, казвате: “Оставете тия работи! Не mi разправяйте! Не зная ли азъ? Ако

имаше такава Истина, за каквата ми говоришъ, работитъ не биха вървели така.” Питамъ: ако вие попитате единъ фотографъ може ли да се направи една картина безъ сънки, той ще каже: “Невъзможно!” Ако картината навсъкоже е еднакво освѣтлена, няма да излѣзе. Ще излѣзе само бѣлина. Никакъвъ образъ няма да имате. И предметитъ няма да ви бѫдатъ достъпни. Ако пъкъ всичко е въ сънка, пакъ няма да излѣзе. Ще излѣзе тъмнота. Ще имате две картини: едната тъмна, а другата бѣла. Въ свѣтлата и въ тъмната картина реалността ще бѫде скрита. Сега вие искате животъ да бѫде безъ сънки, т.е. не искате да имате страдания. Тогава нищо няма да разберете отъ живота. Тогава не можете да имате разбиране, въ своя умъ няма да имате предмети, които да изучавате. Тогава какъвъ ще бѫде вашиятъ животъ? Представи си, че ти срещнешъ една млада мома, която не виждашъ. Тя ти говори, но ти не я виждашъ. Тя е въ сънка. Само чувашъ гласа ѝ. Но не можешъ да имашъ ясна представа де ѝ е челото, устата, очите, носът и пр. Чувашъ единъ гласъ. Иде отъ нѣкоже. Но питамъ: ако този гласъ постоянно ти говори презъ цѣля ти животъ и ти нѣмашъ ясна представа за външната тъ форма, каква връзка можете да имате?

Днесъ искамъ да ви наведа на нѣкои прости работи. Вземете такава една книга като Библията. Доста хора сѫ работили върху нея. Отъ много автори е тя. Ония отъ васъ, които искате да знаете отъ колко автори е писана тя, можете да видите това въ нѣкой библейски речникъ. Нѣкой ме пита: “Ти чель ли си Исаия? Той не е ли единъ отъ най-великите пророци?” Рекохъ му: “Минава за единъ отъ първите пророци. Има единъ отличенъ стилъ. Хубаво съвящаща.” Той казва: “Ти чель ли си Петокнижието, онзи законоведецъ Мойсей? Каква мисъль, гениаленъ човѣкъ! Чель ли си за Аврама?” - Рекохъ, чель съмъ. Той казва: “Какъвъ патриахъ е той!” - Действително, единъ видъ браминъ е билъ той, много учень човѣкъ е билъ Аврамъ. Не е билъ тъй простъ. За да му говори Господъ да напусне бащиния си домъ, този човѣкъ е ималъ познания. Отишълъ да се учи. И

Господъ му далъ много красива дружарка. Сара бѣше много красива. Ако бѣше въ нашите времена, на мнозина щѣше да запали чергата. Въ това дивашко време тя е запалила на доста чергата. На князе е запалила чергата. Той пита Аврама, каква му е тя. Той казва: "Сестра ми е." Той не каза, че му е жена, понеже иначе ще го претрепи. Сара каза: "Каки му, че съмъ ти сестра." Той взе жена му. И Господъ се затвори за него. Каза му Господъ: "Да повърнешъ жена му. Той е пророкъ." Изобличава го. Той отива при Аврама и му казва: "Камо ти е дружарка, защо каза, че ти е сестра? Защо не каза, че ти е жена?" - "Измамихъ се, че тукъ нѣма страхъ Божи." Въ душата на Аврама трепва страхъ да не би го убиятъ.

Господъ казва на Аврама: "Излѣзъ изъ дома бащинъ въ мѣстото, което ще ти покажа." И въ душата на Аврама се появява единъ малъкъ страхъ. Вие можете да сѫдите каквото е било понятието на Аврама за Бога. Аврамъ казва: "Обичамъ да полъзвамъ малко нѣкой пжть." Рекохъ, патриарситѣ и тѣ полъзватъ малко. Защото човѣкъ отъ страхъ винаги лъже. Дето има страхъ, има и лъжа. Той казва: "Какво ще мислятъ хората за менъ?" Това е вече страхъ. Нѣкой казва: "Това не е въ моя интересъ." Това е пакъ единъ видъ страхъ. Въ тия съображения винаги има нѣщо, което не е вѣрно. Тѣ сѫ невѣрни работи.

Аврамъ бѣше правъ. Сара не бѣше негова жена. Женитбата е единъ институтъ. Нѣкой се оженилъ за чужда дъщеря и казва, че е негова жена. Идеята не е права. Това не е собственостъ. Нѣкой казва: "Моята жена." Значи схващащъ я като своя собственостъ. Казвашъ: "Моятъ мжжъ." Схващащъ го като своя собственостъ. Казвашъ: "Моята кжща." Сѫщо казвашъ: "Мои дървeta." Не, тия дървeta не сѫ твои, ни най-малко! Казвашъ: "Тая идея е моя." Не, ти се лъжешъ. Тая идея не е твоя. Тя не е излѣзла отъ твоята глава. Презъ колко умове е минала тя! Ти казвашъ: "Азъ разбирамъ това!" Твоето разбиране колко души сѫ го разбрали преди тебе.

Та вие се намирате въ положението, което е описано въ следния анекдотъ: Коньтъ, когато станалъ за пръвъ пътъ студентъ въ единъ университетъ на природата, и учителът му го пратилъ да изследва една фигура, която е елипсовидна. Казалъ му професорътъ: "За да я изследвашъ, ти тръбва да си прекарашъ главата и шията си презъ тая елипса. Ако можешъ да прекарашъ, ти ще научишъ нѣкои качества на тая елипса." И тръгналъ като студентъ. И гледа, че едвамъ може да си провре главата и шията презъ елипсата. И си мушка главата. И като извърши елипсата до рамената му, спира тамъ, обаче почналъ да усеща едно напрежение. И тръгналъ напредъ. И вижда, че тръгва нѣщо отподире му. Нѣщо се закачило отподире му. Преди да си прекара главата презъ елипсата, той тежалъ 100 килограма, но следъ това тежалъ вече 300 килограма. И тегалиъ. Камо се връща, пита го професорътъ какво научилъ. Коньтъ казалъ: "Теглихъ и измѣрихъ елипсата. Но забелязахъ едно свойство, че преди да си прекарамъ главата тежахъ 100 килограма, а като си прекарахъ главата, тежахъ 300 килограма." Професорътъ казалъ: "Това е свойството на елипсата." Вие имате едно желание. Докато не сте вкарали главата си презъ елипсата, вие тежите 100 килограма като коня. Но който тежи 50 килограма, щомъ си прекара главата презъ това желание, ако е билъ 50 килограма, ще тежи 150 килограма.

Тогазъ вашето положение ще бѫде следното. Ще се намѣрите въ положението на жителитъ на едно турско село, дето отишълъ единъ паша. Турцитъ го посрещнали много добре. Пашата отъ голѣмо доволство и признателностъ, че го угостили както тръбва, казалъ имъ: "Да ви подаря единъ слонъ за развлечение за васъ." Турцитъ не знаели, какво нѣщо е слонътъ. - "Много благодаримъ", казали тѣ. Той имъ праща единъ слонъ. Той тръбвало всѣки денъ да изядва 70 килограма оризъ. А въ село нѣмало на каква работа да го турятъ. Той си ходѣлъ. Всѣки денъ събрали по 70 килограма оризъ да го хранятъ, понеже следъ една го-

дина ще дойде пашата да пита, какъ е слонътъ, хранятъ ли го и доволни ли сѫ. Следъ една година той среща единъ отъ селяните и казва: "Какъ е моятъ слонъ? Доволни ли сѫ?" - "Много сме доволни." Той казалъ: "Да Ви изпратимъ още единъ!" За пашата е едно удоволствие да даде единъ подаръкъ на тия селяни, но за тия селяни е едно нещастие да харчатъ по 140 килограма оризъ всеки денъ.

Та рекохъ, при съвременните условия на настъ не ни трбватъ слонове. Въ духовната наука важно е това, кое-то въ дадения случай може да ни бъде полезно. Въ дадения случай за настъ е полезно да знаемъ на какви основи почива самиятъ животъ, когде започва животътъ и какъ ние можемъ да бъдемъ най-първо здрави и да се ползвуваме отъ живота тъй както трбва. Детето трбва да се ползува отъ живота като дете. Трбва да се остави свободно. Човѣкъ трбва да бъде едно свободно дете. Като стане човѣкъ възрастенъ, пакъ трбва да бъде свободенъ. И на зрела възрастъ, и на стара възрастъ, всекога той трбва да бъде свободенъ. Защото ако човѣкъ дойде въ живота и цѣлиятъ му животъ е само отъ горчивини, какво го ползва този животъ?

Вие всички сте носители на ценности! Всеки единъ отъ васъ представлява една ценность. Никой въ свѣта не може да Ви замѣсти. Вие сте една ценность, която никой не може да замѣсти! И най-малката бубулечка никой не може да я замѣсти; и най-малкото растение никой не може да го замѣсти. И най-малката кънка вода никой не може да я замѣсти. Онзи, свѣтия лжъ на слънцето никой не може да го замѣсти. Буквата "а" никоя друга буква не може да я замѣсти. И буквата "б" никоя друга буква не може да я замѣсти. И буквата "в" никоя друга буква не може да я замѣсти. Казвате: "Какъвъ е смисълътъ на живота?" Човѣкъ и следъ като е ученъ, той ще употреби сѫщите нѣща, които и детето употребява, само че възрасниятъ ще употреби такива форми, които съответствуватъ на него. И детето ще употреби сѫщите елементи, но въ съвсемъ друга форма,

която подхожда на детето.

Та рекохъ, помрѣбна е за нѣкои отъ вѣсъ [...]. Виждамъ, съвременниятъ свѣтъ е остарялъ преждевременно. Азъ виждамъ религиозни хора остаряли преждевременно. Той не иска да грѣши, но не знае какво нѣщо е грѣхъ. Той счита за грѣхъ това, което не е. Той казва: "Преядохъ, съгрѣшихъ." Въ преяддането нѣма никакъвъ грѣхъ. Казва: "Много пари похарчихъ." И въ харченето на много пари нѣма никакъвъ грѣхъ. Казва: "Изядохъ на този човѣкъ паритѣ." Никакви пари не си изялъ. Паритѣ не се ядатъ. Кривото въ живота е, че ние не знаемъ нашите отношения. Грѣхътъ седи, че ние нѣмаме правилни отношения къмъ Първичната Причина, къмъ Бога. Ние туряме грѣха тамъ, дето нѣма никакъвъ грѣхъ. Единъ влиза въ една градина, откожсва една ябълка и я изяжда и счита това за грѣхъ. Или както Жанъ Вълканъ открадналъ единъ хлѣбъ и считатъ това за грѣхъ.

Често сѫ ме питали: "Разбирашъ ли астрология?" Рекохъ, разбирамъ малко нѣщо. Но чудя се на онния гениални астролози, тѣ сѫ взели слънчевата система, както сѫ я разбирали едно време. Меркурий сѫ го направили секретарь, той носи знанието. За да бждешъ уменъ и съ знание, трѣбва да се учишъ при Меркурий. Хванали планетата Венера и я направили богиня. И турили, че тя се разпорежда съ любовната, съ човѣшкимъ чувства. И ако искашъ да бждешъ щастливъ, да бждешъ кавалеръ, непременно трѣбва да си се училъ въ училището на Венера. И тогазъ ще знаешъ да пишешъ любовни писма, ще знаешъ да отглеждашъ и деца. После хванали Марсъ. Той пѣкъ е онзи въ свѣта, който има енергия, сила, той е юнакъ. Направили Марсъ агломанъ на боговете. После хванали и нашата Месечина. И ако искашъ да имашъ въображение, да разбиращъ великиятѣ, грандиозните работи, трѣбва да се учишъ въ училището на Месечината, да бждешъ забѣянъ, да мислишъ за това, което не е. Хванали Юпитеръ, гърците го нарекли Зевсъ, а римляните - Юпитеръ. Той пѣкъ прави хората благородни. Той ходи съ голѣмо достойнство, често има високо мнение за себе си,

че е отъ високо произхождение. Ако искашъ ти да станешъ царъ, тръбва да имашъ качествата на Юпитеръ. Нѣкои жени разбиратъ астрология. Казватъ: "Този човѣкъ мжжъ ли е?" Юпитеръ го нѣма тамъ. Казватъ: "Камо нѣкоя баба се свилъ!" Рекохъ, ще пращаши мжжа си въ училището на Юпитеръ, той да му каже, въ какво седи достойнството на мжжа. И най-после хванали Сатурна и го направили философъ. Той е най-крайната граница. Той гледа скептически на всичките работи. Много е скържавъ. Ти му говори каквото искашъ. Той не вѣрва въ нищо. Нѣкой казва: "Азъ не вѣрвамъ въ тия работи." Защото Сатурнъ влияе върху човѣка да бѫде скептиченъ. Има си основание.

Та рекохъ, ако сте скъжавъ, Сатурнъ ви е повлиялъ. Ако не знаете какъ да се отнасяте, нѣма благородство, Юпитеръ не ви е произвелъ, не сте се учили при него. Ако пъкъ знаете какъ да се отнасяте, били сте въ този университетъ. Това сѫ 7 университети. А пъкъ споредъ модерните астролози, които взиматъ предъ видъ новооткритите планети, университетите не сѫ 7, а 10. А пъкъ има място за още две. Интересното е, че Венера строи устните на човѣка. Ако не си учили при Венера, устната ти ще бѫдатъ тѣнки. А пъкъ, ако много знания си добили отъ нея, устните ти ще бѫдатъ дебели, диплома имашъ, че си се учили при нея. Ако си се учили при Венера и на страничните кривини на носа ще имашъ диплома. Странничните кривини на носа пакъ Венера ги е правила. Марсъ обича тия страни на носа. Когато носът е сплесканъ, дихателната система е слабо развита и такива хора сѫ предразположени къмъ заболяване на бѣлитъ дробове, а пъкъ, ако носът е широкъ, дихателната система и кръвообращението сѫ отлични. Когато Месечината е повлияла върху нѣкой човѣкъ, той има хубава линия на челото отпредъ. Тия хора, които иматъ широко чело, у тѣхъ въображението е развито, а пъкъ тия, чието чело е сбутано горе, тѣ нѣматъ въображение, поезия. Тѣ иматъ други хубави работи, но поезия нѣма у тѣхъ. Месечината дава поезия. Най-после Слънцето. На него дали ролята да бѫде носителъ на живота. Слънцето е упражнило свое-

то влияние върху човѣка. Сѫщо така и Венера, Меркурий, Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ. Въ старо време сѫ считали, че всички тия планети сѫ като живи сѫщества, които оказватъ известно влияние. Или другояче казано. Въ свѣта има известна категория на разумни сѫщества, които направляватъ Венера. Има сѫщества, които направляватъ! Всѣкъ единъ пароходъ си има капитанъ. Следователно планетата Венера си има известни сѫщества, които я направляватъ. И нашата земя си има известни сѫщества, които я направляватъ. Следователно ние сме подъ влиянието на ония, които направляватъ Земята, Венера, Слънцето и пр. Не може да ви се даде въ съкратена форма, за да видите защо човѣкъ трѣбва да се интересува отъ всичко въ свѣта.

Често ви говоря за Любовъта. Но какво трѣбва да се разбира подъ "любовъ"? Подъ любовъ разбираме вие всѣко-га това, което не е любовъ. Любовъта е първата, която е отделила човѣка отъ Бога. Любовъта е първата, която е дала свобода на човѣка. Ти казвашъ: "Преди любовъта какво е било?" Човѣкъ преди Любовъта е билъ въ едно потенциално състояние, той нищо не е знаелъ, свободенъ е билъ, никаква радостъ и страдание не е ималъ, никакви грѣшки не е правилъ и никакви добрини не е правилъ. А съ изването на Любовъта, човѣкъ е излезълъ въ свѣта, придобилъ знание, но е правилъ и погрѣшки. Щомъ дойде Любовъта въ васъ, тя ще ви внесе въ голѣмитѣ противоречия, съ които ще трѣбва да се справите. Тогазъ да допуснемъ, че вие влѣзете въ съприкосновение съ едно сѫщество, което има устройството на барута. Ако разбираме сега естеството на барута, знаете, че това сѫщество не търпи никакъвъ огньъ. Щомъ дойде огньътъ, барутътъ веднага се запалва. Това запалване е влобването. Да кажемъ, че вие, които имате естеството на барута, минали сте покрай едно сѫщество, което има висока температура. Питамъ: какво ще стане? Ще стане едно избухване! Ти казвашъ: "Защо да е така?" Какво трѣбва да правишъ? Ще бѫдешъ уменъ, когато отивашъ при това сѫщество, трѣбва да полѣшъ барута си съ вода, за да не се запалва.

Рекохъ, в съвременното образование тръбва да се изучава какъ тръбва да се живее. Свѣтът е направенъ толкозъ хубавъ, че има съ какво да се занимавамъ. Азъ не намирямъ никакво противоречие. Оставете всѣки единъ човѣкъ. Даже ако бѣхме оставили свѣта самъ да се самовъзпитава, ако не се месехме въ неговия животъ, то свѣтът щѣше да бѫде гва пжти по-добре, отколкото е сега. А пъкъ сега ние, като възпитаваме своите деца, женитѣ - мжжетѣ си, мжжетѣ - женитѣ си и пр., то какви сѫ резултати? Като възпитаватъ женитѣ мжжетѣ си, мжжетѣ сѫ станали гва пжти по-лоши! И мжжетѣ, ако бѣха оставили свободни женитѣ си, тѣ щѣха да бѫдатъ гва пжти по-добри, отколкото сѫ сега. И жената, ако бѣше оставила свободенъ мжжа си, той щѣше да бѫде гва пжти по-добъръ отколкото е сега. И башата, ако бѣше оставилъ свободни децата си, тѣ щѣха да бѫдатъ гва пжти по-добри.

Не съжаявайте за онова, което идва въ Вашето сърце. Всички ония естествени желания, които идватъ въ душата ви, тѣ сѫ едно благо заради васъ. Но има и желания, които могатъ да проникнатъ въ вашата душа и които не сѫ за васъ. Вие сте справочно бюро. Или вие сте поща. Могатъ да идватъ писма до васъ, но всички тѣ не сѫ заради васъ. При единъ раздавачъ могатъ да идватъ 500 писма. Своите ще прочете, но чуждите писма нѣма да прочете. Ще ги раздаде по адресите на хората и ще се запознае съ тѣхъ.

Вие сега нѣкой пжть се запознавате съ този - онзи. Пазете се, като се приближавате при хората, не търсете онакумо у хората. Онакумо не е нѣщо реално. Въ всѣки единъ човѣкъ има една реална страна. То е Божественото. Въ всѣки единъ човѣкъ търсете най-първо Божественото и следъ време, когато намѣрите Божественото, тогавъ изучавайте вече човѣка. Ако тѣ не постъпвате, всѣкога ще правите погрешки. Защото ако не познавате хората и себе си нѣма да познавате. Ако познавате себе си, ще познавате хората. И ако познавате хората, ще познавате и себе си. Всѣки единъ човѣкъ, когото срещате, е едно велико благо заради васъ. Напримеръ срещнете единъ човѣкъ, който ще

Внесе отлично въображение въ Васъ. А въображението е погрѣбно за Васъ. Тия хора, които иматъ въображение, сѫ хора, които чѣртаятъ бѫдещитъ цивилизации: тѣ чѣртаятъ какъвъ ще бѫде бѫдещиятъ животъ. Това, което сега не се вижда, въображението го вижда.

Ако не мине Венера покрай Васъ и неви да се Божест-
венъ потику ще се проявятъ Вашите чувства, тѣ не могатъ
да се проявятъ. На нѣкои хора изтѣняватъ устнитѣ. Съв-
ременната неврастения се дѣлжи на подтикването на чув-
ствата. У нѣкои на страха да не съгрѣши човѣкъ. По-добре
е да съгрѣшишъ и да научишъ нѣщо, отколкото да бѫдешъ
праведенъ и да не научишъ нищо. Праведнитѣ ще бѫдатъ
сѫдени, защото не сѫ съгрѣшили. Ще те питатъ: "Защо не
съгрѣши?" Ще кажешъ: "Отъ страхъ!" Страхътъ не трѣбва
да влизи! Или другояче казано, за да разберете: Благото, ко-
ето Богъ ви е далъ, вие ще го турите въ действието, макаръ и
да стане нѣкаква пogrѣшка. Ще направите нѣкакъвъ опитъ!
Ти, като правишъ опити въ химическата лаборатория, не
ще стане безъ грѣшка! Колко пжти химицитѣ сѫ излизали
съ изгорѣли лица, но ще научатъ много работи! Но после
химикътъ става внимателъ, изучава свойствата на еле-
ментитѣ и като дойде, очитѣ му сѫ четири.

Като говоря за любовъта, азъ разбирамъ съвсемъ дру-
го отъ това, което хората разбиратъ. Виждамъ, че хората
разбирамъ това, което не е.

Нѣкой ми казва: "Защо, Учителю, не давашъ себе си за
примѣръ?" Рекохъ, азъ себе си примѣръ никога не давамъ. Азъ
своята дреха мога да дамъ, но това е Учителева дреха, тя
е отъ козината на обцетъ. Тя не знае какво съмъ азъ. Тя и
на моя грѣбъ и на другъ грѣбъ си е все сѫщата. Дрехата не
може да бѫде учителска. Нито пѣкъ азъ си въобразявамъ,
че съмъ учителъ. Рекохъ, правя опити. Рекохъ нѣщо и не го
разбирамъ. Рекохъ си: Не си избраъ подходяща форма. Ре-
кохъ си: Ти ако си на тѣхно място, какъ ще разберешъ.

Нѣкой пжти азъ си правя своите наблюдения. Нѣкоя
млада мома ме интересува. Менъ ме интересува нейното
чело. Чета тамъ какво е миналото ѵ Челото е разумнос-

тъта. Интересува ме нейното сърдце - изучавамъ нейния носъ и уста. Тъ сж областъта на сърцето. Изучавамъ физическото устройство, изучавамъ брадата ѝ. Брадата е физическия свѣтъ, носът е чувствения свѣтъ, а челото е умствения свѣтъ. Интересуватъ ме нейните прадѣди какви сж били, какъ сж живѣли, какви хора сж били. Обаче, азъ като погледнахъ челото ѝ, тя се стѣсни. И почва да си туря една форма. Ако азъ съмъ малко по-красивъ [...]/* Азъ разбирамъ езика ѝ. Тя казва: "Хубаво да ме преценишъ. Въ своите научни изследвания да не би да гаешъ нѣкои фалшиви факти, че да си имамъ разправии!" Казва нѣкой: "Защо мило те погледна?" Какъ нѣма да ме гледа мило! Че отъ онова, което азъ ще запиша, зависи цѣлото ѝ бѫдеще. Азъ ще измѣня цѣлото ѝ бѫдеще! Тая мома, на която азъ се спра, нейното чело, носъ, уста, нейната карма се измѣня. И редъ поколения ще се измѣнятъ. Какъ нѣма да ме гледа омилено. Редъ поколения могатъ да станатъ нещастни, ако я погледна лошо. И тогазъ тя ми праща миль погледъ. Какъвто е погледътъ, такова ще бѫде бѫдещето. Тогазъ тя се отваря. Ако се свие и ме погледне като разбойникъ, тогазъ казвамъ: "Отиде вече!" На въсъ ви рекохъ, ако ме гледате съ миль погледъ, ще измѣните цѣлата ваша сѫдба и бѫдеще! Но ако ме гледате кръвнишки ще спънете цѣлото ваше бѫдеще.

Вие сте дошли сега. Ще се измѣни цѣлата ваша сѫдба. Азъ ви говоря за Бога. Ако възприемете учението, тъй както азъ го разбирамъ, ще опитате дали е вѣрно или не. Азъ искамъ въ бѫдеще да опитате дали е вѣрно или не. Азъ не говоря за нѣкое човѣшко учение, но за едно учение, което ще измѣни цѣлия ходъ на вашия животъ и вие ще бѫдете радостни и весели. Та когато нѣкой човѣкъ ме погледне, азъ го опитвамъ.

Нѣкои фотографиратъ Учителя, вървятъ подиръ него и "цикъ-цикъ". Тъкмо се обрѣщамъ и приказвамъ и "цикъ". И следъ това ми донасятъ снимки. А пъкъ и азъ си правя своите наблюдения. Едно хубаво желание има у тѣхъ. Пред-

*Изречението е недовършено и задраскано. (бел.ред.)

стави ми единъ братъ повече отъ 30 - 40 и само на едно място съмъ излѣзълъ добре. А другите все малко сбутано. Нѣма да кажа, че тия картини не сѫ хубави, но азъ схващамъ разните положения. Нѣкой пжътъ моите отношения и отношенията на другите хора сѫ сбутани. Когато хората наоколо сѫ сбутани и азъ ставамъ сбутанъ. Когато азъ съмъ хубаво излѣзълъ и тѣ сѫ излѣзли добре. Та когато хората погрозняватъ, условията отвънъ сѫ лоши. И когато хората ставатъ красиви, условията вънъ сѫ добри. Азъ желая когато се фотографирате, да излѣзвете добре и това ще показва, че външните условия сѫ добри.

Казва се тамъ: "Христосъ изпрати 12-те си ученици." 12 нѣща има, съ които трѣбва да се занимавате. Тия 12 нѣща всѣки единъ отъ васъ трѣбва да знае, да изучава. Всѣки единъ апостолъ показва едно качество, което трѣбва да знаете. Можете да прочетете. Ще ви кажа само за Йоана: Йоанъ е ученикъ на Любовъта! Ако искате да изучавате Любовъта, дръжте Йоана! Съ онова което Йоанъ говори, той очертава много добре Божествената Любовь. И апостолъ Павелъ е писалъ за Любовъта, но Йоанъ е единъ мистикъ. Той разбира вътрешната страна, той има една вътрешна опитност.

Бихъ желалъ вие да изучавате Любовъта, мистически да я изучавате! Любовъта е, която освобождава. Това, което не те освобождава, не е любовь. Любовъта трѣбва да те отдѣли отъ всички ония ограничения. И следователно когато прави тия отдѣляния, тя внася топлина. Колкото повече се увеличава топлината на любовъта, толкозъ вие ставате по-свободенъ. Колкото повече се намалява топлината на любовъта, толкозъ повече се ограничавате. Колкото повече се увеличава мекотата на любовъта, толкозъ повече се освобождавате. Колкото повече се намалява мекотата на любовъта, толкозъ повече се ограничавате. Това сѫ известни правила, които трѣбва да знаете. Намалила се е мекотата ви. Ограничени сте! Увеличила се е мекотата ви. Станали сте по-свободенъ. Когато азъ ви говоря за любовъта, имайте предъ видъ, че Богъ се проявява на васъ

както на деца, както ви дава нѣща, които сѫ били скрити, както единъ баща, дава на своите деца своите подаръци.

И тъй, Богъ дава подаръци на тия, които Той обича. Когато Богъ ни е обикналъ, Той е извобовалъ нашата свобода, а пъкъ когато ние Го обикнемъ, ние ще извободим Неговата свобода.

Какъ ще ме разберете? Вашата философия казва: "Има ли нужда да извободим Божията свобода?" - Да не ограничавашь Божия Духъ въ себе си! Че вие не давате свобода на Бога въ себе си! Камо дойде една Божествена мисъль, вие не ъ давате пжть. Ако ти каже Богъ да отидешъ при единъ прокаженъ, ти казвашъ: "Ами ако се заразя?" Страхъ имашъ! Ако отивашъ при единъ прокаженъ, ако отидешъ при единъ прокаженъ като Христос, проказата му ще изчезне. Тебе те е страхъ отъ дявола. Господъ казва да отидешъ при дявола. Господъ ти казва да отидешъ при дявола. Ти казвашъ: "Слушаль съмъ много лоши работи за него!" Господъ ти казва: "Не бой се! И дяволътъ върши моята работа." Богъ казва на Анания: "Иди при Савла, азъ съмъ го избралъ. Ще му се отвори сърцето и ще отиде да проповѣдва." Ако вие като този Ананий можете да положите ржце и да паднатъ лъсните на апостолъ Павелъ, тогазъ вашата любовъ е на място. Не се страхувайте!

Христосъ казва на тия 12-ти, де трѣбва да отидатъ и какво трѣбва да правятъ: болни да изцѣляватъ, гладни да нахранватъ, мъртви да възкръсяватъ и на всички да казватъ, че е наблюжило Царството Божие.

Рекохъ на васъ, ако ви каже Господъ и вие не сте готови да направите нѣщо за Него, тогазъ! Какво можете да направите? Вие за Господа не само сега, но и въ бѫдеще [...]*. Вие ще имате работа съ Господа не само сега, но и въ бѫдеще и следъ хиляди и хиляди години ще имате работа съ Него. Вие ще Го срещате не само въ този животъ, но и въ бѫдещите животи и следъ хиляди и хиляди години все сѫщите въпроси ще разрешавате.

Не търсете разрешението тамъ, дето го нѣма. Вие

търсите всичкото разрешение въ сегашния животъ. Ако азъ търся разрешението на една ябълчна съмка, азъ ще я посадя и като даде първия плодъ, това е разрешението. И като вкуся ябълката, тогазъ ще позная каква е ябълката. Сега мога да имамъ много теоретически познания каква е ябълката, но това не е още познание на онай, първата ябълка, която ще опитамъ. И това опитване ще покаже какъвъ е харakterът на това плодно дърво.

Питамъ: Всъки единъ отъ Васъ какви плодове ще родите? Това е важно. Азъ ви говоря върху тия въпроси, понеже между млади и между стари има едно обикновено схващане.

Не очаквайте хората да ви почитатъ, но почитайте вие най-първо. Не очаквайте хората да бждатъ справедливи, но вие бждете справедливи. Не очаквайте хората да бждатъ разумни, но вие бждете разумни. Не очаквайте хората да бждатъ силни, но вие най-първо тръбва да бждете силни. Но за да бждете силни, какво ви тръбва? Учициците Христови казаха: "Придай ни Въра!" На Васъ Въра не ви тръбва, понеже имате повече Въра, отколкото ви тръбва. Само че, вие Вървате въ това, въ което не тръбва да Вървате толкозъ. Тамъ е всичката ви погрѣшка. Напримѣръ нѣкой Върва, че той има известна слабостъ. Това не е наука - известна слабостъ. Вие искаме да бждете силни на физическото поле. Тръбва да обичате Истината, за да станете силни. Вие искаме да бждете умни, да имате знания, да имате единъ отличенъ умъ, да можете да помните. Вие тръбва да обичате свѣтлината, Мждростта. Безъ любовъ къмъ Мждростта не можете да имате това знание. Тая любовъ къмъ Мждростта ще внесе въ Васъ знанието!

После искаме да бждете щастливи въ свѣта! Ако вие нѣмате любовъ къмъ Любовта, вие не можете да постигнете това! Какъ да ви кажа? Или съ други думи: Вие тръбва да обичате. И като обичате, вашата любовъ да е такава, че никой да не знае вашата любовъ. Като обичате, никой

*Изречението е задраскано и редактирано по-долу.(бел.рег.)

да не ви знае е по-добре, отколкото да ви знаятъ. Защото хората като знаятъ, ще пипатъ, ще осакатяватъ любовта. Ще те питатъ какъ обичашъ и пр. Онзи, който люби, той свободенъ става! Свободата се дължи на любовта! Тя освобождава. Насъ освобождаватъ ония, които ни любятъ! Богъ, като ни люби, ни освобождава. И ние, като обичаме ближнитъ, ние ги освобождаваме. И близкитъ, като ни обичатъ, ни освобождаватъ. Богъ има любовъ къмъ насъ и ние тръбва да имаме любовъ къмъ Бога и къмъ ближнитъ. Ние тръбва да обичаме ближнитъ, за да ги освободимъ. Любовта е за освобождение. Ние тръбва да се обичаме. Ние тръбва да имаме сръдство, за да превърнемъ леда въ вода и пара и тогазъ растенията могатъ да растатъ и да даватъ плодъ. Нивитъ могатъ да даватъ плодъ.

Три нѣща ще ви река: Въ любовта да се усили вашата температура. Въ любовта да се усили вашата мякота. И въ любовта да се усили вашата въра. Да вървате само въ това, което е, а не въ това, което не е. Защото и да вървате въ това, което не е, то нѣма да стане. Например ти казвашъ: “Азъ вървамъ, че тя може да ме обича.” Ти не тръбва да вървашъ, че тя може да те обича, но тръбва да вървашъ, че тя те обича. Щомъ вървашъ, че може да те обича, това е изгубена работа. Ние за Господа казваме, че върваме, че Богъ може да ни обича! Не е било време, когато Богъ не те е обичалъ. И всичката култура, която сме придобили, се дължи на това. Но ние сега сме взели своята свобода и съ своите погрешки измъжчваме Духа Божи въ себе си. Писанието казва: “Не огорчавайте, не измъжчвайте Духа въ себе си.”

Всички сме написали сега много евангелия. Въ всяка една кѫща виждамъ ново евангелие. Междътъ е писалъ едно евангелие, жената е писала едно евангелие. Междътъ ще каже на жена си: “Така ще правишъ, межже нѣма да гледашъ много, нѣма да хойкашъ много, съ други хора вземане - даване нѣма да имашъ много.” Затворете старото евангелие и пишете така: “Иди тамъ, дето Богъ те праща!” На детето си пиши така: “Иди тамъ, дето Богъ те праща.” На жена си

пиши така: “Иди тамъ, дето Богъ те праща.” На дъщеря си пиши така: “Иди тамъ, дето Богъ те праща!” На слугата кажи: “Иди тамъ, дето Богъ те праща!”

И сега рекохъ, направете това, за което Богъ ви е пратилъ. Богъ ви е пратилъ въ свѣта тукъ, за да освободите Вашите близки. Богъ ви е пратилъ въ свѣта, да дадете свѣтлина на Вашите близки. Богъ ви е пратилъ въ свѣта, за да укрепите Вашите близки. Ние трѣбва да обичаме Истината. Като обичаме Истината, ние укрепяваме нашите близки. Като обичаме Мѫдростта, знанието, ние укрепяваме нашите близки. Онова, което правимъ заради себе си, правимъ го и за другите.

Та рекохъ, имайте една вѣра! Чрезъ вѣра ставатъ нѣщата! Едно време се събраха 3-4 души приятели, братя само. Казва единъ братъ: “Все така ли 3-4 души ще се събиратъ? На какво прилича тая работа?” Азъ имъ казахъ: “Това е сега ранде-вѣ.” Най-първо се събрали двама: момъкъ и момата. И никой не ги вижда. Но следъ време вече всички знаятъ. И се наредяха децата и на децата децата. Тия приятели, които бѣха тогава, се смущаваха, че сѫ сами, а пъкъ сега казватъ: “Учителю, забрави ни. И не можемъ да те видимъ вече.” Рекохъ, едно време не ме виждахте и сега не ме виждате.

Старите приятели, обичайте новите приятели, дайте имъ свобода! Вие живѣте още въ Вашите стари разбиранія. Обичайте, за да ви обичатъ! Законътъ е такъвъ! Сега нѣмамъ никого предъ видъ. Искамъ да изкарамъ нѣщо ново. Азъ никога не се спиралъ върху погрѣшките. Имамъ едно качество, което харесвамъ въ себе си. Когато минавамъ покрай нѣкой човѣкъ и видя, че прави погрѣшка, не се спиралъ. А тамъ дето се спра и видя, че нѣкой човѣкъ е направилъ погрѣшка, ще се вѣрна, той е посѣлъ едно семе, на което не знае естество. Дяволътъ го е излъгалъ. И азъ изваждамъ това семе и турямъ едно отъ моите семена.

Та рекохъ, като видите, че нѣкой прави погрѣшка, извадете това семе и турете Вашето семе. А пъкъ ти ще отидешъ и ще кажешъ: “Знаете ли какво си посѣлъ?” Азъ

не туряме никакъ на умъ, кой каква погръшка е направилъ. Защото азъ както разправя кой е направилъ погръшката, ще хванатъ и мене. Та, за да не създамъ беля и на себе си, правя мака. Защото и дяволътъ търси своята съмка. И ще каже: "Къде ми дена съмката?" Тогавътъ, като дойде, рекохъ му: "Слушай, ти ще ми платишъ, понеже посъхъ на твое място. Плати ми и азъ ще ти дамъ твоите семена." А пъкъ той не обича да размъня. Като дойде да размъня, казва: "Не!"

Да се върнемъ къмъ същественото. Азъ искамъ въ васъ да има едно свещено чувство, да разберете Бога въ ежедневното. Напримеръ случи ви се една болка. Да благодарите на Бога. Вчера избра една сестра. Връща се от Рила. Заболява ѝ рамото. Споредът новия начинъ за лъкуване, тръбва да се турятъ горещи компреси. Рекохъ, азъ ще изпратя единъ мой асистентъ, който да покаже новото лъкуване. Тъгът турятъ студени компреси и когато станатъ топли, снематъ ги и пакъ турятъ нови съ студена вода. Можатъ методъ е точно обратенъ: турятъ на мястото горещъ компресъ, пригответъ съ връла вода и като поизтине, пакъ го съмнямъ съ новъ горещъ компресъ. Пратихъ единъ мой асистентъ, за да покаже и направи това върху болната и следът половина часъ болката се прекрати. Та рекохъ, турятъ топли компреси и като станатъ студени, свалете ги и турете нови топли компреси. Вие казвате: "Не си струва човѣкъ да прави добро." Значи вие туряте студенъ компресъ и когато стане топълъ, снемате го и туряте новъ компресъ съ студена вода. Това е стария начинъ. Така много хора сѫ се повреждали. Когато се преплетатъ червата на нѣкого, турятъ студени компреси. Но ако туряте въ случаите топли компреси на такъвътъ човѣкъ и всѣки 1-2 минути ги снематъ и турятъ нови топли, ще има много по-добъръ резултатъ.

Та рекохъ, компресите на доброто струватъ повече отколкото компресите на хладното. Казватъ: "Човѣкъ тръбва да бѫде хладнокръвенъ." Човѣкъ не тръбва да има хладнокръвие. Никога не тръбва да бѫдете хладнокръвни. Интересувайте се! Мъжчи се една мравка нѣкѫде! Не я гледай безучастно. Тури ѝ една сламка. И като ѝ помагашъ,

ти развишашъ едно хубаво, благородно чувство въ себе си. Каквото и да ви се случи въ живота, и правите така, това ще се отрази върху вашия мозъкъ и ще проявите една хубава чърта. Всичко, каквото става, всички противоречия, които ставатъ, сж все за благото на човѣка. И голѣмите противоречия, които ставатъ днесъ, сж за да се покаже, че Богъ превръща всичко за Ваше добро. И всичко, което ви се случило и ще ви се случи, е за Ваше добро. И като се разждате е за добро, и като умирате е за добро. И като заболѣте е за добро. То е, за да станатъ известни промѣни. И разочарованията, които имате, сж за добро. Вие ще видите, въ какво седи Божията Любовъ! Оная мома, която сж напуснали 9-10 момъка, това е за нейно добро. Най-после ще я срещне онзи момъкъ, който е за нея! Защо тъ сж ония, които щѣха да я биятъ. Нека да има 9 разочарования, за да има едно очарование. И едното очарование е за предпочитане, предъ деветъ разочарования. Когато дойде вашиятъ Възлюбленъ, не чакайте деветимъ последни. Винаги чакайте вашия Възлюбленъ. Дали пръвъ ще дойде или последенъ - приемете го!

Когато Богъ въ началото се покаже къмъ васъ съ своята благостъ, приемете го. Ако пъкъ Богъ ви тури въ начало въ изпитания, чакайте, Той ще ви избави. Та сега нѣкои хора сж усѣтили въ началото Божията благостъ, а нѣкои въ края ще я усѣтятъ. Ония, които въ началото сж усѣтили Божията благостъ, да дадатъ половината на ония, които нѣматъ, а пъкъ ония, които въ края ще получатъ своето благо, да дадатъ половината на ония, които въ началото сж го приели. И чакайте Господа. И всѣки моментъ бѫдете готови да приемете Божието благо!

И ако ме слушате и ако ме гледате омилно, ще се измѣни цѣлата ваша сѫдба! Ако пъкъ ме гледате кръвнишки, нѣма! Никой външъ братъ да не гледате кръвнишки! Но омилно го гледайте. И той да ви погледне омилно!

Да знаете, че Господъ вжтре въ васъ действува!
И всичко въ свѣта да бѫде за Слава Божия!

Отче нашъ

“Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната любовь!” (*три
пжти*)

6 ч. 38 м.

*III-ти съборенъ день, беседа отъ Учителя
24 августъ 1937 г.
вторникъ, 5 ч. с. Изгрѣбъ*

ВЪТРЕШНА ОБХОДА

*Добрата молитва
91 псаломъ
Молитвата на Царството*

Ще прочета 15 глава отъ Матея.

“Духътъ Божий”

Има единъ кардиналенъ Въпросъ, който учените хора въ времето на Христа поставиха: “Зашо твоите ученици престъпватъ преданията на старите, не си миятъ ръцете, когато ядатъ?” Нѣкои, когато ядатъ, изобщо си миятъ ръцете, а други забравятъ да си миятъ ръцете и престъпватъ преданията. Обичай било, като седнатъ да ядатъ, да си миятъ ръцете. По стария обичай ще седнатъ, ще донесатъ легенъ, ще си измиятъ ръцете, ще дадатъ кърпа да си избършатъ ръцете, ще се очистишъ. Обаче този обичай ние не го спазваме тaka вече. Христосъ казва: “Туй ти го правятъ, заради вашето прегане. Вие престъпвате Божия законъ, та има равновесие. Ти престъпвате човѣшко прегане, пъкъ вие престъпвате Божия законъ.”

Сега съ какво може да го сравнимъ? Сега никой не пита защо твоите ученици престъпватъ преданието на старите, понеже не си миятъ ръцете, когато ядатъ хлѣбъ. Този Въпросъ не е кардиналенъ заради нась, въ сегашното време нѣма споръ. Да дойде Христосъ, този Въпросъ втори пътъ нѣма да му го зададатъ. Ако дойде днесъ Христосъ, другъ единъ Въпросъ ще дадатъ на Христа. Сега ще кажатъ: “Учителю, защо братъ ми въ църквата ме обижда? Защо не се отнася тъй както трѣбва? Малко си позволява да престъпва закона на благоприличието.” Едно престъпление може да бѫде лично, може да бѫде безлично, народно. Нѣкой пътъ

като говоришъ, ако говоришъ предъ единъ българинъ зле за българите, ще го обидишъ. - "Какъ тъй си позволявашъ да говоришъ зле за българите!" Запримъръ у българите има единъ обичай. Българинътъ е съобразителенъ. Българинътъ, като мине покрай нѣкоя круша, види, че сѫ нападали круши, ще ги събере, ще ги тури въ джоба си, ще благодари. На западъ, ако е нѣкой англичанинъ или американецъ, като види падналъ плодъ подъ дървото, той го счита за унижение да вземе падналъ плодъ на земята. Българинътъ ще го вземе, ще го одуха. И ония българи, които отиватъ въ Америка, въ Англия, като видятъ тия останали плодове подъ дърветата, ги събиратъ, че ги турятъ въ шкафовете за презъ зимата. Ако въпростътъ става въ България ще кажатъ: "Какъ твоето дете да обере крушите подъ дървото ми?" А защо въ Англия не става въпросъ? Питамъ: имаме ли ние право да ядемъ отъ падналите круши подъ дървото? Вие сами си отговорете.

Правилно разсъждение трѣбва. Има една философия, азъ да види какъ. Азъ за първи пътъ преди години се разговаряхъ съ единъ и му рекохъ защо старите хора осъпяватъ и оглушаватъ. И му рекохъ какво е силното влияние на човешката мисълъ. Дъщерята, като излиза отъ къщи, иска да направи нѣщо и казва: "Да ме не види баща ми; да не види майка ми." Тази мисълъ има и обратно движение, повръща се къмъ бащата, къмъ майката. Синътъ излѣзе, направи една погрѣшка, казва: "Да не ме види баща ми, да не ме види майка ми; да не чуе баща ми, да не чуе майка ми." Ако е жененъ, казва: "Да не чуе мажътъ, да не чуе мажътъ." Ако е мажъ, казва: "Да не види жената." Слугите направяватъ нѣщо, казватъ: "Да ни не види господарътъ." Постоянно казватъ: този да не види, този да не чуе. Погледнешь после, следъ 20 години започне да не вижда. Не само това, ами ти да не обичашъ да казвашъ: "Не искамъ да го видя." Тази мисълъ се повръща къмъ тебе. Ако туй го повторишъ хиляда пъти въ живота, ще се повърне къмъ тебе. Казва: "Не искамъ да го видя." Рекохъ, това сѫ тѣнки наблюдения. Защо дъщерята ще каже: "Да ме не види баща

ми?” Тогава Писанието казва, че онѣзи които виждатъ, отиватъ къмъ виделината. Че синътъ или дъщерята трѣбва да сѫ радостни, че бащата е чулъ и ви-дѣлъ това, което тѣ сѫ направили. Казва: “Да ме не чуе баща ми.” Въ всинца ви има желание, като направите една погрѣшка, да ви ни види никой и да ви не чуе. Даже искаме и Господъ да ви не види и да ви не чуе. Рекохъ, въ новия пжъ ще забележите, че има много малки нѣща, на които трѣбва да обръщате внимание. Дъщерята ни най-малко не е имала желание баща ѝ да ослѣпѣ или да оглуши.

Рекохъ, въ религиознитѣ общество опасността иде отъ една вѫтрешна близостъ. Когато хората се сближатъ, пѣкъ не сѫ достигнали до тази висока степень на развитие, може да си напакостятъ. Нѣкой направи нѣкаква погрѣшка, иска да го не видятъ неговите братя и сестри. Рекохъ, когато се сближаватъ хората, трѣбва да бѫдатъ много внимателни въ своите постѣпки, въ своите мисли и желания. Запримѣръ има три вида мисли и три вида чувства и три вида постѣпки. Едни мисли продължаватъ главата, едни мисли разширяватъ главата, други мисли повишаватъ главата, повдигатъ я. Въ три посоку едновременно расте човѣшката глава. Когато главата расте по дължина, човѣкъ е активенъ, той мяза на кавалеристъ. Когато главата расте на ширъ, човѣкъ е издѣржливъ, може обсадно положение да издѣржи. И когато човѣшката глава се подига нагоре въ морално отношение, въ духовно отношение човѣкъ е издѣржливъ. Сега рекохъ, кои сѫ ония мисли, които продължаватъ главата?

Сега вземете въ съвременната аритметика, имате едно число - 3. На колко се дѣли? Дѣли се само на себе си. Дѣли ли се на друго число? Но ако на това число предадете още три, на колко ще се дѣли? То ще се дѣли на две и на три. Рекохъ, въ туй число последнитѣ три единици, които прибавате, тѣ сѫ отъ съвсемъ друго естество. Ако събереме три килограма вода и три килограма соль, какво ще излѣзе? Ще излѣзе солена вода. Водата ще изгуби онази своя преснота, която има въ себе си.

Та рекохъ, въ сегашния религиозенъ животъ и въ миналото въ кабалата сж изучавали числата. Сега математиката изучава, но се прилага само въ физическо отношение. Когато се построява нѣкоя кжща, употребява се математика, аритметика. Когато се изчисляватъ орбититѣ на планетитѣ, на слънцата и тамъ се употребява математика. Но математиката е потребна и да се изчисляватъ и какви промѣни може да станатъ въ мозъка. Човѣкъ трбба да има такава една опитност. Не може да си представите, че единъ човѣкъ, който е боленъ, въ човѣка има болезнени течения. Ако човѣкъ го боли ржката или крака, ако ти буташъ, ще стане една обмѣна на една ефирна материя между тебес и болния. Нѣщо ще дойде отъ болния къмъ тебе и отъ тебе къмъ болния. Често, ако сте много чувствителни, ако дойдете до единъ боленъ и му симпатизирате, ако той усъща болки въ сърдечната областъ и вие ще почувствуваате тази болка.

Сега приложението на знанието. Вземете, когато говоримъ за любовъ, подразбираме само хората да иматъ една обичъ къмъ нась, да ни общатъ. Какво подразбираме подъ любовъ? Разбираме, че когато нѣкой ви общва, ако майка ви ви общва, тя ще ви прегърне, ще ви цѣлуне. Вие не знаете, колко сж опасни цѣлувкитѣ. Цѣлувкитѣ носятъ цѣла една отрова. Този човѣкъ, когато вие цѣлувате, е сифилистиченъ или пъкъ има проказа, като го цѣлуне, заразите се. Или ако ядете въ дома му вжтре, ще се заразите. Ами че той има такива лоши мисли, може да се заразите отъ мислите на човѣка, може да се заразите отъ чувствата на човѣка. Отъ всѣки човѣкъ изтича не само това, което вие виждате. Но опаснитѣ сили сж онѣзи, които никакъ не се виждатъ.

Сега азъ бутамъ една областъ, дето всички не трбва да я знаятъ. Въ медицината, когато медицитѣ изучаватъ призnaцитѣ на болеститѣ, мисля въ третата година, когато изучаватъ характеритѣ черти на болеститѣ, призnaцитѣ на една болестъ, забелязано е, че онѣзи студенти, които заболяватъ отъ една болестъ, много мжно се лѣкуватъ. Това статистиката го казва. Така се случва, че нѣкоу

студенти умиратъ. Той, като изследва единъ признакъ, като го изучава, намира го въ себе си. Въ медицината нѣмашъ още една истинска диагноза. Нѣкоу признания сѫ привидни, още нѣмашъ сѫщинско знание. Една болестъ, като се проявява, има привиденъ признакъ, още нѣма онзи сѫщински знакъ на болестъта, съ който се проявява.

Този въпросъ: престижване на преданията, всички ни застѣга. Вие всички имате свои предания. Усвоеши черни, наследствени черти. Казва: "Усвоиъ съмъ нѣкоу черти." Ти нѣмашъ онова, което Богъ е вложилъ въ тебе, но имашъ нѣща, които отпосле сѫ се приложили, наследствени нѣща. Казва: "То е наследствено." Наследствените нѣща сѫ предания, тѣ не сѫ Божествени работи. Онаследилъ си да пиешъ, онаследилъ си да говоришъ много. Заякътъ ги наследилъ, че като го бръсне една шумка, той подскача. Туй го онаследилъ. Казва: "Азъ така съмъ роденъ." Туй не е Божествено. Ще кажете: "Господъ така го създалъ." Има нѣкоу хора Господъ създалъ много смѣли, а други създалъ много страхи. Но то е само заблуждение. Богъ не е създадъ хората страхи. Въ съзнанието си човѣкъ не съзнаваше какво нѣщо е страхътъ. Той знаеше, но щомъ направи престижление, почувствува какво е. Запримѣръ една овца като види вълка, кокошката като види орела. Кокошката ужъ не гледа нагоре, но щомъ се яви нѣкой орель надъ нея, може да е на единъ километъръ, виднага го вижда. Туй е страха у нея. Това е страха, тя изгаде едно крѣкане.

Та рекохъ, въ всичките хора има единъ страхъ, всѣки човѣкъ си има по единъ страхъ, който го мжчи. Въ Варна имаше една баба Хранова, акушерка, македонка, смѣла. Въ морето чакъ до Евксиноградъ ходѣше да плава, като нѣкой тѣоленъ изъ водата, мъжкарана, може да се бие съ когото и да е. Но на тази баба Хранова само ъ покажи пиявица въ шишче, ти не може да видишъ баба Хранова, панически страхъ изпитваш. Казваше: "Не може да си обясня какво действие има, неволно ме обхваща единъ страхъ, треперя, не може да търпя присѫствието на пиявица. Туй мѫжение не може да го изтрай."

Вземете сега всички въ съвременната култура, обиждатъ се. Ти може да бждешъ много внимателенъ съ единъ германецъ, французинъ, англичанинъ въ тъхъ кавалерство има. Ти не може да гледашъ дълго време една жена. Веднага ще каже: "Зашо ме фиксирашъ?" Бегло тръбва да мине погледът ти, туй да го знаешъ. Ако си позволишъ, веднага ще получишъ картичка: "Господине, азъ те викамъ на дуслъ." Вече засендалъ си личнитъ чувства. Дуелирането на западъ става съ шпаги. Тукъ българитъ, когато започнаха да имъ проповѣдватъ мисионеритъ, забелязахъ българитъ станаха по-чувствителни, само нѣщо да кажешъ и веднага дуелиране има. Азъ сега разглеждамъ въпроса отъ психологическо гледище. Има известенъ родъ енергия, която тръбва да се спазва. Има известни сѫщества вънъ отъ човѣка, които сѫ заинтересовани и всѣкога създаватъ скандали. Азъ да ви кажа, азъ понѣкой пжъ наблюдавамъ преди да се дигне скандала, гледамъ духоветъ, които вдигатъ скандала, групово присъствуватъ, около десетина души сѫ наоколо. Вие ще кажете: "Какви сѫ духоветъ?" Тъ сѫ духове като човѣка, само много седятъ на едно място. Десетъ души може да се събератъ на този столъ, на който азъ седя и ни най-малко нѣма да сѫ стеснени. Ще имъ бжде доста широко на тѣхъ. Но има друго. Азъ нѣма да ви говоря за формата на духоветъ, понеже ще влѣзете въ едно заблуждение.

Но всѣкога, когато ще дойде едно изпитание на човѣка, измѣня се неговиятъ цвѣтъ. У нѣкои хора потъмнява лицето, става черно. Писанието казва: На Каина потъмнѣло лицето. Богъ му казва: потъмнѣло лицето. Ако мислишъ да призовавашъ грѣха на Каина, погрознѣло е лицето ти. Ти имашъ недоволството отъ брата си, търсишъ единъ поводъ. И когато вие търсите единъ поводъ, като Каина да си отмъстите нѣкому, вземете огледалото, огледайте се. После огледайте се, когато нѣмате туй разположение. Когато имате разположение да срещнете нѣкого и да се обходите добре, пакъ се огледайте. Сега често казваме: "Да търпи човѣкъ." Търпението е само за силнитѣ, не е за слабитѣ. За слабитѣ е неволята. За да накараашъ човѣка да

търпи, тръбва да му изяснишъ закона. Запримъръ азъ може да търпя, може да ме мушнатъ единъ сантиметър съ игла, да забиятъ иглата, ни най-малко нѣма да не чувствувамъ, макаръ нищо да не казвамъ. Менъ ми е неприятно, макаръ да не изказвамъ своята неприятност. И тогава отъ чисто хигиенично, отъ съвременно гледище какво тръбва да прави всъки единъ. Защото човѣкъ има нѣколко място, дето може да го ранятъ. Може да му ранятъ сърдцето, може да му ранятъ неговите мисли. Нѣкой пжъ подтикватъ мислите му, подтикватъ чувствата му, нѣкой пжъ може да го подтикватъ въ инициативата му, въ работата, която иска да работи.

Сега всички виждате нѣкои погрѣшки понѣкой пжъ. Нѣкои хора не ви харесватъ, знаете, че тия работи не сѫ добри, но нѣмате методъ, какъ да се поправите. Защото не само тръбва да се констатира една погрѣшка, но тръбва начинъ, какъ може да се поправи една погрѣшка. Разправяше ми една позната, казваш: "Зная, щомъ нѣкой пжъ съмъ нетърпелива, следъ като направя погрѣшката, ще позная, че е погрѣшка. Тази погрѣшка, защо не я предотвратихъ?" Сега има погрѣшки, които ние съзнаваме, следъ като ги направимъ. Ти направишъ въ себе си една погрѣшка, ти я съзнавашъ, но не знаешъ, какъ да я избегнешъ. Казвашъ: "Втори пжъ азъ вече тази погрѣшка нѣма да я правя." Втори пжъ ти тази погрѣшка нѣма да я направишъ, защото тя само веднъжъ е станала въ живота ти. Втори пжъ друга погрѣшка ще те изненада. Тя ще бѫде по съвсемъ другъ начинъ, по който ти не си мислилъ. Въ туй отношение човѣкъ тръбва да чувствува грѣшката на своята нетърпеливостъ. Нетърпеливостта на хората произлиза, че гвойникътъ нѣкой пжъ излиза вънъ. Не е хубаво гвойникътъ на човѣка да излѣзе вънъ. Естественото е единъ - гва пръста да бѫде навънъ, но повече отъ гва пръста е опасно. Ако гвойникътъ излѣзе навънъ, тогава хората ставатъ неприятни. Възприятията сѫ силни. Всъки отъ васъ тръбва да има една броня. Колкото ставате по-чувствителни, толкова езикътъ ви да става по-мекъ. Ако ти ставашъ по-чувствителенъ и

езикътъ ти остава въ първоначалното положение, ти ще създаешъ на себе си неприятност.

Въ Писанието се казва: “Не огорчавайте Духа, съ който сте запечатани!” Мислите ли, че Духътъ, който ви ржководи въ онова, което вие говорите, въ онова, което вие мислите, въ онова, което вие чувствувате, той ще биде доволенъ? Но понеже той не може да ви говори на Вашия езикъ, той отважtre ви казва: “Направихте една погръшка, не е хубаво това, което правишъ.” Ти започвашъ да го убеждавашъ, казвашъ: “Не знаешъ, че условията отвънъ сѫ такива.” Той казва: “Бжди търпеливъ, азъ ще уредя тази работа.” Ти казвашъ: “Азъ ще му дамъ да се разбере.” Сега спорътъ е вжтре. Ти изгубвашъ мира си, своя миръ губишъ вжтре. Като се изгуби мира въ човѣка, той губи едно отъ добритѣ качества. Човѣкъ не може да прогресира безъ миръ. Мирътъ въ духовния свѣтъ е потрѣбенъ за една култура. Безъ миръ ти не може да успѣвашъ, не може да имашъ сполучка въ живота си.

Та рекохъ, сега се изисква една обхода. Не искамъ да ви проповѣдвамъ да се обхождате единъ съ другъ. То е външна страна. Азъ туй го наричамъ цивилизация. Да се обхождашъ добре съ другите, това е цивилизация. Да се обхождашъ добре съ себе си, съ изисква знание. Да се обхождашъ добре съ себе си, съ Божественото, което е въ тебе, че никога да не го огорчавашъ. Ти онзи човѣкъ, който е въ тебе, никога да не го огорчавашъ. Ти може да имашъ външна обхода, то е лесно, но това е цивилизация. Цивилизация може да имаме спрѣмо другите хора, то е лесно. Но човѣкъ трѣбва да има вжтрешна обхода. И тогава трѣбва да се учи. Да не престъпваме този Божий законъ, да не огорчавашъ духа си. Значи щомъ човѣкъ е изгубилъ своята свобода, той е огорчиъ душата си. Щомъ е изгубилъ силата си, той е огорчиъ духа си. Щомъ е изгубилъ свѣтлината си, той е огорчиъ ума си. Щомъ е изгубилъ своето добро, огорчиъ е сърцето си. Тогава казвате: “Какво трѣбва да се прави?” - Възстанови доброто на сърцето си. Разкажището е тамъ. Възстанови свѣтлината на ума си, тамъ е разкажището. Възстанови

силата на духа си, тамъ е разкаянието. И възстанови свободата на душата си. Свободенъ е онзи, който знае какъ да се обхожда съ душата си. Силенъ е онзи, който знае да се обхожда съ ума си. Добъръ е онзи, който знае какъ да се обхожда съ сърцето си. Азъ оставямъ настрана наследственитѣ черти. Казва: "Въ грѣхъ ме зачна майка ми." То не е съществено. Че майка ми ме родила въ грѣхъ, то е другъ въпросъ. Че азъ, като една семка, може да съмъ израсналъ въ тинята, то е другъ въпросъ. Но тази семка може да пусне корени, да образува клонища и наполовина да се освободи отъ влиянието на земята.

Та рекохъ сега, научете се да давате свобода. Не може да давате свобода, ако не обичате душата си. Не може да добиете сила, ако не обичате духа си. Не може да придобиешъ свѣтлина, ако не обичашъ ума си, ако не разбирашъ свѣтлината. Не може да придобиешъ добрината, ако не проявявашъ своята доброта, ако не обичашъ сърцето. Туй, което сега проявявате, то е Вашия миналъ животъ. Както сте живѣли, както сте мислили въ миналото, така се проявявате сега. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да поправи една погрѣшка.

Онзи денъ ме поканиха на гости при младия братя. Когато бѣхме на планината ме фотографираха, за да видятъ хората, какъ се живѣе на планината. Тамъ не може да се даде единъ съблазънъ. Но щомъ се фотографиратъ въ една кѫща, наредена маса съ хубави яденета, ще се даде съблазънъ, казватъ: "Ето така се живѣе: братство и равенство." Сега има благоприлиchie и съображения. Но имаше дѣла начинъ, какъ да постгеля. Ето азъ какъ разсѫждавамъ. До мене имаше единъ братъ, можехъ да му кажа на ухомъ да каже, да не ни фотографиратъ, но то е вече единъ страхъ. Нѣма да знамъ другите, по-умно, по-благоприлиично е. Другото е, че не искамъ да му заповѣдвамъ, понеже съмъ генералъ, да кажа като на ординарецъ, да не минава тамъ. Искамъ да запазя моята свобода и неговата свобода. Второто положение, намѣсто да лишавамъ този човѣкъ отъ неговата

свобода, азъ тръбва да кажа, но ограничавамъ себе си. Още като говоря, за да ме разбере, рекохъ: "Бждете тъй добри да ме не фотографирате по този начинъ сега." Но той се огорчава. Сега искамъ да си поправя погръшката. Азъ сега чувствувамъ, какво стана. Ако туй не бъше станало, ни най-малко не щъхъ да ви говоря тази проповѣдъ въ петъкъ. Тя се дължеше за изправянето на една погръшка. Турихъ въ действие всичките закони, да премахна всичките лоши влияния и въ себе си и въ другите. Азъ можехъ да стана, да ида и да му пришепна на ухото. Тогава ще се създаде едно лъжливо мнение: "Какво ли искаше да му каже Учителът?" Има и трети начин можехъ да му кажа тъй: "Ти отложи туй за по-благоприятно време, сега не му е времето." Но то е лъжливо. Вжтре въ менъ не е така. Дипломация е това, за по-благоприятно време. Да му кажа така, не е хубаво. Ако му пришепна тихо, ще кажамъ: "Какво ли му каза? Той има привилегия да му казватъ хубави работи. Нека Учителът пришепне и на мене." Като му казахъ така, този казва: "Можеше Учителът да се не обръща така къмъ мене." Хубаво, но азъ рекохъ, настъ ни е страхъ нѣкой пѫть да направимъ една бележка. Рекохъ, ако неговата бележка е права, по който и начинъ да я каже, не зависи, че той повишилъ тона си. Казваме: "Вие не разбираме ли, какъвъ културенъ човѣкъ сте?" Може полекичка да го кажа. Следъ като обмислихъ работата, отдохъ. Духоветъ може да ми турята изпитание. Азъ можехъ да избегна, можехъ да не ида. Ще питамъ какви сѫ съображенията ми. Рекохъ, приемамъ едно сражение, ще ида. Рекохъ, не искамъ да ме фотографирате. После ще държа една беседа, която се дължи на една погръшка, на една дипломатическа интрига. Въ дипломатическия свѣтъ ставатъ интриги, по единъ дипломатически начинъ да излѣзвашь на вънъ.

Рекохъ, по нѣкой пѫть нѣкой ви каже една обидна дума на земята. Вие отивате при Господа, седнете на колѣне да се молите. Отивашъ веднага да смущавашъ Господа, че нѣкой те обидилъ. Умно ли е това? - "Господи, не знаешъ какъ направиха съ [менъ]?" Ами че ти правишъ една грамадна

погръшка. Никога не ходи да се оплаквашъ на Господа. Камо те попума, Господъ какво ти каза, кажи: "Една сладка дума, но не можахъ да я разбера. Криво ме разбра. Ще отида да ме назидаятъ, но не дочухъ тази дума какво означава." Азъ сега засъгамъ единъ въпросъ. По-нѣкотъ пжть и интонацията на гласа решава въпроса. Единъ български селянинъ, който пратилъ сина си въ странство да следва, бащата искалъ синътъ да стане ученъ единъ денъ получава писмо отъ сина си. Той отива при единъ касапинъ и казва: "Получихъ писмо отъ сина ми, прочети ми го." Той започва да чете съ единъ грубъ гласъ: "Тамко менъ ми тръбватъ четири хиляди лева презъ този месецъ." - "Видишъ ли това магаре, така ли се говори, нищо не му пращамъ. Вижъ, не го срамъ, така ли се пише, да ми заповѣдва." Отива при хлѣбаря и му казва: "Вижъ синътъ ми какво пише." Той чете: "Лобезни тамко, моля ти се прати ми пари" и т.н. Чете писмото съ единъ мекъ тонъ. - "Ха, разбирамъ, лобезни тамко, моли се." Онзи касапинъ на друго място туря ударението, съ друга интонация чете. Камо прочита писмото хлѣбаря, казва: "Ще му пратя пари, туй дете станало човѣкъ."

Та и на Васъ, камо ви пишатъ отъ небето, касапинътъ камо го чете, нека да го чете хлѣбарътъ. Азъ зная често много домове се развалятъ, защото възлюбениятъ казва: "Много си пресолила това ядене." Но говори съ единъ грубъ тонъ. Азъ говоря за хората въ свѣта, които нѣматъ туй съзнатие. Има ли цѣръ за пресоленото ядене? - Има, разбира се. Какъ? - Ще поискаме отъ вашата възлюбена топла вода, ще нальете въ соленото ядене, ще го направите тъй както тръбва. Когато яденето е пресолено, турете топла вода. Вие често се намирате въ такива положения. Единъ приятел отишъл да заведе своя приятел на гости. Домакинята ги черпила съ кафе. Въ първото кафе турила захаръ, за второто се свѣршила едната захаръ и тя намѣрила соль, която помислила за ситна захаръ и направила кафето съ соль. Черни и драмата, едното - сладко кафе, другото - солено. Той не може да си представи защо кафето е солено. Бръчка се, казва: "Много солено бѣше."

Има дъва вид на виновност. Азъ съмъ виноватъ въ нѣкои отношения, когато предизвиквамъ другите. Т.е. виноватъ съмъ, че не може да произнеса нѣкои работи. Виноватъ е онзи, който иска да ме обиди. И двамата сѫ виновати. Единиятъ направилъ една погрѣшка, че не се задържалъ; другиятъ направилъ една погрѣшка, че не знае какъ да се задържи. Азъ проповѣдвалъ въ съвсемъ другъ смисълъ. Ти въ живота нѣкой пожъртвишъ. Погледнешъ себе си и погледнешъ нѣкой с по-учень, по-силенъ, по-красивъ и изведенъжъ дойде мисълта: "Защо Господъ не ме направилъ такъвъ? На мене ли даде да бъда сиромахъ, другите хора сѫ облечени, азъ съ окъжсани дрехи." Че кой е кривъ за това тогазъ? Нѣкои обиди въ свѣта произтичатъ, че и вие сте обидили. Азъ на себе си тъй обяснявамъ. Да кажемъ, ако азъ съмъ билъ господарь, ималъ съмъ стотина души слуги, пъкъ съмъ ги обидилъ. Съ тази обида не съмъ ликвидиранъ, въ следния животъ азъ ставамъ слуга, пъкъ слугата ми става господарь. Той винаги ще ми върне съ лихвите туѣ, което съмъ казалъ. Това, което ми казва сега, е отгласъ на онова, което е било. Трѣбва да си преглътна, да кажа: "Сега трѣбва да ликвидираме, много добре ми каза този човѣкъ. Азъ като него нѣма да правя." Обидятъ те, кажи: "Азъ като него нѣма да правя." Затова защото ви рекохъ, заради вашето предание разваляте Божия законъ.

Рекохъ сега, за вашите наследствени черти не развалийте Божествения законъ. Станаъ си много нетърпеливъ. Причината си ти, тя е наследствена. Обичашъ да се интересувашъ отъ чуждите работи, причината е наследствена. Защото онази лисица винаги се интересува отъ хубавите курници, кореспондентка е тя. Една лисица се интересува отъ курниците. Онова дете, което обича ябълки, круши, орѣхи, знае на кое място има най-хубавите орѣхи. Онзи, който обича круши, да не се интересува отъ крушите. Вие ще кажете: "Много помѣнки работи." - Че съ какво трѣбва да се занимавамъ? Знаете ли какъвъ ще бѫде вашиятъ животъ, ако можехте да се самовладате, ако можехте да владате мислите си, тъй да е усно, ако човѣкъ може да влада своите

чувства, не съ усилие. Отдемо минете, ще бждете добре дошли. Хората ще ви чакатъ, като нѣкой ангелъ. Спасителътъ дено мине, ще го чакатъ. Като го видите, ще ви бжде приятно. Ако искаме да гадете магнитична сила, то ще зависи отъ владането на Вашите мисли, не тѣй да мислите, вие сами да се разглеждате на Вашите мисли и на Вашите чувства. Отъ васъ ще лъжа една хубава атмосфера, както лъжа отъ едно цвѣте или такава атмосфера, която излиза отъ единъ изворъ, или отъ чистия въздухъ, който дишате, или отъ слънцето, което изгрѣва отъ ясното небе.

Рекохъ, нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да влага своите мисли. Или азъ наричамъ: твоята мисъль да те обича и твоите чувства да те обичатъ и твоите постежки да те обичатъ. Още като се роди мисъльта, ще каже най-сладките думи, после като се роди хубавото чувство и то ще каже най-сладките думи и една постежка като направиши, ще чуешънейния гласъ. Нѣма въ свѣта по-хубаво състояние да слушашъ отзвука на своите добри мисли; да слушашъ отзвука на своите добри чувства и да слушашъ отзвука на своите добри постежки. То е гласа на Бога. Господъ казва: "Много добре мислишъ, много добре чувствувашъ, много добре постежвашъ." Нѣма по-хубаво състояние на земята, отъ да слуша човѣкъ въ своето съзнание одобрението, че той постежва съобразно съ великия Божий законъ въ свѣта.

Отче нашъ

Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната любовъ.

Сега като правило го дръжте. Азъ ни най-малко не визирямъ обикновените човѣшки постежки. Законътъ е такъвъ.

Обхождайте се съ себе си тѣй, както Богъ се обхожда съ тебе!

*Недѣлна сутринна лекция
29 августъ 1937 г. 5 ч. с. Изгрѣвъ*

ВЪЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ ЗАКОНЪ ЗА ВЪЧНАТА МЛАДОСТЬ

*Небето прошарено.
Времето тихо и леко.*

*Добрата молитва
Молитвата на Царството
91 псаломъ*

Евангелие отъ Матея, гл.15, ст.6-12; Ев. отъ Лука, гл.8., ст.9-19; Ев. отъ Марка, гл.12., ст.1-10; Ев. отъ Йоанна, гл.3, ст.1-10.

“Духътъ Божи”

Човѣкъ се намира между две положения, които опредѣлятъ движението му. Отъ една страна той е подъ влиянието на Слънцето, а отъ друга страна той е подъ влиянието на Земята. Вънъ отъ това има много други влияния, съ които той трѣбва да се справи. Вънъ отъ тия влияния той търси въ свѣта Бога, но кѫде да го намѣри и той не знае. Той счита Бога като една сила, която работи и че Той е направилъ всичко. Това е за онзи разбира се, който се е пробудилъ, у когото умътъ работи. Оня, у когото сърдцето работи, той чувствува. Нѣкои хора, като чувствуватъ, мислятъ, че мислятъ, а пъкъ други, като мислятъ, мислятъ, че чувствуватъ. Едно погрѣшно схващане! Въ човѣка има две противоположни движения. Чувствата винаги събиратъ, сгъстяватъ нѣщата. А пъкъ умътъ разредява и разширява. Тѣй че това, което разширява и разредява, върви въ свѣта на ума, а пъкъ това, което сгъстява, върви въ посоката на чувствуванията.

На 22 септември Слънцето отива къмъ южното полушарие. Южното полушарие представлява живота на

сърдцето, а пъкъ северното полушарие представлява ума. Пролѣтъ е това, което лети. Лѣтото е това, което налива. Есенъ е това, което дава, а пъкъ зима е това, което взема. Нѣкой казва: Пролѣтъ - хвъркашъ. Лѣто - наливатъ ти нѣщо. Есенъ - даватъ ти. Зима - взематъ. Тѣй че, вие сте въ първия денъ на есента. Дава ви се нѣщо. За три месеца ще ви се дава. И следъ това ще го даде зимата и ще взема вече. Сега това сж теории.

Детето като се роди, не знае. Детето отначало мисли чрезъ ума на баща си и на майка си. И тогазъ е идеално. Детето най-първо е господарь; то въодушевява баща си и майка си. Двама души като се обичатъ, детето е идеалъ за тѣхъ.

Вие казвате: "Какъвъ е смисълътъ на живота?" Какъвъ може да бѫде смисълътъ на живота? Смисълътъ на живота е Истината. Тогазъ се пита: "Какво нѣщо е Истината?" Това нѣщо, което свързва всички нѣща въ едно единство и ги осмисля, то е Истината. Задъ Истината нѣма нищо друго. Задъ Истината сѫществува единъ неорганизиранъ свѣтъ, единъ свѣтъ, въ който човѣшки кракъ не може да стъпчи никога. Въ този свѣтъ никой не знае какво е. И ако речете вие да си дадете нѣкое понятие, съвсемъ ще се обѣрка вашиятъ умъ.

Напримеръ нѣкой пжть вие мислите дали нѣкой ви обича или не. Тогазъ вие сте вече извѣнъ Истината! Какво нѣщо е да не ви обичатъ или какво нѣщо е да ви обичатъ? Онзи, който ви обича, дава ли ти нѣщо? Ти мислишъ, че ти дава. Но въ сѫщностъ дали ти дава или не, то е въпросъ. Върху думата "любовъ" ние тѣй се заблуждаваме! Напримеръ азъ виждамъ тая книга и мисля, че е нѣщо реално. Но тая книга е вънъ. Нѣкое впечатление има въ ума ти. Но въ сѫщностъ каква е книгата? То е една съвсемъ друга реалностъ, различна отъ това, което азъ схващамъ. Напримеръ ти имашъ единъ човѣкъ въ своя умъ, но то е сѣнка на реалността. Даже и понятието за самитѣ въсъ и то е една сѣнка. Защото ако имахте реалността, вие не щѣхте да

се измъняте. Нѣкой пжть сте радостенъ и следъ половинъ часъ сте тежни, недоволни, скрѣбни или се съмнявате. Сега, кога сте въ реалното: като се раѓашъ, като вървашъ или като скрѣбишъ и се съмнявашъ? Скрѣбъта ти може би не почива на никаква основа. Нѣкои често даватъ примѣри, които могатъ да ни тикнатъ въ лоши разбирания. Представете си, че единъ Ваши приятель взема 20 000 лева отъ Васъ и ги тури въ банката на Ваше име. А пъкъ Ви казватъ, че той Ви задигналъ парите. И Вие се беспокоите. И следъ 10 години се научавате, че той ги турилъ на Ваше име. Кое тукъ е реалното: Вие сте скрѣбили, че той изялъ парите Ви, а пъкъ излиза, че той не ги изялъ.

Да допуснемъ сега, че скрѣбите. Защо? Или се раѓате. Защо? Скрѣбъта събира, а пъкъ радостта дава. Ти не можешъ да давашъ, докато не скрѣбишъ, докато не събирашъ. Ако не събирашъ, какво ще давашъ? Нѣщата най-първо се събиратъ и после се даватъ. Ние имаме за живота една такава представа, че ние искаме радостта да предшествува скрѣбъта. Но Онзи, Който е създалъ скрѣбъта, Богъ, като е допусналъ страданията, кое е било онова, което Го е заставило да допусне страданията. Той, като е създалъ свѣта, е допусналъ страданията. Кои сѫ били подбудителниятъ причини? Никой отъ Васъ не знае, кои сѫ били подбудителниятъ причини. Вие искате да бѫдете щастливи. Коя е мѣрката, кое е подобуждението Ви, че искате да бѫдете щастливи. Вие не искате да бѫдете нещастни. Кое е онова, което Ви подобужда? Защо не искате да бѫдете нещастни? И въпрѣки, че не искате да бѫдете нещастни, ставате нещастни. И въпрѣки, че нѣкой пжть не искате да бѫдете радостенъ, ставате радостенъ. Кое Ви заставлява да бѫдете нещастенъ или щастливъ? Нито щастието нито нещастието не зависи отъ Васъ. Ти обичашъ нѣкого и сте щастливъ, но онзи, когото обичате, Ви носи и нещастие. Майката обича детето и е щастлива; и като замине детето, тя е нещастна. Присѫтствието на детето при майката произвежда въ няя щастие, а неговото отсѫтствие

произвежда нещастие.

Ти казвашъ: "Азъ съмъ господаръ." Какъвъ господаръ си? Ти казвашъ: "Азъ мога да мисля за каквото искамъ." За какво можешъ да мислишъ?

Ние се отделяме отъ Бога и искаме щастие. Щастие извънъ Бога не можешъ да имашъ. Щомъ се отделишъ отъ Бога, ще имашъ вече тия външниятъ промъни. За скръбта има единъ законъ. Излизането вънъ отъ Бога е скръбь. Връщането при Бога, то е радостъ. Щомъ се върнешъ при Бога, ти усещашъ ограничение. И искашъ да се освободишъ. Излизашъ навънъ, освобождавашъ се, но скръбта идвя. Отивашъ при Бога, [радостъта] идвя, но и ограничението идвя. Излизашъ вънъ отъ Бога, свободата идвя, но и скръбта идвя. Тъй седи въ реалния животъ. Всеку денъ виждаме това. И после същиятъ законъ е и въ следното: ти се приближавашъ при нѣкоаго, отивашъ при нѣкой господарь или при нѣкой учителъ. Като отидешъ при този господарь или учителъ, ти се раѓашъ, че ще добиешъ нѣщо, но като влѣзешъ тамъ, има ограничение. Отивашъ въ университета, колкото и да си свободенъ, все се подчинявашъ на известни програми. Не можешъ да правишъ каквото искашъ. И не можешъ да мислишъ каквото искашъ. Можешъ да мислишъ, но има известенъ редъ, на който трббва да се подчинявашъ. И ако не искашъ да се подчинявашъ, казвамъ ти, че трббва да напуснешъ университета.

Сега мнозина мислит, че като отидете при Бога, ще бѫдете абсолютно свободни. За да бѫдешъ абсолютно свободенъ, трббва да се слѣшъ съ Бога; ти за себе си не трббва да мислишъ. Докато мислишъ за себе си, ти не си свободенъ. Защо тогазъ ти и Богъ сте различни нѣща. Има две личности, ти искашъ и твоята воля да бѫде. Питамъ тогазъ: ако две воли действуватъ едновременно, тогазъ какво съгласие може да има? Най-първо, когато детето гоиде въ дома, то иска да подчини баща си и майка си и почва да заповѣдва на баща си и майка си. Първоначално това дете се подчинява, но въ ума му влиза, че може да заповѣдва на баща си и майка си. Първите две-три години тѣ отстъп-

Ватъ, но къмъ 3-4-5-та година бащата изважда закона и му казва: "Ти ли си, който ще заповѣдвашъ?" И наложи го на общо основание. И детето почва да пъе. Следъ това дойде и майката. И тя излиза отъ търпение и казва: "Ти ли ще заповѣдвашъ тукъ?" И тя наложи закона сега. Биятъ го. Баща му го бие, че не мисли. Казва му: "Ти не си научилъ да мислишъ!" А майка му го бие, че не чувствува добре. Тогазъ детето запитва: "Защо дойдохъ азъ при тая майка и при този баща?" Какъвъ отговоръ то ще си гаде?

Не, че ние ще оправимъ свѣта. Свѣтътъ ще си върви по сѫщия пжътъ. Ако добре си обяснимъ нѣщата, ако добре можемъ да ги схванемъ и да живѣемъ споредъ законите, които сѫществуватъ въ природата, то има една възможностъ да добиемъ оная, относителната реалностъ - туй, което ние желаемъ.

Ти не можешъ да постигнешъ неограничено нѣщата. Защото най-първо, когато майката ражда едно дете, бащата и майката сѫ вече предназначървали какво искатъ отъ детето. Майката иска детето да бѫде единъ голѣмъ философъ, или единъ голѣмъ герой, или художникъ, или музикантъ. Бащата сѫщо. И ако детето мисли, че то отъ само себе си ще стане нѣщо, то се лъже. Каквито сѫ били бащата и майката, такова ще бѫде и детето. Детето не може да има други качества, вънъ отъ качествата и способностите, които майката и бащата сѫ притежавали. Ние нѣкой пжътъ ставаме смѣши; ние искаме да станемъ по-умни отъ Бога! По-глупави може, но по-умни - никога. Единственото нѣщо, което можемъ да направимъ, е че по-глупави отъ Бога можемъ да станемъ, но по-умни отъ Него - никога. Ние нѣкой пжътъ искаме да корегираме, защо свѣтътъ е тъй направенъ. Мога да ви дамъ едно обяснение, защо свѣтътъ е тъй направенъ, но то нѣма приложение. На едно малко дете мога да му скроя такива гащи, каквито има бати му, който е на 21 година. Мога да му ги дамъ, но тия, голѣмите гащи на бати му какво ще го ползватъ? То ще ги влачи. Ако се облече, тѣ ще се влачатъ. Ако ви дамъ голѣми гащи, само ще ги влачате и ще ви спѣватъ.

Сега запримѣръ въсъ ви спѣва законътъ на любовъта. Каква трѣбва да бѫде любовъта? Ти ще се намѣришъ при нея въ противоречие. Любовъта има две противоречия: като искашъ да те обичатъ, ти трѣбва да бѫдешъ господарь. Налагашъ на хората, заставяшъ ги да те обичатъ. Поставяте се на мястото на господарь. Искашъ да обичашъ. Тогазъ си на мястото на слуга. Ако хората не те обичатъ, значи не си господарь. И ако ти [не] обичашъ и ти не си слуга. Има едно противоречие. При първия случай, щомъ не те обичатъ хората, значи не си господарь. Ти не си много уменъ човѣкъ. Нѣма защо да те обичатъ хората. Въ втория случай ти казвашъ: “Нѣма защо да се обичатъ хората! Тѣ не сѫ толкозъ умни.” Има две противоречия. Какъ ще ги примиришъ? Защото въ закона на любовъта има едно: Тя не иска нито да ѝ господаруватъ, нито да ѝ служуватъ. Ти като отидешъ при любовъта като господарь, тя ще те захвѣрли като парцалъ. И ако отидешъ при нея и искашъ да ѝ станешъ слуга, пакъ ще те захвѣрли. Тя казва: “Въ моето училище - нито господари, нито слуги!” Въ областъта на любовъта кракътъ на господаря и кракътъ на слугата не може да стѫпи, защото тѣ и двамата сѫ скандалджии. Свѣтътъ страда отъ господари. И свѣтътъ страда и отъ слуги. Свѣтътъ страда и отъ бащи. Свѣтътъ страда и отъ майки. И най-после въ човѣшкия свѣтъ има и друго: свѣтътъ страда и отъ синове и отъ дѣщери.

Въ геометрията, въ квадратъ единиятъ ѡгълъ отъ 90 градуса е противоречието на бащата; другиятъ ѡгълъ отъ 90 градуса е противоречието на майката; третиятъ ѡгълъ - на сина и четвѣртиятъ - на дѣщерята. Какво разбираме вие подъ думата “противоречие”? Бащата иска да е глава на всичките работи. И майката иска да е глава на всичките работи. И синътъ иска да е глава. И дѣщерята иска да е глава! Въ този четириъгълникъ има 4 глави. Какъ ще ги примирите тия 4 глави? И започва една вѫтрешна борба. Щомъ въ човѣка има борба, той се намира въ единъ квадратъ. Бащата има неразбраната идея, че той иска да бѫде господарь. Майката и тя иска да бѫде господарь. Гол-

ѣмиятъ синъ, понеже е последния, и той иска сѫщото. И малката, понеже е последната, и тя иска. Тогазъ казвашъ: "Зашо Господъ е създалъ така свѣта?" Рекохъ, какъ трѣбва-ше да го създаде?

Тогазъ азъ давамъ следното разяснение на себе си и на васъ: Любовъта е онзи великъ законъ, който дава възмож-ностъ на всѣки единъ зародишъ въ Божествения свѣтъ да се прояви. И тя като намѣри едно семе, веднага го поставя въ почвата, зарива го и го оставя тамъ. Като го зарине, тя го оставя тамъ. Тя те напусне. Следъ това Бащата из-ва, Мждростта изва отгоре. Като те зарови майка ти като семенце, баща ти изва отгоре, той има сѫчувствието. И понеже семето отгоре е натрупано съ пръстъ, то той праща къмъ него свѣтлина и топлина. Бащата не маства пръс-тьта. Семенцето казва: "Майка ми ме забрави!" Бащата казва: "Почни да ровишъ." И съдѣй като е говорилъ дълго време, бащата на сина и на дъщерята, той ги накара да се покажатъ отъ пръстъта нагоре. Но и той не може да ги освободи напълно: едната половина остава подъ земята, а другата - надъ земята и цѣвти.

И сега почва той да разсѫждава, кой е по-добъръ: ба-ща му или майка му. Майка му го държи долу въ корените, а пъкъ баща му го тегли нагоре и казва: "При менъ ще дойде-шъ." Половината му е въ земята, при майката, въ гжстата материя, а пъкъ другата половина е при бащата. Питамъ: какво ще бѫде разрешението на този въпросъ? Какъ ще го разрешишъ? Това дърво кога ще бѫде свободно? - Когато дойде Истината! Тя е, която примирява всичките противоречия. Истината е онзи великъ законъ или оная сѫщина, която освобождава човѣка отъ всичките противоречия. Тя изважда дървото изъ почвата и го прави свободно да се дви-жи. Изважда го изъ гжстата материя. Та рекохъ, докато ти си въ земята, Истината я нѣма въ тебе. Ти имашъ въ себе си Любовъта и половината ти е въ по-рѣдката материя - живѣшъ въ срѣдата на Любовъта и Мждростта. Не си въ Истината. Но когато излѣзвашъ вънъ отъ гжстата срѣда, ставашъ човѣкъ. Но и човѣкъ не е излѣзвълъ още напълно.

Но Истината го води къмъ това освобождение. Сега това е фигуративно казано. Истината е Великия онзи законъ, който ни показва пътищата на Любовта.

Противоречието е въ това, че ние не разбираме, че Любовта не търпи нито господари, нито слуги. А пъкъ Мъдростта не търпи многознаещи. Нѣкой отива при Бога да му философствува. Че Богъ има отвращение отъ това. Този, Който е направилъ свѣта, ти ще му философствуваш сега и ще го учишъ какви сѫ били Неговите намѣрения. Че ти ставашъ смѣшенъ предъ Него! И почвашъ да учишъ хората, че Богъ така и така мислилъ и пр. Ще ходишъ да разправяшъ на хората какъ живѣятъ ангелитъ! Ти никога не си билъ при ангелитъ и ще разправяшъ какъ жи-вѣятъ тѣ! Ти никога не си билъ при светиитъ и ще разправяшъ какъ живѣятъ тѣ! Една млада мома седи сега и почва да си въобразява какъ ще живѣе, като се ожени. Тя никога не се е женила и мисли, като се ожени, какъ ще нареди живота си, какъ ще нареди и столоветъ, и маситъ, и килимите и пр. И тя си създава единъ новъ свѣтъ! И като влѣзе въ този, новия свѣтъ и види, че не е тъй, както си го рисувала, тя казва: “Не си струва да се жени човѣкъ!”

Това сѫ наши изобретения! Законътъ на женитбата не е нищо друго, освенъ туй, че въ тебе има желание да се освободишъ отъ това, което е създала въ тебе Любовта, като те е заровила въ пръстъта. Ти трѣбва да се оженишъ, защото трѣбва да излѣзешъ вънъ отъ земята. Нѣкой казва: “Да се оженишъ, за да бѫдешъ щастливи.” Ти тогазъ не разбирашъ процеса на любовта! Тия булскитъ дрехи, тия венци на любовта, тѣ сѫ външната страна. Книгата може да е добре подвързана и добре напечатана, и добре написана, но трѣбва четене на тая книга и приложение трѣбва!

Тогазъ, какъвъ е смисълъ на любовта? Тя, любовта най-първо ще те научи да живѣешъ и ако не живѣешъ, ти не можешъ да разберешъ. Ако въ любовта ти елементарниятъ работи, страданията и радоститъ не можешъ да разберешъ, ти не можешъ да прогресирашъ. Тѣ сѫ гвата

пжтища, по които любовта се проявява. Ако ти не знаешъ смисъла на радостта и смисъла на страданията, какъ ще разберешъ живота? И после идатъ въ живота злото и доброто и редъ други противоречия! И всичко това ти трбва да го примиришъ! Ние сега казваме: "Да има нѣкото начинъ!"

Вчера имахъ единъ разговоръ. Трима души ме посетиха. Дошли отъ Америка - двама маже и една жена. Азъ бяхъ занятъ. И тъ казаха, че много бързатъ. Но и азъ съмъ занятъ! И другите, които бяха дошли при менъ, [и] тъ бързаха! Най-следи ги приехъ. Идвашъ и се запознавашъ съ менъ. Тъ казаха: "Чували сме много работи за тебе и дойдохме да те видимъ. Нѣма да стоимъ повече отъ една минута." Тъ ми казаха една минута, но седяхъ 10 минути. Учатъ ме тъ сега! Тъ казаха: "Какъ ще се оправи свѣтъ? Трбва да обичаме Христо!" Азъ рекохъ само: "Какъ да Го обичаме?" Тъ казаха: "Само вѣрата, вѣрата въ Христо ще оправи свѣта!" Азъ рекохъ: "Не зная, дали вѣрата може да оправи. Азъ се съмнявамъ, дали вѣрата може да оправи свѣта, защото ако вѣрата можеше да оправи свѣта, то мой трбваше да бѫде оправенъ! Досега свѣтъ не се е оправилъ." Тъ казаха: "Ти не вѣрвашъ ли въ Христо?" Рекохъ: "И азъ като вѣрвамъ, и за менъ работите не се оправятъ! Намирамъ, че вѣрата е съществено нѣщо, но не е нѣщо, което ще оправи свѣта. Вие досега сте вѣрвали. То е външната страна на Христо! Обичали ли сте вие Христо? Обичали ли сте Го, че заради Него да бѫдете готови да направите всичко?" Тъ казаха по евангелски: "Когато дойде Христосъ, Той ще ни научи." Кога може да дойде? Може да дойде днесъ, следъ 10 години, следъ 100 години, следъ 1000 години. И какво ще правите до тия хилядата години? После рекохъ: "Хайде дави дамъ по една книжка." И имъ давамъ по една книжка за богомилитъ. Рекохъ имъ: "Четете тукъ." Тъ казаха: "Пакъ ще дойдемъ да ви видимъ." Рекохъ: "Колкото пжти и да се виждаме, все това ще бѫде."

Ние фотографираме нѣкого и му носимъ портрета.

Приличаме на ония, сегашните временни възлюбени. Азъ съмъ виждалъ млада мома, извади портретчето му, пакъ го тури. Мисли си тя! И ходи, и пакъ го извади, и го погледне! То е едно вѣрюло сега. Идолопоклонство, идолопоклонство на любовта! Него го нѣма. Това е сѣнката. За тая сѣнка тя трепери, а пъкъ като дойде реалността, тя казва: "Аманъ!" Не може да го тѣрпи! Когато е въ портретъ, тя казва: "Ангелъ е." Не можела безъ него, а пъкъ като дойде, не може да го тѣрпи. Когато дойде нѣкоя идея, човѣкъ я носи въ себе си като идеалъ, но като дойде тя реално, той казва: "Бѣля си намѣрихъ на главата, много загазихъ."

Та сега на насъ ни трѣбва Истината, която да ни освободи...

Въ чувствения свѣтъ ние сме вплетени въ една гжста материя и нѣмаме ясна представа за онова, което Богъ е създалъ. Желанието на Любовта е да ни даде животъ. Желанието на Мѫдростта е да ни даде свѣтлина и знание. Желанието на Истината е да ни даде свобода. А пъкъ свободата е плода. Тя е смисъла, който ще осмисли живота.

Най-първо, какъвъ е смисълътъ да ни се даде животъ? Трѣбва да знаемъ, че и най-лошиятъ животъ е толкозъ цененъ, толкозъ богатствата има въ него, колкото и въ най-добрия животъ. Ние имаме повърхностно разбиране за живота. Животътъ не може да бѫде лошъ. Следователно лошиятъ и добриятъ животъ сѫт еднакво ценни. Това разбиране го нѣмаме. Въ любовта ти ще разберешъ, че животътъ е еднакво цененъ. И най-малкиятъ животъ, животъ, който е пъленъ съ най-голѣмитъ страдания, има всички богатства, които има въ рая и въ Божествения свѣтъ. И ти като не разбирашъ, спѣвашъ се. И всички искатъ единъ животъ - всички други да страдатъ, а само тѣ да не страдатъ. Че то е едно криво разбиране на живота.

Когато напишемъ думата "любовъ", ако между буквите се зароди едно стълкновение коя да бѫде първа, какъвъ смисълъ ще има това? Колко букви има думата "любовъ"? - Шестъ букви. Скарать се, да кажемъ, коя буква да бѫде

първа! Ако туриме отпредъ “ь”, какво ще излъзне? Нищо няма да излъзне. Ако туриме “в” отпредъ, пакъ нищо няма да излъзне. Най-първо ще туриме “л”. Това е една необходимост. И след това идзе втората буква “ю”. Третата буква иде: “б”. После идзе “о”, пета буква е “в”, а пъкъ шеста е “ь”. Еръ-малькъ е последната буква, съ топузъ. Поставете всъка дума на нейното място. Тогазъ ще дойде смисълътъ. Поставете страданието на неговото място. Поставете и радостта на нейното място. Поставете злото на неговото място. И поставете доброто на неговото място. Всъко нящо на своето място е полезно. Всъко нящо, което не е на своето място, не е полезно. Ние страдаме, понеже нящата сж размъстени.

Сега разбира се това е единъ предметъ, който не ви застъга всички ви еднакво. Някои отъ васъ сме стари, а пъкъ някои сме гладни. Някои сме жадни. Имаме разни нужди. Напримеръ тия, които ме слушате сега, мога да ви направя всички ви радостни. И магически мога да направя да ви засияе лицето. Ако на всъкиго единого отъ васъ дамъ по единъ чекъ отъ хиляда английски лири стерлинги, веднага ще имате обуща, дрехи. Тъ са доста голъма сума - хиляда английски лири стерлинги. Ще вземете единъ апартаментъ. Хубаво, единъ чекъ! Че нямате ли вие единъ чекъ? Животътъ, който имате вложенъ въ васъ, не е ли единъ чекъ, вложенъ отъ Бога! И знанието, което Богъ ви е турилъ въ вашата глава, не е ли единъ чекъ? И свободата, която ви е далъ Богъ, не е ли единъ чекъ? Три чека имате и то не по хиляда английски лири, но по много повече!

Някой път сж ме питали: “Ти кой си?” Азъ ли кой съмъ? Азъ съмъ този, който наблюдавамъ Любовта, която заравя семето. И азъ съмъ онзи, който гледамъ, какъ Мъдростта изтегля половината отъ поникващето растение нагоре. И азъ съмъ онзи, който гледамъ какъ Истината го освобождава. За тия три работи съмъ дошълъ. Искамъ да стана ученъ човѣкъ. Давамъ си отчетъ, защо ги заравяятъ, защо ги освобождаватъ наполовина и защо после Истината

иска съвършено да ги освободи. А пъкъ Вие сега искате да знаете, азъ какво съмъ? Вие имате едно друго лъжливо чувство. Вие ме считате за единъ банкеринъ и питате, дали имамъ пари, та да ги услуга.

Докато не се научите като менъ да знаете какво правятъ Любовъта, Мждростъта и Истината, нито петъ пари не можете да получите отъ менъ. Защото въ Божествената банка, щомъ като отидешъ да те кредитиратъ, тъ ще те питатъ: "Ти наблюдавалъ ли си какъ Любовъта зарадя семето?" - "Не съмъ." - "Върви си." - "Ти наблюдавалъ ли си какъ Мждростъта ги изкарва поникващите растения да расстамъ нагоре?" - "Не." - "Върви си." - "Ти наблюдавалъ ли си Истината, какъ ги освобождава?" - "Не." - "Ну какъ въ кредитъ нѣмашъ въ нашата банка. Върви си."

Ако не можете да носите страданията и радостите на Любовъта, ако не можете да издържате свѣтлината и топлината на Мждростъта и ако не можете да издържите ограниченията, които свободата дава, тогавъ не можете да бѫдете кредитирани. Свободата кара хората да се жертвуватъ. Жертвоприношението е вече законъ на Истината! Ако ти не си готовъ да се самопожертвувашъ, ти не си позналъ Истината. Христосъ се самопожертвуваша, понеже Той позна какво нѣщо е Истината! И като се самопожертвуваша, Той се освободи отъ всички ония ограничения въ живота! Докато ние не се самопожертвуваме, не можемъ да се освободимъ. Докато ти се държишъ за това тѣло, което имашъ, ти още не си разбралъ живота. И при все това, кога да е, ще трѣбва да напуснешъ тѣлото си. Ако не е следъ 10 години, следъ 15 години, следъ 120 години или следъ хиляда години ще трѣбва да напуснешъ тѣлото си. И ако излѣзвашъ отъ това тѣло, кѫде ще отидешъ? Най-първо ще живѣешъ въ едно тѣло, което Любовъта ще ти създаде. Това ще бѫде грубата материя. Ти ще бѫдешъ заровенъ. Това е тѣлото на Любовъта. Следъ туй ще бѫдешъ заровенъ въ друго едно тѣло, ще влѣзвашъ въ една по-рѣдка срѣда - въздуха. И най-после Истината ще те облече въ едно тѣло, въ което

ще се принесешъ жертвъ за другите. И щомъ се принесешъ въ жертвъ за другите, то всички други ще се принесатъ въ жертвъ заради тебе. Ако ти не се жертвувашъ и другите не могатъ да се жертвуватъ за тебе. Ако ти не можешъ да обичашъ и другите не могатъ да те обичатъ! Ако ти не можешъ да мислишъ за другите, то и другите не могатъ да мислятъ за тебе. Ако ти не можешъ да действувашъ свободно за другите, то и другите не могатъ да действуватъ свободно за тебе.

Сега тия работи, за които Ви говоря, Вие ги знаете по-добре отъ менъ. Но у Васъ има известни съображения. Вие сте облечени много добре, съ хубави дрехи. Седиме вие при една река и искаме да я минеме. Но казвате: "Ще се навасята панталоните ми." А пъкъ да не съблечете дрехите си. И търсите мостъ. Но щомъ се намърдите въ трудно положение и като видите, че животътъ Ви виси на косъмъ, ще минете презъ реката и ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Хората сега иматъ известни възгледи. Тъкъде нашите наследени убеждения за моралъ, наши понятия за свѣта и пр. Богъ ще ни тури въ хиляди такива костюми, докато доидемъ до единъ такъвъ костюмъ, който ще има всички предимства. Въ това тѣло има написани тия закони, въ туй тѣло ние носимъ тия закони, но не можемъ да ги четемъ. Казано е: "Ще напиша закона си въ сърцето имъ и ще ме познаватъ отъ малъкъ до голъмъ."

Онзи, който е позналъ Истината, той вече е възъръщенъ въ Вѣчната младостъ на живота. Това е единъ отъ признаници. Човѣкъ, който не е научилъ закона на Вѣчната младостъ; човѣкъ, който не е възъръщенъ въ нея, той не е позналъ Истината! Онзи, който е позналъ закона на Любовта, той е позналъ 1/3 отъ живота. Онзи, който е позналъ и закона на Мждростта, той е позналъ 2/3 отъ живота. Онзи, който е позналъ закона на Вѣчната младостъ, той е позналъ Любовта, той е позналъ Мждростта, той е позналъ Истината.

Тая година искамъ да познаете Любовта, за да придобиете живота! Искамъ да познаете Мждростта, за да

добиете истинско понятие за свѣтлината и топлината, какво нѣщо сж тѣ. И най-после, искамъ да познаете свободата, за да познаете закона на вѣчната младост. Тогазъ човѣкъ е като единъ магъ. Той ще си играе съ всичките работи. Той само като махне съ тая прѣчка, всичко каквото иска, може да стане. Това е, къмъ което се стремите. Вие искате да нѣмате никакви страдания. И право искате. Но това не може да постигнете сега. Нѣкои сме въ първата фаза на Любовта, нѣкои сме въ втората фаза на Мждростта. И нѣкои сега евзамъ сме отпратили погледъ къмъ Истината, а пъкъ смисъла на живота е въ Истината. И казано е: "Истината ще ви направи свободни!" - И казано е още: "Тамъ дето е Духътъ, тамъ е свободата."

Сега тая година ви пожелавамъ, като вѣзвете сега въ южното полушарие да развивате вашата добродетель и идущата година, като се върнете въ пролѣтъта, да сте готови да разберете справедливостта. А пъкъ като дойдете до слънцестоянието, до най-високата точка, да разберете въ какво седи вѣчната младост. Докато човѣкъ не разбере вѣчната младост на живота, той още не е свободенъ. То е Разумното, то е Великото! Човѣкъ трѣбва да се ражда и преражда. Прераждането е законъ за изучаване на вѣчната младост. На английски богословцитѣ го наричатъ: "the eternal generation", буквально - "постоянното произвеждане", т. е. "вѣчното подмладяване". Човѣкъ трѣбва да има въ себе си вѣчното подмладяване. Законътъ на: "the eternal generation" го наричаме "вѣчното подмладяване". Вѣчното подмладяване - въ това е смисълътъ. И тогазъ човѣкъ се освобождава отъ всички стари вѣзгли. Отъ неразбирането идатъ всички страдания. Щомъ не разбирашъ Любовта, Мждростта и Истината, идатъ страданията. Щомъ разберешъ Любовта, животътъ ще дойде. Щомъ разберешъ Мждростта, ще дойде знанието. И щомъ разберешъ Истината, свободата ще дойде! А пъкъ на насъ е потребно на земята животъ; потребно ни е знание; потребна ни е свобода. Пжтътъ на живота минава презъ Любовта. Пжтътъ на

знанието минава презъ Мъдростта. А пътът на свободата минава презъ Истината.

Та рекохъ, сега не се спирайте върху въпроса: "Толко зъ години ние следваме този пътъ, какво сме разбрали?" Направете единъ малъкъ опитъ! Да кажемъ напри-мъръ, че единъ денъ сте недоволенъ. Да кажемъ, че имате една малка неприятност. Коя е най-малката неприятност отъ твое гледище? Защо едни иматъ едно понятие, а други иматъ друго понятие. Най-малката неприятност е, че нъмашъ нито петъ пари въ джоба си. Или имашъ петъ пари въ джоба си. Погледнешъ и само петъ пари - и си недоволенъ. Казвашъ: "Какво мога да направя съ тъхъ? Да е единъ левъ, 10 лева!" Ако тъзи петъ стотинки азъ мога да ги превърна въ злато, колко ще струватъ? И ако това злато го накарамъ да рас-те? Паритъ растатъ и тъ. Паритъ се разждатъ така, както плодовеятъ. Единъ денъ, като разберете закона на паритъ, тъ ще се разждатъ. Вие се чудите, какъ ще се родятъ. Че ако вие знаете да кажете на единъ човѣкъ една дума, той ще ви даде пари, колкото искате! Представете си сега, че осаждатъ единъ милионеръ на смъртно наказание. И тогава царътъ подписва една заповѣдъ, въ която казва: "Ако си готовъ да подаришъ всичкото си имане, което имашъ, на бедните, ще отложимъ смъртното наказание." Той ще помисли и най-първо ще каже: "Не може ли половината, три-четвърти?" - "Всичкото!" Тогава какво ще направи милионерътъ?

Та рекохъ, всички ние сме осаждени на смърть. На всичица ви има по една смъртна присъда отгоре ви. И казва се: "Ако дадете всичко, каквото имате, ще се освободите отъ смъртната, нищо повече. И Христосъ, като гойде на земята, Той тръбваше да умре, да пожертвува всичко и следъ това можеше да го дадатъ свободата и въздигането. Въ това седи скритъ единъ принципъ, който хората не подозиратъ.

Та рекохъ сега, не да ви заставятъ на това, но всички единъ отъ васъ свободно да разбере тези принципъ.

Сега вие не сте осаждени. Вие седите свободни. Ако ви кажатъ: "Дайте всичко за Господа", ще дадете ли? Ще

кажешъ: “Чакай да питамъ жена си, синоветъ си.” Синътъ ще каже: “Чакай да питамъ сестра си.” Възлоблениятъ ще каже: “Чакай да питамъ Възлюблената си.” На насъ не ни тръбватъ пари. Но парите съж разноценни на човешките чувства. Човекъ, който не е готовъ, не може да се прояви. Ти се опитваш доколко твоята щедростъ, твоето сърце е готово. Вие не сте правили мобилизация. Пари да дадешъ, това е мобилизация, доколко можешъ да жертвувашъ. Става една война. Тръбва да стане мобилизация. Ако хората жертвуватъ всичко във време на войната, харчатъ пари, то е същия законъ и когато работимъ за Бога! Ние искаеме да работимъ за Бога безъ никакви жертви. Че и тамъ е същиятъ законъ!

Та рекохъ, Христосъ е поставилъ закона така: Както Отецъ ме е възлюбилъ, тъй и азъ ви възлюбихъ. И на васъ седи този въпросъ, и вие можете да кажете: “Както Богъ е възлюбилъ Христа и както Христосъ е възлюбилъ насъ, тъй и ние ще възлюбимъ другите.” Христосъ, като възлюби хората, какво Му дадоха? Знаемъ какво Му дадоха! И вие, като възлюбите свърта, какво ще ви дадатъ? Същото ще биде! Но не се плашете отъ противоречията на живота.

Въ време на мъжнотии човекъ се показва, какъвъ характеръ има и какви съж неговите убеждения. И ако вие за Любовта не можете да пожертвувате всичко; и ако вие за Божията Мъдростъ не можете да пожертвувате всичко; и ако за Божията Истина не можете да пожертвувате всичко, то въпросътъ е предрешенъ. Азъ рекохъ, ако азъ не пожертвувамъ за Любовта, за Мъдростта и за Истината всичко, то въпросътъ съ мене е предрешенъ. Положението на всекиго единого отъ васъ зависи отъ жертвата, която можете да направите заради Любовта, ако сте готови всичко да сторите за Божията Любовъ.

Тая работа не е лесна. Азъ ви говоря за нѣща, които съ много мъжни. Най-мъжните работи съ приятни. Рѣдко се случватъ. Вземете единъ билетъ. Да кажемъ, че всички билети съ 100 000. Какво е отношението? Значи едно къмъ

100 000. Това колело, като се завърти 100 000 пъти, то непременно ще имаш еднът билетъ спечелилъ. Можеш да спечелиш още при първото завъртане на колелото, а можеш да беждеш и последенъ. Та въ живота ти ще имаш своето благо или въ началото или на края. Ако останеш на края, ще имаш много знания. Ако добиеш въ началото, сърцето придобива нъщо. Защото сърцето придобива въ началото, умътъ - въ края, в края на еднът дълъг период. А пък разумното начало придобива всичко изведнъжъ.

Та на въстъпие оставямъ да се занимавате съ закона на жертвата, която Любовъта изисква. Закона на жертвата, която знанието изисква, и закона на жертвата, която свободата, Истината изискватъ.

Отче нашъ

“Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.
Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.
Христосъ е човѣкътъ на изобилната любовь.” (*три
пъти*)

6 ч. 30 м.

*Беседа отъ Учителя
22 септемврий 1937 г.,
срѣда 5 ч. с., Изгрѣбъ*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Първият лжъ на топлината.....	5
<i>18.07.1937, 5ч.</i>	
2. Божието слово е опитано.....	9
<i>19.07.1937</i>	
3. Ценности и възможности.....	17
<i>21.07.1937</i>	
4. Стани.....	33
<i>23.07.1937</i>	
5. Основните тонове.....	45
<i>25.07.1937, 5ч</i>	
6. Правилна обхода.....	57
<i>25.07.1937</i>	
7. Реалното и идеалното.....	72
<i>28.07.1937</i>	
8. Планини и долини.....	90
<i>30.07.1937</i>	
9. Червенъ и свѣтълъ.....	100
<i>01.08.1937, 5ч.</i>	
10. Разбиране и съзнание.....	115
<i>01.08.1937, 10ч.</i>	
11. Нашето предназначение.....	128
<i>04.08.1937</i>	
12. Мѣдъ да помече.....	142
<i>06.08.1937</i>	
13. Качества на умътъ, сърдцето и тѣлото.....	154
<i>08.08.1937, 5ч.</i>	
14. Двемъ състезания.....	166
<i>08.08.1937, 10ч.</i>	
15. Пжътъ и възможностите.....	173
<i>11.08.1937, 5ч.</i>	
16. Хармонични и дисхармонични съпоставления.....	189
<i>11.08.1937, 10ч.</i>	
17. Четиримъ правила.....	199
<i>13.08.1937.</i>	
18. Да познаватъ.....	209
<i>15.08.1937</i>	

19. Свободно даване.....	218
<i>22.08.1937, 5ч.</i>	
20. Четиричътъ отношения.....	235
<i>22.08.1937, 10ч.</i>	
21. Тримътъ ухания	258
<i>23.08.1937</i>	
22. Пътъ за освобождение.....	274
<i>24.08.1937</i>	
23. Вътрешна обхода.....	294
<i>29.08.1937</i>	
24. Въчно подмладяване.....	308
<i>22.09.1937</i>	

ПОРЕДИЦА РИЛСКИ БЕСЕДИ

РИЛА - 1930 ГОДИНА

Благословена меѓду женитб, (1-5 беседа), София 1930

РИЛА - 1931 ГОДИНА

Любовъ къмъ Бога, томъ I (1-10 беседа), 1932г.

РИЛА - 1931 ГОДИНА

Нашето място, томъ II (11-23 беседа), 1932г.

РИЛА - 1932 ГОДИНА

Ценното изъ книгата на Великия Животъ, (1-29 беседа), 1932г.

РИЛА - 1934 ГОДИНА

Великото въ живота, (1-4 беседа), Казанлък 1934г.

РИЛА - 1935 ГОДИНА

Царският пътъ на душата, (1-17 беседа), София 1935

РИЛА - 1937 ГОДИНА

Лжчи на живота, (1-23 беседа), София 1937г.

РИЛА - 1937 ГОДИНА

Лжчи на живота, (1-24 беседа), София 2004

РИЛА - 1938 ГОДИНА

Двигатели въ живота, (1-26 беседа), 1938г.

РИЛА - 1939 ГОДИНА

Езикътъ на любовта, (1-32 беседа), София 1939г.

РИЛА - 1939 ГОДИНА

Езикътъ на любовта, (1-32 беседа), София 2003г.

РИЛА - 1940 ГОДИНА

Божественъ и човешки свѣтъ, (1-30 беседа), София 1940г.

РИЛА - 1942 ГОДИНА

Опорни точки на живота, (1-25 беседа), София 1942г.

УЧИТЕЛЪТЪ БЕИНСА ДУНО ЛЖЧИ НА ЖИВОТА

©ИК"Жануа'98"
тел. 02/9 893 897

Наборъ, коректура и предпечатна подготовка:
Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Настоящото издание се прави по запазени въ Държавенъ архивъ оригинали на беседи отъ Учителя, държани при Седемтъ рилски езера презъ лѣтото на 1937 г. Нѣкои отъ заглавията на беседите, се различаватъ отъ първото издание подъ редакцията на Паша Теодорова. Читателятъ може да се ориентира по датите на беседите, които съвпадатъ въ двете издания. Уточненията на стенограмката сѫ въ кръгли скоби и курсивъ. Добавените за яснота букви или думи сѫ поставени въ квадратни скоби.

Първо издание, София 2004
ISBN 954-